JONAS

JONASSON

CONTINUAREA BESTSELLERULUI BĂRBATUL DE 100 DE ANI CARE A SĂRIT PE FEREASTRĂ ȘI A DISPĂRUT

Bărbatul de 101 ani care voia să salveze lumea

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

Prefață
Indonezia
Indonezia
Indonezia
Oceanul Indian
Oceanul Indian
Congo
Coreea de Nord
SUA, Coreea de Nord
Oceanul Indian
Oceanul Indian
Tanzania
Coreea de Nord
Coreea de Nord
Coreea de Nord
Coreea de Sud
Coreea de Nord
SUA
Elveția, SUA
Coreea de Nord
Coreea de Nord
SUA
SUA
SUA
SUA, Suedia
Suedia
Indonezia
Suedia
Suedia
Suedia
SUA
Suedia
Rusia
Suedia, Germania
Germania
Danemarca, Suedia

Rusia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Rusia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia
Suedia, Danemarca
Rusia
Danemarca
Suedia
Danemarca, Suedia, Germania
Germania
Rusia
Tanzania
Congo
Tanzania
Tanzania, Kenya
Tanzania, Kenya
Kenya
Kenya
Congo
Kenya
Kenya

Indonezia
Kenya, Germania
Kenya
Kenya, Madagascar
Kenya, Germania
Germania
Kenya
Suedia
Madagascar, Coreea de Nord, Australia, SUA, Rusia
Suedia, SUA, Rusia
Kenya
Mulțumiri

JONAS JONASSON

BĂRBATUL DE 101 ANI CARE VOIA SĂ SALVEZE LUMEA

Traducere din suedeză de Liliana Mitrache

Titlul original: *Hundraettåringen som tänkte att han tänkte för mycket*, 2018

Editura Trei, 2019

Versiune ebook: v1.0, martie 2020

Prefață

Eu sunt Jonas Jonasson și simt nevoia să mă explic.

Nu a fost niciodată vorba să existe o continuare a cărții despre bărbatul de 100 de ani care a sărit pe fereastră și a dispărut.

Mulți și-au dorit o urmare, nu mai puțin protagonistul însuși, Allan Karlsson, care bântuia prin sufletul meu și se făcea amintit de câte ori avea chef.

— Domnule Jonasson, putea să-mi spună din senin, în timp ce eram adâncit în propriile-mi gânduri. S-a răzgândit cumva domnul Jonasson? Nu mai dăm o tură până nu îmbătrânesc de-a binelea?

Dar nu aveam de gând s-o fac. Spusesem deja ce am avut de spus despre secolul poate cel mai mizerabil dintre toate. Ideea era că, dacă ne aminteam unul altuia de neajunsurile secolului XX, poate că deveneam mai buni în a ține minte și măcar nu mai aveam tendința să repetăm aceeași greșeală. Mi-am ambalat mesajul în multă căldură și umor. În scurt timp, cartea a fost răspândită în întreaga lume.

La naiba, să nu credeți că lumea s-a făcut mai bună după asta.

*

Timpul trecea. Allan din sufletul meu a încetat să se mai facă auzit, pe când omenirea se târa cu greu înainte sau în cine știe ce altă direcție. Eveniment după eveniment îmi confirma senzația că lumea era mai incompletă ca niciodată. Iar eu eram doar un spectator. Pe undeva s-a născut însă nevoia să spun ceva din nou, în felul meu. Sau în felul lui Allan. Într-o bună zi, m-am pomenit că-l întrebam pe Allan dacă încă mai era lângă mine.

— Sunt aici, răspunse el. Ce mai are domnul Jonasson pe suflet după atâta vreme?

— Am nevoie de tine.

— De ce?

— Ca să povestești cum stau lucrurile și, indirect, cum ar trebui să fie ele.

— În toate?

— Da, aproximativ în toate.

— Domnul Jonasson înțelege că asta nu ajută, nu-i așa?

— Da, înțeleg.

— Bine. Contează pe mine, spuse bărbatul de 100 de ani.

* * *

Da, și mai era ceva. Acesta este un roman despre întâmplări actuale și din trecutul foarte recent. În acțiunea romanului mă folosesc de un număr de conducători politici cunoscuți și de persoanele din anturajul lor. Cei mai mulți și-au păstrat numele real în carte. Pe ceilalți i-am cruțat. Deoarece, în general, liderii îi privesc pe oameni de sus, mi se pare rezonabil să poți să râzi un pic de ei. Pe de altă parte, e adevărat că și ei sunt oameni și, ca atare, merită respect.

Tuturor acestor potentați vreau să le spun: îmi pare rău. Și: acceptați situația. Ar fi putut să fie și mai rău. Sau: ce-ar fi dacă lucrurile ar sta chiar așa?

Jonas Jonasson

Indonezia

O viață de lux pe o insulă paradiziacă ar trebui să mulțumească pe oricine. Însă Allan Karlsson nu a fost niciodată un oarecare și, de-a lungul celor 101 ani ai săi, nu avusese niciodată de gând să devină un astfel de om.

Într-o perioadă, era mulțumit și doar să stea liniștit într-un șezlong sub o umbrelă de soare și să i se servească la comandă băuturi în diferite culori. În special când îi ședea alături cel mai bun și, de altfel, singurul prieten al lui, incurabilul mic borfaș Julius Jonsson.

În curând însă, bătrânul Julius, împreună cu și mai bătrânul Allan, s-a plictisit să nu facă nimic altceva decât să cheltuie puțin câte puțin din milioanele din valiza pe care, din întâmplare, o aduseseră cu ei din Suedia.

Nu că ar fi fost ceva rău să cheltui. Dar totul devenise atât de monoton! Julius a propus să închirieze un iaht lung de 45 de metri, cu tot cu echipaj, astfel încât el și Allan să poată ședea pe punte, fiecare cu undița lui. Ar fi fost o pauză binevenită dacă le-ar fi plăcut pescuitul. Sau măcar să mănânce pește. Plimbările cu iahtul nu însemnau nimic altceva decât că cei doi prieteni făceau pe punte același lucru pe care învățaseră deja să-l facă pe uscat. Adică nimic.

Allan a avut grijă să-l aducă pe Harry Belafonte cu avionul din SUA, astfel încât acesta să cânte trei melodii la ziua de naștere a lui Julius – apropo de prea mulți bani și prea puține de făcut. Harry a rămas și la masă, deși nu fusese plătit și pentru asta. În concluzie, au avut o seară întreagă care nu s-a încadrat în tiparul obișnuit.

Allan a motivat alegerea lui Belafonte spunând că Julius avea o slăbiciune pentru muzica nouă, tinerească. Julius a apreciat gestul, fără să adauge că artistul în cauză nu mai era tânăr de la sfârșitul

celui de-al Doilea Război Mondial. Dar, în comparație cu Allan, era încă un copil.

Chiar dacă vizita vedetei internaționale la Bali nu fusese decât o picătură de culoare în cotidianul cenușiu, aceasta avea să-i influențeze mult timp pe Allan și pe Julius. Nu pentru cum a cântat Belafonte sau pentru ce a zis. Ci datorită obiectului pe care l-a avut cu el și cu care s-a îndeletnicit în timpul micului dejun înainte să plece acasă. Era un fel de aparat. O placă neagră cu un măr mușcat pe o parte și cu un ecran pe partea cealaltă și care se lumina de câte ori apăsai pe ea. Harry apăsa și apăsa. Și mai mormăia din când în când. Sau chicotea. Și apoi iar mormăia. Allan nu a fost niciodată o persoană curioasă, dar avea și el niște limite.

— Acum, nu e treaba mea să mă bag în viața privată a tânărului domn Belafonte, dar îndrăznesc totuși să întreb ce tot faceți acolo? Se petrece ceva în chestia asta… da, în chestia asta?

Harry Belafonte a înțeles că Allan nu mai văzuse o tabletă până atunci și a făcut încântat o demonstrație. Placa putea să arate ce se întâmpla în lume, ce se întâmplase deja și ce avea să se întâmple în viitorul apropiat. În funcție de unde apăsai, apăreau tot felul de poze și de filme, la care te puteai aștepta. Și altele, la care nu te așteptai. Dacă apăsai pe anumite taste, se auzea muzică. Sau începea cineva să vorbească. Fără îndoială că era o ea. Siri.

După micul dejun și după demonstrație, domnul Belafonte a luat mica lui valiză, placa cea neagră și pe el însuși și a plecat la aeroport pentru călătoria spre casă. Allan, Julius și directorul hotelului i-au făcut cu mâna în semn de rămas-bun. Abia a dispărut taxiul artistului la orizont, că Allan s-a și adresat directorului cu rugămintea să-i facă rost de o tabletă de același fel cu cea a lui Harry Belafonte. Conținutul variat îl distrase pe bărbatul

de 100 de ani, fapt pe care nu putea să-l afirme despre alte lucruri, în general.

Directorul hotelului tocmai se întorsese de la o conferință despre serviciile hoteliere din Jakarta, unde învățase că sarcina principală a personalului era nu să presteze, ci să supraprestеze. Ca să nu mai punem la socoteală că domnii Karlsson și Jonsson erau unii dintre cei mai buni clienți din istoria turismului din Bali. Nu era de mirare că directorul pregătise deja tableta pentru Karlsson. Și, în plus, un telefon mobil. Ca bonus.

Allan n-a vrut să pară nerecunoscător și n-a spus nimic despre faptul că n-avea deloc nevoie de telefon, fiindcă toți pe care ar fi vrut să-i sune erau morți de cincizeci și mai bine de ani. În afară de Julius, bineînțeles, care, la rândul lui, nu avea la ce să răspundă. Deși lucrul ăsta se putea aranja.

— Uite, ți-l dau ție, îi spuse Allan prietenului său. De fapt, e un cadou pentru mine de la director, dar nu am pe cine să sun în afară de tine, iar tu n-ai avut până acum la ce să răspunzi.

Julius îi mulțumi pentru amabilitate. Și se abținu să mai comenteze că Allan tot nu putea să-l sune pe Julius, dar din motive inverse.

— Ai grijă să nu-l pierzi, spuse Allan. Pare să fie scump. Era mai bine înainte, când telefoanele aveau fir și erau fixate în perete, că măcar știai unde sunt.

* * *

Tableta cea neagră deveni bunul cel mai iubit al lui Allan. În plus, nu-l costa nimic folosirea ei, deoarece șeful hotelului instruise personalul de la magazinul de electronice din Denpasar să se ocupe de tabletă și de telefon așa cum scrie la carte. Asta însemna, printre altele, conectarea cartelei SIM la contul hotelului, fapt care a dus la dublarea costurilor telefonice, fără ca nimeni să priceapă de ce.

Bărbatul de 100 de ani învață cum funcționa obiectul ăsta ciudat și, dimineața, îndată ce se trezea, îi și dădea drumul, ca să vadă ce se întâmplase în timpul nopții. Îl distrau noutățile mici și încântătoare din toate colțurile lumii. De exemplu, cea despre 100 de medici și asistente medicale din Napoli, care făceau cu rândul ca să-și ștampileze unul altuia intrările și ieșirile, astfel încât niciunul nu trebuia să muncească și, totuși, toți își primeau leafa. Sau aia despre România, unde au fost băgați la închisoare pentru corupție așa de mulți funcționari de stat, încât toate închisorile țării s-au umplut. Și că soluția pe care o găsiseră funcționarii de stat care încă nu fuseseră arestați a fost să legalizeze corupția, ca să nu mai fie nevoiți să construiască închisori noi.

Allan și Julius au căpătat o nouă rutină a dimineții. Cea veche însemna că Allan începea fiecare mic dejun prin a se plânge că prietenul său sforăia așa de tare, că se auzea prin perete. Cea nouă includea același lucru, dar, în plus, Allan prezenta tot ce mai găsise nou pe tableta lui de la ultima întâlnire. La început, lui Julius îi plăcură scurtele informări cu noutăți, mai ales pentru că sforăitul nu mai era acum subiectul principal. Fu pe loc încântat de ideea românească de a legaliza ilegalul. Imaginează-ți cât de simplu ar fi să devii borfaș într-o astfel de societate.

Allan îi scoase însă repede din cap ideea asta, pentru că dacă hoția ar fi devenit legală, această ocupație ar fi încetat să mai existe. Lui Julius, care era gata să-i propună lui Allan să părăsească Bali împreună cu el ca să se mute la București, îi pieri cheful. Bucuria de a fi borfaș consta în primul rând în a păcăli pe cineva cu ceva, în special pe cineva care merita să fie păcălit sau măcar nu suferea prea mult din asta. Și dacă fraieritul nu se mai număra printre înșelătorii, ce mai rămânea atunci?

Allan se consolă cu gândul că românii, cel puțin, au ieșit să protesteze față de planurile politicienilor

și a oficialilor. Românii, în general, nu aveau aceeași înclinație filosofică precum cei care luau decizii. Ei se gândeau cam în felul următor: cel care fură să fie închis, indiferent de titlu sau poziție, sau dacă există ori nu un loc unde să poată fi închis.

*

Cât luau micul dejun la hotelul din Bali, Julius și cu Allan își făceau din ce în ce mai des planuri unde ar trebui să plece în lume, acum că totul devenise atât de monoton aici. Când noutatea principală în respectiva dimineață a fost Polul Nord, unde era cu douăzeci de grade mai cald decât în mod normal, Allan s-a întrebat dacă nu cumva asta era alternativa.

Julius, care se îndopa cu tăieței prăjiți, termină de mestecat și spuse că nu credea că Polul Nord era o soluție pentru el și Allan. Mai ales dacă gheața era pe cale să se topească. Julius răcea întotdeauna dacă era ud la picioare. În plus, acolo erau urși polari, iar despre ursul polar Julius nu știa decât că părea să se scoale prost dispus în fiecare dimineață, de când se năștea și până murea. Șerpii de pe insula Bali aveau cel puțin frică de oameni.

Allan spuse că poate nu era de mirare că ursul polar își pierdea cumpătul dacă gheața i se topea sub picioare. În cazul în care situația avea să se înrăutățească tare de tot, atunci trebuia să o pornească la drum până ajungea pe uscat, cât nu era prea târziu. Iar atunci, n-ar rămâne decât Canada, pentru că America avea iar un președinte nou – îi povestise oare Allan lui Julius? Cel nou nu lăsa pe oricine să treacă granița.

Ba da, Julius auzise de Trump. Așa se numea. O fi ursul polar alb, dar, în primul rând, el era străin. Și de aceea nu trebuia să-și facă prea multe speranțe.

*

Noutățile din tableta neagră a lui Allan aveau calitatea că erau și mari, și mici. Din nefericire, majoritatea erau mari. Allan le căuta pe cele mici și pitorești, dar se pricopsea și cu celelalte. Nu avea cum să le filtreze. Nu putea să ignore noutățile importante, în favoarea celor minore.

În timpul celor 100 de ani de viață, Allan nu reflectase niciodată la existență în perspectivă. Și acum, noua lui jucărie îi arăta că lumea era absolut îngrozitoare. Și îi amintea de ce cu mult timp în urmă se hotărâse, pe bună dreptate, să-i întoarcă spatele, ca să aibă grijă numai de el.

Își aduse aminte de anii săi de început, ca băiat bun la toate, la fabrica de praf de pușcă din Flen. Acolo, jumătate din muncitori își petreceau timpul liber jinduind după Revoluția Roșie, în timp ce cealaltă jumătate era îngrozită de amenințarea din partea Chinei și a Japoniei. Opiniile despre „pericolul galben” se hrăneau din romane și opere în care toți scriau un scenariu referitor la lumea albă ce avea să fie înghițită de cea galbenă.

Lui Allan nu-i păsa de asemenea nuanțe și a continuat tot așa și după cel de-al Doilea Război, atunci când cămășile brune au făcut maroul cea mai urâtă culoare dintre toate. Băgase în seamă lucrul acesta la fel de puțin ca atunci când lumea s-a adunat în jurul unei expresii ideologice. Atunci mai degrabă era vorba de un dor *spre* ceva și nu despre ceva. Veniseră la modă pacea pe pământ, microbuzele înflorate Volkswagen și, în anumite cazuri, hașișul. Toată lumea iubea pe toată lumea, în afară de Allan, care nu iubea pe nimeni și nimic. În afară de pisica lui. Nu că ar fi fost înăcrit, așa era el.

Epoca înfloritoare a durat până când Margaret Thatcher și Ronald Reagan au preluat puterea, fiecare pe partea lui. Ei erau de părere că era mult mai practic să te iubești pe tine însuți și propriul

tău succes. Dacă trebuia așa, pe loc, să nu superi pe cineva, atunci existau rușii. Alte amenințări mai importante nu erau și, când Reagan a omorât comunismul sovietic numai *spunând* că trimite rachete din spațiu, s-a făcut liniște și pace pentru toată lumea, în afară de jumătatea de omenire care nu avea ce să mănânce, împreună cu niște mineri englezi, care nu mai aveau nicio mină în care să se ducă. Nou era faptul că nu mai trebuia să-ți pese de aproapele tău dincolo de orice limite, ajungea dacă îl sau o tolerai. Și așa a și fost, până ce vânturile s-au schimbat din nou.

Puțin cam pe neașteptate, culoarea brună reveni pe furiș. Și nu din Germania de data asta, cel puțin nu în primul rând. Sau măcar în al doilea rând. În schimb, dintr-o serie de alte țări. America nu a fost prima, dar în scurt timp a devenit cea mai mare, datorită președintelui nou ales. Cât era de brun în suflet nu se știa, părea că se schimbă de la zi la zi. Dar acum nu era destul că el însuși își croise singur succesul, mai trebuia să și scoată în evidență amenințările externe la adresa vieților albe, occidentale, pe care cu toții meritam să le trăim.

*

Lui Allan i-ar fi plăcut să-și vadă tableta neagră ca un instrument de divertisment pur, dar îi venea greu să se apere de contextele pe care începuse să le discearnă. S-a gândit să pună tableta deoparte. Hai, mai întâi o zi întreagă. Și apoi, încă o zi. Dar, în cele din urmă, a recunoscut, împotriva voinței lui, că era prea târziu. Cel care, mai mult decât oricare altul, nu se sinchisise de starea lucrurilor, începuse să se preocupe de cum stăteau ele.

— Blestemat să fie, mormăi el.

— Ce zici? întrebă Julius.

— Nimic. Nimic altceva decât ce am spus deja.

— Blestemat?

— Da.

Indonezia

După ce Allan și-a acceptat interesul lui nou și relativ pentru societate în general, tableta cea neagră a reușit să recâștige terenul pierdut. Aceasta îi ură bun-revenit cu noutatea despre norvegianul care avea un lac propriu, unde hrănea babușcă și plătică cu granule umplute cu morcovi. Apoi, când știucile din lac se hrăneau cu acești pești, carnea le devenea roșie, după care norvegianul îi pescuia, îi fileta și îi vindea ca somon. Minimaliza riscul, exportând în exclusivitate această înșelătorie în Namibia, dar acolo, întâmplător, locuia un inspector de la controlul sanitar din Oslo. Inspectorul a tras semnalul de alarmă, norvegianul a fost băgat la închisoare, iar prețul somonului din sud-vestul Africii a revenit la normal.

Și așa mai departe. Tableta cea neagră l-a făcut pe Allan să-i placă din nou cotidianul. În timp ce Julius continua să fie frustrat. Trecuseră *luni* de zile de când nu mai apucase să facă vreo faptă necinstită. În ultimii ani, ca infractor acasă, în Suedia, el se dedicase unei variante mai blânde decât aceea a știucii norvegiene somonate. Importa legume din țări îndepărtate, le reambala și apoi le vindea ca fiind suedeze. Erau mulți bani de câștigat din asta. Clima rece din nord și un soare care nu apunea niciodată făceau ca roșiile și castraveții să se coacă încet, dezvoltând un gust de talie mondială. Sau, cum spunea poetul secolului al XIX-lea, Carl Jonas Love Almqvist: „Numai agrișele originale suedeze din Suedia se acceptă la noi”. Doar Suedia are agrișe suedeze.

Numai că agrișele nu îl interesau pe Julius, că acolo cererea era prea mică. Dar cu sparanghelul verde era altceva. Când primăvara dădea în vară, lumea plătea chiar de patru și cinci ori mai mult pentru o legătură de sparanghel, numai să fie suedez.

Sparanghelul suedez al lui Julius Jonsson se aducea pe vremea aceea cu vaporul tocmai din Peru. Afacerile au mers bine mult timp. Până când unul dintre intermediarii lui Jonsson a devenit prea lacom și a început să vândă sparanghel din Gotland în piața centrală Hotorget din Stockholm, cu cel puțin cinci săptămâni mai devreme ca acesta să apară în Gotland. Asta a dus la zvonuri despre nereguli și atunci s-a trezit și direcția alimentară. Dintr-odată au început controale inopinate. Lui Julius i-au fost confiscate și distruse în numele legii trei transporturi peruane. Și, în plus, intermediarii lui au fost băgați la închisoare, dar nu și el. Ăsta e în viață norocul intermediarilor.

Chiar dacă brațul lung al legii nu ajunsese până la cel care era creierul din spatele întregii acțiuni, Julius își pierduse interesul. Se săturase de faptul că Suedia devenise pretențioasă dincolo de orice imaginație. Cine murise vreodată de la sparanghel peruan?

Nu, micii borfași onorabili nu se mai oboseau. În schimb, Julius preferă să se pensioneze. Distila câte ceva pe acasă, făcea braconaj – un elan, doi –, împrumuta curent electric de la vecin, fără să-i ceară voie, în rest nu mai făcea prea multe. Până când un bătrân de 100 de ani a bătut la ușa lui pe neașteptate. Bătrânul a spus că se numește Allan și că are cu el o valiză furată, pe care au deschis-o amândoi, după o masă plăcută, udată cu niște tărie. Au constatat că era plină cu milioane.

Așa au ajuns de la una la alta și de la o alta la o a treia. Julius și Allan s-au debarasat de toți indivizii încăpățânați, care își voiau banii înapoi, ca să ajungă după aceea în Bali, unde au început să toace banii.

*

Allan observă că Julius era abătut. Încercă să-și înveselească prietenul plictisit, citind cu voce tare

din tableta neagră despre diverse lucruri imorale din toate colțurile lumii. Cu România, Italia și Norvegia se lămuriseră deja. Președintele sud-african Zuma reușise și el să ocupe un întreg mic dejun, construindu-și piscină și teatru privat din banii contribuabililor. O regină a unei orchestre de dans suedeze primi și ea o bine-meritată atenție, după ce a trecut în declarația de impozit șapte rochii și optsprezece perechi de pantofi drept călătorie în interes de serviciu.

Dar Julius tot era abătut. Trebuia să acționeze cumva, înainte să se deprime de-a binelea.

Allan, care de 100 de ani nu își făcuse griji pentru nimic, nu era mulțumit de faptul că prietenul își pierdea bucuria de a trăi. Trebuia să existe ceva care să-l trezească la viață!

Nu ajunsese mai departe în reflecțiile lui, când a intervenit întâmplarea. Era într-o seară, când Allan se băgase în pat, în timp ce Julius simțea că mai avea niște dureri în suflet care trebuiau amorțite. S-a așezat la barul hotelului și a comandat un pahar din *arakul* local. Se făcea din orez și trestie de zahăr, avea gust de rom și era atât de tare, că-ți dădeau lacrimile. Julius învățase că un pahar îți umbrea grijile și încă unul le gonea de tot. Ca să aibă o marjă de siguranță, obișnuia să mai bea și un al treilea pahar, înainte de culcare.

Primul din seara asta era golit și al doilea pe cale să se golească și el, dar simțurile lui Julius erau suficient de treze ca să observe că nu era singur în local. Trei scaune mai încolo, ședea un bărbat între două vârste, asiatic, și el cu un pahar de *arak* în mână.

— Noroc, a spus Julius rezervat, ridicându-și paharul.

Bărbatul a zâmbit în semn de răspuns, după care amândoi au golit paharele până la fund, făcând o strâmbătură.

— Acum începe să se mai limpezească, spuse bărbatul, care avea la fel de multe lacrimi în ochi

ca și Julius.

— La primul sau la al doilea? întrebă Julius.

— Al doilea, zise bărbatul.

— Și eu la fel.

Julius și bărbatul se mutară mai aproape unul de altul, hotărându-se să bea și al treilea pahar din aceeași băutură.

Conversară un pic înainte ca bărbatul să se hotărască să se prezinte:

— Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas, spuse el. Încântat!

Julius se uită la bărbatul care tocmai își rostise numele. Și avea destul de mult *arak* în corp ca să spună ce gândea.

— Păi, nu se poate să te numești așa!

Ba da, se putea. Mai ales dacă erai de origine indiană. Simran și cu restul numelui ajunsese în Indonezia după un incident nefericit cu fiica unui om complet neînțelegător.

Julius dădu din cap. Tații de fete puteau să fie mai neînțelegători decât majoritatea oamenilor. Dar pentru asta nu era nevoie să ai un nume care-ți lua o zi întreagă până îl rosteai!

Omul care se numea cum se numea se dovedi a avea un punct de vedere pragmatic în privința identității lui. Măcar de-ar fi avut umor…

— Și cum crezi că ar trebui să mă numesc?

Julius se simțea bine alături de indianul exilat. Dar, dacă era vorba să stea aici și să se împrietenească, tot nu era în regulă cu numele ăla așa de lung. Trebuia să profite de ocazie.

— Gustav Svensson, spuse Julius. E un nume bun, se pronunță ușor și e simplu de ținut minte.

Bărbatul spuse că nu a avut niciodată vreo problemă să-și aducă aminte de Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas, dar era de acord că numele de Gustav Svensson suna bine.

— Suedez, nu-i așa?

— Da, zise Julius și dădu din nou din cap. Mai suedez nu putea să fie.

Exact acolo și atunci începu să-i încolțească noua idee de afacere.

* * *

Julius Jonsson și Simran s-au găsit reciproc de-adevăratelea în timp ce al treilea pahar de *arak* își făcea efectul. Înainte ca seara să se termine, amândoi hotărâră să se întâlnească din nou. În același loc, la aceeași oră, în seara următoare. Și, în plus, Julius hotărî ca bărbatul cu numele imposibil să se numească Gustav Svensson. Lui Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas i se păru o idee bună. Așa cum se numise înainte nu-i adusese prea mult noroc.

*

Bătrâneii continuară pe aceeași temă mai multe seri la rând. Indianul se obișnui cu noul său nume. Îi plăcea.

Când se cazase la hotel, chiar în ziua în care cei doi se întâlniseră, folosise numele lui vechi și continuă să locuiască acolo tot timpul cât făcuse planuri cu Julius despre viitoarea colaborare. Când directorul hotelului spuse cu voce din ce în ce mai tare că dorea să fie plătit pentru ședereа oaspetelui indian, Gustav îi comunică lui Julius că avea de gând să o șteargă din locul ăla pentru totdeauna. Fără să plătească. Și fără să dea vreo explicație. Conducerea hotelului tot n-ar fi înțeles că nu putea să-l facă responsabil pe Gustav pentru nota de plată a lui Simian.

Julius, în schimb, înțelese. Când avea Gustav de gând să o șteargă?

— De preferință, într-un sfert de oră.

Julius a înțeles și asta. Nu voia însă să-și piardă noul prieten, așa că i-a dat acestuia telefonul pe care el însuși îl primise de la Allan.

— Ține ăsta, ca să dau de tine. Te sun din cameră. Cară-te acum. Ia-o pe la bucătărie, eu așa aș face.

Gustav urmă sfatul lui Julius și dispăru. Mai târziu, în aceeași seară, apăru directorul hotelului, după ce umblase mai bine de o oră pe urmele oaspetelui indian, acum dispărut.

Julius și Allan admirau apusul de soare de pe malul mării, fiecare într-un șezlong comod și cu câte o băutură în mână. Directorul se scuză pentru deranj. Însă avea o întrebare.

— A văzut cumva domnul Jonsson pe Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas? Am observat că în ultima vreme ați petrecut ceva timp împreună aici, la hotel.

— Simran și mai cum? întrebă Julius.

* * *

Julius și Gustav Svensson continuară să se întâlnească în alt loc, când aveau de discutat afaceri. Directorul hotelului nu putea să dea vina pe Jonsson din cauza oaspetelui dispărut, dar asta nu-l împiedica să fie un pic mai suspicios față de domnii suedezi. În cazul lor, ar fi pierdut mult mai mulți bani. Până acum se purtaseră cum se cuvine, dar nota curentă crescuse mai mult ca de obicei, iar în cazul ăsta se recomanda precauție.

Întâlnirile dintre Jonsson și Svensson aveau loc acum într-un bar murdar din centrul orașului Denpasar. Gustav se dovedise a fi un borfaș de talia lui Julius. Acasă, în India, trăise bine mulți ani din închiriatul unei mașini, schimbatul motorului și înapoiatul mașinii. De regulă, firmei de închiriat mașini îi trebuiau mai multe luni până să-și dea seama că vehiculul devenise cu șapte ani mai vechi, și era imposibil de zis care dintre sutele de persoane care închiriaseră mașina era vinovatul. Sau dacă vinovatul nu era pur și simplu unul dintre angajați!

Mașinile frumoase deveniseră pe vremea aceea o parte din cotidianul lui Gustav. În plus, descoperise că șansele la fete frumoase erau cu atât mai mari cu cât mașina era mai arătoasă. Ecuația asta i-a dat de furcă de mai multe ori. Acum, de curând, a pățit-o atât de rău, încât cel mai bine era să părăsească industria de mașini, fata și întreaga Indie, după ce s-a întâmplat ca fata să rămână însărcinată. Tatăl ei se dovedise a fi și membru în parlament și militar, iar când Gustav a cerut mâna fetei, din motive strategice, acesta l-a amenințat că pune pe el infanteria a șaptea.

— Ce ticălos! spuse Julius. Nu se putea gândi la binele fetei?

Gustav a fost de acord cu el. O circumstanță care agrava situația era faptul că tatăl tocmai observase că BMW-ul lui de șase cilindri rămăsese doar cu patru, în timp ce el călătorise la Singapore în interes de serviciu.

— Și te-a învinuit pe tine pentru asta?

— Da, fără dovezi.

— Ai fost nevinovat?

— Nu are importanță.

În concluzie, Gustav Svensson spuse că îi părea bine că Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas decedase.

— Păcat numai că n-a apucat să plătească așa cum se cuvenea hotelul. Hai noroc, prietene!

* * *

După câtva timp de la prima întâlnire reușită de la bar, Julius Jonsson, împreună cu o sumă considerabilă din banii rămași în valiză, și noul său partener Gustav Svensson au preluat o cultură de sparanghel în munți. Julius trăgea sforile, Gustav era administratorul și mai mulți balinezi săraci se cocoșau afară, pe câmp.

Cu ajutorul unor contacte mai vechi, de acasă din Suedia, Julius și noul său partener au început

să exporte „Sparanghelul local al lui Gustav Svensson” sub formă de legături frumos decorate cu albastru-galben[1]. Nicăieri nu menționa Julius sau celălalt bărbat, care până de curând avusese alt nume, că sparanghelul era suedez. Singurul lucru suedez în toată afacerea asta erau prețul și numele cultivatorului indian. Spre deosebire de proiectul din Peru, acesta nu era așa de ilegal cum și-ar fi dorit Julius, dar nu puteai să le ai pe toate. În plus, el și Gustav reușiseră să lanseze un sector alimentar suplimentar încă și mai dubios. Sparanghelul suedez avea un renume atât de bun în lume, încât varianta balineză a lui Gustav se putea expedia cu vaporul în Suedia, unde era mutată în cartoane noi și apoi exportată la o serie de hoteluri de lux din toată lumea. De exemplu, în Bali. Acolo, hotelul de înaltă clasă trebuia să se gândească la renumele său internațional, așa că merita fiecare rupie plătită în plus, doar ca să nu mai trebuiască să le servească oaspeților varianta locală apoasă.

*

Allan se bucura că prietenul său își revenise. Viața ar fi fost din nou frumoasă, atât pentru Julius, cât și pentru prietenul său de 100 de ani, dacă banii fără de sfârșit din valiză nu ar fi început să se sfârșească. Veniturile din culturile de pe munți nu erau de neglijat, însă șederea la hotelul de lux în care stăteau prietenii numai gratis nu era. Doar sparanghelul importat de la restaurantul din Suedia costa o jumătate de avere!

Finanțele proaste erau un subiect pe care Julius ar fi vrut să-l discute cu Allan. Pur și simplu, nu apucase. Dar acum, la micul dejun, avea să deschidă discuția. Allan avea, ca de obicei, tableta cu el, iar știrea zilei era o povestioară despre dragostea dintre frați. Conducătorul nord-coreean Kim Jong-un a pus să fie otrăvit fratele său,

conform informațiilor, pe un aeroport din Malaysia. Allan a spus că nu era din cale-afară de surprins, el însuși avusese de-a face cu tatăl lui Kim Jong-un. Și cu bunicul.

— Atât tatăl, cât și bunicul au vrut să-mi ia zilele, își aminti el. Acum sunt amândoi morți, în timp ce eu mă aflu aici. Asta-i viața.

Julius se obișnuise cu faptul că Allan mai venea cu reflecții din trecut și nu era surprins. Chiar și povestea asta o mai auzise, dar o uitase.

— Te-ai întâlnit cu tatăl conducătorului nord-coreean? Și cu bunicul? Dar câți ani ai, de fapt?

— 100, merg pe 101, spuse Allan. Dacă ți-a scăpat cumva. Se numeau Kim Jong-il și Kim Il-sung. Unul era foarte tânăr, dar tot supărăcios.

Julius se abținu de la tentația de a afla mai mult. În schimb, conduse discuția spre subiectul la care se gândise de la început.

Problema era în felul următor: așa cum dăduse de înțeles Julius mai devreme, valiza cu bani începea din ce în ce mai mult să se transforme într-o valiză fără bani. Trecuseră două luni și jumătate de când plătiseră datoria hotelului. Julius nici nu voia să se gândească cum arăta noua notă de plată.

— Atunci nu te mai gândi, propuse Allan și luă o gură din nasi goreng-ul ușor condimentat.

Mai urgent era cu cel care le închiriase barca și care le transmitea că le-a blocat creditul și că avea de gând să facă același lucru și cu domnii Karlsson și Jonsson, dacă nu-și plăteau datoria într-o săptămână.

— Cel care închiriază bărcile? întrebă Allan. Am închiriat vreo barcă?

— Iahtul de lux.

— A, da, intră la categoria barcă.

Și Julius a recunoscut apoi că avusese de gând să-i facă o surpriză lui Allan de ziua lui de 101 ani, dar că împrejurările financiare erau de așa natură, încât sărbătorirea trebuia aranjată la un alt nivel decât aceea cu Harry Belafonte.

— Pe el l-am întâlnit deja o dată, spuse Allan. Iar eu nu m-am împăcat niciodată cu petrecerile de ziua mea, așa că nu fi supărat pentru asta.

Și totuși, Julius era supărat. Era bine ca Allan să știe că apreciase gestul cu Belafonte ca fiind ceva deosebit. Nici Iulius nu mai era așa de tinerel și niciodată nu s-a mai întâmplat să facă cineva un gest atât de frumos față de el cum făcuse Allan.

— Deși nu eu am cântat, spuse Allan.

Julius continuă, spunând că o petrecere oricum o să fie, comandase deja un tort de la o cofetărie care promisese că-l face pe credit. După asta, îi aștepta o călătorie cu balonul deasupra insulei verzi și frumoase, împreună cu conducătorul balonului și două sticle de șampanie.

Balon cu aer sună bine, gândi Allan. Dar poate era o idee să renunțe la tort, dacă erau strâmtorați? Numai cele 101 lumânări aveau să coste o avere!

Finanțele adunate ale celor doi prieteni nu făceau față la 101 lumânări de tort, comentă Julius. Scotocise în valiză cu o seară înainte și verificase cam cât rămăsese. Și mai făcuse o altă socoteală, cu cât credea că datorează hotelului. În privința iahtului, nu era nevoie să-și mai bată capul, deoarece proprietarul avusese bunăvoința să le spună.

— În total, mă tem că suntem cu cel puțin o sută de mii de dolari în minus, spuse Julius.

— Cu sau fără lumânări? întrebă Allan.

Indonezia

Bătrânul de 100 de ani a avut întotdeauna un efect liniștitor asupra celor din jur, în afară de câteva ori, când a scos oamenii din sărite dincolo de orice imaginație. Așa a fost când l-a întâlnit pe Stalin, în 1948. Asta l-a dus la cinci ani de muncă în lagăr. Și nici coreenii din Coreea de Nord nu s-au bucurat de el, câțiva ani mai târziu.

Ei, astea aparțineau trecutului. Acum îl avea pe Julius, care fusese de acord ca *mai întâi* să sărbătorească ziua de naștere de 101 ani, conform planului (deoarece Julius își dorea atât de mult), și *pe urmă* să se așeze și să se ocupe de partea financiară. Totul avea să se rezolve. Cu un pic de noroc, poate apucau să mai dea peste o nouă valiză cu bani.

Julius nu credea că avea să se întâmple asta, chiar dacă, atunci când erai în compania lui Allan, nu se știa niciodată. Cu toate că situația era așa de proastă, fusese de acord cu propunerea lui Allan să ia cu ei patru sticle de șampanie în balonul cu aer cald, în loc de două. Putea să nu bată vântul deloc acolo, sus, și în cazul ăsta trebuiau să aibă ceva de făcut.

— Poate și niște sendvișuri, se gândi Julius.

— De ce? întrebă Allan.

*

Directorul hotelului era acum cu ochii pe bătrân și pe și mai bătrânul său prieten. Facturile neplătite depășeau o sută cincizeci de mii de dolari. Era numai o mică parte din cât câștigase în ultimul an de pe urma scandinavilor cheltuitori, dar în același timp mult prea mult ca să-i piardă. Directorul și-a luat măsuri de precauție. De câteva zile sau mai degrabă nopți, un bărbat păzea în mod discret în fața bungalow-ului de lux al domnilor, în

eventualitatea în care acestora le-ar fi trecut prin cap să coboare pe una dintre ferestrele fără sticlă și să dispară.

Dar exista și un soi de recunoștință în relația directorului cu domnii Jonsson și Karlsson. Primul numit a explicat într-un fel destul de credibil că alți bani urmau să ajungă înainte de sfârșitul săptămânii. Și la urma urmei, nu era prima oară când Jonsson întârzia cu plata un pic prea mult. Putea să fie vorba tocmai despre lucrul ăsta, că își iubea bancnotele. Cine nu le iubea?

În concluzie, directorul se gândi că e și rezonabil, și înțelept din punct de vedere strategic să nu facă prea mult caz și să meargă pe plajă să sărbătorească ziua de naștere a bărbatului mai în vârstă, cu tort și câteva cuvinte bine alese.

* * *

În afară de sărbătorit, de Julius și de directorul hotelului, mai era acolo și conductorul balonului închiriat. Gustav Svensson ar fi venit cu plăcere, dar a fost destul de înțelept să se abțină.

Balonul era umflat și pregătit. Numai o ancoră clasică în jurul unui palmier îl împiedica să se ridice de unul singur. Căldura din balon era reglată de fiul de nouă ani al conductorului, foarte nefericit, pentru că ar fi preferat să fie lângă tortul care se afla alături, la câțiva metri.

Allan se chiora la cele 101 lumânări inutile. Gândește-te, să cheltuiești banii în felul ăsta! Și timp! Julius avu nevoie de mai multe minute până le aprinse pe toate, cu ajutorul brichetei din aur a directorului de hotel (brichetă care ulterior a ajuns în buzunarul lui Julius).

În orice caz, tortul a fost foarte bun. Iar șampania era șampanie, deși… nu era grog. Allan se gândea că putea să fie și mai rău.

Și chiar atunci, asta s-a și întâmplat. Directorul hotelului tocmai lovea în pahar cu intenția să țină o

cuvântare.

— Dragă domnule Karlsson, spuse el.

Allan îl întrerupse.

— Frumos spus, domnule director. De-a dreptul minunat. Dar n-o să stăm acum cu toții aici până împlinesc eu încă un an. N-ar fi timpul să ne ducem la balon?

Directorul hotelului își pierdu ideea, Julius îi făcu semn din cap conductorului de balon, care puse imediat felia de tort deoparte. Rolul lui acolo era în primul rând să lucreze.

— Am înțeles! Mă duc să sun la serviciul meteorologic de la aeroport. Vreau să mă asigur că vântul bate în continuare din direcția bună. Vin imediat.

Pericolul cu discursul fusese evitat. Acum venise timpul să urce la bord. A fost ușor de urcat în coș, chiar și pentru cineva de 101 ani. Era o scară mobilă cu șase trepte pe exterior și o variantă mai mică cu trei trepte în interiorul coșului.

— Salutare, micuțule, spuse Allan și îi ciufuli părul asistentului de nouă ani.

Băiețelul răspunse cu un „bună ziua” timid. Își cunoștea locul și era priceput. Nu mai era nevoie de ancoră, acum balonul era suficient de greu.

Julius îl rugă pe băiat să-i facă o demonstrație și află despre căldura și înălțimea balonului care se ajustau cu ajutorul manetei roșii de la vârful tubului de gaz. La ridicare, trebuia numai să răsucești la dreapta. Și pe urmă la stânga, când voiai să aterizezi.

— Întâi la dreapta, apoi la stânga, spuse Julius.

— Exact, domnule, spuse băiatul.

*

Acum se întâmplară trei lucruri în același timp, în decursul a câtorva secunde.

Unu:

Allan observase privirile lungi ale băiatului de nouă ani îndreptate spre tort și propuse ca puștiul să fugă repede să-și ia o felie. Erau și farfurii și tacâmuri pe masă. Băiatul nu avu nevoie să fie convins. Sări din coș aproape înainte ca Allan să termine de vorbit.

Doi:

Julius probă maneta roșie și la stânga, și la dreapta și răsuci atât de tare, că rămase cu ea în mână.

Trei:

Conductorul balonului ieși din hotel cu o figură dezolată, dădu din cap și spuse că trebuiau să aștepte cu plimbarea, pentru că vântul era pe cale să-și schimbe direcția înspre nord și asta nu era bine pentru locul în care era balonul.

*

După care se întâmplară trei lucruri noi, și astea destul de concomitent.

Unu:

Conductorul balonului îl zări pe fiul de nouă ani cu nasul în tort și îl mustrului pe bietul băiat pentru că își părăsise postul.

Doi:

Julius înjura maneta roșie, care se stricase din senin. Acum aerul cald curgea cu nemiluita în balonul care…

Trei:

…începu să se ridice de la pământ.

— Stop. Ce faceți? strigă conductorul de balon.

— Nu e vina mea, e maneta asta blestemată! strigă Julius. Balonul se ridicase la trei metri de pământ. Și la patru.

Și la cinci.

— Așa, spuse Allan. Asta zic și eu petrecere.

Oceanul Indian

Le-a trebuit ceva timp lui Karlsson, Jonsson și balonului să plutească atât de departe în largul mării, până să nu se mai audă strigătele conductorului. Vântul îi împingea din spate.

Iar după ce nu l-au mai auzit pe conductor, încă au mai putut să-l vadă o vreme, fluturând din brațe. Îl zăriră alături de el și pe directorul hotelului. Nu părea la fel de agitat. Probabil că era la fel de nefericit. Sau și mai nefericit. Era vorba de 150.000 de dolari care se îndepărtau de el plutind în aer. Și toate astea în timp ce băiețelul de nouă ani se reîntoarse la tort, câtă vreme ce toți ceilalți erau ocupați cu altele.

Câteva minute mai târziu, nu mai exista pământ la orizont în nicio direcție. Julius terminase de înjurat maneta roșie și a aruncat-o peste bord, după ce a renunțat la orice încercare de a o pune la loc.

Gazul și flacăra ardeau neostoit. Și într-un fel, era bine, altfel s-ar fi prăbușit în mare cu nacelă cu tot.

Julius privi în jur. Pe partea cealaltă a rezervorului cu gaz găsi un navigator. Astea erau vești bune! Nu pentru că balonul se putea conduce cu ajutorul lui, dar acum aveau să știe când se puteau aștepta să apară pământ la orizont.

În timp ce Julius se adâncea în geografie, Allan deschise prima dintre cele patru sticle de șampanie pe care le luaseră cu ei.

— Hopa! spuse el când dopul zbură peste marginea coșului.

Julius era de părere că Allan nu lua situația în serios. Habar n-aveau încotro se îndreptau.

Ba da, Allan era de părere că știau.

— Am făcut atâtea ture în jurul Pământului, încât am început să știu cum arată. Dacă vântul continuă ca acum, ajungem în Australia în câteva

săptămâni. Dar dacă se răsucește un pic în direcția aia, mai avem de așteptat câteva săptămâni în plus.

— Și atunci, unde ajungem?

— Ei bine, nu ajungem la Polul Nord, că într-acolo tot nu voiai să mergem. Dar poate la Polul Sud.

— Ce naiba…? spuse Julius, dar fu întrerupt.

— Haide, haide, ia paharul ăsta. Să dăm noroc de ziua mea. Și nu te mai neliniști. Gazul din rezervor o să se termine cu mult timp înainte să ajungem noi la Polul Sud. Vino și așază-te.

Julius urmă sfatul lui Allan, se așeză pe scăunelul liber, lângă prietenul lui, și se uită înainte cu o privire goală. Allan văzu că Julius era îngrijorat. Era nevoie de un pic de consolare.

— E adevărat că situația nu e prea roz, prietene. Dar a mai fost așa în viața mea și totuși, iată-mă aici.

Calmul inexplicabil al lui Allan îl ajută un pic pe Julius. De rest se ocupă șampania.

— Fii drăguț și dă-mi sticla, spuse el cu o voce joasă.

Și luă patru înghițituri mari, fără să mai toarne în pahar.

*

Allan avusese dreptate: gazul se termină înainte să vadă pământ la orizont. Rezervorul începu să tușească și focul pâlpâi neregulat o vreme, până se stinse de tot, numai bine cât să apuce prietenii să golească sticla numărul unu.

Avu loc o aterizare blândă pe suprafața Oceanului Indian, care tocmai în acea zi era la fel de liniștit ca Oceanul Pacific.

— Crezi că o să plutească? întrebă Julius în timp ce se apropiau de suprafața apei.

— O să aflăm în curând, spuse Allan. Ia uite aici!

Bărbatul de 101 ani scotocise în lada de lemn a conductorului, pregătită pentru evenimente neașteptate. Acum ținea în mână un mâner nou-nouț pentru maneta roșie.

— Păcat că nu l-am găsit la timpul potrivit. Și ia privește aici!

Două rachete luminoase.

*

Amerizarea forțată merse mai bine decât sperase Julius. Nacela se lovi de apă, continuă o jumătate de metru sub suprafața apei, din cauza vitezei și a propriei greutăți, se așeză într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, se îndreptă din nou și sări apoi ca o plută, cu mișcări din ce în ce mai mici.

Amândoi bătrânii căzură grămadă din cauza impactului și a înclinării, lipiți de unul dintre pereții nacelei. Julius se ridică repede cu un cuțit în mână, ca să despartă nacela de balonul găurit, care nu le mai era de niciun folos, întinzându-se pe suprafața apei înainte să se scufunde și amenințând să ia cu el nacela și pe cei doi bătrâni.

— Bravo, îl lăudă Allan din colțul în care căzuse.

— Mulțumesc, spuse Julius și își ajută prietenul să se așeze din nou pe scăunel.

Apoi Julius demontă rezervorul greu de gaz și îl aruncă în mare împreună cu cele patru proptele, care ținuseră construcția laolaltă. Ca urmare, totul se ușură cu cel puțin cincizeci de kilograme. Julius își șterse transpirația de pe frunte și se așeză la loc lângă prietenul său.

— Și acum? zise el.

— Acum sunt de părere să mai bem o sticlă de șampanie, până nu apucăm să ne trezim din nou. Nu poți să aprinzi una din rachetele alea luminoase, în timp ce eu scot dopul?

Pătrundea deja apă prin pereții coșului, dar mai avea să dureze vreo două ore până să se scufunde cu ei, și-a dat Allan cu părerea. Și chiar mai mult, dacă ar fi avut ceva ca lumea cu care să scoată apa.

— În două ore se pot întâmpla multe, spuse el.

— Ca de exemplu? întrebă Julius.

— Știu și eu, ceva se poate întâmpla. Sau nimic.

*

Julius deschise primul pachet în care se afla racheta luminoasă și încercă să descifreze instrucțiunile în indoneziană. Era cam amețit și nu mai avea putere să fie atât de disperat pe cât ar fi fost cazul. Pe de o parte, știa că avea să moară în curând. Pe de altă parte, era împreună cu un bărbat care ar fi putut fi nemuritor. Unul care nu fusese executat de generalul Franco, nu fusese închis pe viață de autoritățile americane, nu fusese sugrumat de tovarășul Stalin (chiar dacă era cât pe-aci), nu-i luaseră zilele nici Kim Il-sung, nici Mao Zedong, nu fusese executat de patrula de graniță iraniană, nu i se clătinase niciun fir de păr de pe capul din ce în ce mai chel, ca agent dublu timp de douăzeci și cinci de ani în plin Război Rece, nu murise din cauza respirației lui Brejnev și nu se prăbușise odată cu președintele Nixon.

Singurul indiciu care arăta că Allan era pe cale să moară acum, după ce dăduse greș de atâtea ori, era faptul că ședea într-un coș împletit care lua apă, pe mare, undeva între Indonezia, Australia și Antarctica. Dar dacă proaspătul bărbat de 101 ani avea să supraviețuiască și de data asta, era rezonabil să crezi că Julius putea să călătorească gratis.

— Trebuie numai să tragi de asta, spuse el și trase de sfoara corectă în poziția greșită, drept care racheta luminoasă o luă în jos în apă și continuă până se stinse, la câteva sute de metri adâncime.

Julius se gândea să renunțe pur și simplu. Însă Allan desfăcu următoarea sticlă, o întinse prietenului său și îl rugă să ia câteva guri, cu sau fără pahar, căci părea să aibă nevoie.

— Și acum, zic să încerci, din nou, cu a doua rachetă. Dar n-ar strica s-o îndrepți în sus, că așa cred că o să se vadă mai bine.

Oceanul Indian

Misiunea oficială a cargobotului nord-coreean „Glorie și Putere” era să transporte 30.000 de tone de cereale din Havana la Phenian. O misiune suplimentară, mult mai puțin oficială, era să încetinească viteza la sud-est de Madagascar și, la adăpostul întunericului, să încarce la bord patru kilograme de uraniu îmbogățit. Acesta trecuse de la un curier la altul, din Congo în Burundi, apoi în Tanzania, în Mozambic și mai departe până la insula aflată la est de continentul african pe lângă care „Glorie și Putere” avea oricum motiv să treacă.

Nord-coreenii știau că sunt sub observație. Doar cu câțiva ani în urmă, o navă-soră fusese blocată într-un port controlat de rebeli în Libia, până când căpitanul a reușit să-i mituiască, dându-le în schimb un vapor plin cu petrol. Ca să se oprească pe drumul de întoarcere, după ce au plecat din Cuba în Somalia, Iran sau în alt loc cu același renume, asta s-ar fi încheiat mai mult ca sigur cu oprirea lor de către trupele ONU în largul mării. Se mai întâmplase, ultima dată lângă Panama. Atunci s-a nimerit să fie ascunse în cereale motoare de avion și electronică avansată, în conflict cu actualul embargou ONU asupra mândrei republici populare democrate. Coreenii au comunicat indignați întregului mapamond că mapamondul, și nu coreenii, a fost acela care a plasat motoarele și electronica acolo.

De data asta, călătoria spre casă din Cuba ducea în direcție opusă; după cum se știe, pământul e rotund. În mod oficial, însemna că Republica Populară Democrată refuza să fie înjosită încă o dată în același fel ca în Panama. Ce nu se menționase era că aveau și alte treburi pe drum.

Până aici, totul mersese bine, nu rău. Căpitanul Pak Chong-un avea cala plină de cereale de cel

mai bun soi, de care Marele Conducător nu se sinchisea, pentru că el oricum mânca până se sătura. Și în plus, erau patru kilograme de uraniu îmbogățit și învelit cu tetraetil de plumb, pus în siguranță într-o geantă diplomat nord-coreeană. Uraniul era o premisă pentru continuarea luptei importante împotriva câinilor de americani și a aliaților acestora aflați la sud de paralela 38. Cantitatea de patru kilograme nu era, fiireşte, mare lucru, cu ea nu puteai să construiești viitorul națiunii, dar nu asta era intenția. Doar se testa canalul de distribuție. Dacă totul mergea bine, rușii promiseseră să trimită mult mai mult.

Căpitanul Pak simțea cum sateliții imperialiști urmăreau vasul pe drumul de întoarcere spre Phenian, pregătiți ca întotdeauna să găsească motiv să-i oprească, să-i înjosească și să-i șicaneze.

Pak păstra geanta diplomat în seiful din cabina lui; huliganii tot n-aveau cum să găsească ceea ce căutau, chiar dacă se ajungea la o inspecție a vasului. Dar, până acum, nimic nu prevestise așa ceva. Încă nu se făcuse nicio greșeală. În curând, nimic nu-l mai putea împiedica pe căpitan să se întoarcă în plin triumf.

*

Pak Chong-un a fost întrerupt din gândurile sale de un ofițer de rang înalt, care intră pe ușă fără să bată.

— Căpitane! spuse el. Am depistat o rachetă luminoasă la distanță de câteva minute spre nord. Ce facem? O ignorăm?

La naiba! Când totul mergea așa de bine! Prin capul căpitanului Pak au trecut multe gânduri în același timp. Să fi fost o cursă? Cineva care avea în plan să pună mâna pe uraniu? Cel mai bine era dacă se prefăcea că nu văzuse nimic, așa cum tocmai dăduse de înțeles și ofițerul.

Dar, cu siguranță, cei care văzuseră totul erau blestemații de americani. Din spațiul cosmic. Și acum făceau în mod sigur poze. Un vas nord-coreean, care n-a vrut să salveze oameni aflați în dificultate pe mare – ar fi fost o încălcare a codului de navigare și o reclamă negativă teribilă pentru Marele Conducător (în timp ce căpitanul Pak ar fi fost executat).

Nu, mai puțin rău era totuși să vadă ce era cu racheta aceea.

— Rușine ție, ofițerule! spuse căpitanul Pak Chong-un. Reprezentanții Republicii Populare Democrate Coreene nu abandonează oamenii la nevoie. Schimbă cursul și pregătește acțiunea de salvare. Executarea!

Ofițerul dădu speriat onorul și dispăru. Se blestemă singur că nu și-a păzit limba mai bine. Dacă raporta căpitanul treaba asta, cariera lui era terminată. În cel mai bun caz.

* * *

Acum, prietenilor din nacela de pe mare apa le ajungea până la glezne. Allan ședea cu tableta lui cea neagră și se mira că funcționa în pustietatea aceea.

— Ia ascultă aici! spuse el.

Și îi povesti prietenului său că nu numai președinții se făceau de râs pe lumea asta, de exemplu Robert Mugabe din Zimbabwe, cel care a definit homosexualitatea drept „neafricană” și care a hotărât să le dea zece ani de închisoare homosexualilor, ca să se învețe minte. Acum soția lui Mugabe atacase cu un prelungitor o fată care petrecuse noaptea cu fiul lor, într-o cameră de hotel. În mod vădit aveau probleme și cu heterosexualitatea în familia asta.

Julius era prea abătut ca să mai aibă vreo părere despre ceea ce-i povestise prietenul său și tocmai avea de gând să-l roage să tacă, astfel încât să

poată să stea și să moară în liniște, când deodată fu întrerupt în gândurile sale de zgomotul îndepărtat al unui corn de ceață. Undeva, în depărtare, el și Allan întrezăriră o navă. Care venea drept spre nacelă.

— Măi, să fie, spuse Julius. Ai să supraviețuiești și de data asta, Allan.

— Ca și tine, după cum se pare, spuse Allan.

* * *

Singurele lucruri pe care cei doi bătrâni le-au luat cu ei pe vas au fost: tableta neagră a lui Allan și ultima sticlă de șampanie. Allan ținea tableta într-o mână și șampania în cealaltă, când el și Julius s-au întâlnit cu căpitanul Pak pe puntea din față.

— Bună ziua, căpitane, spuse el pe rând în engleză, rusă, mandarină și spaniolă.

— Bună ziua, răspunse în engleză căpitanul uimit.

Stăpânea și mandarina, și rusa, iar după toate cursele spre Cuba și înapoi știa și puțină spaniolă, dar era singurul dintre comandanți care știa engleza și simțea instinctiv că era cu atât mai bine, cu cât erau mai puține urechi care să asculte și să înțeleagă. Cel puțin până se limpezea situația.

Căpitanul Pak le-a adus la cunoștință domnilor naufragiați că le-a fost salvată viața în numele Republicii Populare Democrate Coreene și în cinstea Marelui Conducător.

— Salută-l pe Cel Mare și mulțumește-i dacă vă întâlniți, spuse Allan. Unde vă gândiți să ne lăsați și pe noi în drum? Preferabil Indonezia, dacă nu e prea mult deranj, nu prea avem cu noi acte de identitate, și în cazul ăsta e întotdeauna mai dificil să schimbi țara, nu-i așa?

O, da, căpitanul Pak știa cât putea să fie de dificil să schimbe țara. De unde venea el, asta nu se făcea așa, tam-nisam. Dar nici nu se băga să

fraternizeze cu domnii străini culeși dintr-o nacelă în largul mării. Și în niciun caz de față cu echipajul, indiferent de limbă.

— În calitate de comandant, datoria mea este, conform legii, ca în timpul călătoriei să am mare grijă de încărcătura vasului și să păzesc interesele posesorului încărcăturii. Și, conform aceleiași legi, am datoria să merg cu viteza corespunzătoare.

— Ce înseamnă asta? întrebă Julius neliniștit.

— Înseamnă tocmai ce am zis, spuse căpitanul Pak.

— Înseamnă că nu are de gând să ne dea drumul până la Phenian, preciză Allan.

Julius nu ducea deloc dorul Coreei de Nord.

— Dar, dragă domnule căpitan, spuse el. Avem întâmplător o sticlă de șampanie cu noi, ne gândeam că o să fie de folos, dacă aveam să fim pescuiți, ca acum. Nu e la rece, așa cum ar trebui să fie, dar, dacă e de acord căpitanul, o împărțim cu plăcere cu dumneavoastră. Așa putem să ne cunoaștem mai bine și poate să vedem ce soluții stau ascunse după colț.

A vorbit bine Julius, gândi Allan și ridică sticla. Căpitanul luă sticla din mâna lui Allan și spuse că era confiscată, pentru că la bordul navei era interzis alcoolul.

— E interzis alcoolul? întrebă Julius.

Interzis alcoolul? gândi Allan și era pe cale să întrebe dacă nu se pot întoarce la nacelă.

— Domnii sunt informați că vor fi interogați peste două ore. Până atunci, nu sunteți bănuiți de nicio infracțiune, dar situația se poate schimba. Am de gând ca eu însumi să conduc interogatoriul. Prima întrebare va fi cine sunteți și de ce ați ales să plutiți într-un coș împletit în largul mării. Cu o sticlă de șampanie. Dar asta discutăm atunci.

Apoi căpitanul Pak se întoarse către ofițerul superior, care află că trebuia să-și ia lucrurile și să se mute cu echipajul, deoarece tocmai rămăsese fără cabină. În locul lui avea să-i instaleze pe cei

doi bărbați străini. Și, în plus, ofițerul era responsabil ca un marinar să fie de pază în fața cabinei, dacă nu prefera să stea el însuși de pază, astfel încât cei doi domni să nu pățească ceva sau să facă vreo prostie.

Ofițerul superior dădu onorul. Nu era prea încântat de felul în care se desfășurau lucrurile. Să fie nevoit să se amestece cu echipajul din cauza celor doi albi în vârstă… nu, căpitanul ar fi procedat mai bine dacă-i lăsa acolo, pe mare. Povestea asta putea să se termine la fel de rău cum începuse.

*

Căpitanul Pak Chong-un presimțea că o să aibă probleme. Mai verifică o dată conținutul din interiorul seifului, care stătea la fel de încuiat ca și cabina căpitanului. Cheia o păstra pe un lanț în jurul gâtului.

Seiful conținea toate jurnalele scrise dinainte, un exemplar din codul de navigație și o geantă diplomat în care erau patru kilograme de uraniu îmbogățit, învelite în tetraetil de plumb.

Misiunea pe care o primise *personal* de la Marele Conducător era la numai trei zile distanță de finalizare. Nu se zărea niciun nor pe cerul misiunii. Literalmente vorbind. Ca întotdeauna, asta însemna că sateliții americanilor aveau un ochi care veghea asupra lor. Ăsta era un nor, chiar dacă la figurat. Altul erau cei doi bărbați străini din cabina ofițerului, perete în perete cu a lui.

— Of, rezumă căpitanul Pak toată povestea înainte să ajungă la cabina vecină.

Se chiorî la santinelă până când aceasta înțelese că trebuia să-i deschidă ușa. Apoi se chiorî din nou, până când santinela închise la loc aceeași ușă.

— Domnii mei, e timpul să vă interoghez, spuse căpitanul Pak Chong-un.

— Ce drăguț, răspunse Allan.

Congo

Congo este a doua țară ca mărime din Africa și întotdeauna a fost bogată în cel puțin două lucruri: resurse naturale și mizerie.

Cea mai mare mizerie a fost când regele belgian Leopold al II-lea folosea țara drept plantație personală de cauciuc. I-a făcut sclavi pe toți cei pe care a pus mâna și a omorât vreo zece milioane de oameni. Cât toată Suedia. Sau cât toată Belgia, pentru cine dorește.

Când Congo a devenit o țară independentă, mulți și grei ani mai târziu, a venit unul, Joseph Mobutu, în scaunul președintelui. S-a făcut cunoscut mai ales pentru că vindea resursele țării celui care oferea cel mai mult la negru, își păstra banii pentru el, apoi și-a schimbat numele în Războinicul Atotputernic, care, datorită răbdării și voinței fără margini de a câștiga, mergea din victorie în victorie și lăsa pârjol în urma lui.

Individul ăla – credea America – era viitorul Congoului și al Africii.

Cu ajutorul binevoitor al CIA, Războinicul Atotputernic a rămas la putere mai multe decenii. Cauciucul a fost înlocuit cu uraniul, drept cea mai valoroasă resursă naturală. America a primit uraniul pentru bombele atomice de la Hiroshima și Nagasaki tocmai din Congo și a mulțumit pentru ajutor, sprijinind instituirea centrului de cercetare nucleară congolez sub conducerea Atotputernicului, care lăsa pârjol în urma lui. Nu e sigur că asta a fost cea mai reușită decizie politică din istorie.

În țara unde totul, fără excepție, era corupt, dispăreau mari cantități de uraniu îmbogățit. O parte apărea pe ici, pe colo și se putea recupera, în timp ce o cantitate necunoscută rămânea și este în continuare dispărută.

Timpul trecea. Cele mai importante servicii de securitate din lume au renunțat să-l mai caute, că tot nu-l puteau găsi. Mai rămăsese varianta de a încerca să împiedice apariția de cantități noi pe piața neagră. Pe rând, unitățile operative se consolau cu gândul că uraniul deja dispărut pierdea din putere cu fiecare an care trecea.

Cancelarul german Angela Merkel deținea informații care o făceau să nu privească atât de optimist situația. Doamna Merkel era la putere de mai mult timp decât majoritatea conducătorilor lumii și făcea totul ca să fie reeleasă în toamna următoare. Competența ei de chimist îi spunea că n-ar mai fi avut nicio șansă să rămână în postul ei în ziua în care izotopul dispărut n-ar mai fi fost o amenințare potențială asupra țării ei. E drept că mai avea mult de dat la cei șaizeci și trei de ani ai săi și după douăzeci și opt de ani în politică. Dar chiar și așa, propria ei jumătate de viață era considerabil mai scurtă decât a uraniului îmbogățit: patru virgulă cinci miliarde de ani.

Coreea de Nord

Kim Jong-un nu a cerut niciodată să devină ceea ce devenise. De fapt, doi frați mai mari stăteau la rând, însă unul și-a pecetluit soarta când și-a luat familia sub braț și a fugit din țară sub un nume fals, ca să se ducă la Tokio sa petreacă. Și în plus, s-a mai dus și la Disneyland, două greșeli din două posibile. Iar pe celălalt, tatăl Kim Jong-il îl considera prea slab. Adică, în primul rând, bănuia că e homosexual. Să iubești pe cine vrei era pus sub semnul întrebării ba ici, ba colo.

Papa-Kim ajunsese la o vârstă matură când a preluat puterea după Eternul Președinte Kim Il-sung și avea planuri ca perioada de acomodare să fie la fel de lungă pentru fiul cel mai mic. Problema cu viața e că, fie bogat, fie sărac, mori când îți vine sorocul. Dintr-odată, fiul de douăzeci și cinci de ani trebuia să ducă mai departe moștenirea tatălui care tocmai decedase. Și chiar mai mult decât atât, pentru că tatăl intrase în istorie drept cel care își lăsase poporul deja înfometat să moară de foame.

Tânărul Kim a avansat în câteva luni de la un jucător de Game Boy acceptabil la un general de trei stele. Analiștii internaționali nu i-au dat șanse prea mari. Un cățeluș comandant peste un rând de ofițeri cu experiență, inclusiv propriul unchi al cățelușului – povestea asta n-avea cum să se termine bine.

Și nici n-a mers bine. Pentru unchi și generali, adică. Probabil că plănuiau ei ceva, dar până au apucat să termine de plănuit, au fost lichidați cu toții. Tânărul Kim s-a dovedit a fi un bărbat cu care nu te jucai sau care să se lase dus de nas. Unchiul a fost condamnat la moarte, printre altele pentru infidelitate față de soție. Nicăieri în verdictul lung de douăsprezece pagini cu motive de acuzare nu era un cuvânt despre faptul că tatăl

tânărului Kim făcuse cinci copii cu trei femei diferite.

*

Tânărul Kim fusese cu câțiva ani mai devreme la școală în Elveția, sub un nume secret, în timp ce mama lui se plimba prin Europa să cumpere lucruri pe care în Coreea de Nord nu le văzuse decât în poze. Kim era interesat mai mult de baschet și de jocuri video decât de fete, dar nu se făcea de rușine cu notele. Și când a fost nevoit să preia în grabă și cu entuziasm rezervat întreaga națiune, pe care bunicul lui o crease și tatăl o stricase, a început mai curând să calce pe urmele bunicului. Era extravertit, se amesteca printre cei din popor, putea să bată diferiți cetățeni pe umăr, dacă avea chef, uneori chiar *vorbea* cu ei. Și, mai ales, a slăbit șurubul de la timona sistemului autohton comunist, astfel încât mâncarea de pe mesele oamenilor să nu se mai termine așa de repede ca înainte.

În timp ce lumea încă mai râdea, scârbită de cățeluș, acesta a avut grijă și a făcut astfel încât cetățenii să nu mai sufere de foame, înțelegând că țara pe care o moștenise ori se întindea la pământ, așteptând să moară, ori protesta față de întreaga lume, care tocmai încerca s-o aducă la sapă de lemn.

A ales protestul.

Era însă o problemă cu finanțele insuficiente ale Coreei de Nord. Să schimbe toate tancurile sovietice învechite și piesele de artilerie ar fi costat mult mai mult decât strânseseră la ciorap. Atunci, mai bine să grăbească ritmul la proiectul condus cu oarecare succes de tatăl său.

Nu era nevoie de multe bombe. Puține. Dar cu putere adevărată. Mai pe scurt, bombe atomice.

*

Cu programul atomic dezvoltat și un număr infinit de teste de lansare a rachetelor, a dat de înțeles lumii, care până atunci zâmbea batjocoritor, că și Coreea de Nord mai era în joc. Iar faptul că sus-numita lume a reacționat speriată, cu sancțiuni și critici repetate, i-a convenit de minune tânărului Kim. Apropo, nu mai era tânărul Kim, era Marele Conducător.

Ca un dar de Sus, America schimbase un președinte care luase premiul pentru pace cu unul care cădea permanent în plasa lui Kim Jong-un. De câte ori Donald Trump deschidea gura și spunea despre Coreea de Nord că avea să fie afectată de „foc și furie", Marelui Conducător i se întărea poziția.

Kim Jong-un a înfăptuit în primii ani la putere mai mult decât reușise tatăl lui să facă în timpul întregii sale vieți. De fapt, era un singur lucru care-l preocupa: faptul că propriile fabrici de plutoniu aveau dificultăți în a produce plutoniu. Dezavantajul cu plutoniul e că nu există sub formă naturală în pământ. Cine are nevoie de el ca să se joace, de exemplu, de-a armele nucleare, trebuie mai întâi să-l producă.

Și nu e o joacă.

Numai să scoți cinci grame prăpădite e o muncă atât de grea, încât depășește orice imaginație. Dar, să zicem că-ți reușește. Atunci trebuie să fie stabilizat, preferabil până la 99% sau chiar mai mult cu ajutorul substanței de bază, galiu, care la rândul ei are dezavantajul că se topește aproximativ la fel de ușor ca o tabletă de ciocolată la soare.

Ca să nu-ți curgă printre degete tot procesul plutoniului, îți trebuie o mașină de centrifugare avansată, iar asta este aproape la fel de complicată ca însuși procesul pentru care este destinată.

Și aici vorbim de cinci grame de plutoniu 239 pentru arme. Pentru o încărcare nucleară serioasă,

ai nevoie mai degrabă de cinci kilograme.

Totul s-ar fi rezolvat dacă rușii nu s-ar fi fofilat atât de mult timp. Promiseseră în tăcere livrarea unei centrifugi, dar acum găseau tot felul de scuze. Nu se putea aștepta la nesfârșit până îndrăzneau ăia să se hotărască. Lui Kim Jong-un nu-i plăcea să fie la cheremul altora.

De altfel, rușii erau maeștri la jocul dublu. Puteau să voteze pentru sancțiuni împotriva Coreei de Nord lunea, să promită cu jumătate de gură centrifuga marți – și să ofere contacte valoroase pentru uraniu înainte ca săptămâna să se sfârșească.

Alternativa la plutoniul fabricat în casă este deci uraniul îmbogățit. Așa ceva era disponibil pe piața neagră, în Africa cea mai întunecată. Însă mândra republică democrată avea mulți dușmani în lume. O jumătate de tonă de material atomic nu era ceva ce puteai să trimiți cu DHL-ul între continente.

Acum, personajele schizofrenice din Moscova dădeau de înțeles că exista uraniu îmbogățit în Congo.

Dar puteau să aibă încredere în furnizori?

Și ar funcționa calea de livrare?

Amândouă întrebările erau în curs de investigare.

SUA, Coreea de Nord

Noul președinte al Americii l-a dat afară pe consilierul pe probleme de securitate, după ce s-a dovedit că acesta era un factor de risc. În rest, în perioada de început a președinției s-a pus accentul pe a încerca să învețe mass-media să-și cunoască lungul nasului. A mers așa și-așa.

De aceea a fost aproape ca o pauză bine-venită pentru președintele Trump când Marele Conducător de la Phenian a lansat patru dintre rachetele cu distanță medie Pukuguk-song-2 la 500 de kilometri direct în Marea Japoniei.

La inițiativa americană, japoneză și sud-coreeană, a fost convocat Consiliul de Securitate al ONU, care a condamnat în unanimitate testul nord-coreean. Reprezentanta americană la Națiunile Unite a spus într-un comentariu că „era timpul să tragă la răspundere Coreea de Nord – nu numai prin vorbe, ci și prin fapte". Întrebarea despre ce fapte era vorba a transmis-o cu căldură președintelui, care, la rândul său, a pus pe Twitter o serie de sugestii.

În anul acela s-a întâmplat ca micuța Suedie să fie membră în sus-numitul Consiliu de Securitate. Ministrul de externe suedez Margot Wallström se făcuse cunoscută prin franchețe și prin fermitate. Se spune, dar nu a fost confirmat, că Benjamin Netanyahu din Ierusalim avea pe peretele biroului o poză cu ea în care arunca la țintă săgeți mici ori de câte ori simțea nevoia să se elibereze de frustrările interioare. Acestea proveneau în primul rând de la faptul că Suedia, din inițiativa lui Margot Wallström, recunoscuse statul Palestina. Un stat fără granițe, fără un guvern care să funcționeze și care, așa cum au constatat Netanyahu și alții, era plin de teroriști.

Însă Wallström s-a înverșunat. Iar acum, în Consiliul de Securitate, țintea sus de tot. Pe

coridoare răspândea ideea că ea personal, ca reprezentant al Suediei și al Consiliului de Securitate al ONU, avea de gând să viziteze Phenianul pentru a iniția un dialog direct cu conducătorul, referitor la gravitatea lucrurilor. Vizita trebuia, firește, să fie aprobată de Coreea de Nord și să fie complet neoficială. Un joc diplomatic la nivel înalt, dar în același timp și o încercare serioasă de a mai liniști punctele de vedere reciproce în retorica generală de război.

Nici o altă țară din vest nu avea o relație diplomatică la fel de autentică precum Suedia cu Coreea de Nord. Consiliul de Securitate i-a aprobat lui Wallström întâlnirea. Mai rămânea ca Marele Conducător să facă același lucru.

* * *

Dacă Torsten Lövenstierna ar fi fost atlet, ar fi fost renumit în toată lumea și ar fi fost multimilionar. Dar acum el era diplomat, și din cauza asta nimeni nu auzise de el.

Timp de aproape 30 de ani în cadrul Ministerului Afacerilor Externe suedeze, el își îndeplinise serviciile extrem de calificate în Egipt, Irak, Turcia și Afganistan. Printre merite, se număra și funcția din cadrul Organizației Națiunilor Unite la New York de consilier special în timpul inspecției din Irak, rolul conducător în Mazar-e Sharif și funcția de consul general suedez la Istanbul.

Ceea ce nu știa Torsten Lövenstierna în materie de diplomație avansată însemna că nu merita să fie știut. Acum era ambasadorul Suediei la Phenian, poate cel mai complicat post de ambasador dintre toate.

După unii, era un geniu. În orice caz, el a fost cel care a primit misiunea delicată de a-i convinge pe nord-coreeni să participe la medierea discretă.

Pacea lumii era în joc. Torsten Lövenstierna se pregătise minuțios, ca de obicei. Apoi a cerut – și a primit – audiență la Marele Conducător. Ambasadorul nu era nervos, făcea de atâta timp lucrurile astea, în schimb era foarte concentrat.

Cu o mare claritate și cu niște cuvinte bine alese, rostite la momentul potrivit, el a prezentat argumentul Națiunilor Unite, arătând de ce o mediere discretă la Phenian era de cel mai mare interes pentru pacea omenirii. Era așa de priceput în ceea ce făcea, încât a reușit să vorbească până la capăt fără să fie întrerupt măcar o dată. Ceea ce făcea Torsten Lövenstierna în fața Marelui Conducător nu era decât un act de bravură diplomatică.

După ce a terminat, a mulțumit pentru că i s-a permis să ia din timpul prețios al Conducătorului și a așteptat răspunsul.

Conducătorul l-a privit în ochi pe diplomatul celebru și a spus:

— O întâlnire de pace secretă? Aici? E cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viața mea.

Și acestea fiind zise, s-a încheiat audiența.

— Atunci voi cere permisiunea să mă retrag, a spus ambasadorul Lövenstierna și a ieșit din biroul enorm al Marelui Conducător.

Aici s-ar fi oprit totul. Dacă nu ar fi fost Allan Karlsson.

Oceanul Indian

Căpitanul Pak Chong-un se așeză pe scaunul rămas liber la masa din cabina ofițerului. Pe celelalte scaune stăteau deja Allan și Julius.

Căpitanul scoase hârtie și un stilou și începu prin a întreba cum se numeau domnii, de unde veneau și de ce au ales să plutească într-un coș împletit la cincizeci de mile marine depărtare de țărm.

La chestii de-astea Allan se pricepe cel mai bine, gândi Iulius și nu spuse nimic. Allan nu se gândi prea mult, în schimb vorbi cu atât mai mult.

— Eu mă numesc Allan. Și acesta este prietenul meu cel mai bun, Julius. El e cultivator de sparanghel. Eu nu sunt nimic, sunt doar bătrân. Împlinesc 101 ani, puteți să vă imaginați?

Căpitanul Pak putea să-și imagineze. Se gândea că interogatoriul începuse anevoios. Era ceva aproape indolent la bărbatul care afirma că avea o vârstă nerezonabil de înaintată. Asta îl făcu pe anchetator să devină și nervos, și vigilent.

— Ei, puteți să fiți cât vreți de bătrân, spuse căpitanul Pak. De unde sunteți și ce faceți aici?

— Ce facem aici? repetă Allan. Dar, dragă căpitane, dumneavoastră sunteți cel care nu vrea să ne dea drumul.

— Nu începeți acum să faceți scandal, spuse căpitanul Pak. S-ar putea să vă dau drumul mai repede decât apucați voi să vă dați seama. Nu durează mai mult de zece-douăsprezece zile de înot de aici până în insula Timor, dacă asta doriți.

Nu, nici Allan, nici Julius nu-și doreau acest lucru. Allan explică în schimb că a fost o sărbătorire a unei zile de naștere în Bali, care nu a mers prea bine. Urmau să zboare cu balonul peste insulă, dar s-a întâmplat ca vântul să-și schimbe direcția, în timp ce balonul s-a ridicat. Atunci când căpitanul și vasul lui au avut bunăvoința să treacă

pe lângă ei, nu mai rămăsese decât nacela. Allan era de acord că părea ciudat, dar totul avea o explicație.

— Nu-i așa? întrebă el.

— Ce anume? spuse căpitanul.

— Că totul are o explicație. Nu-i așa că totul are o explicație, nu se gândește uneori și căpitanul la asta?

Julius îl privi îngrijorat pe Allan. Încercă să-i transmită că poate nu era potrivit să dea atât din clanță, căpitanul avea în continuare posibilitatea să-i arunce peste bord.

— Deci, vreți să spuneți că sunteți indonezieni? întrebă căpitanul Pak neîncrezător.

— Nu, suntem din Suedia, spuse Allan. O țară frumoasă. Ați fost vreodată acolo? Nu? Atunci ar trebui neapărat să vă gândiți la o vizită. Zăpadă, iarna, și zile lungi, vara. Și oamenii sunt de treabă. Așa, în general. Mai sunt, desigur, și la noi în țară câte unii de care ne puteam lipsi. Aveam o directoare îngrozitor de morocănoasă la azilul de bătrâni, unde am locuit înainte să ajungem aici. Adică în Bali. Mi se face pielea de găină când mă gândesc la ea. Căpitanul înțelege poate ce vreau să spun.

Căpitanului nu-i plăcea faptul că bătrânul îi arunca înapoi întrebări peste masă. Dacă nu era vigilent, avea să piardă controlul asupra situației.

— Hai să o luăm de la început.

Și așa notă numele complet al lui Allan și al lui Julius, naționalitatea și motivul. Motivul era, deci, *niciunul.* Că au plutit așa, pe mare, nu a fost intenția lor. De îndată ce căpitanul s-a hotărât să accepte povestea lor, a început încet, încet să creadă că, în ceea ce-l privea, exista o viață și după întâmplarea asta.

*

Interogatoriul a luat o pauză fiindcă cineva bătea la ușă. Marinarul speriat de moarte care păzea afară avea misiunea să întrebe dacă să le servească prânzul oaspeților. Căpitanul a fost de părere că era cazul. Cam peste 15–20 de minute.

— E în continuare interzis alcoolul? întrebă Allan după ce plecă marinarul.

Căpitanul a confirmat că da. La masă se servea apă și ceai.

— Ceai, spuse Allan. Și căpitanul e sigur că nu vrea să ne lase undeva pe drum?

— Ar pune în pericol atât încărcătura noastră, cât și viața mea. Dacă vă purtați cum trebuie, aveți voie să veniți cu noi în Republica Populară Democrată.

— Dacă ne purtăm cum trebuie?

— Exact. Acolo o să aibă grijă de voi Marele Conducător în cel mai bun mod posibil.

— Așa cum a avut grijă de curând de fratele lui? spuse Allan.

Julius înjură în gând. Nu putea și ăsta să se stăpânească? *Voia* să ajungă mâncare pentru rechini?

Deși căpitanul Pak nu avea o tabletă neagră ca a lui Allan, avea în aceeași măsură acces la știri din toate colțurile lumii, atâta timp cât era pe mare. Cunoștea acuzațiile din mass-media internațională și constată furios că domnul Karlsson se lăsase convins de propaganda imperialistă.

— *Niciun* conducător coreean nu omoară nici rudele, nici vizitatorii din alte țări.

Timp de o secundă, Julius nutri speranța deșartă că bărbatul de 101 ani o să dea înapoi. După ce secunda trecu, Allan spuse:

— Ei, da. Singurul motiv pentru care eu sunt azi aici este că Mao Zedong mi-a salvat viața cu ani în urmă, când Kim Il-sung a vrut să fiu împușcat. Lui Mao i-a venit de fapt ideea cea bună în ultima clipă.

Ce auzea căpitanul Pak Chong-un? Erau atâtea lucruri care nu se potriveau. Un caucazian care-l insulta pe președintele veșnic al republicii. Președintele, care a intrat în sus-numita eternitate acum douăzeci și trei de ani.

— Cu ani în urmă? întrebă căpitanul Pak, așteptând ca gândurile să i se pună în ordine.

— Ei, timpul trece repede. Cred că era prin 1954. Când Stalin începuse să-și cam dea aere. Sau era în ’53?

— Domnul… Karlsson l-a întâlnit pe Veșnicul Președinte al republicii?

— Da, și pe el, și pe băiatul lui cel furios. Dar ei au ținut-o tot așa de atunci, că doar nu devin mai sănătoși cu anii. Cu excepția memoriei. Și a auzului. Și a genunchilor. Și încă a ceva ce am uitat, e chestia cu memoria.

Căpitanul Pak a înțeles că primejdia în ceea ce-l privea nu trecuse. Omul din fața lui putea să însemne o amenințare directă la sănătatea căpitanului. Să aducă la Phenian pe cineva care se presupune că l-ar fi înjosit pe Veșnicul Președinte nu putea să conducă la altceva decât la… la ceea ce au spus imperialiștii că s-a întâmplat cu fratele Marelui Conducător.

Pe de altă parte: să iei viața cuiva care a stat împreună cu președintele la fel de veșnic, fără să se consulte mai întâi cu nepotul acestuia…

Ciumă sau holeră? Căpitanul Pak cântări argumentele pro și contra. Spre mirarea sa, Julius încă era conștient. Oare pricepea Allan ce joc făcea sau era doar bătrân? Indiferent care ar fi fost răspunsul, bărbatul de 101 ani îl pusese într-o situație în care dilema căpitanului de a-i arunca pe amândoi în mare era mai actuală ca niciodată.

Julius încercă să găsească o cale de a salva situația și se pomeni zicând:

— Allan este un mare luptător pentru libertatea Republicii Populare Democrate. Și expert în arme nucleare. Nu-i așa, Allan?

Căpitanul Pak încetă să mai respire pentru câteva secunde. Își duse automat mâna dreaptă la cheia de la seif atârnată la gât, ca să se asigure că mai era acolo.

Expert în arme nucleare? își spuse el.

Allan se gândea la același lucru. Bănuia că fusese un pic prea ofensiv față de persoana defensivă din fața lui. Și, ca întotdeauna, era mai bine să joace cu argumentele pe care le inventase prietenul lui.

— Frumos spus, Julius. Da, suntem experți câte puțin în diferite lucruri. Specialitatea mea s-a întâmplat să fie să construiesc ceea ce noi numeam pe vremea noastră bombe atomice. Sunt aproape la fel de bun la asta ca la făcut coniac din lapte de capră. Dar coniacul am înțeles că nu e acceptat pe vasul acesta. Și nici nu aveți capre la bord?

Allan observase cum căpitanul dusese mâna în jurul gâtului, căutând ceva, când venise vorba de arme nucleare. Putea să fie și din întâmplare. Sau poate că explica într-un fel de ce arăta așa de chinuit. Bărbatul de 101 ani citise o grămadă despre programul de arme nucleare al Coreei de Nord. Kim Jong-un trimisese, spre furia întregii lumi, în urmă cu câteva zile, o rachetă peste Marea Japoniei. Bătrânul interesat de dinamită își actualizase cunoștințele prin intermediul tabletei negre, unde stătea totul scris, cu condiția să cauți unde trebuie.

A reieșit că s-au întâmplat multe pe frontul bombelor atomice în cei peste 70 de ani care trecuseră de când Allan avusese ultima dată motiv să cerceteze subiectul acesta, însă coreenii din Coreea de Nord păreau să fie departe de a deține rolul conducător în această tehnologie. Începători, ăsta era cuvântul potrivit. Experții internaționali estimau că fabricile de plutoniu ale țării încă nu reușiseră să livreze produsul pentru care fuseseră construite.

Ce-ar fi dacă Allan s-ar folosi de informația asta și i-ar spune-o căpitanului, ca să vadă cum reacționează? Însoțită de o mică *promisiune* de siguranță. Alternativa pentru el și Julius nu mai era să li se dea drumul fie în Indonezia, fie în Coreea de Nord, dacă existase vreodată alternativa asta. Alternativa era acum ori să li se dea drumul în Coreea de Nord ori să fie aruncați peste bord. Coreea de Nord suna mai bine.

— Cum ziceam, spuse el. Eu și arma nucleară suntem cei mai buni prieteni. Iar voi se pare că aveți atâtea probleme, că vă ajung și mai rămân și în plus.

Căpitanul Pak duse din nou mâna la cheie. Allan continuă:

— Judecând după rezultatele jalnice din primele voastre teste de arme nucleare, ori nu ați nimerit cum trebuie în producția voastră de plutoniu, ori nu aveți destul uraniu. Poate că și una, și alta. O supoziție când e vorba de uraniu este că nu vă pricepeți să-l maximizați. Așa se întâmplă în general cu diletanții de arme nucleare. Nu e de mirare că lumea râde de voi.

— Cine râde de noi? spuse căpitanul Pak pe un ton defensiv.

— Dar cine nu râde? replică Allan, și Julius se rugă în sinea lui ca Allan să nu meargă mai departe.

Dar Allan mirosise ceva. Căpitanul nu protestase la descrierea lui, în schimb, intrase într-o vagă polemică legată de *râs.* Nimerise Allan mai bine decât putea să bănuiască?

— Uraniu, spuse el din nou, la nimereală.

Numai atât. Nimic în plus. Și încă o dată.

— Uraniu.

Acum mâna căpitanului care ținea cheia aproape se albise.

— De ce spuneți uraniu încontinuu? întrebă el furios și nesigur în același timp.

— Pentru că cine are două uzine de plutoniu disponibile și aruncă în aer bombe jucărie în mod logic are probleme. Cine nu poate să-și producă plutoniul propriu trebuie să-și caute consolarea, exact, în uraniu.

Căpitanul Pak încercă să ridice mâna din nou spre cheie, doar ca să constate că mâna era deja acolo. Allan îi spuse căpitanului că nu trebuia să fie atât de îngrozit. Nu era prea greu de înțeles că expertul de frunte în arme nucleare – lăsând la o parte modestia – putea să priceapă cum stăteau lucrurile.

Unul care nu înțelegea era Julius. Oare se transformase Allan într-un cititor de gânduri?

— Care lucruri? spuse căpitanul Pak, temându-se de răspuns.

Allan era gata să spună că vasul căpitanului era plin cu uraniu de contrabandă. Dar dacă bănuia greșit, atunci situația li se înrăutățea.

— Hai să nu mai vorbim atâta despre ceea ce este evident, spuse el. Astfel de lucruri se tratează cel mai bine cu discreție. Însă căpitanul trebuie să se hotărască în curând. Ori venim eu și Julius la Phenian și dirijăm încercările voastre jalnice în materie de arme nucleare, ori ne aruncați peste bord și pe urmă explicați asta Marelui Conducător.

Căpitanul Pak simți că ar fi dorit mai mult ca orice să-i îngroape pe amândoi domnii la câteva mii de metri adâncime. În același timp, cel mai în vârstă dintre ei părea să știe atât de mult. Poate chiar mai mult decât propriii experți ai republicii? Cât de patriotic era să hrănești peștii cu toate aceste cunoștințe?

Allan văzu că Pak încă nu se hotărâse. Ca să fie sigur, o luă iar de la capăt.

— Eu cred că asta e ziua dumneavoastră norocoasă, domnule căpitan-lacheu. Uite ce propun eu, pentru binele tuturor.

Și promise că o să spună marelui conducător al Republicii Populare Democrate tot ce știa despre

tehnologia presiunii hetisostatice.

— Hetistotsatice…? încercă să pronunțe căpitanul Pak.

— Aproape corect, spuse Allan. Pe scurt, puterea dublă, la un sfert de cantitate de uraniu. Sau aceeași cantitate, dar cu o putere de opt ori mai mare. Cu ajutorul meu, ați putea să aruncați naibii în aer jumătate din Japonia, fără să consumați mai mult de câteva kilograme. Deși nu vă recomand așa ceva, japonezii care ar rămâne în viață s-ar supăra foarte tare, asta pot s-o spun imediat. Cu siguranță și americanii, deși ei au fost odată implicați în aceeași poveste. Cu oarecare succes.

— Hetistosat… încercă din nou căpitanul Pak, însă Allan îi făcu semn să tacă.

— Căpitanul nu are voie să spună asta cu voce tare, chiar dacă o să reușească să pronunțe corect, așa cum trebuie.

Căpitanul Pak ședea în tăcere pe scaunul lui și părea să aștepte ca Allan să-i spună ce mai urma.

Da, în primul rând căpitanul trebuia să ridice imediat interdicția asta meschină asupra alcoolului. Dacă dorea să participe și el când Allan și Julius împărțeau șampania, avea voie, altfel nu era obligat. Iar dacă din întâmplare mai era ceva bun de băut ascuns în cabina căpitanului era mai mult decât bine-venit să aducă sticla, astfel încât șampania să nu se simtă singură.

— Să ridic interdicția asupra alcoolului? spuse căpitanul.

— Liniște acum și lăsați-mă să vorbesc până la capăt.

Julius închise ochii, în timp ce Allan îl punea la punct pe omul care avea viețile lor în mâinile lui.

Allan continuă spunând că ar fi preferat ca el și Julius să fi primit cabine separate, deoarece prietenii aveau tendința să facă gălăgie în somn, dar, în numele unei bune colaborări, puteau să treacă peste asta. Între timp, căpitanul trebuia –

după ce se rezolva treaba cu băuturile – să se adreseze Marelui Conducător, de preferință printr-un mesaj criptat.

— Spuneți-i că aveți soluția la toate problemele lui, că Republica Populară Democrată va înflori ca niciodată datorită presiunii hetisostatice și a prezenței dumneavoastră de spirit. Programul de arme nucleare coreene va ajunge la niște culmi pe care nu le credeați posibile. Și dacă luăm în considerare și treaba cu șampania. Și cealaltă.

Căpitanul Pak își nota totul pe hârtie.

— Presiune het-iso-statică, spuse Allan. Presiune hetisostatică o mie două sute e între șaizeci și optzeci GDM, mai mult decât ar face față America. Și are presiunea *dublă* față de capacitatea Rusiei.

— GDM, spuse căpitanul Pak și continuă să scrie.

— *Dublă,* domnule căpitan. Puteți să vă imaginați?

*

Nu, căpitanul nu putea. Nici Julius. Nici măcar Allan, se dovedi după aceea, când prietenii rămaseră din nou singuri.

— De fapt, am inventat mai mult decât era nevoie, spuse el.

— Serios? Cât de mult? întrebă Julius.

— Totul.

* * *

Căpitanul Pak nu promisese nimic atunci când părăsise cabina celor doi prieteni. Nimic mai mult decât că o să „proceseze cazul”.

Pe undeva se hotărâse deja. Situația îl punea în continuare în pericol de moarte, însă partea pozitivă pentru Republica Populară Democrată, și deci și pentru el, era prea mare. Numai să-i atingi

un fir de păr sau măcar să-l superi pe cel care avea soluția la tehnologia hetisostatică ar fi fost probabil o prostie foarte mare.

Căpitanul simți că luase deja o decizie. Atât cât putea el de bine. În curând avea să se așeze, să conceapă și ulterior să cripteze mesajul către Marele său Conducător. Mai era un singur lucru de care trebuia să se ocupe înainte de asta.

*

La zece minute după ce căpitanul îi părăsise pe Allan și pe Julius pentru redactarea textului, se auzi un ciocănit precaut la ușa domnilor. Era marinarul de pază, care, cu un salut din partea căpitanului Pak Chong-un, întinse întâi o sticlă de șampanie și după aceea încă o sticlă de rom cubanez, închis la culoare. Apoi întrebă pe rusește dacă domnii își mai doreau și altceva de băut la masă.

— Cred că ne descurcăm cu ce avem acum, mulțumesc, spuse Allan. Dacă doriți, puteți să luați ceaiul nostru.

Marinarul făcu o plecăciune și plecă. Lăsase și ceaiul. Câteva minute mai târziu, era înapoi cu tocănița de carne și orez.

Prietenii noștri savurară mâncarea. Întrebarea era numai ce să bea.

— Eu sunt de părere să începem cu romul, spuse Allan. Și șampania la desert. Cu ceaiul ne-am fi putut spăla pe dinți, dacă aveam cu noi niște periuțe. Iar mâine o să inventăm noi ceva inteligent despre presiunea hetisostatică și GDM.

— Noi? spuse Julius.

Oceanul Indian

Raportul criptat al căpitanului de pe „Glorie și Putere” a fost absolut senzațional. Kim Jong-un l-a citit el însuși și a tras singur concluzii. Prin faptul că nu-i plăcea să delege treburile cuiva aflat pe o poziție inferioară în organizație, se asemăna cu colegul Trump de la Washington. Poate cu diferența că Trump trăgea concluziile fără să mai citească.

Căpitanul reușise să scrie corect cuvântul inexistent, *presiunea hetisostatică.* Și scrisese și combinația de litere complet fără noimă, GDM, în ordinea corectă. În schimb, expertul internațional Allan Karlsson se nimeri să fie elvețian, în loc de suedez.

Noroc cu asta, având în vedere ce a urmat. Un ministru de externe suedez, care dorea să vorbească despre armele nucleare și un expert în arme nucleare la fel de suedez, la câteva zile distanță, puteau să însemne prea mult pentru o minte cu înclinație spre teorii conspiraționiste.

„Glorie și Putere” avea să ajungă în portul din afara Phenianului în câteva zile. Ce-ar fi să…

Kim Jong-un vorbea de unul singur. Și era de acord cu sine. Războiul de publicitate era și ăsta un război. Cu ajutorul Națiunilor Unite și al elvețienilor, republica putea să câștige o bătălie extraordinară în sensul ăsta.

Marele Conducător își chemă secretarul din fața ușii cu un ordin scurt:

— Aranjează ca ambasadorul suedez să vină aici.

— Da, Mare Conducător. Când, Mare Conducător?

— Acum.

* * *

— Marele Conducător dorește să vorbească cu mine, spuse ambasadorul Lövenstierna după ce ajunsese, în mai puțin de o oră, la palatul lui Kim Jong-un.

— Nu atât *cu* dumneavoastră, ci mai mult către dumneavoastră, spuse Kim Jong-un. M-am hotărât să invit aici Organizația Națiunilor Unite pentru discuții informale. Cum spuneați că se numește cea care voia să vină aici?

— Ministrul de Externe Margot Wallström, spuse ambasadorul Lövenstierna.

— Așa este. Aduceți-o încoace, cum am zis. Imediat.

Ambasadorul Lövenstierna dădu aprobator din cap.

— Atunci vă cer permisiunea să mă retrag, spuse el pentru a doua oară în aceeași zi.

Și se retrase din nou din biroul Marelui Conducător. La ce se gândea, păstră numai pentru sine.

Tanzania

Nemții, spre deosebire de colegii lor americani, nu erau prea buni în spațiu. Dar erau buni pe pământ, mai ales pe cel african. Echivalentul german al serviciului american CIA, Bundesnachrichtendienst/BND, își amplasase unul dintre multele birouri inexistente din întreaga lume în fața unui salon de frizerie din centrul orașului Dar es-Salaam. Acolo, activitatea era condusă de un agent bărbat, foarte priceput, neplăcut și preocupat de sine însuși. Ca ajutor avea o femeie mai puțin pricepută, deprimată și supusă.

Prin prelucrări de date făcute luni de zile de un asistent de laborator obscur din Congo, împreună cu înființarea unei rețele în medii unde avuseseră grijă să se dea drept alții decât cei care erau în realitate, oamenii din BND au pus cap la cap niște indicații clare că o cantitate limitată de uraniu îmbogățit avea să treacă în câteva săptămâni din Congo, prin Tanzania și mai departe, spre sud.

Ghinionul făcea că erau câteva zile libere la mijloc. Printre puținele lucruri care puteau fi mai importante pentru agentul arogant A, în afară de a salva lumea, era să meargă acasă, în Germania, de Crăciun și Anul nou, ca să salveze ce se mai putea salva din propria-i familie.

Agentul B, cel docil, a acceptat cu bucurie faptul că munca ei a luat o pauză și și-a petrecut această sărbătoare a bucuriei de una singură, în fața salonului de frizerie din Dar es-Salaam. Nu avea nicio familie la care ar fi putut să se ducă, deoarece, cu ceva timp înainte, soțul din Rödelheim o schimbase cu o femeie mai tânără și cu dinți mai frumoși.

După sărbători, munca minuțioasă și răbdătoare a continuat, zi de zi, săptămână de săptămână. Pachetul se pare că părăsise Congo. Și fusese dus mai departe, în Mozambic. Iar lucrul ăsta era peste

măsură de îngrijorător, pentru că acolo, la conducere se afla un fost luptător pentru libertate, marxist-leninist, prieten cu Kim Jong-un din Phenian.

Cel arogant împreună cu cel docil se apropiau din ce în mai mult de sursă. Se pare că uraniul fusese transportat mai departe pe un vas de pescuit, în Madagascar, în afara coastei de est a Africii. Era o țară care mai demult avusese legături strânse cu Uniunea Sovietică, acum adâncită într-un somn binecuvântat.

În Madagascar s-au pierdut urmele. Și nu mai erau și alți informatori la care se putea apela.

Agentul A a hotărât, în calitate de șef, ca B să facă o estimare a situației. B-ul cel docil făcu precum i se spusese. După o scurtă analiză, îi raportă șefului ei că existau trei scenarii posibile pentru transportul de uraniu sus-numit. Cel mai puțin probabil era ca izotopul să fie în continuare în Madagascar.

Dacă nu fusese deja transportat de acolo, ori cu avionul, ori cu vaporul. Ca să zbori spre sau din Madagascar însemna neapărat un zbor internațional. Și ca să faci asta cu mai multe kilograme de uraniu în bagaj ar fi fost egal cu a fi descoperit. Mai rămânea vaporul, adică mijlocul de transport folosit și la ducerea uraniului *spre* Madagascar. Ca să-l reambaleze și să meargă înapoi pe același drum într-un alt vas pescăresc părea complet neverosimil.

Concluzia finală era că uraniul părăsise cu siguranță Madagascarul pe un vapor, dar vaporul ar fi trebuit să fie atât de mare, încât să poată traversa oceanul. Ori Oceanul Indian într-o direcție, ori Atlanticul, în direcția opusă.

Cel arogant dădu aprobator din cap și își însuși teoria în următorul raport trimis la Berlin, fără ca cea docilă să protesteze.

Următoarea etapă a fost să facă o listă cu toate navele de transport care ancoraseră de curând în

port și care părăsiseră portul din Toamasina.

Când nu a apărut niciun rezultat clar, A și B au intensificat căutările, numărând și vasele potențial suspecte care se aflau în vecinătatea Madagascarului în perioada respectivă.

Prin urmare, aveau acum o listă cu nume de vapoare. Lista era compusă dintr-un singur nume:

Vasul de mărfuri nord-coreean „Glorie și Putere".

Pe drum de la Havana la Phenian.

Vaporul trecuse în urmă cu cincisprezece zile chiar la sud de Madagascar.

*

Relațiile dintre nemți și americani nu erau grozave, de când se dovedise că americanii ascultaseră telefonul mobil al cancelarului Merkel, după care cancelarul luase sus-numitul telefon, îl sunase pe președintele Obama, ca să-i spună că spera că serviciul secret american asculta și acum la ce avea ea de spus.

Din cauza personalității sale și a relațiilor încordate dintre Germania și America, reprezentantul cel mai de seamă al BND din Africa Centrală nu a avut nicio problemă să-și mintă în față colegul american, când i-a cerut ajutor, vrând să afle traseul exact și viteza vasului nord-coreean „Glorie și Putere". Și, bineînțeles, unde se afla vasul acum.

Oamenii de la CIA, cărora li s-a spus că era vorba de un posibil spionaj industrial împotriva constructorului de mașini Volkswagen în Brazilia, au spus tot ce știau. Fără niciun fel de ezitare. Gafa cu telefonul mobil al cancelarului însemna că ei aveau să fie în poziție de inferioritate mulți ani de-acum înainte.

Vasul nord-coreean se apropiase mai mult de coasta de sud a Madagascarului decât ar fi fost normal. Diferitele indicații temporale, calculate

după raportul satelitului CIA, arătau că vasul micșorase viteza tocmai acolo.

Agenții germani au tras concluzia că exista un risc iminent ca uraniul să fie pe drum spre Coreea de Nord, în beneficiul programului de arme nucleare pe care și Germania, și restul lumii îl condamnau.

Acum nu mai era timp de pierdut!

Sau poate că era, după cum s-a dovedit.

„Glorie și Putere” ajunsese în urmă cu două ore în apele nord-coreene și în chiar aceeași zi avea să intre în portul Nampo.

Coreea de Nord

Uraniu sau plutoniu? Plutoniu sau uraniu? Kim Jong-un își dorea ca răspunsul să fie plutoniu și ar fi putut să fie așa dacă rușii și-ar fi ținut promisiunea în privința centrifugii și dacă nu s-ar fi întâmplat ca singura persoană de pe emisfera nordică, un diletant mai mare decât șeful de la Institutul de Energie Atomică din Phenian, să fie tocmai colegul lui din centrala de plutoniu din Yongbyon. Atât cât realizaseră, la costuri enorme pentru Republica Populară Democrată, era suficient pentru a da un semnal de alarmă americanilor și marionetelor lor ici și colo, dar cu totul insuficient pentru a-și demonstra cu adevărat forța.

De aceea, Marele Conducător l-a dat mai întâi deoparte pe șeful de plutoniu de la nord de capitală, invocând incompetența lui, adică declarându-l trădător de țară. Era, bineînțeles, o hotărâre justă, așa cum erau toate hotărârile luate de Marele Conducător, dar în esență nu a dus la altceva decât la faptul că cel eliminat a fost înlocuit cu un altul care, în fond, merita același lucru. Iar omul din Phenian mergea lipit de ziduri, înspăimântat de moarte, nu se știe din ce motiv.

Trebuia să facă totul singur. Marele Conducător a dat ordin ca uraniul îmbogățit să se cumpere de pe piața liberă.

Numai trei-patru kilograme, pentru început. Furnizorii propuși de ruși trebuiau să arate ce pot, iar traseul de contrabandă trebuia cunoscut bine, înainte de a fi vorba de livrări importante. Nu era destul să faci rost de uraniu de sute de milioane de dolari, numai ca să vezi cum încărcătura era confiscată de Răul însuși.

Câteva kilograme acolo (sau chiar o jumătate de tonă) nu ajungeau nici pe departe pentru a câștiga un război la scară largă, dar nu asta a fost intenția.

Kim Jong-un înțelegea, firește, că un atac asupra Coreei de Sud sau a Japoniei nu se putea termina decât cu distrugerea tuturor. Cu atât mai mult, dacă el ajungea până în America sau chiar în Guam.

Chiar dacă patru kilograme (spre deosebire de o jumătate de tonă) erau prea puțin, adevăratul scop era să-i determine pe câinii de la Washington să renunțe la ideile lor de a face ceea ce făcuseră deja în Irak, Afganistan și Libia. Istoria arătase că țările care nu știau să muște erau mâncate. Un efect secundar plăcut al înarmării era faptul că era însoțită de o retorică din ce în ce mai zgomotoasă care, la rândul ei, făcea ca propaganda să fie dusă la un nivel și mai înalt, în felul acesta, Cel Mare devenea și mai mare.

*

Kim Jong-un nu credea în fond în nimeni altcineva decât în el însuși, în tatăl și în bunicul lui. Religia, într-un sens mai larg, era practic interzisă în Coreea de Nord. Cu toate astea, era pe punctul să creadă că o putere superioară era implicată în toată povestea asta, având în vedere că persoana de care avea nevoie mai mult decât de oricine altcineva pe lumea asta pentru a-și atinge scopurile fusese găsită în urmă cu câteva zile în largul mării, plutind într-un coș. Ca apoi să fie culeasă chiar de vasul care era în drum spre casă, cu uraniul de probă. Desigur, dacă persoana chiar era cine spunea că este. Era un detaliu care rămânea să fie elucidat. Oricum, omul fusese pescuit. De un căpitan care arătase că poate să gândească pe cont propriu. Pentru asta, căpitanul avea să primească o medalie. În plus, șeful de la Securitatea internă primise misiunea să-l urmărească mai îndeaproape. *A gândi pe cont propriu.* De acolo și până la planuri pentru o lovitură de stat nu rămânea decât un pas.

*

Era o mulțime de uraniu în lume, dacă aveai contactele necesare. Și în prezent le avea. Kim Jong-un se bucura și de faptul că furnizorul principal al uraniului necesar era șeful unei centrale din Congo, creată de americani.

Visul ar fi fost, firește, o bombă cu hidrogen, dar pentru asta era nevoie în primul rând de o producție de plutoniu care să funcționeze (și pe care cârpacii de până acum nu reușiseră să o rezolve) și după aceea ceva cumplit de complicat, în care deuteriul și tritiul se topeau împreună, formând atomi de heliu în același timp cu… ceva, mintea lui Kim Jong-un era prea prețioasă pentru națiune ca să o îngreuneze cu un astfel de lucru pe care cercetătorii lui l-ar rezolva într-o după-masă.

Avantajele bombei cu hidrogen erau că, dintr-o explozie, aceasta putea cu mare ușurință să șteargă de pe fața pământului și Japonia, și Coreea de Sud. Dezavantajele erau că și Republica Populară Democrată ar fi încetat să existe treizeci de secunde mai târziu. Dar atâta vreme cât diabolicii de americani, japonezi și coreeni din Coreea de Sud erau pe deplin conștienți că și Kim Jong-un înțelegea asta, amenințarea ar fi putut să-și împlinească rolul. Dacă ar fi putut s-o realizeze…

Bomba cu hidrogen trebuia să aștepte. Centralele de plutoniu puteau să continue să nu livreze. Acum, Kim Jong-un avea uraniu îmbogățit pe drum – *și,* eventual, persoana care știa cum să-l folosească în modul cel mai potrivit.

Mai rămânea să afle și lumea de treaba asta.

Coreea de Nord

Deoarece Kim Jong-un nu greșea niciodată, bineînțeles că nu a avut o izbucnire de elan tineresc după mesajul criptat de la căpitanul de pe „Glorie și Putere”, acela care spunea că soluția la problema armelor nucleare era un bărbat de 101 ani, care în dimineața următoare avea să ajungă în portul din Nampo, la șase mile sud de Phenian.

Dimpotrivă, și-a acordat un moment de reflecție la ceaiul de seară. Pentru că de unde putea să știe că elvețianul Karlsson era într-adevăr cel care pretindea că este, în afară de faptul că o spunea el însuși?

Conform raportului al doilea, mai complet, al căpitanului de pe „Glorie și Putere” către Marele Conducător, Karlsson dădea impresia că e surprinzător de bine informat asupra necazurilor curente ale Republicii Populare legate de producția de plutoniu. Era, desigur, un indiciu. Celălalt era faptul că era elvețian. Să nu uităm că Cel Mare locuise și studiase în Elveția, pe vremea când era ceva mai mic. Despre elvețieni erau multe de zis. Erau, bineînțeles, niște capitaliști scârboși, ca aproape toți ceilalți, și chiar puțin mai mult decât aproape toți ceilalți. Și apoi se închinau blestematului ăluia de franc elvețian. Ca și cum acesta ar fi avut ceva ce wonul nord-coreean nu avea.

Și mai exista și treaba asta cu punctualitatea, de parcă ar fi avut cu toții un ceas elvețian implantat în cap. Și faptul că reușeau în tot ce-și propuneau. Un expert elvețian în arme nucleare nu putea pur și simplu să fie o păcăleală. Sau?

Avea să se facă un control dublu înainte să i se dea drumul elvețianului să vină.

Și așa a ajuns Kim Jong-un să ia legătura cu șeful de laborator de la fabrica de plutoniu din Yongbyon, cel care tocmai îl înlocuise pe șeful

dispărut ceva mai devreme. Cel nou încă nu putea fi tras la răspundere pentru toate neajunsurile fabricii, dar nu era decât o chestiune de timp. Acum primise ca misiune să-l întâmpine pe elveţian, de îndată ce acesta punea piciorul pe pământul nord-coreean şi să nu-i dea drumul să ajungă la Marele Conducător până nu se lămurea că el era persoana care trebuia să fie.

* * *

Allan şi Julius au fost duşi la ţărm în portul din Nampo şi întâmpinaţi de un bărbat între două vârste îmbrăcat în civil, însoţit de şase soldaţi tineri şi nervoşi.

— Domnii Karlsson şi Jonsson, presupun? spuse bărbatul în engleză.

— Este o presupunere bună, spuse Allan. Eu sunt Karlsson. Şi dumneavoastră? Trebuia să ne întâlnim cu Marele Conducător ca să ne oferim serviciile. Mi se pare că nu sunteţi dumneavoastră acela. Iar astfel, deduc că el nu este dumneavoastră.

Bărbatul îmbrăcat în civil era prea concentrat pe misiunea lui ca să se lase distras de comentariile lui Allan.

— E corect faptul că nu sunt Marele Conducător. Eu sunt şeful de laborator de la una dintre centralele de dezvoltare ale Republicii Populare Democrate. Numele meu îl lăsăm baltă. Dacă discuţia merge în direcţia bună, după aceea ne aşteaptă Marele Conducător. Împrejurările sunt de aşa natură, încât suntem în criză de timp, aşadar sunteţi drăguţi să mă urmaţi?

Şeful de laborator nu aşteptă vreun răspuns şi se îndreptă spre birourile din port, timp în care cei şase soldaţi tineri îi înconjurară pe Allan şi pe Julius şi avură grijă ca aceştia să-i urmeze.

În scurt timp, trioul a luat loc în camera de primire pe care portul avusese bunăvoinţa să le-o

pună la dispoziție, la cererea personalului Marelui Conducător.

Cei șase soldați au rămas afară, în fața ușii.

— Hai să începem. Mă adresez dumneavoastră, domnule Karlsson, pentru că dumneavoastră vă dați drept expert în arme nucleare și sunteți dispus să vă oferiți serviciile Republicii Populare. Din acest motiv, am câteva întrebări referitoare la angajamentul față de cauza noastră și cum aveți de gând să contribuiți, mai exact. Misiunea mea este, ca să spun pe scurt, să aflu dacă sunteți șarlatan sau nu.

Șarlatan? se gândi Allan. Numai pentru că inventezi despre propria persoană ce-ți cer împrejurările te face să devii șarlatan?!

— Nu, nu sunt un șarlatan, minți el. Doar bătrân. Și am călătorit mult. Un pic flămând și însetat. Și cu siguranță – altceva. Julius, cel de lângă mine, e cultivator de sparanghel. Sparanghel verde, în primul rând.

Julius nu spusese nimic până acum. Ce putea să zică? Dădea din cap atent, dorindu-și să fie cât mai departe de aici.

— Sparanghel, adăugă el. Verde, așa cum s-a spus.

Șeful de laborator nu era interesat de specialitatea lui Julius. În schimb, se aplecă peste birou și se uită în ochii lui Allan.

— Mă bucur să aud că sunteți o persoană care spune adevărul. Vreau numai să amintesc domnului expert în arme nucleare că și eu sunt expert. Prostii și fraze goale despre sparanghel și altele nu au trecere. Sunteți pregătit pentru întrebările mele? Prima se referă la cât de mare este avântul dumneavoastră de a ajuta Republica Populară.

Julius se rugă la Dumnezeul în care nu era prea potrivit să creadă, având în vedere țara în care se afla. Dă Doamne ca Allan să nu meargă prea departe!

— Ei, chiar așa mare expert în arme nucleare nu poate să fie domnul șef de laborator, ca să fim cinstiți. Atunci nu ați fi avut nevoie de serviciile mele. Cu „centrală de dezvoltare” bănuiesc că vă referiți la fabrica de plutoniu? E vorba de cea la nord de oraș, acolo lucrați? De fapt, nu are nicio importanță, că tot nu ați reușit să obțineți vreo cantitate de plutoniu mai însemnată.

În câteva secunde, se dovedi că șeful de laborator nu era în stare să conducă discuția. Allan continuă:

— Dar nu trebuie să vă pară prea rău pentru asta, chestia cu plutoniul e extrem de grea. Eu sunt de părere ca în schimb să vă orientați pe treaba cu uraniul. Și-mi imaginez că ați ajuns singur la concluzia asta.

Șarlatanii care își merită numele emană o siguranță de sine de care e greu să te ferești. Șefului de laborator îi rămăsese foarte puțin din siguranța lui inițială.

— Vreți să fiți amabil și să răspundeți la întrebare? spuse el scurt.

— Cu mare plăcere, zise Allan. Dar sunt cam în vârstă și trebuie să recunosc că am uitat care era întrebarea.

Aproape că și șeful de laborator o uitase, însă se concentra să-și aducă aminte și o rosti din nou.

Răspunsul la întrebarea de ce voia Allan să ajute era în principal acela că el nu voia deloc să ajute. În schimb, nu avea nimic împotrivă să supraviețuiască noii vizite nord-coreene. Prin urmare, era poate mai bine să schimbe tonul.

— E suficient ca domnul șef de laborator să privească în jur, spuse Allan și arătă spre geamurile biroului din port.

În exterior se întindea o zonă industrială dărăpănată, în stânga celui mai ruginit depozit se profila un arțar uscat, ca unic reprezentant al spațiului verde pe care-l oferea priveliștea.

— Frumusețea republicii dumneavoastră populare e greu de întrecut. Natura copleșitoare. Poporul devotat al republicii. Lupta împotriva unei lumi din ce în ce mai rele. Cineva trebuie să aibă curajul să apere pacea și dragostea. Țara voastră ne-a salvat viața acum câteva zile mie și prietenului meu Julius. Tot ce putem face este să vă răsplătim cu ce suntem în stare. Vă stăm complet la dispoziție cu serviciile noastre. Dacă aveți nevoie de sfaturi cum să vă optimizați cultura de sparanghel, nu e nimeni mai potrivit ca Julius. Dacă vreți să vă aventurați și să prioritizați optimizarea uraniului îmbogățit pe care poate că îl aveți în stoc, atunci trebuie să vă adresați mie.

Oamenii funcționează uneori în așa fel, încât ei aud ce vor să audă și cred ce vor să creadă. Șeful de laborator dădu din cap ușor, mulțumit de descrierea veridică a țării lui, și spuse că Republica Populară avea în primul rând nevoie de serviciile domnului Karlsson, nu de ale lui Jonsson. Dar mai concret? Rapoartele spuneau despre Karlsson că era expert în *presiunea hetisostatică?!* Oricât a căutat șeful de laborator, nu a găsit o confirmare că așa ceva ar exista. Și încă și mai puțină informație despre cum ar funcționa ea în acest caz.

Acum Julius se rugă din nou la Dumnezeu. Allan răspunse:

— Îmi amintesc din relativa mea tinerețe din Los Alamos, în America. Americanii lucrau zi și noapte ca să creeze bomba atomică, până la urmă am intervenit eu și le-am spus cum trebuie să facă. Dar despre chestia asta nu se găsea niciun rând pe internet, nu-i așa?

Nu, șeful de laborator trebui să admită că nu se găsea. Și a înțeles că asta nu numai din cauză că internetul apăruse cu patruzeci de ani mai târziu.

— Presiunea hetisostatică e creată de mine într-un laborator secret în afara Genevei. Nu la fel de secret acum ca până mai adineaori, înainte de a povesti. Cum știe și domnul șef de laborator, masa

critică pentru uraniu îmbogățit din gradul actual este 25 de kilograme, 25,2, ca să fiu exact. Cu presiunea mea, neutronii rămân pe loc mult mai mult timp, reacția în lanț se repetă iar și iar, până reușiți să distrugeți ce era de distrus, cu considerabil mai puțină cantitate de izotop-cheie. Evident, procedeul e adecvat pentru cel care preferă să preseze arma nucleară într-o rachetă, mai degrabă decât să care după el o bombă de câteva tone.

Allan citise undeva ceva legat de douăzeci și cinci virgulă doi și părea destul de sigur pe el încât să-l convingă pe șeful de laborator.

— Dar mai detaliat…? încercă acesta din nou.

— Mai detaliat? Câte săptămâni avem la dispoziție? Marele Conducător poate nu are nimic împotrivă să aștepte? Cred că vorbesc atât pentru mine, cât și pentru cultivatorul de sparanghel de lângă mine, când spun că în cazul ăsta trebuie să începem cu ceva mâncare și cu un pat sau mai degrabă cu două; ce-i drept, suntem noi prieteni buni, Julius și cu mine, dar de dormit preferăm să dormim separat. Când suntem sătui și odihniți, sunt mai dispus sau chiar de-a dreptul doritor să dezvălui tot ceea ce vrea să afle domnul șef de laborator.

Bărbatul de 101 ani era bun la vorbit. Șeful de laborator știa ce bănuia Allan, și anume că Kim Jong-un nu voia în niciun caz să aștepte o săptămână sau două. Nici măcar mai mult de o oră. Trebuia luată repede o hotărâre. Șeful era împuternicit să le aplice celor doi elvețieni câte un glonț în ceafă în loc de mâncare și de dormit, dacă împrejurările o cereau. Dar primise și ordinul să le dea drumul, dacă era în interesul națiunii.

Deci, cum să procedeze? E adevărat că bătrânul vorbea fără încetare. Și tot adevărat era că nimerise corect când se referise la masa critică a uraniului, nimerise chiar și decimalele. Și arăta foarte sigur pe el.

Șeful de laborator scoase o țigară, căutându-și bricheta. Julius pescui bricheta șefului de hotel din buzunar și îi oferi foc. Șeful de laborator mulțumi și trase fumul în piept.

După încă un fum, luă o hotărâre rapidă. *Rapid* era cuvântul nimerit. Marele conducător invitase o reprezentantă ONU pe care voia să o prezinte elvețienilor și care trebuia să ajungă din moment în moment. Era nevoie să ia urgent o hotărâre.

— Neapărat o să trecem prin fiecare detaliu legat de sistemul dumneavoastră de presiune, spuse el. Nu este nicio îndoială în privința asta. Dar mai întâi o să cer să vă trimită la Marele Conducător.

Șeful de laborator era nemulțumit că nu-și găsea bricheta, dar încântat că vorbise atât de sigur pe el. Mult mai sigur decât era în realitate. Și așa va fi și de acum încolo, cât timp va trăi.

Îi chemă pe cei șase soldați nervoși și le ceru să-i conducă pe străini la o mașină care-i aștepta.

Allan și Julius erau cu sănătatea intactă după întâlnirea cu pericolul de moarte numărul unu de pe pământul coreean. Mai rămânea restul. Acum ședeau, fiecare flancat de câte un soldat nord-coreean, pe bancheta din spate a unui GAZ-3111 rusesc din 2004, unul dintre cele nouă exemplare pe care rușii le-au produs cu un an înainte să renunțe la el. Au trimis hârbul în Coreea de Nord și în locul lui au semnat un tratat de colaborare cu Chrysler.

— Bună ziua, mă numesc Allan, spuse Allan pe rusește soldatului, dar nu primi răspuns.

Continuă cu același salut către soldații din rândul din față și fu întâmpinat de aceeași tăcere. Apoi se uită la Julius și spuse că spera ca Marele Conducător să fie mai vorbăreț, altfel avea să fie o după-masă foarte lungă și plictisitoare.

Julius nu răspunse, dar în gândul lui își zise că celui care putea să caracterizeze situația în care se aflau ei ca „lungă și plictisitoare” trebuia să-i

lipsească o bună parte a simțului realității. Să faci ce făcea Julius acum, să îți lași viața în mâinile unui bărbat de 101 ani, care era complet lipsit de griji, era extenuant. Respiră adânc pe nas, în timp ce număra în gând de la 999 înapoi – era ceva ce învățase că ajută.

Allan simți în aer că ceva îl apăsa pe Julius, dar nu era limpede ce anume. Când prietenul tocmai trecuse de 200 în terapia lui proprie de a număra înapoi, Allan îl întrebă dacă putea să-l învioreze cu ceva palpitant, de pe tableta neagră.

187, 186… Nu, întrebarea asta îi depășea. Julius se întrerupse și deschise ochii.

— La naiba! spuse el. În curând o să devenim noi înșine știri internaționale, dacă nu suntem atenți. Ce-ar fi să te concentrezi pe afurisita ta de presiune hetisostatică? În zece minute trebuie să știi ce să-i spui bărbatului care are în mâinile lui viețile noastre – nu poți să lași naibii deoparte pentru o secundă tableta aia nenorocită și să te gândești la ceva relevant?

Allan se uită la Julius, dar își îndreptă acum privirea un pic la stânga, pe fereastră.

— Estimarea ta de zece minute a fost greșită. Cred că am ajuns.

* * *

Allan și Julius fură introduși în cel mai sfânt locaș, în biroul Marelui Conducător, de trei sute de metri pătrați și șaisprezece metri înălțime. Un birou din stejar în fundul camerei, o servietă, un interfon, o pană de scris și câteva documente pe masă, patru tablouri cu Veșnicul Președinte pe pereți, în rest mai nimic. Cel Mare nu se vedea nicăieri în persoană; bătrânii rămaseră singuri în cameră pentru scurt timp, după ce escortele au plecat grăbite și au închis ușa dublă după ei.

— Aici, înăuntru, ai putea să înalți un zmeu, dacă s-ar putea aranja cu puțin curent deschizând

ferestrele, spuse Allan. Aproape că ar merge și cu un balon cu aer.

— Gândește-te mai bine la presiunea hetisostatică, zise Julius. Auzi? *Presiune hetisostatică.*

Lui Allan i se părea complicat să fie nevoit să se gândească la ceva care nu exista, dar nu mai voia să-l îngrijoreze și pe Julius cu treaba asta. Prietenul lui părea și așa destul de dezechilibrat.

În momentul acela se deschise o ușă mai mică, plasată în diagonală în spatele biroului. Un soldat cu arma-n toc păși înăuntru și se puse de pază la ușă. După care urmă Cel Mare. Extrem de mic de statură, se gândi Allan.

— Poftiți și luați loc, spuse Kim Jong-un și arătă cu mâna spre două scaune de cealaltă parte a biroului, la care se așeză și el în aceeași clipă.

— Mulțumim, Mare Conducător, spuse Julius, nervos și măgulitor în aceeași măsură.

— Sunt de acord, spuse Allan. Aveți ceva bun de băut, ca să spargem gheața? Cu mâncarea mai putem aștepta, dacă e prea mare deranjul.

Kim Jong-un nu simțea nevoia să spargă nicio gheață. Comandă totuși o cană de ceai în interfonul său rusesc din anii ’70. În mai puțin de un minut veni comanda, servită de un soldat nord-coreean, care, cu oarecare greutate, încerca să combine spatele drept cu tava ținută la orizontală și cu o scuză pe coreeană, care exprima probabil regretul că durase atâta.

Marele Conducător trimise afară soldatul și se aplecă spre oaspeții săi.

— Ciocnim pentru o colaborare lungă și plină de succes sau, ca alternativă, pentru contrariu.

Allan se prefăcu că bea. Julius bău, îngrijorat de comentariul făcut de Marele Conducător. Dar când ceaiul îngrozitor îi coborî în suflet, se hotărî să-l lase pe Allan să continue să le salveze viața de unul singur. Bărbatul de 101 ani avea, ce-i drept, defectele lui, dar dacă era bun la ceva, era la

supraviețuit. Mai bine s-o iei tu înaintea altora decât să ți-o ia alții înainte. Julius se gândi că cel mai bine era să-i plaseze lui Allan responsabilitatea în ceea ce privește desfășurarea evenimentelor, el având intenția să privească din tribună.

— Mare Conducător, spuse el. Numele meu e Julius Jonsson și sunt asistentul-șef al celui mai mare expert din lume în materie de arme nucleare, și anume dragul meu prieten Allan Karlsson, aici alături de mine. Îi dau călduros cuvântul mai departe.

— Ba nu i-l dai deloc, spuse Kim Jong-un zâmbind. Asta este ședința mea, și eu hotărăsc cine vorbește. Zici că ești asistentul-șef? Unde sunt ceilalți asistenți?

Julius își pierdu capacitatea de a vorbi, pe care și-o căpătase temporar. Allan observă asta și se grăbi să-l ajute.

— Mare Conducător, spuse el. Cer permisiunea de a spune ceva important, în timp ce prietenul meu, asistentul-șef, își adună gândurile. Foarte important, pur și simplu. Depinde de cât de mult vă pasă de viitorul țării, bineînțeles.

Lui Kim Jong-un îi păsa foarte mult de viitorul țării. Nu în ultimul rând pentru că se intercala iremediabil cu al lui.

— Se aprobă, spuse el și-l lăsă în pace pe bietul Julius.

— Bine, zise Allan. Atunci vreau să încep prin a vă lăuda pentru adevărata luptă împotriva răului din jurul dumneavoastră. Duceți mai departe într-un mod admirabil moștenirea de la tatăl și bunicul dumneavoastră.

Julius tot nu îndrăznea să vorbească, dar îi reveni un pic din speranța de viață. Allan era deci pus pe lingușit.

— Ce știți despre asta? spuse Kim Jong-un pe un ton defensiv.

Adevărul era că Allan știa foarte puțin despre ceea ce făcea Kim Jong-un, nu mai mult decât ce citise despre el pe tableta neagră. Și nu erau de fiecare dată lucruri frumoase.

— Știu totul, spuse el. Dar să stau aici și să preaslăvesc toate faptele dumneavoastră ar lua prea mult din timpul dumneavoastră prețios.

Era adevărat că timpul era prețios. Sau cel puțin limitat. Din clipă în clipă trebuia să aterizeze pe aeroportul internațional Sunan trimisul ONU, ministrul suedez de externe Margot Wallström și, în acel moment, planul de PR al Marelui Conducător avea să intre în stare de alarmă.

— Ei, spuse Kim Jong-un. Spuneți-mi ce aveați așa de important de spus. Presupun că are de-a face cu presiunea hetisostatică.

— Da, despre asta e vorba, spuse Allan. Propunerea mea umilă este ca asistentul meu și cu mine să vă învățăm tot ce merită știut despre presiunea hetisostatică, iar dumneavoastră, în schimb, să ne ajutați să ajungem în Europa, după ce ne-am îndeplinit misiunea. Oricât de fantastică ar fi țara dumneavoastră… știți cum se spune: fie pâinea cât de rea, tot mai bine-n țara mea.

Kim Jong-un dădu din cap. Lăsă impresia că era de acord. Un contract de genul acesta nu părea greu de încheiat, mai ales că nu avea de gând să-l respecte. Dacă omul ăsta era la fel de competent pe cât era de bătrân, nu trebuia să umble peste tot prin Europa sau în altă parte cu toate cunoștințele astea. Locul lui era pentru totdeauna în Republica Populară Democrată. Punct.

— Sunt de acord! spuse Marele Conducător.

După care povesti fără rețineri cum Karlsson și asistentul lui aveau la dispoziție patru kilograme de uraniu îmbogățit, cu care se puteau juca, și că alte cinci sute de kilograme erau pe drum. De altminteri, cele patru kilograme sosiseră cu același vapor cu care au sosit și domnii.

— Și au conținutul corespunzător de plumb, spuse Kim Jong-un și zâmbi în timp ce punea mâna pe geanta diplomat maro de pe birou.

Era destul de enervant faptul că nu mai avea timp să afle ce se putea obține din conținutul genții diplomat cu ajutorul presiunii hetisostatice. Un asistent se strecurase în cameră și șopti ceva la urechea Marelui Conducător.

— Mulțumesc, spuse Kim Jong-un. Aș fi vrut să știu mai multe despre presiunea dumneavoastră, dar trebuie să plecăm. Mergem la KNCA[42]. Toți trei. Nu, de fapt nu avem nevoie de asistentul-șef, pe el îl trimitem direct la hotel.

Kim Jong-un se ridică și făcu semn domnilor să-l urmeze.

Julius nu știa ce era mai rău – să fie nevoit să meargă la o combinație misterioasă de litere împreună cu Kim Jong-un sau să nu-l însoțească.

— KNCA? șopti el neliniștit către Allan. Ce e asta?

— E ce e, spuse Allan. Sper că, spre deosebire de ceai, să fie băubilă. Sau să se poată mânca.

Coreea de Nord

Coreea a fost un regat unit timp de 1274 de ani. Apoi a luat-o repede la vale. După al Doilea Război Mondial, americanii și rușii nu se puteau înțelege asupra situației coreenilor și niciunii dintre ei nu s-au gândit că ar fi fost o soluție să-i întrebe chiar pe coreeni. Rușii au plasat un comunist să conducă în nord, americanii un anticomunist în sud. Cel din nord era de părere că are dreptul la toată Coreea. Cel din sud avea aceeași părere, numai că invers.

Asta a dus la violențele pe care cărțile de istorie le numesc Războiul din Coreea. E drept că se mai luptaseră oamenii în acea peninsulă pe vremuri, dar asta se uită ușor.

Când două milioane de coreeni au murit în lupte (plus câțiva străini) a fost de ajuns. Au arătat cu degetul la o linie în pământ (aceeași linie care era acolo de dinainte de război) și s-au hotărât să stea fiecare pe partea lui.

Comunistul din nord a inventat ca ideologie politică „încrederea în sine", în timp ce opusul lui din sud a fost destul de înțelept să nu dea o denumire specială dictaturii instaurate.

Așa au trecut anii. Conducători din ambele părți veneau și plecau, așa cum obișnuiesc conducătorii să facă. Dictatura din sud a dispărut încet, în timp ce încrederea în sine din nord prospera atât de mult, încât poporul a început să moară de foame.

Se întâmplă adesea ca acela care nu are încredere decât în el însuși să devină suspicios față de ceilalți. Când sudul a amplasat în mod tactic arme nucleare pe partea lui de graniță, cei din nord au interpretat gestul cu totul greșit. Cel puțin din perspectiva dezarmării.

Fabrica suedeză Volvo a sărbătorit cu pompă în afara orașului Göteborg noul contract, care însemna livrarea a o mie de mașini noi, de un luciu

sclipitor, la Phenian. O sărbătorire care după aceea n-a mai avut niciun sens. Nord-coreenii și-au schimbat prioritățile. Au ales să construiască baze de testare a armelor nucleare în loc să-și plătească datoria. Până în ziua de azi, Volvo nu a primit niciun won nord-coreean în schimb.

Cu toate astea, a avut loc un dialog peste granițe. Ar trebui să se poată găsi o soluție, nu? Da, poate. O bucată de vreme, la începutul secolului nostru, a fost o perspectivă destul de luminoasă.

Era însă o problemă cu conducătorii, căci ei vin și pleacă. Dar în anul 2017, situația între nord și o mare parte a lumii era mai încordată ca niciodată. Ultimii la rând dintre cei care au venit, dar nu au plecat încă, se numeau Kim Jong-un și Donald J. Trump. Și undeva între ei doi, suedeza Margot Wallström, reprezentanta ONU.

Ea nu-și făcea iluzii că misiunea sa ar fi fost ușoară.

* * *

Reprezentanta ONU și avionul ei au aterizat pe Aeroportul Internațional Sunan cu zece minute mai devreme decât era prevăzut. Marele Conducător a fost informat și a întrerupt imediat, după cum planificase, ședința în curs de desfășurare cu Karlsson și Jonsson.

Wallström a fost condusă spre o limuzină și a fost informată că Marele Conducător o aștepta. Se vor ocupa și de bagajul ei, care va fi transportat la hotelul rezervat, alternativa fiind ambasada suedeză, în funcție de cum își dorea reprezentanta.

Limuzina s-a îndreptat spre sud, către centrul Phenianului. După patruzeci de minute, a trecut de palatul Marelui Conducător și a continuat spre centru.

— Scuzați, dar nu era vorba că mergem la Marele Conducător? a întrebat ministrul de externe

Wallström.

— Corect, a răspuns șoferul, fără să dezvolte subiectul. Oricum, zece minute mai târziu, călătoria luă sfârșit.

Doamna ministru de externe a fost invitată să coboare din limuzină și a fost condusă într-o clădire cu opt etaje.

— Unde suntem? a întrebat-o nedumerită pe însoțitoarea zâmbitoare.

— Aici este sediul central al agenției de știri KENA. Marele Conducător vă așteaptă.

O agenție de știri? Margot Wallström nu se simțea în largul ei. Călătoria trebuia efectuată cu cea mai mare discreție, ca să nu cauzeze o polarizare și mai mare între părțile în conflict. Totuși, asta era o țară în care nicio agenție de știri nu ar îndrăzni să raporteze despre prezența ei fără ca, mai întâi, să primească acordul Marelui Conducător. Poate că neliniștea pe care o simțea era neîntemeiată.

Călătoria a continuat trei etaje mai sus, pe un coridor lung, la stânga, la dreapta și la stânga din nou.

— Aici, a spus însoțitoarea. Poftiți înăuntru.

*

Dacă Margot Wallström se aștepta la candelabre de cristal și fotolii din pluș, atunci a rămas dezamăgită. Asta era mai degrabă… da, oare ce era? Anticamera spre o scenă de teatru? Un studio de televiziune? Pe margini zăceau cabluri, două proiectoare erau aruncate într-un colț și…

Acolo era el.

— Bine ați venit, doamnă ministru de externe, a spus Marele Conducător prietenos. Ați avut o călătorie plăcută?

— Da, mulțumesc. Mă bucur să vă cunosc, dar dați-mi voie să întreb… unde suntem și ce facem aici?

— Amândoi vom salva lumea, a spus Kim Jong-un. Dar acum trebuie numaidecât să-l întâlnim pe bărbatul căruia nici eu n-am apucat decât să-i zic bună ziua.

Allan Karlsson a fost împins în față de după niște culise și a venit în întâmpinarea ministrului de externe Wallström.

— Iată-l pe cel mai bun expert actual în arme nucleare din lume, domnul Karlsson din Elveția. A venit în Republica Populară Democrată din dragoste pentru cauza noastră comună.

Ministrul de externe Margot Wallström se afla într-o situație pe care nu o avea sub control. Dar a dat mâna cu bătrânul elvețian, la îndemnul lui Kim Jong-un.

— Bună ziua, spuse precaut ministrul de externe în engleză.

— O zi bună și dumneavoastră, i-a răspuns Allan într-o suedeză curată, cu un slab accent din Sörmland.

Kim Jong-un nu a reacționat la faptul că nu înțelesese salutul expertului în arme nucleare, dar Margot Wallström și-a dat seama, îngrozită, că în mod vădit, un *suedez* și nu un elvețian era pe cale de a moderniza arsenalul nord-coreean de arme nucleare. Ce se petrecea aici?

Zicea că îl cheamă Karlsson? Ministrul de externe Wallström se abținu să vorbească în suedeză cu el, fusese totuși prezentat drept elvețian, și acum cel mai bine era ca, în primul rând, să înțeleagă situația.

Marele Conducător îi bătu ușor pe umăr atât pe Allan, cât și pe reprezentanta ONU și spuse că așteaptă cu nerăbdare dineul de la palat din aceeași seară. Asistentul-șef al lui Karlsson, Jonsson, era și el invitat.

Jonsson? Nu suna prea elvețian nici numele ăsta.

— Dar începem cu conferința de presă, spuse Kim Jong-un și făcu semn unui bărbat cu căști,

care la rândul său spuse ceva în microfon.

Deodată, în imediata apropiere, începu o furtună de aplauze. Se aflau așadar în spatele unei scene. *Conferință de presă?*

— Dar, Mare Conducător, nu putem să vorbim cu mass-media și în același timp să păstrăm discreția asupra discuțiilor noastre. Nu am căzut de acord asupra unui astfel de lucru, din câte știu eu, spuse Margot Wallström.

Kim Jong-un începu să râdă.

— Bineînțeles că n-o să spunem niciun cuvânt despre conținutul vreuneia dintre discuții. Și cum am putea s-o facem? Că doar nu le-am avut încă.

Nu, asta nu era decât o ambiție comună a partenerilor. În calitatea lui de Conducător al Republicii Populare Democratice, Kim Jong-un avea o responsabilitate față de popor, de o valoare poate greu înțeleasă de către ministrul de externe Margot Wallström!

— Se numește transparență, doamnă Wallström.

— Da, risipă, spuse Allan în suedeză.

*

Cine *era* el? Era teribil de bătrân, în mod evident suedez, se dădea drept elvețian și viitorul lui era legat de armele nucleare ale Coreei de Nord. Totodată, părea să aibă un respect moderat față de patronul său.

Afară, pe scenă, o femeie începuse să vorbească în coreeană în fața publicului care, pentru moment, încetase să mai aplaude. Acum trecu la engleză.

— Cu aceasta, îi urez bun venit reprezentantului ONU, care este și ministrul Afacerilor Externe al Regatului Suediei, doamna Wallström, împreună cu cel mai bun expert mondial în arme nucleare, prietenul sincer al Republicii Populare Democrate, venit direct din Elveția: domnul Allan Karlsson.

Kim Jong-un îi conduse pe Wallström și pe Karlsson spre marginea scenei, unde el se opri, în

timp ce oaspeții fură obligați să continue. Niciunul n-a avut de ales, au trebuit să pășească în lumina reflectoarelor, care băteau din patru părți. Au fost îndrumați fiecare la locul său, în picioare, pe o parte a unei mese de pe scenă, primind aplauze politicoase din partea publicului. Margot Wallström se simțea de-a dreptul stânjenită. Allan se uită în jur, descoperind că cel puțin trei camere de luat vederi erau îndreptate spre ei.

— E pentru prima oară când apar la televizor, pe onoarea mea, îi spuse el în suedeză ministrului, înainte de a ajunge la masă și la microfoane.

Prezentatoarea începu prin a se adresa reprezentantului ONU.

— Sunteți aici, doamnă Wallström, pentru că ONU și Republica Populară Democrată împărtășesc o neliniște în ceea ce privește dezvoltarea armelor nucleare în lume și a cuvintelor grele, care de multe ori sunt aruncate dintr-o parte în alta.

Ei da, până aici Margot Wallström putea să fie oarecum de acord.

— Sau dintr-altă parte în partea asta, explică ea. Problema e reciprocă.

— Spuneți-ne, doamnă Wallström, cum vi se pare țara noastră, din ce ați apucat să vedeți până acum?

Ceea ce Margot Wallström apucase să vadă nu fusese mai mult decât aeroportul și câteva scene de peisaj rural și urban nord-coreean, pe drum spre părțile centrale ale Phenianului. Satele i se păruseră sărace, dar nu degradate. În oraș, străzile erau late, golite de mașini, și de-a lungul lor se aflau aliniate monumente de diferite feluri. Cultul personalității era evident.

În calitate de diplomat, răspunse că spera ca înainte să se întoarcă acasă să aibă ocazia să se bucure de țară, care i s-a părut plină de verdeață și frumoasă. Și vremea era primitoare.

Referitor la vreme, un suedez spune că e primitoare când afară sunt grade cu plus, și așa și era acum.

Prezentatoarea dădu din cap.

— Da, spuse ea. „O națiune puternică și înfloritoare” e deviza noastră. Înțeleg că doamna ministru înțelege de ce spunem asta.

N-a așteptat un eventual răspuns de la doamna Wallström, ci s-a adresat lui Allan.

— Și domnul Allan Karlsson. Cel mai mare expert mondial în presiune hetisostatică 1200. Posedă cunoștințe pe care acum vrea să le dăruiască Republicii Populare Democrate, în numele păcii. Ce aveți *dumneavoastră* de spus despre țara noastră frumoasă?

— Ei, nu e prima oară când sunt aici, spuse Allan. Am avut treburi în zonă de pe vremea Veșnicului Președinte. Baricadele pe șosele nu sunt la fel de multe cum erau pe atunci.

Kim Jong-un făcu semn că voia să fie chemat pe scenă. Prezentatoarea mai avea de fapt o întrebare pregătită pentru elvețian, însă Marele Conducător nu avea încredere că bătrânul va răspunde cum trebuie. Baricade pe șosele? Ce tot bălmăjea ăsta?

Prezentarea făcută Marelui Conducător a fost măreață. Nu se putea ști exact ce a spus, pentru că vorbea în coreeană. Însă publicul, care până acum fusese în expectativă, s-a ridicat aplaudând frenetic.

Kim Jong-un a făcut un semn din cap, întâi spre ministrul de externe și apoi spre elvețian și li s-a alăturat la masa de pe scenă.

Publicul a continuat cu aplauzele.

Și a tot continuat. Nu a terminat până când Marele Conducător a făcut un semn cu mâna. Prezentatoarea a putut să fie din nou auzită.

— Mare Conducător, spuse ea. Sunteți cel mai mare făuritor al păcii din lume. Ce părere aveți despre posibilitatea ca lumea actuală să devină un

loc mai bun de trăit sub conducerea dumneavoastră?

Kim Jong-un a dat gânditor din cap. O întrebare foarte bună. Ca și cum ar fi formulat-o el însuși. Ceea ce și făcuse.

— Pace între părți presupune participarea tuturor. Eu nu pot să fac pace de unul singur, îmi trebuie ajutor. Pace se face abia atunci când toți o doresc. Sunt foarte trist să constat că Statele Unite ale Americii împreună cu aliații lor încearcă, dimpotrivă, să ne împingă la ruină. Dar eu fac ce pot, eu fac ce pot. Speranța este ultima care abandonează pe oricine din Republica Populară Democrată. Și sunt bucuros că avem de partea noastră, în eforturile noastre, Națiunile Unite reprezentate de doamna Wallström, care în plus este și ministru de externe în țara neutră Suedia. Cu ajutorul Elveției, o țară la fel de neutră – reprezentată de domnul Karlsson, precum s-a spus aici –, în viitor cea mai de seamă putere nucleară se poate muta de la aţâţătorii la război din Washington, Tokio și Seul aici, în centrul păcii și al dragostei.

Ministrul de externe Wallström crezu că înnebunește. Ticălosul ăsta plasa țările neutre Suedia și Elveția de partea nord-coreeană într-o înarmare nucleară? Și unde se transmitea asta? Indiferent unde, avea să fie oricum o noutate internațională.

— Pot să spun ceva?

— Da, asta este și intenția noastră, spuse Kim Jong-un. Deja din seara asta începem cu munca noastră grea. Republica Populară Democrată, ONU și țările Suedia și Elveția, care cu mândrie au refuzat să se alinieze aţâţătorilor de război nord-americani.

Prezentatoarea a înțeles că programul se terminase. Îi mulțumi conducătorului printr-o reverență plină de respect și spuse că nu vrea să

stea în calea Marelui Conducător și a celorlalți în munca lor importantă.

— Duceți-vă, Mare Conducător, în numele păcii! Și să simțiți că dragostea poporului e cu dumneavoastră. Luați-vă și prietenii, dragostea noastră ajunge și pentru ei.

*

După ce au revenit în spatele scenei, Kim Jong-un a spus foarte mulțumit că totul a mers perfect, nu era asta și părerea ministrului de externe Wallström?

Nu, nu era și părerea ei.

— Cu tot respectul, Mare Conducător. Ceea ce tocmai am trăit *nu* a făcut parte din înțelegerea noastră și mai degrabă îngreunează decât să ușureze situația pentru discuțiile noastre viitoare.

Kim Jong-un a zâmbit.

— Oh, da, discuțiile noastre. Sunt de părere că una va fi îndeajuns. După cum am zis, sunteți bine-veniți la palat în seara asta pentru o cină luată mai devreme. Acum o să fiți escortați la hotelul dumneavoastră și o să fiți luați din nou la ora șapte. Profitați și bucurați-vă până atunci de serviciile fantasticului hotel Ryugyong. După părerea multora, este cel mai bun hotel din lume.

Doamna ministru de externe, care era la fel de iritată pe cât era de contrariată, a fost condusă împreună cu elvețianul-suedez Karlsson înapoi pe coridoare. În cele din urmă, au rămas singuri pe bancheta din spate a limuzinei lui Wallström. Era imposibil ca șoferul să audă ce spuneau sau pe ce limbă vorbeau. După ce mașina a parcurs câteva sute de metri, ministrul de externe a considerat că venise momentul.

— Am toate motivele să mă întreb tot felul de lucruri, i-a spus ea lui Allan în suedeză, cu o voce joasă.

— Înțeleg, i-a răspuns Allan. Ce vă frământă cel mai mult? Putem să începem cu asta și să ajungem apoi la întrebările mărunte sau, dacă va fi cazul, la cele mari.

Margot Wallström avusese intenția să locuiască la ambasadă, însă îi trebuia mai mult timp de discuție cu bărbatul ciudat care ședea alături.

— Atunci, să începem cu întrebarea următoare: cum se face că un suedez, care se preface că e elvețian, se află la Phenian într-o problemă al cărei scop este diametral opus celui pe care îl reprezint eu?

— Bună întrebarea, spuse Allan. Și bine formulată. Nu o iau de la început, pentru că atunci nu apucăm să terminăm niciodată, așa de bătrân sunt. Dați-mi voie să încep în schimb cu ziua în care am împlinit 101 ani, pe o plajă frumoasă, albă, la Bali, în Indonezia.

Și apoi a urmat povestea cu balonul. Prăbușirea în mare. Salvarea. Minciuna prin omisiune despre presiunea hetisostatică, pentru a supraviețui cel puțin pe termen scurt, și sosirea la Phenian în urmă cu câteva ore înainte să ajungă ea. Nu știa cum devenise elvețian. Dar, din câte își amintea, nu fusese niciodată în Elveția.

— Am auzit însă că e frumos acolo. Iar elvețienii sunt atât de pedanți, aproape exagerat.

— Da, spuse doamna ministru de externe. Întrebarea este cât de bucuroși sunt ei acum, când s-au ales cu un presupus trădător.

— Serios?

— Dumneavoastră, domnule Karlsson.

— Aha, la asta vă referiți.

* * *

Hotelul Ryugyong era o creație impresionantă de 300 de metri și 105 etaje. Coreenii de nord începuseră să construiască hotelul din anul 1987, fără să-l fi terminat. Deoarece trezoreria statului

servea în principal la producerea de arme nucleare și parade militare, mergea încet. Așa de încet, încât după trei decenii nu reușiseră să termine decât foaierul și primul etaj. Dacă păstrau același ritm, întreaga construcție avea nevoie de încă 1500 de ani până să fie terminată.

Intrarea de la parter era totuși elegantă. Era formată dintr-o recepție de culoare aurie, în dreapta, care putea efectua simultan până la 12 înregistrări, de sosire și de plecare, în stânga, un bar cu pian, decorat cu gust, cu trei pianiști angajați să cânte cea mai mare parte din zi. Bugetul n-a permis însă cumpărarea altui pian, deși era pus pe lista de priorități.

*

Julius ședea pe marginea patului în camera 104 și aștepta ca Allan să se întoarcă de la combinația de litere KENA. Pentru că era imposibil să-și dea seama ce însemna, reuși pentru moment să facă abstracție de situația în care se aflau. În schimb, era cu gândul la partenerul de sparanghel din Bali. Fără îndoială că nici asta nu era o treabă prea veselă. Gustav trebuia să se descurce singur cu afacerea. Cum avea să meargă?

Pe noptieră era un telefon. Oare era posibil ca acesta să funcționeze, spre deosebire de cele opt lifturi ale hotelului? Merita o încercare.

Îl sună pe partenerul lui de afaceri, indianul Gustav Svensson. Legătura se făcu, dar în loc de semnalul de răspuns, urmat de vocea lui Gustav, se cuplă mesageria vocală.

Julius rosti iritat câteva propoziții. În grabă, uită să transmită că încă era în viață, dar partenerul lui oricum ar fi înțeles asta.

Așa că își scoase pantofii și se întinse pe pat. Căscă și închise ochii. Încercă să se gândească la altceva decât la sparanghel și la combinația de litere.

Dar nu reuși.

Coreea de Sud

Cum merge cu sparanghelul?

Trei livrări deja pe luna asta?

Vreun transport returnat?

Ajungem la 500 de milioane înainte de jumătatea anului?

*

La ultimul din cele paisprezece etaje ale unui bloc din orașul Goyang, la nord-vest de capitala sud-coreeană, ședeau un bărbat și o femeie cu căști la urechi, în fața a patru ecrane duble de calculator și a altor instrumente. Amândoi erau funcționari de stat. Nimic deosebit până acum, în afara ambientului, un apartament cu trei camere, dintre cele mai modeste.

Precum și faptul că funcționarii nu lucrau pentru republica Coreea, ci pentru Germania.

Femeia era diplomat de rang inferior, bărbatul la fel sau chiar mai jos. În mod oficial, erau angajați în diferite proiecte imobiliare germano-coreene, dar își făceau rar apariția în acest context. În schimb, stăteau acolo unde stăteau, în misiune pentru Bundesnachrichtendienst/BND. Erau colegi îndepărtați ai unui inspector arogant și ai colegei sale supuse din Dar es-Salam. Misiunea celor doi așa-ziși diplomați din apartamentul din Goyang era în primul rând să înregistreze interceptarea americanilor din Coreea de Nord. În felul ăsta se eschivau de la a face ei înșiși treaba, și apoi mai și savurau un pic situația. Să tragă pe sfoară serviciul secret american dădea un sens vieții.

Una dintre țintele mai simple era construcția impunătoare și permanent neterminată, hotelul Ryugyong din Phenian. De acolo venea rar sau aproape niciodată ceva interesant.

Ziua această a fost o excepție. Din camera 104, un oaspete necunoscut BND-ului a lăsat un mesaj într-un telefon mobil închis din Indonezia, aparținând unui destinatar la fel de necunoscut. Mesajul era în engleză, codat și conținea patru întrebări:

Cum merge cu sparanghelul?

Trei livrări deja pe luna asta?

Vreun transport returnat?

Ajungem la 500 de milioane înainte de jumătatea anului?

*

În locul cărui cuvânt fusese folosit „sparanghelul”, nu știau să spună falșii diplomați. Însă suma – 500 de milioane! – indicau narcotice sau ceva și mai grav. Nemții știau că o încărcătură mai mică de uraniu îmbogățit tocmai ajunsese la Phenian. O jumătate de miliard nu putea fi nici pe departe prețul pentru aceasta. Dar dacă era vorba de mai multe livrări în curs? De exemplu, trei? Pe lună.

Ce intenții avea, de fapt, Kim Jong-un? Avea de gând să pornească un război împotriva lumii întregi? Și de unde primea banii? 500 de milioane de dolari blestemați! Și 104 etaje neterminate la unicul hotel de lux al țării!

Mai multe întrebări fără răspuns: Transport returnat? În cazul ăsta, ce aveau de gând să transporte *din* Coreea de Nord? Și cum? Și încotro? În Indonezia? Nu, la naiba!

Coreea de Nord

Julius era, fără voia lui, prizonier în capitala nord-coreeană și îi era dor de liniștea și micile furtișaguri din Bali. Cele 500 de milioane de rupii – aproape 40.000 de dolari – nu erau imposibil de atins, dar poate nu acum, când Julius nu mai era acolo să supravegheze totul.

Pe de altă parte, datoria pe care o aveau la hotel și la cel care le închiriase iahtul era mult mai mare. Așadar, din punct de vedere economic era avantajos să stea la distanță, deși tocmai Coreea de Nord era cam exagerat.

Când se va termina și cu harababura asta, poate vor reuși să-și mute afacerea cu sparanghelul într-o zonă unde nu datorau bani oamenilor.

— Thailanda? își spuse Julius cu voce tare când, în aceeași clipă, se deschise ușa hotelului.

Allan o ținu deschisă, permițând ministrului de externe Margot Wallström să intre prima.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe prietenul meu Julius Jonsson, spuse Allan. E neînsurat, dacă doamna ministru de externe e interesată.

Margot Wallström se uită furioasă la Allan.

— Mulțumesc, dar nu, mulțumesc. Sunt căsătorită de peste 30 de ani și sunt fericită.

Julius o salută, rugând-o să-l scuze pe Allan. Probabil că era din cauza vârstei. Uneori din gura lui ieșea orice. Cam mai tot timpul, de fapt.

Doamna ministru Wallström aprobă din cap, spunând că a observat și ea.

În limuzină, după conferința aia îngrozitoare, reușise să-și facă o oarecare părere despre Karlsson și Jonsson. Bărbatul de 101 ani chiar părea să fie expert în arme nucleare, cel puțin fusese cândva, la vremea lui. Singura noutate bună a zilei consta în faptul că ambiția lui era să nu-l ajute pe Kim Jong-un.

*

În clădirea uriașă a Națiunilor Unite, părerea generală asupra Coreei de Nord era că aceasta avea capacitatea de a produce arma nucleară, dar că până acum era limitată, și că Marele Conducător încerca să facă o gălăgie atât de mare, încât să nu se observe. Oricum, amenințarea era reală. Arma nucleară în sine era extrem de puternică, astfel că până și o încărcătură mai mică, doar pe jumătate reușită, putea să distrugă un oraș întreg. De exemplu, Seul. Sau Tokio. Sau o insulă întreagă, ca Guam.

Margot Wallström se înfioră la acest gând. Și la supoziția că bărbatul care ar fi putut să pună la punct programul nuclear se afla în aceeași cameră cu ea, cotrobăind în minibarul gol al camerei de hotel. În plus, mai era și suedez. Avea *Suedia* să devină principalul motiv pentru schimbarea echilibrului puterii în lume?

Nu, trebuia să împiedice asta, dacă putea. Preferabil, fără ca ea însăși să rămână prizonieră în țara asta în următorii 30 de ani ori mai mult sau, și mai rău, să fie acuzată de spionaj sau de orice altceva avea să inventeze Marele Conducător.

— Credeți că ați putea pleca de aici împreună cu mine, cu avionul meu? spuse ea. 29 din 30 de locuri din cabină sunt goale.

Julius se înseninã. Allan încetă să mai caute după băutură.

— La fel de goale ca și minibarul din camera asta de hotel, spuse el. Din tot hotelul, de fapt.

Ministrul de externe continuă:

— Pot să încerc să vă ajut cu un pașaport diplomatic. Cu restul, mă tem, trebuie să vă descurcați singuri.

— Cu restul? spuse Julius.

— Să veniți la avion, când va fi timpul să decolăm.

Allan nu auzise decât prima parte din ceea ce tocmai se spusese.

— Pașaport diplomatic? întrebă el. N-am mai avut așa ceva din 1948, când am zburat din Teheran acasă împreună cu Churchill. Sau ’47. Sau ’48.

— *Winston* Churchill? întrebă ministrul de externe.

— Așa îl cheamă, da. Sau îl chema. E probabil mort de mult, ca marea majoritate.

Ministrul de externe avu impresia că se află într-un film. Și simți o durere de stomac, gândindu-se la ce urma să facă. Spion nu ar fi fost un punct de acuzare complet greșit. Le făcu totuși celor doi poze cu telefonul și le promise că pașapoartele vor fi gata în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Semnați-vă pe dosul cărții mele de vizită, astfel încât cei de acasă să aibă ceva de la care să pornească.

Ce femeie pragmatică, gândi Julius. Și încântătoare, în general. Păcat că e măritată.

* * *

Reprezentantei suedeze la ONU i se repartizase camera 105, perete în perete cu Allan și Julius. Odată ajunsă în cameră, ca să se pregătească pentru cina din seara aceea, se gândi cum să-i scoată de aici pe cei doi suedezi și, cu asta, cum să-l fraierească pe Kim Jong-un în privința informațiilor pe care n-ar trebui să le primească. Marele Conducător nu părea să-și dorească rămânerea ei în țară mai mult decât era nevoie, dar ea trebuia să le dea timp lui Karlsson și Julius să pună la cale un plan. Și apoi dura ceva ca pașapoartele diplomatice să ajungă acolo. Nu avea cum să le comande decât la ambasadă, peste câteva ore. Timpul părea să fie dușmanul ei cel mai important în momentul de față. La mare concurență cu restul.

A făcut duș, s-a schimbat, s-a aranjat și în cele din urmă stătea gata pregătită în fața oglinzii din holul camerei. S-a privit spunându-și:

— Ce caut eu aici?

Imaginea din oglindă a privit înapoi, fără să-i răspundă.

* * *

Kim Jong-un a rugat oaspeții să se așeze la masă, în timp ce el a rămas în picioare în capul mesei, cu mâinile sprijinite pe spătarul scaunului. Părea să aibă ceva de spus.

Doi dintre cei care serveau au intrat pe ușă cu mâinile pline cu farfurii, în vreme ce al treilea ducea două sticle cu vin. Toți trei s-au întors însă la loc, văzând privirea Marelui Conducător.

Allan s-a uitat cum mâncarea și băutura au apărut și au dispărut într-o secundă și a fost dezamăgit.

— Prieteni, a început Kim Jong-un.

— Nu se poate să vorbim în timp ce mâncăm? a propus Allan.

Marele Conducător s-a prefăcut că nu aude comentariul. A început o cuvântare despre pace și libertate.

Pacea părea să fie alcătuită din tot mai multe arme letale. Cu libertatea era mai neclar. În afară poate de faptul că fiecare cetățean avea dreptul să-și iubească conducătorul, în combinație cu obligația ca nu cumva să nu facă lucrul ăsta.

Apoi Marele și-a exprimat satisfacția că providența i l-a adus în cale pe domnul Karlsson, venit tocmai din Elveția, ca să contribuie la lupta împotriva imperialismului american. Și că trimisul ONU Wallström li s-a alăturat.

— Ei, spuse Margot Wallström. După cum știe domnul Kim, misiunea mea e mai degrabă să încerc să deschid un dialog între popoare, ca să începem *să vorbim* unii cu alții, așa cum facem

acum, în loc să se tragă sfori în direcții opuse, așa cum s-a întâmplat azi mai devreme, de exemplu, în fața camerelor de luat vederi. După cum știți, mi-am exprimat deja nemulțumirea în legătura cu asta!

Nu e numai încântătoare, este și curajoasă, s-a gândit Julius. Numai de-ar rămâne calm Allan.

Kim Jong-un s-a uitat la trimisul ONU fără să asculte ce spunea. Și a continuat cuvântarea.

S-a referit la cât de fericiți sunt toți în Republica Populară Democrată, cât de bogate sunt recoltele și cât de frumoasă este vremea în nordul peninsulei, în comparație cu sudul. Puse una peste alta, nu era de mirare că zeci de mii de coreeni fugeau de la sud la nord în fiecare an.

Mâncarea și băutura s-au întors din drum încă o dată, și asta a început să-l obosească pe Allan. A sta tăcut sau a fi de acord putea fi o strategie bună uneori, însă acum era cazul să protesteze, înainte să moară cu toții de foame.

Julius bănuia ce avea de gând să facă Allan și încerca disperat să obțină contact vizual, astfel încât să poată să-i comunice cu fața și cu mâinile: „Nu, Allan, nu face asta!”

Însă acesta a făcut-o.

— Scuzați, Mare Conducător. Mi-ați pronunțat numele în cuvântarea dumneavoastră, în care ați spus câte puțin din toate. Și iată-mă aici. Bătrân și neputincios, însă întotdeauna la serviciile dumneavoastră. Între timp, mă gândesc că vă voi fi foarte puțin de folos dacă voi fi mort și simt că mor de foame. Există vreo șansă să vă încheiați discursul un pic mai repede decât ați plănuit?

Zâmbetul mândru al lui Kim Jong-un păli.

— O să mâncați în curând, Karlsson. Însă presupusa dumneavoastră pricepere în domeniul tehnologiei nucleare nu vă dă dreptul să spuneți orice în palatul poporului.

Așa deci, asta era starea de spirit în care se afla!

— N-am avut nicio intenție rea o, tu, Mare Conducător! Poate că am avut și parte de somn prost în ultima vreme, înțelegeți, prietenului meu, cultivatorul de sparanghel aflat aici, în fața mea, îi e greu să fie tăcut, așa cum ar trebui, în timpul nopții.

Kim Jong-un nu înțelese.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu vrea să spună nimic… încercă Julius.

— Vreau să spun că sforăie, adăugă Allan. Aoleu, ce mai sforăie! Dacă Marele Conducător și-ar putea imagina cât de tare sforăie! Vasul care ne-a pescuit era mare cât un magazin universal, însă nu destul de mare, așa că a trebuit să împărțim cabina, și da, nu am dormit cât ar fi trebuit. Dar, de fapt, despre ce vorbeam? Despre mâncare, da. Și poate și ceva de băut. Oare să fie pe drum?

Cu aceasta, Kim Jong-un a pierdut cu totul firul poveștii. Când personalul a îndrăznit din nou să scoată nasul din bucătărie, le-a făcut semn să vină.

Li s-a servit antricot cu sos de ciuperci. Nu era exagerat de asiatic, dar oaspeților le-a plăcut și a fost udat cu un cabernet sauvignon australian.

Buna dispoziție din jurul mesei a început să crească. Allan s-a hotărât să mai reziste încă un pic la vorbăria Marelui Conducător despre una, despre alta. Dar când Cel Mare a afirmat că a detonat o bombă cu hidrogen cu un an în urmă, Allan s-a simțit obligat să protesteze. Citise despre asta pe tableta lui și adevărul era că așa-numita bombă cu hidrogen abia dacă avusese vreun efect.

— Faptul că transportați patru kilograme prăpădite de uraniu pe un vas care ar putea să care 30.000 de tone, tot drumul de la Dumnezeu știe de unde la Phenian, îmi arată că voi 1) nu sunteți nici pe aproape de a avea o bombă cu hidrogen, 2) nu puteți să pronunțați literă cu literă cuvântul și 3) totalul depozitului vostru de uraniu încape într-o servietă. Pe scurt, nu aveți nimic, în afară de cele patru kilograme ale voastre. Dar, spre marea

voastră fericire, mă aveți pe mine. Iar eu nu mai am nimic în pahar.

Kim Jong-un a făcut semn personalului să plece. Îndrăzneala elvețianului era prea mare. Acum, existau două posibilități: ori era de folos, și atunci nu avea niciun motiv să-l trimită acasă în Europa. Ori nu era de folos și atunci nu va fi trimis nicăieri în altă parte decât în eternitate. În ambele cazuri, avea să-și regrete lipsa de respect.

Marele Conducător a simțit că se baza în continuare pe hotărârea luată de a fi amabil și generos.

— Karlsson e sincer, trebuie să recunosc. Și are voie să fie așa, e dreptul vârstei. Chiar dacă sunteți aici în primul rând ca să munciți, aș vrea să vizitați și frumoasa noastră capitală. Ce ziceți dacă am organiza un tur în cel mai exclusivist centru comercial al orașului, după programul de mâine? Din păcate, nu voi putea să vă însoțesc, dar vă veți descurca cu ghidul pe care vi-l pun la dispoziție.

Cu „cel mai exclusivist centru comercial” al orașului, Marele Conducător se referea la singurul centru comercial al orașului.

Vizită la magazine? Era ultimul lucru de care avea nevoie Allan. Dar, mai bine se prefăcea, și atunci Julius nu va mai arăta atât de chinuit.

— Drăguț din partea dumneavoastră, spuse el. Sună relaxant, după o zi lungă la laborator. Aveți cumva niște bănuți să ne împrumutați? În graba noastră, nu am luat cu noi nimic altceva decât două sticle de șampanie și acestea, din păcate, s-au terminat.

Kim Jong-un le-a spus lui Karlsson și prietenului său că nu trebuie să se gândească la plată. Dacă găseau vreun suvenir pe care voiau să-l ia cu ei acasă, atunci să-l considere drept cadou.

Referitor la misiunea de pace, Karlsson avea la dispoziție șase zile de lucru în laborator. Limita de timp îi sporea creativitatea. În cazul unor rezultate

clare, Marele Conducător i-a promis atât o medalie de vitejie, cât și un bilet clasa întâi spre Elveția.

Julius în continuare nu îndrăznea să spună nimic, după încercarea eșuată din biroul Marelui Conducător. Dar Allan a îndrăznit.

— În șase zile, apuci să faci multe. Numai să mă mențin în viață, am fost într-o stare proastă destul de multă vreme. Ultimii 30–40 de ani, de fapt. Mă cam aflu pe ultima sută de metri, cum se spune. E adevărat că Noe a trăit nouă 952 de ani. Diferența e că eu exist în realitate.

— Cine? spuse Kim Jong-un.

— Noe. Din Biblie. Literatură palpitantă. Dar, vai, am dat-o în bară. Bănuiesc că nu ați citit-o, pentru că altfel ați fi fost nevoit să folosiți o armă de foc, dacă am înțeles corect legile dumneavoastră?

Adusese nenorocitul de elvețian vorba despre *Biblie* – o carte interzisă – în timpul cinei la palatul poporului? Totul avea o limită.

Dar Margot Wallström a intervenit, ca să salveze situația. A intrat în discuție, mulțumindu-i Marelui Conducător pentru eventualitatea unei întâlniri viitoare între patru ochi. Kim Jong-un a aprobat din cap, deși nu-i promisese lucrul ăsta.

— Mâine sunt ocupat cu lucruri importante, dar la prânz, poimâine, putem continua. După aceea va trebui să plecați, doamnă Wallström. Mergeți acasă și povestiți că cel mai bun expert din lume în arme nucleare este în mâinile mele. Ar trebui să provoace umilință acolo, în America. Dacă aceasta e o calitate care există în țara aia.

Margot Wallström a luat o gură strașnică din vinul turnat la masă, ca să-și liniștească nervii, în timp ce se întreba cum ar fi dacă cineva le-ar da drumul lui Kim Jong-un și Benjamin Netanyahu în aceeași cameră. Lipsă monumentală de umor și conștiință de sine, contra lipsă monumentală de umor și conștiință de sine. Mai lipsea Donald Trump ca mediator.

* * *

Julius l-a mustruluit pe Allan tot drumul de la palat la hotel. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, se certase în halul ăsta cu Marele Conducător?

— Certat? Doar n-a murit nimeni dintr-un pic de sinceritate.

— Oamenii au murit ca muștele din cauza sincerității, de-a lungul anilor! Ce rost are ca și noi să facem același lucru?

Allan a admis că nu vedea niciun rost în treaba asta.

— Dar, dragul meu, nu poți să încetezi să-ți faci griji pentru cel mai mic lucru? O să se termine cu bine, ai să vezi.

— Cum dracu' te-ai gândit? După seara asta n-o să ne mai dea drumul niciodată!

— Oricum n-avea intenția s-o facă. N-am de gând s-o ajut pe moara asta stricată mai mult decât e nevoie. Când o să-i cadă fisa, e mai bine să nu mai fim în țară. La fel și cu geanta aia diplomat de care e așa de mulțumit.

— Și cum te-ai gândit să dispărem?

— Cu ajutorul încântătorului ministru de externe, bineînțeles. Ai și uitat?

— Vreau mai multe detalii, Allan.

— Detalii și iar detalii.

* * *

După masa aproape ireală de la palatul Marelui Conducător, Margot Wallström s-a dus cu limuzina proprie direct la ambasada suedeză, pentru a demara procesul emiterii de pașapoarte. Nu era vorba doar să încropească un pașaport sau două pe loc, la ambasadă. Suedia era Suedia și regulile erau reguli.

Șeful serviciului suedez de pașapoarte nu era încântat de convorbirea de la Phenian. A început

prin a pune bețe-n roate, apoi a fost îndărătnic, apoi a pus din nou bețe-n roate, privind o serie de obiecții formale la cererea ministrului de externe de a emite două pașapoarte diplomatice în condiții foarte îndoielnice față de regulile în vigoare. A spus că nu înțelege cum ministrul îl putea pune într-o astfel de situație.

N-a fost suficient ca Margot Wallström să explice că avea doi suedezi pe care voia să-i scoată clandestin din Coreea de Nord, cu intenția de a evita un al Treilea Război Mondial, așa că s-a hotărât să schimbe tactica.

Astfel, i-a comunicat șefului serviciului de pașapoarte că nu era nevoie să înțeleagă ce face, era de ajuns să facă așa cum îi zicea ea. Când șeful serviciului de pașapoarte a întrebat-o încă o dată dacă se gândea serios să-l pună să falsifice semnături și să emită pașapoarte pentru doi oameni pe care nimeni de la serviciul de pașapoarte din Stockholm nici măcar nu i-a întâlnit, ea a răspuns scurt și hotărât „da”.

— Pașaport diplomatic, așa cum am spus.

— O fi el pașaport diplomatic, dar în rest…

— În rest, ori faceți cum spun eu, ori faceți cum spun eu. Dacă e nevoie, pot să-l rog pe prim-ministru să sune și să repete el cererea. Dacă nici asta nu ajunge, am contacte bune la Curte. Și regele poate să dea un telefon, dacă vreți. Sau președintele parlamentului. Cu cine doriți să vorbiți? Cu Secretarul General Guterres?

Șeful serviciului de pașapoarte a amuțit. Ce avea regele de-a face cu asta?

— Dragă domnule șef al serviciului de pașapoarte, este urgent. Vieți ale cetățenilor suedezi sunt în joc. Și mult mai mult decât atât.

*

În cele din urmă, acesta i-a acceptat cererea, cu condiția să fie formulată și în scris, împreună cu

transmiterea electronică a fotografiilor și a semnăturilor.

— Da, da, a spus ministrul de externe Wallström. Însă pașapoartele să fie emise acum și să fie trimise prin curier diplomatic la Phenian într-o oră.

— Într-o oră? Dar în curând e prânzul și…

— Nu e niciun prânz.

SUA

— Ce naiba? i-a spus președintele Trump consilierului de securitate H.R. McMaster, care tocmai îl înlocuise pe consilierul de securitate Michael T. Flynn, care se dovedise a fi un risc pentru securitate.

Treaba era că postul de televiziune Fox publicase un clip al unui canal nord-coreean de la o așa-zisă conferință de presă, iar *Breitbart News* mai venise și cu un articol pe aceeași temă. Astfel, președintele știa tot ce merita să fie știut despre povestea asta, în afară de contextul în care avusese loc.

Blestemata de muiere Wallström din Suedia insistase până ce obținuse o întâlnire secretă cu Kim Jong-nu știu cum la… cum naiba se numea și capitala aia nord-coreeană. Și apoi s-a pus lângă el la televiziunea nord-coreeană! Cât de secret a crezut ea că este, blestemata aia de cap sec? Și ca și când n-ar fi fost destul, l-a mai luat în brațe în transmisie directă și pe un comunist elvețian, care venise acolo să modernizeze programul de arme nucleare nord-coreean!

— Mda, a spus general-locotenentul McMaster. Nu *l-a îmbrățișat* pe comunistul elvețian, acolo probabil a exagerat *Breitbart.*

Președintele alungă cu mâna comentariul consilierului de securitate.

Pe Wallström avea s-o tragă de urechi când se întorcea acasă, dar cine era comunistul pe care-l îmbrățișase?

— Nu l-a îmbrățișat, cum am mai spus.

Președintele i-a mai înjurat un pic pe elvețienii ăia siguri de sine, înainte de a-i veni ideea că ar trebui să-i sune. A ridicat receptorul și a dat ordin secretarei să-i facă imediat legătura cu președintele elvețian.

— Află și cum se numește acesta, i-a spus președintele Trump secretarei, care i-a explicat că el se numește Doris Leuthard și că, având în vedere prenumele, probabil era o aceasta.

— Încă o muiere? Puteam să pun pariu. Atunci, dă-i drumul și sună!

— În Europa este ora două dimineața, sir, a spus secretara.

— Bine, i-a răspuns președintele Trump.

Elveția, SUA

Pentru președintele Leuthard fusese o zi agitată, care se transforma într-o seară și o noapte la fel de agitate. Imediat după ora unu, s-a silit să meargă la culcare, pentru a fi oarecum odihnită, de la ora șase și în tot restul zilei următoare.

Apucase să doarmă 45 de minute, când a fost trezită de asistentul ei. Era vorba de un apel primit de la Casa Albă din Washington.

Doris Leuthard s-a trezit, simțindu-se ametită, dar s-a adunat. Când sună președintele Americii, nu te întorci pe partea cealaltă, adormind la loc.

— Bună dimineața, domnule Președinte, a spus Doris Leuthard. Dacă m-ați trezit din somn? Nu, nu-i nicio problemă.

— Ce bine, a spus președintele Trump. Pentru că e deja noapte la Zürich, nu-i așa?

Da, a confirmat președintele Leuthard. Exact ca la Berna, unde se afla ea. Dar despre ce voia să discute cu ea?

Doris Leuthard a pus întrebarea bănuind răspunsul. Deja de alaltăieri după-masă, republica federală pe care o reprezenta se întreba consternată cum de un compatriot necunoscut părea să se afle la Phenian. Ea, împreună cu Consiliul Federal, lucrase de atunci intensiv, colaborând cu propriul serviciu secret și cu rețeaua acestuia, ca să se lămurească.

S-a dovedit că președintele Trump prefera *să țipe* la colega elvețiană în loc să vorbească cu aceasta. A întrebat-o cu ce se îndeletniceau ei acolo și dacă înțelegea cât de mult se simțea provocată SUA când ea începuse o colaborare în privința armelor nucleare cu Coreea de Nord. Ceea ce era în conflict cu sancțiunile ratificate de UE.

Cum Doris Leuthard a tras aer în piept un timp mai îndelungat înainte să răspundă, Donald Trump a continuat să vorbească, spunând că o să aibă

grijă ca Elveția să fie dată afară din Uniunea Europeană, dacă nu retrăgea tot ajutorul dat nebunului de acolo.

Acum, președintele Leuthard nu mai știa de unde să înceapă. Câte greșeli putea să facă un președinte coleg într-un timp atât de scurt?

— Nu, Elveția nu e în Uniunea Europeană, așa că o să vă fie greu să ne dați afară, domnule Președinte. Și, în general, nu sunt sigură că puterea președintelui se întinde atât de departe, încât să poată să facă ordine în lista de membri ai Uniunii Europene. De altfel, sancțiunile împotriva Coreei de Nord se reglează prin Națiunile Unite și acolo suntem și noi membri. Dacă vreți să schimbați asta, atunci vă rog să-l sunați și să-l treziți pe secretarul general Guterres.

— Da' ai zis că nu dormeai, așa ai spus, a remarcat președintele Irump.

Doris Leuthard avu destulă prezență de spirit ca să nu înceapă o discuție cu președintele SUA despre măsura în care dormea ea sau nu la ora două noaptea. A spus, în schimb, că înțelegea neliniștea președintelui american.

— Habar n-avem cine este așa-zisul elvețian, dar vrem să aflăm. Vă asigur.

— Asta ar mai lipsi, să nu aflați, a comentat Trump. Și o să faci mai mult decât atât: imediat ce afli ceva, să mă suni! Ai înțeles?

Președintele Leuthard era deja obosită, dar după două minute la telefon cu președintele american, era și mai obosită.

— Când o să știm, o să luăm măsurile necesare. Care vor fi acestea se va hotărî în funcție de fapte. Nu pot să promit, dar nici să exclud că vă voi informa personal, mai ales că v-ați exprimat clar dorința în privința aceasta. Republica Federală Elvețiană își păstrează totuși dreptul de a lua propriile decizii referitoare la siguranța națională.

Președintele Trump a pus receptorul jos, fără să-și ia la revedere.

Mai boscorodea încă în timp ce s-a conectat la breitbart.com, ca să vadă dacă elvețienii știau mai mult decât voia să recunoască propriul lor președinte. Dar nici măcar Breitbart nu părea să fie la curent.

*

În timpul convorbirii cu femeia aia îngrozitoare din Elveția, în fața ușii sale se întâmplau unele lucruri. Agentul pensionat de la CIA, Ryan Hutton, sunase la Casa Albă și reușise prin niște căi indirecte să i se facă legătura cu consilierul de securitate națională, McMaster. Agentul Hutton avea aproape 80 de ani, însă afirma că era limpede la cap și vederea o avea bună. Dacă generalul-locotenent voia să știe, Hutton putea să-i povestească cine era expertul elvețian în arme nucleare de la Phenian.

— Cu mare plăcere, a spus H.R. McMaster.

Da, în primul rând, elvețianul în cauză era suedez și nimic altceva. Se numea Allan Karlsson, ar trebui să se apropie de suta de ani, în anii 70 și ’80 a fost agent plătit al SUA, plasat la Moscova, în anii ’50 a stat într-un lagăr de muncă din Siberia, după ce îl provocase într-un mod uimitor pe Stalin. Înainte de asta, primise medalia prezidențială americană a libertății, pentru eforturi decisive în construirea primei bombe atomice din lume.

*

— Încă un suedez? a fost primul comentariu al președintelui Trump. Dar câți sunt? Ce e greșit cu țara asta?

— Și totuși, a primit Medalia Libertății, domnule Președinte.

— Acum 60 de ani, da. A avut destul timp la dispoziție să uite ce e libertatea. Și ce naiba face în

Phoj… Pheon… P…

— Phenian, sir. Nu știm. Nu știm nimic altceva decât ce s-a spus la conferința de presă, plus informațiile primite de la fostul agent CIA, Hutton.

— Doi suedezi și un coreean din Coreea de Nord. Asta face trei comuniști, spuse președintele Trump. Adu-o imediat încoace pe deșteaptă aia de Wallström, înainte ca Suedia să ocupe întreaga lume. Mai era și altceva? Dacă nu, vreau să fiu lăsat în pace acum!

Ba da, consilierul de securitate mai avea ceva de spus. Treaba era că NSA avusese o interceptare la un hotel din Phenian. Deoarece hotelul aproape că nu avea niciun oaspete, nu a fost mult de interceptat, dar, în orice caz, au prins ceva. Ceva cu numele de cod „sparanghel" părea să fie transportat regulat spre Coreea de Nord. În contextul dat, figura suma de 500 de milioane. Dolari, se presupunea.

Președintelui Trump îi plăcea sparanghelul și din fericire, nu știa că soiul cel mai sofisticat, care se servea la diferitele sale hoteluri din SUA, era importat din Suedia. Cu marca Gustav Svensson.

— 500 milioane de dolari pentru sparanghel? spuse președintele Trump. Chiar așa de bun nu poate fi totuși. Află cărui cuvânt îi ține locul.

Coreea de Nord

Allan și Julius au întâlnit-o pe doamna ministru de externe Wallström în restaurant la micul dejun, înaintea primei zile de lucru a prietenilor la fabrica de plutoniu de la nord de Phenian.

În vreme ce ședeau la masă toți trei, ea le-a comunicat că pașapoartele diplomatice promise erau pe drum cu un curier, via Beijing. Dacă nu intervenea nimic pe drum, va putea să le înmâneze în dimineața următoare.

— M-am tot gândit, dar nu cred că pot face mai mult de-atât pentru voi.

— Deja ceea ce ați făcut răspândește un pic de lumină asupra situației noastre, spuse Allan.

Julius dădu din cap aprobator. Doamna ministru de externe era în continuare de admirat, dar nimeni nu era atât de grozav încât să-l împiedice să-și mai facă griji în privința vieții care era pe cale să se încheie, precum și în privința faptului că n-o să mai vadă niciodată iubitul său sparanghel. Sau banii pe care îi câștiga de pe urma lui.

— Întâlnirea mea cu Kim e mâine, continuă Margot Wallström. Deja a dat de înțeles că vrea ca după aceea să plec, deci cel târziu a doua zi. V-ați gândit cum o să vă descurcați?

— Am găsit vreo cale, Allan? întrebă Julius.

Însă bărbatul de 101 ani avea altceva de făcut. În loc să răspundă, le-a povestit că tableta neagră era în acel moment foarte bine dispusă. Întâi, fusese parlamentarul UE polonez, care hotărâse că femeile ar trebui să aibă leafa mai mică decât bărbații, argumentând că ele nu sunt la fel de inteligente. Pe tema inteligenței masculine, Trump tocmai comunicase pe Twitter că una dintre actrițele cele mai iubite din lume și cu cele mai multe premii de fapt nu era bună de nimic. Și mai era și președintele brazilian, Temer, care era acuzat de corupție, după ce o înlocuise pe corupta de

Rousseff, care fusese demisă, după ce preluase postul de la Lula; în prezent, președintele brazilian aștepta să fie închis pentru corupție.

— Parcă era cineva care cânta o baladă, că e păcat de oameni? spuse Allan, adăugând în legătură cu Trump că nu știa exact ce înseamnă să „postezi pe Twitter”.

Julius se uită la prietenul său cu o privire goală. Doamna ministru de externe spuse că o să-i explice lui Karlsson, când se va ivi ocazia, fenomenul Twitter și că o să-i ajute să aprofundeze istoria baladei suedeze. Dar, pentru moment, întrebarea era mai degrabă dacă domnii aveau vreun plan de supraviețuire.

Allan îi răspunse doamnei ministru că, dacă dorea să schimbe subiectul așa de prompt, răspunsul său era că *plan* părea un termen exagerat. La care, doamna ministru întrebă cum ar numi Karlsson ceea ce aveau ei în vedere, dacă nu „plan”.

— Mai exact, nimic, spuse Allan. Mai curând, o problemă. Și o oarecare speranță. Mai curând o problemă sau o speranță. Depinde cu care dintre noi vorbiți.

Margot Wallström spuse că vorbea cu amândoi. Deoarece Julius părea să fie cuprins de deznădejde, rămânea ca Allan să vorbească pentru amândoi.

Multe s-ar limpezi dacă s-ar sfârși cu bine prima zi de lucru la fabrica de plutoniu. Uneori soluțiile se năpustesc asupra ta când te aștepți mai puțin. Ca ultima dată, când el și cu Julius s-au aflat într-un coș împletit, în largul mării, cu apa până la genunchi. Era cald în apă, așa că nu în sensul ăsta era păcat de ei, dar în rest nu prea aveau de ce să se bucure.

— Și a venit un vas în ajutor. Ați avut mare noroc.

— Am avut? întrebă Julius, care se trezise din amorțeală. Vasul ăla blestemat nu putea să fie din

altă țară, nu din asta?

— Mănâncă-ți micul dejun, Julius. Există și țări mai rele în care poți să ajungi. Sau poate că nu există, însă acum suntem aici. Și oricât ar fi de ciudată mâncarea, tot are gust.

Pe masă se găseau orez, pește, supă galbenă cu un conținut necunoscut și ceva care se numea kimchi. Totul era completat cu cafea occidentală și croasanți franțuzești într-o alăturare ciudată.

— Îmi aduc aminte când am fost în China, imediat după război, ca să arunc în aer poduri. Pe atunci, nu exista cafea, în schimb, aveau o băutură spirtoasă din orez. Îmi închipui că ziua poate să înceapă și mai rău.

Doamna ministru de externe nu știa dacă să se lase impresionată de nepăsarea lui Karlsson sau să se alăture neliniștii lui Julius. Niciuna dintre variante nu era relevantă pentru situația în care se aflau domnii, așa că o lăsă baltă.

— Când se apropie plecarea mea obligatorie, vă voi transmite ora exactă. Dacă apăreți, e bine, dacă nu, vă promit că voi face cel mai mare scandal diplomatic de îndată ce ajung în vest. Nu știu ce alte sfori aș putea să trag aici, pe loc. Dacă prietenului nostru de la palat i-ar veni ideea că eu încalc legea, ar putea foarte bine să mă aresteze. Un reprezentant al Consiliului de Securitate al ONU prizonier în Coreea de Nord! Știrea ar provoca la rândul ei o criză mai mare decât tot ce am văzut până acum. Înțelegeți poziția mea?

Allan înțelese că doamna prim-ministru își terminase micul dejun și acum era pe cale să se ridice.

Pot să iau croasantul dumneavoastră? Dacă tot plecați, vreau să zic.

— Allan, stăpânește-te, ce naiba! spuse Julius.

Doamna ministru de externe Wallström îi ură lui Allan poftă bună. Apoi se scuză, avea de lucru la ambasadă, ca să se pregătească pentru întâlnirea cu

Kim Jong-un. Cu ce folos, ne-am putea întreba, dar în fine…

Așa că plecă. În timp ce aștepta în hol să vină limuzina, îl auzi pe Karlsson cum îi povestea prietenului său despre președintele turc Erdogan, care a spus că întreaga populație olandeză e fascistă, despre cancelarul federal al Germaniei, Angela Merkel, că e nazistă și că Israelul este un stat terorist, care în principal se ocupă cu omorâtul copiilor.

— Nu-mi pasă de… cum ai zis ca-i zice, răspunse Julius enervat.

— De fapt, nici mie, spuse Allan. Dar nu-i așa că e cam exagerat turcul ăsta?

Margot Wallström fu invitată în limuzină. În timp ce se așeza, se întrebă dacă lumea îl înnebunise pe Karlsson ori dacă era invers.

* * *

În timp ce Allan părea să fie interesat doar de știrile de pe tableta neagră, Julius se adună și se concentră, hotărându-se să facă tot ce putea ca să sporească șansele de supraviețuire ale amândurora. În contextul de acum, *cunoștințele* nu erau deloc un punct prost de pornire. Se ridică să se mai dezmorțească, poate avea să-l ajute să gândească mai bine.

Hotelul Ryugyong avea patru ieșiri cunoscute. La fiecare ieșire stăteau doi paznici, deși ei se numeau ghizi, gata oricând să-i conducă pe elvețian și pe asistent înapoi în cameră, dacă ar fi încercat să plece pe cont propriu. Să părăsească acest hotel n-o să fie la fel de ușor cum fusese cu cel dinainte, cu sau fără balon. De altfel, ce soluție vedeau ei? *Să se plimbe* prin tot Phenianul, până la aeroport? Să cheme un taxi? La ce număr de telefon? Pe ce limbă să comande mașina? Cu ce să plătească? Și de unde știau că nu s-ar fi pornit alarma, dacă încercau?

Dar șoferul privat? Cel care trebuia să-i ducă până la fabrica de plutoniu și să-i aducă înapoi, în fiecare dintre următoarele șase zile? Poate că va avea el amabilitatea să treacă pe la aeroport? Dacă Allan îl va fermeca, așa cum numai el știa…

Julius se reîntoarse în restaurant la bărbatul de 101 ani. Era aproape ora nouă. Allan terminase de mâncat kimchi-ul și croasanții, în afară de ultimul, pe care îl băgă în buzunar, pentru nevoi viitoare. Îi ură bun venit lui Julius și îl informă că a găsit lucruri noi pe tabletă. Înainte ca Julius să apuce să-l oprească, îi spuse că zidul dintre Mexic și SUA o să coste de patru ori mai mult decât ar costa să se elimine complet foametea din estul Africii.

— Foametea din estul Africii?

Julius ura tableta lui Allan. Îi era dor de moșneagul care fusese acesta înainte ca toate nenorocirile din lume să pună stăpânire pe el.

— Stai s-o auzi și pe asta, continuă Allan.

Noul spital din Stockholm tocmai fusese prevăzut cu 165 de săli de baie greșit construite. Apa curgea în direcția greșită. Din cauza asta, trebuia să le refacă pe toate și numai asta avea să coste cam cât jumătate din cât ar fi costat să se elimine foametea din Africa.

Julius avu un acces de furie.

— Ajunge! Sufăr și pentru copiii care mor de foame, și pentru sălile de baie greșit construite, dar nu poate să-ți intre în cap că urmează să fim împușcați cât de curând? Ce-ar fi dacă am lua naibii lucrurile în ordinea corectă?

Allan se arătă ofensat.

— În cazul ăsta, te-ai gândit la ceva concret, în timp ce eu mă puneam la curent cu realitatea? Sau doar te-ai văicărit?

Julius îi povesti despre paznicii de la ieșiri, amintindu-i de regulile pe care trebuiau să le respecte, printre care se afla și aceea că în mai puțin de un minut o mașină avea să se afle în fața

hotelului. Mașina ar putea fi soluția la problema lor. Mașina și cel care stătea la volan.

— Atunci, hai să mergem să-i dăm bună ziua. Întâlnirile noi sunt întotdeauna palpitante. Vino, prietene. Capul sus!

*

Șoferul îi salută pe oaspeții străini, dându-le onorul. Îi pofti să se așeze pe bancheta din spate, de preferat fără să care după ei noroiul din bălțile de ploaie.

— Eu aș vrea să stau în față ca să putem schimba o vorbă, spuse Allan. Engleza dumneavoastră este excelentă!

Julius se urcă în spate, iar șoferul nu apucă să-l îndrume și pe Allan spre aceeași banchetă, căci acesta se așeză în față.

— Nu e deloc potrivit, spuse șoferul, așezându-se la volan.

— Mă numesc Allan, zise Allan. Iar dumneavoastră cum vă numiți? Kim e un nume destul de obișnuit, după câte am înțeles.

Șoferul îi spuse că numele era la fel de neimportant ca și persoana lui. În schimb, își lua în serios misiunea. Deci presupune că domnii vor fi gata la ora nouă în fiecare dimineață, pentru a fi transportați la laborator, iar întoarcerea este la ora șaisprezece. Cel Fără Nume intenționa să aștepte în fața laboratorului în tot timpul zilei, în cazul apariției unor evenimente neprevăzute.

— Am auzit că aeroportul e frumos, spuse Allan. E posibil să dăm mâine o raită pe acolo? I-ar conveni domnului Fără Nume?

Nu-i convenea. Singura abatere de la călătoria dintre hotel și laborator va avea loc în după-amiaza aceea, când șoferul avea ordin să-i conducă pe domni la cel mai mare centru comercial din Phenian.

— Dar un mic ocol nu poate să stri…

— Ba da, spuse șoferul.

Nu fusese prea elegant. Allan scoase croasantul din buzunar. Șoferul reacționă pe loc. Opri mașina, spunându-le că e strict interzis consumul de mâncare la el în mașină.

— Aruncă imediat mâncarea!

Să arunce mâncarea? Era un lucru înțelept? Dacă Allan înțelesese bine, în țara asta mâncarea era mai rară decât paradele militare.

— În țara Veșnicului Președinte nimeni nu face foame, spuse șoferul. Aruncă-l imediat!

Allan făcu precum i se spusese.

— Dar înfometat se poate să fii, spuse el.

Apoi nimeni nu mai scoase o vorbă, până când șoferul deschise el gura.

— Acum am ajuns.

— Mulțumesc pentru călătoria plăcută, zise Allan.

* * *

Posibilitatea să intri sau să ieși când pofteai era tot atât de mică la fabrica de plutoniu ca și la hotel. Doar că aici securitatea se limita la un paznic foarte sever, care controla totul și pe toți care treceau, în ambele direcții.

— Bună ziua, spuse Allan. Mă numesc Allan Karlsson și mă întreb dacă dumneavoastră – spre deosebire de șoferul nostru – aveți și un nume?

Paznicul îl asigură că avea. Însă acum voia în primul rând să treacă prin buzunarele lui Karlsson. În fabrică nu era voie să fie adus ceva nepotrivit. Sau să se scoată.

Allan îi spuse că el și prietenul său Julius sperau să nu fie catalogați ca nepotriviți, pentru că asta le-ar crea probleme tuturor. Dar până la urmă tot nu înțelese numele paznicului.

— Bine, zise paznicul și-i lăsă să treacă pe presupușii elvețieni.

*

Allan avea de gând să vorbească multe prostii în fața șefului de laborator, care de curând îl înlocuise pe colegul demis din post. Era același om pe care Allan și Julius îl întâlniseră în portul din Nampo, cu o zi înainte.

Bărbatul de 101 ani se încăpățâna să afle numele oamenilor, însă cu nord-coreenii era greu de flirtat.

— Puteți să-mi spuneți domnul inginer, zise șeful de laborator.

— Așa deci, da, zise Allan. Dacă așa stau lucrurile, vreau să mă numiți domnul Karlsson.

— Așa și sunteți, spuse inginerul.

După ce titlurile au fost stabilite, Allan și-a început munca prin a lăsa timpul să treacă degeaba. A ținut o prelegere despre importanța păstrării curățeniei în laborator, o alta despre arma nucleară și despre faptul că era un lucru serios și o a treia despre sosirea primăverii, care era așteptată cu nerăbdare.

Inginerul începuse să devină nervos.

— Nu e timpul să ne apucăm de treabă?

— Să ne apucăm de treabă? l-a întrebat Allan. Exact la asta mă gândeam și eu. Mă gândeam că acum e timpul să ne apucăm de treabă.

Planul pe deplin incomplet al lui Allan era ca el și Julius să părăsească țara cu cele patru kilograme de uraniu îmbogățit cu care veniseră. Lucrul bun în toată povestea asta era că nu mai trebuiau să caute geanta diplomat, pentru că ea nu se mai afla pe biroul Marelui Conducător, în palat. Stătea deschisă lângă un perete al laboratorului și aștepta să fie folosită.

— Mai întâi am să cer să inspectez vizual uraniul pe care sunt pus să-l îmbunătățesc, spuse Allan.

— De ce? întrebă inginerul.

Allan nu știa exact de ce, dar era logic. Dacă voia să fure uraniul, trebuia să știe cum arată.

— Ca să mă asigur că nu sunteți păcăliți, zise el. Dacă ar ști domnul inginer cât uraniu fals e de vânzare, ar începe să-i fie teamă și de întuneric. Sau poate că vă e deja teamă?

— De ce?

— De întuneric? Vă e teamă?

Inginerul dădu din cap către expertul care suferea probabil de demență senilă și se duse să ia geanta diplomat. O puse pe masa de laborator, deschizând-o.

Uraniul îmbogățit are densitate mare și nu e exagerat de dăunător din punct de vedere al gradului de iradiere. Ce vedea Allan era un pachet mare cât o cărămidă, învelit într-un strat subțire de plumb. Îl măsură pe lungime și pe lățime.

— 28 înmulțit cu 12 centimetri. Ar trebui să însemne puțin peste 27 înmulțit cu 11, fără plumb. E absolut corect! Trebuie să-l felicit pe domnul inginer.

Inginerul rămase surprins. Nu atât de constatare, cât de faptul că mersese așa de repede.

— Ați terminat deja de verificat? Nu vreți să deschideți pachetul?

— Nu, de ce? Măsurătorile se potrivesc. Acum trebuie doar să-l cântărim, pentru siguranță.

Allan duse pachetul la cântarul de laborator, aflat la câțiva metri distanță.

— Cât trebuie să cântărească, pentru a fi corect? întrebă inginerul.

Allan nu răspunse până ce nu văzu cât arăta cântarul.

— 5,22 kilograme, corect, dacă socotim și un strat de plumb de opt milimetri în jur. Primiți de două ori felicitările mele, domnule inginer. La urma urmei, păreți a fi un bărbat care știe ce face.

Inginerul nu ținuse pasul.

— La urma urmei? întrebă el.

— Să nu punem etichete pe cuvinte. Duceți mai bine geanta diplomat la locul de unde ați luat-o, apoi poate reușim, în sfârșit, să mergem mai

departe? Avem multe de rezolvat și, de fapt, foarte puțin timp.

Inginerul se întreba în sinea sa cum de era vina lui că nu progresau.

— Deci, unde eram? spuse Allan. Am discutat despre importanța curățeniei în laborator?

— Da, răspunse inginerul. De două ori.

— Și despre faptul că e important ca uraniul să aibă greutatea corectă?

— Păi, tocmai asta ați făcut adineaori!

Julius privea în tăcere. Un talent natural mai mare decât al lui Allan nu putea să existe.

*

Inginerul-șef nou-numit o ducea greu. Viitorul lui era complet dependent de rezultatul muncii lui Karlsson. Și, mai mult decât atât, inginerul garantase pentru Karlsson în fața Marelui Conducător, după scurta întâlnire din port.

Fabrica de plutoniu nu livrase până acum ce trebuia, iar rușii făceau probleme în legătură cu promisiunea de livrare a unei centrifugi. Inginerul ceruse, în lipsă de altceva, uraniu îmbogățit ca ingredient, pentru a putea să schimbe tactica de lucru și să onoreze așteptările Marelui Conducător.

Cu o anume groază, inginerul constatase că rușii mediaseră totuși cu un contact în Africa, iar acum primise un transport de probă, ca să arate că se poate. Și, în plus, mai avea pe cap un expert antic, care spunea că știe cum să obțină un rezultat de cinci sau de zece ori mai mare cu aceeași cantitate de materie primă! *Presiune hetisostatică 1200?* Inginerul-șef nu era un prostănac, dar oricât încerca, nu putea să traducă acest concept în ceva inteligibil. Ei, avea mai mult de cinci zile la dispoziție. În ziua următoare, inginerul plănuia să scurteze foarte mult conversația.

* * *

În timp ce Julius moțăia pe bancheta din spate, în drum spre centrul comercial, Allan stătea în față și se gândea. Și-așa nu avea cu cine să vorbească. Și iar se mai gândi puțin. După un timp, îi spuse lui Julius, aflat în spate:

— Știi ce am eu?

Julius miji ochii.

— Nu, nu știu. Ce ai tu?

— Un plan.

Julius se trezi pe loc.

— Ne ajută să ieșim din țara asta?

— Da. Doar asta voiai. Sau te-ai răzgândit?

Prietenul de pe bancheta din spate îl asigură că nu se răzgândise. Voia să afle imediat detalii.

*

Ideea lui Allan era să-l păcălească pe inginer să plece, astfel încât ei să se poată furișa, luând și geanta diplomat cu uraniu, pe care s-o treacă de controlul de securitate și să-l facă pe șoferul care aștepta să le lase lor mașina, pentru că acesta probabil nu va fi niciodată de acord să-i ducă la aeroport.

Julius ascultă tot ce spuse Allan.

— Ăsta e planul tău?

— Pe scurt, da.

— În afară de toate celelalte, cum te-ai gândit să trecem cu uraniul de paznicii de la intrare? Ce l-ar putea determina pe șofer să-ți lase ție mașina? Și cum ajungem în avionul doamnei ministru de externe fără să fim reținuți de personalul aeroportului?

Allan spuse că erau prea multe întrebări deodată, pentru o minte bătrână.

*

Cel mai mare și singurul magazin universal din Phenian își merita numele, era plin de mărfuri pe patru etaje, dar nu era nimeni care să le cumpere. Șoferul Fără Nume îi conduse pe Allan și Julius de la un etaj la altul.

La etajul întâi, erau haine pentru bărbați și femei. Din primele aveau deja, de celelalte nu aveau nevoie.

La etajul al doilea se vindeau pantofi, paltoane, mănuși și genți. Fiecare și-a cumpărat un palton, având în vedere că Marele Conducător era cel care plătea. Era cam frig afară.

Pe un raft, alături de paltoane, erau vreo 40 de genți diplomat puse la rând, semănând leit una cu cealaltă – și cu geanta diplomat cu uraniu din laborator. Se părea că în Coreea de Nord se producea un singur model de geantă diplomat.

— Comunismul are avantajele lui, spuse Allan.

Luă cu el un exemplar. Julius înțelese că bărbatul de 101 ani tocmai se hotărâse să încerce să schimbe o geantă diplomat cu cealaltă.

Etajul trei nu avea nimic interesant. Acolo se găseau jucării și material de scris și desenat de diverse feluri. Allan mergea primul, Julius la câțiva pași în urma lui și șoferul, vădit plictisit, la alți câțiva pași în urmă.

La etajul patru, Julius luă un rulou cu o bandă de plumb.

— Ce zici de asta, Allan?

— Deștept băiat. Cred că am terminat cumpărăturile.

*

La casă, la etajul întâi, stătea o tânără așteptând clienții. Când Allan și Julius au pus pe bandă paltoanele, geanta și ruloul de plumb, iar șoferul i-a spus să trimită nota de plată Marelui Conducător, vânzătoarea a leșinat. Șoferul a ridicat-o de pe

podea și s-a scuzat în fața elveților, spunând că ea ar fi trebuit să-și dea seama.

Pe distanța scurtă până la hotel, șoferul a apucat să le atragă atenția lui Julius, de pe bancheta din spate și lui Allan, care se încăpățâna să stea în față, că în dimineața următoare era strict interzis să ia cu ei chestii de la micul dejun și să le aducă în mașină.

— Nici măcar kimchi? întrebă Allan.

— Mai ales kimchi.

— Am auzit ce-a zis domnul Fără Nume. Ne trezim și mai de dimineață, ca să fim sătui și bine dispuși, când ne vom vedea data viitoare.

Restul serii Allan l-a dedicat tabletei negre, stând la birou, în camera de hotel. De data asta, avea și hârtie, și creion. Părea să scrie formule chimice. Și fredona din când în când, mulțumit. Între timp, Julius a căutat prin cameră obiecte care să fie potrivite pentru a fi înfășurate în banda de plumb. Până la urmă, s-a hotărât la cartonul negru cu articole de baie, pe care l-a găsit lângă chiuvetă.

— Bună alegere, l-a lăudat Allan. Are mărimea potrivită și tot ce mai trebuie.

Forma și înfățișarea cutiei semănau perfect cu uraniul îmbogățit al inginerului. Cu siguranță cântărea mult mai puțin, dar ce știa paznicul de la intrare despre asta?

Chiar înainte de miezul nopții, Allan a terminat de citit și de scris.

— Uite așa. Acum, eu și domnul inginer o să avem ceva despre care să nu vorbim mâine.

Coreea de Nord

În ciuda faptelor, era evident că Allan avea un plan, care-și merita numele. De altfel, Julius înțelesese în parte cam despre ce era vorba. Dar numai în parte.

A doua zi, în sala unde se lua micul dejun, Allan a găsit sub una dintre mesele de servit o cutie de plastic cu capac, plină cu linguriță. A golit conținutul pe masă, cu intenția de a păstra cutia. Auzind zgomotul, o ospătăriță s-a grăbit să vină, întrebând ce făceau acolo.

Allan îl instruise pe Julius s-o mituiască cu bricheta de aur furată de la șeful de hotel indonezian.

— Nu *am furat-o,* protestă Julius, în timp ce făcu repede afacerea cu femeia. Pur și simplu a ajuns în buzunarul meu.

Allan renunță să mai discute definiția cleptomaniei. În schimb, o instrui pe ospătărița extrem de fericită:

— Fii drăguță și umple cutia cu cereale și lapte. Pune apoi capacul cum trebuie și lasă totul celui de la care ai moștenit bricheta.

Tânăra femeie încetă să se mai oglindească în noul obiect intrat în posesia ei și dispăru.

— Amestecul de cereale și lapte e ultimul lucru pe care vrea să-l aibă șoferul în mașina lui, nu? întrebă Julius.

— Gândești ca mine, spuse Allan.

De amestec era nevoie ca să-l scoată pe șofer din mașină. Nici Allan și nici Julius nu erau suficient de musculoși ca să-l *ridice* și să-l scoată afară, iar două lucruri erau sigure: unu, că șoferul nu și-ar fi dat mașina de bunăvoie, și doi, că nu avea de gând să-i ducă la aeroport, oricât de mult ar fi încercat ei.

*

Doamna ministru de externe Wallström li s-a alăturat. A luat o ceașcă de cafea și un croasant francezo-coreean, stând în picioare la masa celor doi și spunându-le că se grăbește. Pașapoartele diplomatice ajunseseră, după cum fusese planificat. Doamna ministru li le-a înmânat, înfășurate într-un șervet.

— Foarte frumos, doamnă ministru de externe, spuse Allan. Când credeți că va fi plecarea? Avem o zi mai grea. N-ar fi rău să știm.

Doamna ministru Wallström tocmai avea de gând să le comunice. Kim Jong-un transmisese că următoarea lor întâlnire nu numai că avea să fie și ultima, dar că era deja planificat ca ea să părăsească țara chiar în după-amiaza aceea.

— Pe scurt, nu mai vrea să audă de mine. Spre deosebire de președintele Trump, al cărui staff a dat ordin să vin acolo și să dau niște explicații. Aeroportul a confirmat ora de plecare la 15:30.

— Astăzi? întrebă Julius neliniștit.

— Și ce așteaptă președintele american să-i explicați? întrebă Allan.

— Nu pot să exclud faptul că ar putea veni vorba de dumneavoastră, domnule Karlsson.

Doamna ministru de externe părea tristă. Lui Julius i se făcu milă de ea. Dar cel mai mult îi era milă de sine.

— 15:30, cum v-am spus, repetă doamna ministru. Să sperăm că veți fi acolo la timp.

Nu era sigură dacă o să-i mai vadă vreodată pe domnii Jonsson și Karlsson. Nici Jonsson nu era sigur.

— Astăzi? spuse el din nou. Cum Dumnezeu să ajungem…

— Nu începe iar, Julle, zise Allan. Ori se rezolvă, ori nu. Mi-e greu să văd ce altceva am putea face. Vino acum, e deja ora nouă, avem o muncă la care trebuie să dăm greș. Și ia cu tine cerealele.

— Nu mă cheamă Julle, spuse Julius.

* * *

Paznicii de la intrarea în fabrica de plutoniu aveau instrucțiuni stricte și detaliate. Toți cei care intrau ori ieșeau erau supuși aceluiași tratament.

În ziua a doua, domnii Karlsson și Jonsson au venit fiecare cu paltonul nou-cumpărat. Paznicul le-a controlat toate buzunarele și toate cotloanele, dar n-a găsit nimic deosebit.

În plus, Karlsson avea o servietă, care conținea un pachet argintiu și câteva pagini scrise cu formule.

— Ce-i asta? întrebă paznicul, arătând spre formule.

— Asta-i mândrul viitor nuclear al Republicii Democratice, spuse Allan.

Paznicul puse speriat hârtiile la loc.

— Și asta? întrebă, ridicând pachetul.

— Articole de igienă, spuse Allan cu sinceritate. Sunt un cadou pentru domnul inginer. Dar, vă rog, nu-i spuneți nimic, o să fie o surpriză.

Ceva foarte important și ceva banal. Pe de o parte, viitorul națiunii, pe de altă parte… ce anume?

Paznicul își permise să fie bănuitor. Răsuci banda cu atenție, până reuși să constate că bătrânul cel ciudat spusese adevărul. Într-un carton negru erau un aparat de ras, cremă de ras, săpun, șampon, balsam, pieptene, perie de dinți și pastă de dinți. Deschise câteva sticluțe, mirosindu-le.

— Credeți că se va bucura? întrebă Allan.

Pasta de dinți mirosea a pastă de dinți, șamponul mirosea a șampon. Aparatul de ras era în mod vădit un aparat de ras.

— Nu știu… spuse paznicul.

Era oare permis să introduci lichide necunoscute în felul acesta?

— Acum, vreau să vă rog să puneți la loc banda în jurul cutiei, îi spuse Allan. Inginerul poate să vină dintr-un moment într-altul și ar fi neplăcut dacă…

Și chiar veni. Morocănos.

— Ce se întâmplă? Trebuia să fi început acum zece minute.

În timp ce paznicul lipea la loc cadoul în cea mai mare viteză, Allan îl ținea de vorbă pe inginer, povestindu-i că nu era vorba decât de faptul că paznicul își făcea bine treaba, cu cinste chiar. Domnul inginer ar trebui să se gândească serios dacă nu cumva era timpul ca acesta să fie avansat. După câte își dădea el seama, paznicul era pregătit pentru sarcini mai importante. Paznic-șef, cel puțin. Însă asta presupunea ca numărul de paznici să se mărească cu cel puțin o persoană, altfel nu va avea peste cine să fie șef.

Karlsson voia să vorbească aiurea și astăzi? N-avea voie s-o facă!

— Hai acum!

În timp ce Allan trăncănea, paznicul avusese timp să readucă darul inginerului la forma inițială, după care îi înapoie geanta diplomat închisă expertului elvețian în arme nucleare. Nu găsise altceva suspect. Julius fusese destul de înțelept să lase amestecul de cereale jos, pe podeaua mașinii.

Paznicul privi lung după Allan, Julius și inginer, în vreme ce aceștia plecau.

Paznic-șef, se gândi el. Ar fi ceva.

* * *

Inginerul îi conduse pe Karlsson și pe Jonsson în laborator. După prima zi, îi raportase Marelui Conducător că era destul de greu să-l stoarcă pe elvețian de informații, dar era pe drumul cel bun. Bătrânul avea peste 100 de ani, poate că cel mai bine pentru rezultatul final ar fi fost să-l lase să meargă în ritmul lui? Marele Conducător fu de

acord. Mai avea cinci zile la dispoziție ca să scoată de la el tot ce știa. I se părea că avea destul timp.

— Atunci, să vedem, spuse Allan, înșirând pe masa inginerului toate paginile cu formule. Pe vremea mea, fisiunea era soluția la orice. Mai nou, fisiunea și fuziunea merg mână-n mână, dar asta probabil că știe și domnul inginer, nu?

Inginerul se foi, nervos. Treaba cu fuziunea era absolut clară. Ei, în orice caz, acum bătrânul adusese notițe care meritau să fie studiate.

— Nu trageți cu ochiul, domnule inginer. Dacă avansăm prea repede, putem să greșim.

Inginerul se gândi că nu era niciun risc să avanseze prea repede, dar hotărî ca pentru o vreme să aibă răbdare.

Allan continuă:

— În fața noastră, se ridică deci întrebarea cât putem comprima din uraniul pe care, din fericire, l-ați procurat.

— Știu care este întrebarea, răspunse inginerul. Și mai știu că se presupune că dumneavoastră sunteți cel care are răspunsul. Se află în aceste hârtii?

Allan se uită ofensat la inginer. Bineînțeles că avea răspunsul. Dar mai trebuiau să aștepte cu hârtiile, uitase domnul inginer? Allan repetă că era foarte îngrijorat că elevul lui nu va ține pasul. În cazul acela, hârtiile erau de prisos.

Inginerul îi răspunse că nu trebuia să-și facă griji pentru asta. Și un copil ar face față ritmului impus de Karlsson! Iar inginerul se dedica acestor întrebări de aproape un deceniu.

— Cu rezultat limitat, răspunse Allan, scuzându-se.

Avea ceva de discutat cu șoferul, care se afla în fața ușii.

— Vin imediat înapoi, spuse el plecând.

Julius înțelese că tocmai începuse operațiunea prin care se crea confuzie. Dădu dezarmat din umeri, întâlnind privirea inginerului.

— Are felul lui special, spuse Julius. Dar totdeauna se termină cu bine.

Să sperăm, își zise acesta în sinea lui.

Bărbatul de 101 ani plecă ducând cu el paltonul și geanta diplomat și trecu prin fața paznicului, care sări de pe scaun strigând „Stop!”

— Unde aveți de gând să vă duceți?

— La șoferul meu, răspunse Allan. Cu o treabă importantă.

Paznicul apreciase propunerea lui Karlsson de a fi promovat, dar n-avea de gând să nu-și facă meseria. De aceea, Allan trebui să accepte ca paltonul și servieta să fie controlate din nou. Conținutul din geantă era același ca în urmă cu câteva minute, mai puțin hârtiile și formulele. Perfect, formulele aveau voie să fie băgate înăuntru, dar nu scoase afară.

Șoferul curăța tabloul de bord cu o cârpă albă, când Allan bătu în geamul lateral, ca să-i atragă atenția.

— Înapoi la hotel, domnule? Deja? spuse șoferul.

— Nu, vreau numai să văd ce mai faceți. Dacă nu cumva e prea cald? Dacă da, deschideți geamurile laterale, așa se aerisește mai bine.

Șoferul se uită la bătrân.

— Sunt trei grade, spuse el.

— Nu e prea cald?

— Nu, răspunse șoferul.

Tableta neagră a lui Allan își aștepta stăpânul pe scaunul din față.

— Dacă doriți, puteți s-o împrumutați cât așteptați. Sunt tot felul de persoane dezbrăcate pe ea, după câte am observat.

Șoferul răspunse speriat că nu avea astfel de planuri.

— Atunci, e bine, zise Allan și se îndreptă din nou spre intrare.

Aproape că reușise să treacă de paznic. Dar numai aproape.

— Fiți drăguț și dați-mi paltonul. Și servieta.

Allan spuse că, după câte își aducea aminte, nu luase nimic din mașină, dar adăugă că nu trebuia ca domnul paznic să-l creadă pe cuvânt.

— Am observat că la vârsta mea greșesc ușor și că uneori iese prost, deși eu am vrut să iasă bine, dar am greșit. Deci, controlați ce e nevoie să fie controlat, conștiinciozitatea e o virtute. Știu că și Marele Conducător e de aceeași părere.

Paznicul devenea nervos de fiecare dată când se rostea numele Marelui Conducător.

*

Întors în laborator, Allan spuse:

— Ei bine, m-am gândit la un lucru.

— La ce? întrebă inginerul-șef.

Allan își luă avânt înainte să înșire rapid:

— MgSO4 * 7H2OCaCO3 Na2B407 * 10H2O.

Inginerul nu reuși să-l urmărească.

— Mai spuneți o dată.

— Adică, mă întreb dacă trebuie să ne mulțumim cu dublarea puterii de explozie. Aș vorbi mai curând de o înzecire.

— Mai spuneți o dată.

— Sigur că da, zise Allan. Dar trebuie să luăm totul în ordinea corectă, v-am mai spus deja asta? Experiența mea îmi arată că altfel am da greș. Iar a da greș nu e ceea ce ne dorim. Cu asta suntem de acord, nu?

Inginerul mormăi că era de acord, că ar fi greșit să meargă pe un drum greșit, în timp ce Julius tăcea mâlc. De unde scosese toate astea?

Bineînțeles, din tableta neagră. Pentru o ureche neantrenată (Julius) sau nepregătită (inginerul), asta putea să fie soluția la toate problemele pe care le avea mândra națiune legate de armele nucleare.

Dar nu era așa. Era o formulă care, manevrată corect, descria în ordine sarea de baie, pasta de dinți și un înălbitor. Allan căutase ceva nuclear, dar

în loc de asta, dăduse peste o pagină aparținând unui canadian, care își făcuse din chimie un hobby. Chimistul voia să povestească lumii ce avea în baie și în dulapul cu substanțe pentru curățenie. Spre deosebire de ce spunea mereu Allan, nu era nimic defect cu memoria lui. În afară de formula deja amintită, avea formule de rezervă atât pentru medicamente împotriva durerilor de cap, cât și a prafului de copt, a soluției de curățat cuptorul și multe altele. Totul se datora unui tânăr din Mississauga, de pe malul lacului Ontario.

Inginerul poate că ar fi avut nevoie de un medicament împotriva durerilor de cap (dar în niciun caz de praf de copt sau de soluție de curățat cuptorul). Acum era din nou nerăbdător.

— Putem odată pentru totdeauna să mergem înainte?

— Sigur că putem, spuse Allan. Trebuie doar…

Și se duse la toaletă, unde rămase un sfert de oră.

*

Înainte să fie timpul pentru marele atac, Allan își făcu din nou de lucru trecând pe la șoferul Fără Nume (ca să-l întrebe dacă îi era frig, având în vedere că erau numai trei grade) și apoi reluă discuția cu inginerul, făcând câțiva pași înainte sau cel puțin în lateral. Făcu toate acestea în vreme ce Julius se străduia cât putea să mențină buna dispoziție, atât a lui, cât și a inginerului.

Din cauza grabei, Allan n-avusese timp să-l pregătească pe Julius în legătură cu intervenția cea mai importantă din ziua aceea, aceea de a-l face pe inginer să se gândească la altceva la momentul potrivit, astfel încât Allan să poată schimba geanta cu cealaltă. Bărbatul de 101 ani găsi un motiv să-l trimită pe inginer în camera alăturată, având astfel timp să-i facă prietenului un scurt instructaj.

— Abate-i atenția când vine înapoi.

— Să-i abat atenția? întrebă Julius. Cum?

— Abate-i atenția, pur și simplu. Ca să pot să schimb genții între ele.

— De ce nu le schimbi acum, când nu e el aici?

Allan se uită la prietenul lui.

— Pentru că nu m-am gândit la asta, spuse el. Nu gândesc întotdeauna atât de departe precum se așteaptă cei din jur s-o fac. Asta mi se potrivește în general, dar în anumite ocazii…

Nu apucă să spună mai mult, că inginerul se întoarse.

— Avem opt hectograme galiu în depozit, spuse el. Ei, ce relevanță are pentru comprimarea uraniului? Te rog, explică-mi de la egal la egal, nu ca unui idiot.

— Numai opt hectograme? spuse Allan, părând îngrijorat.

În momentul acela, Julius căzu lat pe jos.

— Ajutor, simt că mor!

Inginerul se sperie de-a binelea. Chiar și Allan tresări, deși el comandase asta.

— Aoleu! strigă Julius. Aoleu!

*

Allan rămase pe loc, în timp ce inginerul alergă să-l salveze pe Julius.

— Ce s-a întâmplat, domnule Jonsson? întrebă acesta, îngenunchind lângă cel care poate era pe moarte. Nu vă simțiți bine?

Julius înțelese că Allan reușise deja să schimbe cele două genți.

— Ba da, răspunse el. Mă simt bine. Mi s-a făcut dor de casă, așa, dintr-odată.

— Dor de casă? întrebă inginerul. Ați căzut grămadă pe jos.

— Un dor greu de casă. Dar acum a trecut.

Inginerul, care până acum îl considerase pe Julius cel mai înțelept dintre cei doi, simțea că și în

ceea ce-l privea pe acesta situația era la fel de proastă.

— Să vă ajut să vă ridicați, domnule Jonsson?

— Mulțumesc, dragă domnule inginer, spuse Julius, întinzându-i mâna.

Inginerul ajunsese într-o situație disperată. Întâi, pentru că în cele câteva minute din portul Nampo trebuise să hotărască în ce măsură Karlsson era șarlatan sau nu, știind că o constatare de genul ăsta l-ar fi obligat să prezinte rezultate de unul singur, mai repede decât era el pregătit. Hotărârea lui a fost să-l considere pe Karlsson un expert autentic, în primul rând pentru că inginerul își dorea asta din motive de supraviețuire. Apoi, urmase constatarea dureroasă că acesta nu era șarlatan, dar nici întreg la cap. Și că, probabil, lucrurile stăteau la fel de grav și cu asistentul.

Inginerul încercă să-și imagineze cum i-ar fi putut explica Marelui Conducător că întrebarea era doar dacă erau șarlatani, și nu dacă sufereau de o posibilă demență senilă. Dar își dădu seama că explicația n-ar fi avut niciun succes. Mai rămânea varianta să-l mintă pe Marele Conducător (o idee amețitoare) și să spună că nu mai era nevoie de cei doi domni, pentru că acum el reușise să înțeleagă mecanismele presiunii și că în câteva săptămâni avea să le transforme în rezultate practice. În cazul acesta, ori mai avea de trăit doar câteva săptămâni, ori trebuia să vină cu ceva concret.

Karlsson dovedise că în capul lui îmbătrânit se găseau formule chimice, iar unele dintre ele fuseseră chiar puse pe hârtie. După ce elvețienii aveau să plece, inginerul plănuia să se uite mai îndeaproape la ele.

În timpul prânzului, acesta s-a enervat pe Karlsson, care citea cu voce tare o știre de pe tableta neagră despre un prezentator american care mai întâi se făcuse vinovat de o serie de abuzuri sexuale și după aceea spusese că e supărat pe Dumnezeu, care nu-i sărise în ajutor. Inginerul a

strigat la el, spunându-i că-i dădea dracului și pe Dumnezeu, și pe americanii din toată lumea, și presiunea hetisostatică și ce putea aceasta să obțină, pentru că în curând va avea 500 de kilograme de uraniu îmbogățit de administrat. Inginerul a promis că-l va *scoate* personal pe Allan din laborator dacă nu se potolea imediat.

500 de kilograme? Era a doua oară când Allan auzea treaba asta.

Patru era deja destul de rău.

— Haideți, domnul inginer, a spus el. N-o să folosim tonul ăsta unul față de celălalt, nu? Tovarășul Stalin de la Moscova a fost și el odată la fel de supărat pe mine, m-a trimis până în Siberia, numai din cauza asta. Dar la el s-a sfârșit cu un accident vascular cerebral. Proasta dispoziție nu face bine la sănătate, așa obișnuiesc eu să spun.

Inginerul nu se simțea bine. A continuat însă să lupte cu Karlsson cel confuz. La un moment dat, bătrânul de 101 ani s-a uitat mai îndeaproape la o fotografie de pe perete, în care Marele Conducător stătea zâmbind lângă un robot de dimensiuni medii. Elvețianul părea să se concentreze pe vârful robotului și mormăia meditativ încă o formulă. Descifrată corect, devenea o combinație de vitamina C și amoniac, însă inginerul nepregătit se gândea că poate, la urma urmei, mai exista o speranță.

* * *

La ora două fără un minut era timpul. Allan îl înmuiase pe inginer în așa fel încât acesta n-a protestat când pretinsul expert l-a rugat pe acesta să se mai ducă o dată în camera frigorifică și să verifice ultima zi de valabilitate la apa distilată. Sticlă cu sticlă.

Când inginerul a dispărut din vedere, Allan spuse:

— Acum e momentul să plecăm. Nu se întoarce decât peste câteva minute.

*

— Cu șamponul am dat greș, spuse Allan, punând geanta pe masa paznicului și deschizând capacul. Nu miroase a lavandă, cum ar fi trebuit. Sau ce-o fi fost. Inginerul ține la calitate.

Înainte ca paznicul să apuce să se uite mai îndeaproape la pachetul pe care îl recunoscuse, Allan și-a desfăcut haina.

— Ați face bine să controlați asta cum trebuie, mi s-a întâmplat adeseori să bag lucruri în buzunare, fără să-mi amintesc ce am făcut sau să știu de ce. O dată, când am fost la cumpărături, am găsit un lacăt în buzunar. Nici până în ziua de azi n-am reușit să pricep la ce voiam să-l folosesc.

Paznicul a băgat mâinile în buzunarele lui Karlsson și curând și-a făcut apariția și Jonsson.

— Și eu sunt la fel, a spus Julius. Deși eu înclin mai mult spre brichete.

Paznicul își plimba privirea de la un palton la altul, în timp ce Allan a închis liniștit geanta.

— Nu putem să stăm și să vorbim toată ziua, oricât de bine ne-am simți. Marele Conducător ne așteaptă. Sunteți gata cu paltoanele? Ce bine! Vino, Julius!

Bătrânii s-au îndreptat spre șoferul care aștepta, Julius mai grăbit, Allan în ritmul lui obișnuit. S-au așezat în mașina care a pornit, în timp ce paznicul rămăsese pe loc, gândindu-se la lacăt, brichetă, Marele Conducător și la ceea ce tocmai se întâmplase.

O jumătate de minut mai târziu, inginerul a venit la intrare. Mai furios ca niciodată.

— Unde naiba au plecat idioții ăia?

— Au plecat și gata, domnule inginer.

— Ce bine! Mâine îl strâng pe Karlsson de gât.

* * *

Cel Fără Nume era uimit de faptul că oaspeții internaționali voiau deja să se întoarcă la hotel și nu era decât ora două.

— Nu la hotel, dragă, cum ți-o zice. Întâi mergem la palat să-l luăm cu noi pe Marele Conducător. Întâlnire importantă. Palpitant, nu-i așa?

Șoferul se făcu complet palid. Să-l ai pe Marele Conducător în mașina ta era pentru un funcționar nord-coreean la fel cum era pentru un preot suedez să meargă în mașină cu Iisus Hristos în persoană. De fapt, șoferul avea ordin să ducă oaspeții direct la hotel și în nici o altă parte, însă palatul era în drum.

— Înțeleg că aveți emoții, spuse Allan. Dar eu îl cunosc bine pe Marele Conducător, e foarte amabil. De fapt, un singur lucru îl poate enerva. Sau două, dacă punem la socoteală și SUA.

Cel Fără Nume întrebă neliniștit ce putea fi.

— Murdăria, spuse Allan. Murdăria, praful, gunoaiele și năclăielile. Țin minte că odată, când s-a întâmplat ca un biet asistent să verse din greșeală un pahar de suc peste… da, nu e nevoie să spun mai mult. Fie-i memoria binecuvântată. Acum, vă rog să băgați viteză, n-aș vrea ca Marele Conducător să fie nevoit să aștepte.

Mașina mergea din ce în ce mai repede. Allan îl rugă pe Julius în suedeză să intre în acțiune.

— Nu așa de repede, că am rău de mașină.

— Am zis eu că ne grăbim? întrebă Allan.

Nu se putea să accelerezi și să pui frână în același timp, așa că șoferul hotărî că Marele Conducător era mai important decât bărbatul din spate, care trecuse de mult de prima tinerețe. Cu mult mai important.

Odată ajunși pe autostrada goală, Julius se plânse din nou de viteza prea mare. Cel Fără Nume continuă să-l ignore, fiind încurajat de Allan, care

vorbea încontinuu despre toate însușirile frumoase ale Marelui Conducător, și în același timp și de cât de mult ura acesta năclăielile și murdăria.

— Trebuie să recunosc că mașina dumneavoastră e într-o stare fantastică, spuse el. Marele Conducător o să fie foarte mulțumit de dumneavoastră. Mă gândesc cu plăcere că poate o să vă roage să vă prezentați cu numele, și atunci o să aflăm și noi cum vă numiți.

Cel Fără Nume conducea acum mașina cu o mână și cu cealaltă curăța și mai tare bordul, și-așa curat.

— Mi-e greață, spuse Julius, ridicând cu atenție cutia cu amestecul de lapte și cereale de pe podea.

Apucase să se năclăiască de-a binelea în timpul zilei.

Urmă sunetul cel mai îngrozitor din viața de 52 de ani a Celui Fără Nume. Julius imită un vomitat zgomotos pe bancheta din spate, stropind cu amestecul de cereale speteaza, spațiul dintre scaunele din față și ceafa șoferului. Cel Fără Nume intră într-o panică totală, conform planului. Făcu o întoarcere de 180 de grade, ajungând pe cealaltă parte a drumului, apoi opri brusc într-un loc de parcare lateral și se aruncă din mașină. Cât de mare putea să fie catastrofa?

Când ai 101 ani, nu mai faci minuni în ceea ce privește flexibilitatea, dacă oi fi făcut cu adevărat vreodată. Totuși, Allan reuși să se întindă peste scaunul șoferului și să închidă portiera, blocând-o. În același timp, Julius bloca portierele din spate, târându-se în față. Făcu toate astea cu greu, căci se apropia și el de 70. Însă după câteva secunde, stătea în scaunul șoferului. Având afară cel mai uimit șofer de pe peninsula coreeană.

— Hai să vedem cum funcționează mașina asta, spuse el, băgând în viteză și pornind la drum.

— Trebuie să mergem în direcția opusă, îi aminti Allan.

*

Așa ajunseră prietenii să întoarcă mașina un pic mai departe, pe drumul pustiu, întâlnindu-l pe șoferul Fără Nume, care rămăsese pe loc, fără să înțeleagă ce se întâmplă. Allan coborî geamul și-și luă la revedere.

— Adio, domnule. Mâine-dimineață nu mai e nevoie să ne luați. Deși nici nu mai aveți cu ce să veniți să ne luați, dacă mă gândesc bine.

* * *

Călătoria a continuat spre sud, înspre Sunan Internațional. Allan a spus că erau în grafic și că Julius nu trebuia să conducă asemenea unui hoț de mașini, cum fusese el odată. Riscul unui trafic încărcat părea foarte mic. Sau a unui trafic pur și simplu.

Julius a dat din cap, întrebându-se dacă Allan se gândise cum o să procedeze când vor ajunge. Era un lucru pe care amândoi îl alungaseră din minte, în timp ce atâtea altele stăteau în cale.

Allan însă apucase să revină la tableta lui neagră.

— Da, așa deci. Apropo de condus mașina, și femeile vor primi dreptul să facă asta în Arabia Saudită. Prințul Abdulaziz pare să fie un domn pragmatic. Nu e de mirare că saudiții iau loc în Comisia de Femei a Națiunilor Unite.

— Nu poți să lași la o parte mașina aia blestemată de noutăți și să acorzi o secundă supraviețuirii noastre? întrebă Julius, care resimțea aceeași frustrare din alte dăți.

— Pe de altă parte, totul e relativ, continuă Allan. Prințul era wahhabit, iar wahhabiții erau împotriva a mai orice, după câte am înțeles eu. Cum ar fi musulmanii shia, evreii, creștinii, muzica și băuturile spirtoase. Ai mai auzit de ceva

așa de groaznic? Să fii împotriva băuturilor spirtoase!

Julius începu să înjure auzind tirada lui Allan.

— Spune mai bine ce-o să facem! Să trecem direct prin gard, până la avionul doamnei ministru? Dacă ne-am împotmolit undeva, s-a terminat cu noi! Sau să mergem pe drumul care trebuie? În cazul ăsta, ce le spunem paznicilor de la barieră? Îi împușcăm? Cu ce? La naiba, Allan!

Bărbatul de 101 ani închise tableta neagră, căzând pe gânduri o clipă.

— N-ar fi mai bine să ne oprim la parcarea pe perioadă limitată, să luăm geanta și pașapoartele diplomatice și să facem check-in-ul?

* * *

Unul dintre ghișeele de check-in se deosebea de celelalte. Era plasat mai izolat, avea o plăcuță înrămată în auriu deasupra, cu un text în coreeană și o explicație în engleză dedesubt: Premium Check-In.

Allan dădu bună ziua, se prezentă ca fiind trimisul special, ceea ce însemna același lucru cu diplomatul Karlsson din regatul Suediei și întrebă dacă avionul doamnei ministru Wallström era deja gata pentru îmbarcare.

Bărbatul din spatele ghișeului luă pașapoartele lui Allan și Julius, cercetându-le.

— Da, bine, spuse el. Nu am nicio informație că dumneavoastră…

— Informația e secretă și nu e la îndemâna oricui din diplomație, replică Allan. Oamenii ca noi stau mai degrabă ascunși. Vreți să fiți amabil și să ne conduceți la avion?

Nu, chiar atât de amabil nu voia omul să fie.

— Un moment, spuse el și plecă să-și aducă șeful.

Julius fu de părere că Allan se descurca bine la aeroport, dar că nu obținuseră încă nimic. După

vreun minut, veni un bărbat în uniformă și întrebă cu ce putea să-i ajute.

— Bună ziua, domnule colonel, se adresă Allan bărbatului, care nu era deloc colonel, însă era șeful securității aeroportului.

— Despre ce e vorba? întrebă șeful securității.

— Dumneavoastră sunteți cel care ne conduce la avionul doamnei ministru Wallström? Ce bine! Vreți să fiți drăguț și să-mi duceți geanta diplomat? Călătorim cu bagaj puțin, însă eu sunt bătrân și fără putere, spuse Allan punând geanta diplomat cu uraniu pe ghișeu.

— Nu vă conduc nicăieri până nu ne lămurim cine sunteți, spuse pe un ton defensiv șeful securității.

În momentul acela se produse un miracol.

— Atașații Karlsson și Jonsson! Ați ajuns deja? Ce bine! zise Margot Wallström, în timp ce se apropia cu pași grăbiți dinspre intrarea principală. Vin direct de la prânzul cu Marele Conducător, am vorbit aproape numai despre dumneavoastră, domnule Karlsson; vă transmite cele mai calde salutări amândurora și vă urează călduros să vă întoarceți cât mai repede.

Șeful securității se făcu palid la față. Știa cine este doamna Wallström, el o întâmpinase în urmă cu două zile și îi urase bun-venit, conform ordinului.

— Ei, cum rămâne? întrebă Allan. Mă ajutați cu geanta?

Două secunde de gândire. Cinci. Zece. Apoi, șeful securității spuse:

— Bineînțeles, domnule.

După care o conduse pe doamna ministru, una și aceeași cu trimisul ONU, pe cei doi atașați ai ei, valiza trimisului și geanta unuia dintre atașați pe lângă toate punctele de control și tot drumul până la avionul căruia i se făcuse plinul și aștepta.

*

18 minute mai târziu și cu 36 de minute înainte de timpul prevăzut, avionul doamnei ministru de externe a părăsit spațiul aerian nord-coreean, cu doi pasageri în plus față de momentul când aterizase cu două zile în urmă.

După alte trei ore, conducătorul nord-coreean Kim Jong-un a avut un acces de furie cum rar s-a văzut. Și încă nu fusese informat de inginerul de la fabrica de plutoniu că geanta diplomat cu uraniu îmbogățit conținea acum doar diverse articole de baie, ce-i drept, bine mirositoare. Asta din cauză că inginerul tocmai se spânzurase în camera frigorifică (la scurt timp după ce descifrase prima formulă a lui Karlsson, care conținea ingredientele principale dintr-un ciorap de nailon). Cât despre șoferul Fără Nume și fără limuzină, acesta a avut de așteptat 25 de minute pe marginea autostrăzii, până când în sfârșit a trecut un camion în fața căruia s-a putut arunca. Șeful securității de la aeroport nu avea aceeași dorință de a muri. Cu toate acestea, a mai trăit doar două zile, înainte să fie condamnat rapid de un tribunal și apoi împușcat în mod regulamentar.

SUA

Serviciul la bord a fost excelent. Allan a primit o vodca-cola, Julius un gin tonic, iar doamna ministru de externe Wallström un pahar de vin alb.

— Călătoriți într-un avion frumos, a spus Julius. Bănuiesc că e avionul guvernului suedez? O să fie plăcut să ajungem din nou acasă.

Doamna ministru de externe a gustat din vinul alb, răspunzând că avionul nu aparținea guvernului suedez, ci Organizației Națiunilor Unite.

— Și o să mai duceți dorul Suediei o vreme. Suntem în drum spre New York. Acolo ne așteaptă președintele Trump, la sediul Națiunilor Unite. Tocmai am aflat că vrea să vă întâlnească și pe dumneavoastră, domnule Karlsson. Colegii de la securitate au dat de înțeles că nu e în cea mai bună formă. Doar dacă faptul că e astfel n-o fi însemnând la el bună dispoziție.

— Ia te uită! spuse Allan. Imaginează-ți, să apuc să mai întâlnesc un președinte american, înainte să dau în primire.

— Ați mai întâlnit și alt președinte? întrebă surprinsă doamna ministru de externe Wallström.

— Nu unul, doi.

* * *

Avionul Organizației Națiunilor Unite a aterizat pe aeroportul John F. Kennedy, fiind tratat cu respectul pe care îl merita un avion ONU. Margot Wallström, Allan și Julius au fost conduși câțiva pași până la un Lincoln negru, care i-a dus apoi la salonul VIP pentru intrare în Statele Unite ale Americii. Acolo îi aștepta șeful diplomației, Steve Bannon, tropăind nerăbdător. Era iritat din o mie de motive. Un pic, pentru că trebuia să facă în felul acesta pe băiatul de mingi, dar mai ales pentru că mai devreme în aceeași zi fusese certat de Donald

Trump pentru că se întâmplase să-i dea un șut în fund ginerelui președintelui în timpul unei discuții despre politica adecvată în Orientul Mijlociu. Pentru că nu putea să-i răspundă președintelui cum ar fi meritat, fără să fie concediat, fusese nevoit să țipe la altcineva, ca să scape de propria frustrare.

— Să nu ne faci greutăți, i-a spus Steve Bannon ofițerului de la controlul pașapoarte. Ne așteaptă președintele.

Acesta a devenit nervos, înțelegând că ar fi putut să-l facă pe președinte să aștepte, însă avea o datorie de îndeplinit. Doi dintre cei trei diplomați nu fuseseră controlați de Statele Unite prin sistemul ESTA.

— Doar sunt diplomați, ce naiba, zise Steve Bannon.

— Așa o fi, spuse ofițerul de la controlul pașapoartelor, dar eu trebuie să-mi fac datoria.

— Fă-o atunci, spuse Bannon.

A fost nevoie de unele investigații în baza de date a imigrărilor și de o convorbire telefonică, înainte ca diplomații Jonsson și Karlsson să primească ștampila de intrare în țară. Nu exista niciun antecedent care să indice că ar fi dușmani ai națiunii. Niciunul dintre ei nu era născut în Teheran.

— Bine ați venit, spuse ea în cele din urmă.

— Mulțumesc, răspunse Allan.

— Mulțumesc, zise și Julius.

— Haideți acum! replică Steve Bannon.

— Sper că președintele nu e furios, mormăi doamna ministru de externe Wallström.

Dar era.

* * *

Bagajul de mână al lui Allan și al lui Julius poate că ar fi trebuit controlat, dar se controla de obicei la aeroport la plecare. Iar călătoria se făcuse într-un avion ONU. Și toți trei erau diplomați. Și,

pe deasupra, mai era și Steve Bannon care făcea scandal.

Motivele nu erau suficiente, dar împrejurările au făcut totuși ca Statele Unite ale Americii să se aleagă cu patru kilograme de uraniu îmbogățit, bine împachetat într-o geantă diplomat nord-coreeană. Fără să aibă habar de acest lucru.

Julius, în timp ce era în limuzină, pe drum spre sediul ONU, și-a dat seama primul. A înțeles că Allan nu-i povestise niciodată doamnei ministru de externe ce cărau cu ei.

— Ce-ai de gând să faci? șopti el, în timp ce Margot Wallström era ocupată cu o convorbire telefonică.

— La fel de bine ar fi putut să fie un cadou frumos pentru președinte, spuse Allan, dacă tot vrea să mă întâlnească și pe mine. Dar păstrează tu servieta, că eu nu mă simt bine să mărșăluiesc în sediul ONU cu uraniu îmbogățit, fără să fi anunțat înainte.

Julius s-a îndreptat în scaun.

— Nu te neliniști, răspunse Allan. M-am gândit la tot.

*

Doamna ministru de externe a terminat de vorbit la telefon când limuzina a ajuns la destinație. Lui Julius i s-a repartizat o bancă în parcul din apropiere și Allan i-a promis că se întoarce curând.

Când Karlsson și Wallström s-au apropiat de controlul de securitate de la intrarea principală, aceasta a avut grijă să-i dea bărbatului de 101 ani un sfat. Sau, mai degrabă, să-l roage ceva. Având în vedere că în timpul mesei cu Kim Jong-un văzuse ce-i poate pielea, l-a sfătuit ca de data asta să fie mai reținut.

Era limpede că era tensionată din cauza evenimentelor care urmau.

— Să fiu mai reținut, a răspuns Allan. Bineînțeles. Măcar atâta lucru să fac și eu, având în vedere că doamna ministru ne-a salvat viața și așa mai departe.

SUA

Donald John Trump s-a născut la New York pe 14 iunie 1946, la exact un an după ce cetățeanul suedez Allan Emmanuel Karlsson a rezolvat ultima problemă a SUA în încercările de a crea bomba atomică.

Allan și Donald aveau în comun mai multe lucruri decât s-ar fi bănuit la prima vedere. De exemplu, amândoi și-au moștenit părinții. Allan a preluat o casă la țară, fără electricitate și apă curentă, pe undeva prin pădurile din afara orașului Malmköping, în regiunea Sörmland, în timp ce tatăl tânărului Donald i-a lăsat moștenire acestuia 27.000 de apartamente în centrul orașului New York.

După care, o vreme le-a mers la fel de rău amândurora. Allan s-a întâmplat să-și arunce casa în aer și a rămas astfel fără adăpost. Donald a făcut aproximativ același lucru cu imperiul de afaceri al tatălui, fiind salvat de la faliment numai cu ajutorul câtorva bănci binevoitoare.

Un alt numitor comun era că atât Donald, cât și Allan au stat și au oftat din cauza situației în care ajunseseră, aproximativ în același timp, dar fiecare pe partea lui de glob. Allan, în Bali, înainte să fie fermecat de tableta neagră și să fie luat de un balon cu aer. Donald, într-o casă mare, albă la Washington, înconjurat de idioți și elemente rău-voitoare.

*

Nu era la fel de plăcut să fii președinte în SUA, cum crezuse Donald Trump. Printre sarcinile cele mai nostime era să concediezi oamenii. Când a făcut asta în industrie și la televiziune, a fost întâmpinat cu frică și respect. Dar, de îndată ce a lăsat să se rostogolească un cap sau două la Casa

Albă (sau 13, depinde cum le numărai), mass-media coruptă a insinuat că ar fi labil.

O altă experiență îngrozitoare a fost că republicanii – republicanii lui – nu făceau cum zicea el. Și faptul că legea era în mod limpede formulată în așa fel încât nu putea să-i concedieze și pe ei.

Și mai erau și discuțiile alea blestemate despre rasism. De exemplu cum Fred, tatăl lui, ar fi fost arestat când s-a alăturat defilării Ku Klux Klanului din Queens, cândva, la începutul timpurilor. În primul rând, nu se întâmplase așa ceva. În al doilea rând, i s-a dat drumul pe loc, așa că nu era nimic de comentat.

Cel mai rău era faptul că în țara asta nu mai aveai voie să spui adevărul. Nici dacă erai președinte. Să spui, de exemplu, că mexicanii sunt violatori. Și că musulmanii sunt ceva și mai rău, cu toții la un loc.

*

Erau și momente luminoase, desigur. Președintele avea totuși în multe privințe un cuvânt greu de spus. Putea să pornească un război, dacă era nevoie. Războaie adevărate sau verbale. Războiul împotriva mass-mediei false era în desfășurare. Donald Trump s-a lăudat că a inventat el însuși cuvântul „fake”. Cel care inventează cuvinte noi poate să le dea ce sens vrea el. De fapt, știri false erau toate cele pe care lui Trump nu-i plăcea să le citească, să le asculte sau să le vadă.

Cu războaiele adevărate era mai complicat. S-a dovedit că șefii de state din alte țări erau la fel de greu de dat jos ca oricare membru al congresului ori senator. Nu-i rămânea decât ca, în primul rând, să-i amenințe că-i bombardează de-i face praf. Tactica asta funcționa în lumea afacerilor, dacă schimbai cuvântul „bombardează” cu „îi dă în judecată”. Dar, când adversarul era un nebun

narcisist, înalt de-o palmă, cu acces la arme nucleare – atunci trebuia să te gândești un pic mai mult. Iar asta nu era partea cea mai tare a lui Donald Trump și lucrul ăsta îl admitea în tăcere față de el însuși. Apoi, timpul lui era mult prea prețios. Apropo, narcisistul nord-coreean îi amintea de cineva, numai că nu-i venea în minte de cine.

*

Ei, Trump știa că are jumătate de țară de partea lui, atâta timp cât o să-și joace cărțile cum trebuie. Întrucât pe cealaltă jumătate nu avea nicio șansă să se bazeze, era nevoie să-și mobilizeze propriii oameni. Să vorbească despre legi noi ale armelor ar fi fost, de exemplu, o greșeală din punct de vedere strategic. Donald Trump a avut totdeauna grijă de prietenii săi, mai ales de ăia pe care nu putea să-i concedieze. Ca, de exemplu, cei care făceau lobby pentru arme. Era supărător faptul că un psihopat tocmai omorâse vreo 60 de persoane în Las Vegas cu ajutorul a 23 de arme diferite. Conform legii nescrise, după care când te temi să nu se întâmple ceva, tocmai atunci se întâmplă lucrul acela și probabil că în curând o să aibă pe cap și vreo împușcătură undeva, la o școală.

Mai departe, președintele trebuia să fie foarte clar în a le aminti tuturor despre amenințările externe (desigur, cu excepția împușcăturilor în masă). Pentru siguranță, a adăugat câteva de la el. Bineînțeles, toți cei din anturajul lui au semnat că trebuie construit un zid la granița cu țara formată numai din violatori.

Războiul era totodată un bun factor de mobilizare. Războiul curent pe Twitter îl câștiga aproape în fiecare zi. Mai rămăsese problema cealaltă, cea cu omulețul cu rachete. Narcisistul.

Oare de *cine* îi amintea?

* * *

Șeful Statului Major al Casei Albe, Reince Priebus, avea motivele lui să-l însoțească pe președinte în călătoria acestuia la New York, pentru a se întâlni printre alții și cu ambasadorul ONU, Nikki Haley. Evoluția din Coreea de Nord era îngrijorătoare la toate nivelurile, inclusiv faptul că Priebus însuși trebuia să facă totul bine de acum înainte, dacă voia să-și păstreze slujba. Tocmai făcuse greșeala să atragă atenția șefului că armada de vase americane, pe care președintele spusese că le-a trimis spre Coreea de Nord, în realitate nu era chiar o armadă, și în plus se afla în drum în direcție opusă, spre Australia. Șeful s-a înfuriat și l-a învinuit pe Priebus pentru că mincinoșii de la *New York Times* publicaseră adevărul.

În afară de faptul că președintele nu era întotdeauna așa de exact în declarațiile sale cum și-ar fi dorit lumea, mai rămânea și problema că înrăutățea situația de fiecare dată când îl jignea pe Kim Jong-un. Și cel mai rău era când încerca să-i spună cineva lucrul acesta.

Acum, Priebus i-a transmis președintelui că reprezentantul Consiliului de Securitate, doamna ministru de externe Wallström, a sosit la sediul ONU și era pregătită pentru o întâlnire. Și faptul că – în conformitate cu dorința președintelui – era împreună cu expertul elvețian în arme nucleare, suedezul Allan Karlsson.

— Să rog pe…

— Adu-i încoace, spuse președintele Trump.

* * *

— Bună ziua, domnule Președinte, spuse Margot Wallström.

— Așa cum s-a spus, zise Allan.

— Luați loc, îi pofti președintele. Începem cu dumneavoastră, doamnă Wallström. Cu care parte

a corpului ați gândit când ați început vizita în Phin… Phen… Coreea de Nord cu o *conferință de presă?* Conferințele de presă sunt o mizerie, și cu atât mai mult dacă sunt nord-coreene.

Margot Wallström a explicat că nu i s-a lăsat timp ca să poată gândi cu vreo parte a corpului. Ea fusese dusă direct de la aeroport la spectacolul transmis la televizor, pe care îl văzuse președintele împreună cu tot restul lumii.

— Am fost păcăliți cu toții de Kim Jong-un, pur și simplu, adăugă doamna ministru de externe Wallström. Ca reprezentant ONU la fața locului, sunt prima care să-și exprime regretele.

— *V-a* păcălit pe voi, ripostă președintele. *Pe mine* nu mă păcălește omulețul cu rachetele lui nucleare.

Doamna ministru de externe și-a cerut scuze, nu avusese intenția să-l jignească pe președinte. Acestea fiind spuse, nu era sigură că epitetul „omulețul cu rachetele lui nucleare" era favorabil climatului de discuții dintre Coreea de Nord și restul lumii. În raportul dat secretarului general, dedicase un întreg capitol importanței folosirii limbajului corect.

— Dacă domnul Președinte dorește o copie, fac imediat rost…

— Un capitol? Cine are răbdare să-l citească? Cine are răbdare să-l citească? Răspundeți mai bine întrebărilor mele.

Doamna ministru Wallström nu-și amintea ca președintele să fi pus altă întrebare decât cea cu ce parte a corpului gândise. Dar nu putea să spună asta.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, domnule Președinte, îmi dați voie să vi-l prezint pe domnul Allan Karlsson? Nu este elvețian, așa cum s-a afirmat, ci suedez. Și *nu* a ajutat Coreea de Nord în căutarea…

— Cine ești tu? o întrerupse președintele și își îndreptă atenția spre Allan.

Allan se așezase deja și își punea aceeași întrebare în legătură cu bărbatul din fața lui. Era președinte sau era numai ciudat? Dar istoria dovedise că puteai să fii și una, și alta.

— Cine sunt eu? Eu sunt Allan Karlsson, precum a menționat și doamna ministru de externe. Și sunt suedez, cred că a menționat și asta. Și precum s-a spus, nu am ajutat Coreea de Nord, e posibil să-i fi încurcat un pic. V-am spus pe scurt cine sunt. Firește, pot să povestesc mai mult.

— Se spune că ai fost distins cu Medalia Libertății de către președintele american, zise Donald Trump. Însă președintele acela e istorie. Acesta de acum are de gând să ți-o ia înapoi, dacă nu răspunzi corect la întrebările mele. Să ți-o ia înapoi.

— Dacă începeți să întrebați, vă promit că o să-mi dau toată silința, răspunse Allan. Dar va fi greu să dau înapoi Medalia Libertății. A dispărut în anul 1948, într-un submarin pe drum spre Leningrad. E posibil ca rușii s-o țină ascunsă de atunci, puteți să-l întrebați pe Putin, la Moscova, am înțeles că sunteți în relații de prietenie.

Președintele Trump își ieși din fire. Un submarin? 1948?

I-a dat totuși voie lui Allan să continue.

— Dar voi răspunde în mod cât mai rezonabil. Sunt obișnuit, ca să zic așa. Truman voia să știe totul despre bomba atomică. Imediat după aceea, a urmat Nixon, el a fost mai curios cum stăteau lucrurile cu politica practicată în Indonezia, cu interceptări și chestii de-astea. I-am povestit ce știam, iar Nixon a strâns la impresii, că i-a ajuns și a mai rămas și în plus. Orice ar dori să știe domnul Președinte, vă stau la dispoziție. Presupun că arta de a face alcool tare din lapte de capră nu este ceea ce vă interesează cel mai mult. Sau poate vă interesează mai curând laptele de capră?

Allan citise pe tableta neagră că nefericitul de comandant militar suprem american nu bea deloc

alcool, și așa fusese mereu.

Trump tăcu preț de câteva clipe.

— Vorbești prea mult, remarcă el. Spune mai bine ce ai făcut în Coreea de Nord și de ce l-ai ajutat pe nebunul ăla cu arma nucleară?

— N-am ajutat niciun nebun, răspunse Allan. Pentru că aici nu-l punem la socoteală și pe Nixon?! Am ajuns în Coreea din întâmplare, împreună cu prietenul meu Julius. Am fost salvați de un vapor când eram în pericol pe mare. Ghinionul nostru a fost că vaporul se îndrepta spre casă, spre portul din Phenian. Și colac peste pupăză, la bord era interzis alcoolul, tot așa cum e interzis și aici. Căpitanul se numea Pak. Poate că vă cunoașteți?

Președintele Trump a încercat să găsească ceva relevant în povestirea bătrânului, fără să reușească.

— Treci odată la subiect! Ce știu coreenii acum și ce nu știau înainte ca tu să le fi povestit?

Lui Allan începuse să nu-i mai placă omul ăsta morocănos. Ce era în neregulă cu el? Tocmai voia să-l întrebe, când își aminti promisiunea făcută încântătoarei doamne Wallström. Trebuia să fie *mai reținut.* Cum putea să fie așa?

— Ceea ce eventual le-am povestit nord-coreenilor face mai degrabă ca ei să știe mai puțin acum decât știau înainte. E adevărat că le-am dat câteva formule. Printre altele, una care le arată cum se purifică cel mai bine apele reziduale, dacă țin minte bine. Nu conține informații despre cum se pornește un război.

— Ape reziduale? întrebă președintele.

— Poți să și albești hainele cu asta. Oricum, cu ajutorul exemplar al doamnei ministru de externe Wallström, am reușit să fugim înainte ca ei să descopere că formulele pe care le-am combinat nu sunt de vreun ajutor la armele nucleare. Singura infracțiune a mea ar putea fi că am naufragiat în afara Indoneziei. Dacă domnul Președinte consideră că ăsta e un motiv suficient de grav ca

să-mi ia medalia, atunci nu-i mai rămâne decât s-o găsească.

Chiar și Allan a fost de părere că în ultima parte a răspunsului nu fusese suficient de docil.

— Vorbind despre lucruri fără importanță, îmi permiteți o observație personală? spuse el, în timp ce președintele încă se mai gândea la pasul următor.

— Ce anume?

Putea să încerce.

— Aveți o tunsoare extraordinar de frumoasă.

— O tunsoare extraordinar de frumoasă? întrebă președintele.

— În întregime arătați foarte bine. Dar tunsoarea are ceva deosebit.

Președintele Trump își potrivi bretonul blond-roșcat. Mânia îi dispăru.

— Nu ești primul care crede asta. Nu ești primul.

Vizibil mulțumit, Allan își zise: Gândește-te ce ușor poate să meargă cu unii. Apoi își promise în sinea lui să mai practice chestia asta cu docilitatea și data viitoare, când mai întâlnea un președinte american.

Elvețian-suedezul era chiar simpatic, dacă se gândea bine Donald Trump. Și interesant. Cu o judecată bună, după cum se părea.

Se uită la ceas.

— Trebuie să merg la o întâlnire importantă, nu mai am timp de voi.

Margot Wallström se ridică să iasă dintr-o întâlnire de care s-ar fi putut lipsi. Allan, cu dreptul pe care ți-l dă vârsta, se ridică mult mai încet.

— Așteptați, spuse Donald Trump.

Îi venise o idee și lui nu-i fusese niciodată greu să treacă de la idee la faptă.

Bătrânul era dificil și ciudat, dar avea în mod sigur gust. Comentariul despre tunsoare fusese foarte exact.

— Domnule Karlsson, jucați golf? întrebă el.

— Nu joc, răspunse Allan. Am avut odată un prieten spaniol, care cânta la muzicuță. Asta înainte să moară, că după aia n-a mai cântat la nimic. L-au împușcat în cap în timpul războiului civil. Foarte trist. A trecut ceva timp de atunci.

Donald Trump se întrebă despre ce război civil vorbea Karlsson. Doar nu era așa de bătrân să fi prins războiul civil american? Ei, putea să fie orice război civil. Ar fi interesant să-l aibă pe lângă el încă o vreme.

Treaba era că președintele avea planificată o partidă de golf în afara New Yorkului, fiind invitat de către unul dintre prietenii lui buni, un magnat cu multe proprietăți, care investise 700.000 de dolari în campania electorală a lui Trump și care avusese grijă să primească înapoi 6,2 milioane de dolari, sub formă de impozit scăzut pe clădiri. Acest lucru se sărbătorea cel mai bine cu 18 găuri, însă din păcate un virus îl trimisese la pat pe magnat, cu febră mare. Lui Trump nu-i făcea plăcere să anuleze o partidă. Golful rămânea tot golf, și să ședi în spatele unui birou de împrumut în sediul ONU nu era o alternativă bună. De câte ori era la dispoziția altora, lumea cerea mereu ceva de la el.

Trump i-a comunicat lui Karlsson că era binevenit să-l însoțească și atunci mai puteau să stea de vorbă unul cu altul. Dacă pe deasupra mai dorea și să se facă folositor, putea să fie atent și la caddie-ul portorican. Portoricanii în general nu erau mai hoți decât alții, însă aveau tendința să-și târâie picioarele.

— Nu știu cât talent am să controlez portoricanii, spuse Allan. Dar putem să aflăm. Dacă domnul Președinte își dorește modesta mea companie, nu eu voi fi cel care se opune. Trebuie să recunosc, am făcut asta în împrejurări diferite, când, ocazional, am nimerit împreună cu diverși

conducători din diferitele părți ale lumii. Rareori când povestea s-a terminat cu bine.

Acum bătrânul era din nou dificil. Însă în continuare își păstra farmecul.

— Bine, atunci ne-am hotărât! Încântat!

O rugă pe doamna ministru să plece, cu mențiunea ca pe viitor să aibă grijă ce face.

— Mulțumesc că ați venit. Puteți pleca.

— Eu trebuie să vă mulțumesc, răspunse Margot Wallström.

Diplomatul tot diplomat rămâne.

* * *

Președintele Statelor Unite nu ia taxiul, nici măcar Uberul, din Manhattan până la terenul de golf cel mai apropiat. Ia elicopterul. Acesta îl aștepta pe acoperișul clădirii ONU. Trump și Allan au fost conduși de cinci agenți de la Serviciul Secret, dintre care trei au venit cu ei la bord. Alți cinci erau de mult la fața locului, pe terenul de golf, pentru a asigura zona, împreună cu un număr mare de polițiști locali.

Allan se gândi o clipă la prietenul său Julius, în vreme ce se urca în elicopter. Vremea era plăcută pentru anotimpul în care se aflau și Julius nu ducea lipsă de nimic, acolo unde ședea, pe bancă, la soare, putea să mai șadă un pic. Cât să dureze o partidă de golf? O oră?

În timpul călătoriei peste Manhattan și Queens, președintele îi arătă toate clădirile pe care le moștenise, le cumpărase sau le vânduse de-a lungul anilor. Și altele pe care nu le moștenise, cumpărase sau vânduse, dar care intrau și ele la socoteală. Apoi îi povesti ce avea de gând să facă în privința impozitului pe clădiri, a odioasei reforme din sănătate, a acordurilor de liber schimb și a decadenței generale. La repezeală dublă numărul șomerilor, promițându-i lui Allan să-l

înjumătățească, astfel încât să ajungă la nivelul la care se afla acum.

Allan asculta. Datorită tabletei negre știa destul de mult deja, ca să constate că președintele exagera sau inventa la fel de des pe cât nimerea corect.

*

Elicopterul a aterizat, iar președintele și elvețian-suedezul, bărbatul de 101 ani, cu rol de damă de companie, s-au dat jos la numai câțiva metri de primul traseu de golf. Președintele nu trebuia să aștepte. Gaura numărul unu era la vreo 310 metri. Se curba ușor la stânga, cu un fairway[3] lat și cu un buncăr[4] adânc pe partea dreaptă.

— Ei? rosti Trump primul și ultimul cuvânt către portoricanul care îi transmise președintelui că cel mai bine ar fi să se plaseze în siguranță pe mijlocul fairway-ului, pentru cea mai bună lovitură spre verde.

Acum, iscusința președintelui la golf însemna că mingea nu ajungea întotdeauna unde trebuia. Ca de data asta. O lovitură mai bună decât cea prevăzută, și pe deasupra cu vânt din lateral.

— Incompetent blestemat ce ești, îi spuse președintele Trump nefericitului de caddie. Incompetent blestemat.

A fost greșeala caddie-ului că vântul a luat mingea și a dus-o în buncăr.

Allan nu știa nimic despre golf, dar își spunea că cel care ține în mână crosa are și oarecare responsabilitate pentru propria lovitură, nu? În special, se plictisise să audă cum președintele se repeta, când era vorba de ceva care nu mergea, își spunea că n-ar fi fost prea docil, dacă ar fi criticat asta, dar cum Wallström nu mai era prezentă, putea să încerce.

Ce-o fi o fi!

— De ce spuneți totul de două ori? îl întrebă Allan pe bărbatul care tocmai își plasase mingea în buncăr.

— Ce-ai spus?

Acum, bărbatul de 101 ani intră într-o dilemă.

— Cu riscul de-a mă face vinovat de același lucru, întreb din nou de ce domnul Președinte spune același lucru de două ori? Și de cele mai multe ori spune și ceva ce nu este adevărat.

— Nu este adevărat? *Nu este adevărat?* spuse președintele și într-o secundă reveni la starea de spirit în care fusese când se întâlniseră la început. Așa deci, alergi să fii în slujba celor de la *New York Times,* trădătorule!

Unii jucători de golf sunt mai sensibili decât alții, imediat după ce au dat o lovitură în jos, în buncăr.

— Nu, nu alerg să fiu în slujba nimănui, răspunse Allan. La vârsta mea nu-ți mai arde să alergi în niciun fel. Mă întreb doar de ce domnul Președinte are, în primul rând, o problemă cu spusul adevărului și, în al doilea rând, cum se poate să fie vina portoricanului leneș, când dumneavoastră ați ținut în mână crosa și ați nimerit cu mingea într-o groapă adâncă și, în al treilea rând, de ce domnul Președinte trebuie să spună aproape toate prostiile încă o dată, după ce tocmai le-a spus.

Unii jucători de golf sunt chiar și mai sensibili decât cei care sunt foarte sensibili, imediat după ce au trimis mingea jos, în buncăr. Președintele Trump aparținea probabil acestei categorii.

— Blestematule, nenorocitule, nu știu cum să te mai numesc, spuse el. Eu te invit la… (O partidă de golf, urma el să zică, însă Allan nu era altceva decât un controlor de portoricani.)

— La ce, domnule Președinte? La ce anume?

Încăpățânarea lui Allan îl făcu pe președinte să fie și mai prost dispus. Ridică crosa din metal înspre bătrân, fără să-și poată găsi cuvintele.

— Am impresia că domnul Președinte ar trebui să-și țină ceva mai bine în frâu impulsurile, replică Allan, însă președintele nu făcu asta.

— Impulsurile mele? Nimeni nu are un control mai bun al impulsurilor decât mine. Nimeni! spuse președintele și aruncă crosa de metal peste capul portoricanului, care probabil era așa de leneș, cum lăsase președintele să se înțeleagă, încât, spre norocul lui, tocmai se așezase. Sunt mai stabil decât oricine altcineva!

— Ei bine, am reușit să pun cap la cap șapte trăsnăi în decursul scurtei noastre călătorii în aer. Opt, dacă numărăm și lovitura în groapă, direct după ce am aterizat. Și dacă v-ați abține să spuneți același lucru de două ori la rând, ați minți dintr-odată numai pe jumătate.

Lui Donald Trump nu-i venea să creadă. Era deci un comunist, bătrânul ticălos. Cu alde d-ăștia, Statele Unite nu puteau să fraternizeze.

— Dispari de aici! strigă el.

— Cu plăcere, domnule Președinte. Însă aș vrea să vă împărtășesc o ultimă reflecție. Nu mă pricep la terapii și alte lucruri moderne, dar, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș face o încercare cu un grog. Aveți peste 70 de ani acum? 70 de ani fără alcool ar înnebuni pe oricine.

Și cu aceasta, întâlnirea dintre cei doi bărbați s-a încheiat. Un om de la Serviciul Secret s-a plasat între președinte și oaspetele său, un altul l-a tras pe Allan de braț, spunându-i că va fi dus imediat înapoi, la sediul ONU.

— Vă ajut să vă urcați la bord. Veniți!

— Putem să așteptăm un minut? întrebă Allan. Ar fi drăguț să văd cum dânsul de acolo încearcă să iasă din groapă.

SUA

Allan își întâlni prietenul pe banca din fața sediului central al Organizației Națiunilor Unite, unde îl lăsase cam cu o oră în urmă. Julius ședea unde ședea, cu geanta nord-coreeană pe genunchi. Schimbarea de la Coreea de Nord la SUA fusese un pas în direcția bună, dar perspectiva că aceasta era o țară în care posesia de uraniu îmbogățit putea să-ți dea câteva sute de ani închisoare începuse să-l neliniștească din nou.

— Cum a fost întâlnirea? l-a întrebat pe Allan, în loc de bună ziua.

— Reținută.

— Bine. Ai făcut ceva ca să scăpăm de chestia asta?

Ridică în aer geanta diplomat, de parcă Allan nu ar fi înțeles la ce se referea.

— Nu, chiar atât de reținută nu a fost. Acel Trump nu o să primească geanta noastră diplomat, pare să fie pe cale să explodeze de unul singur.

— Cum? Și noi, ce facem cu ea atunci? Și cu noi cum rămâne? Mi-ai spus că te-ai gândit la toate. Mai exact, la ce te-ai gândit?

— Am spus eu asta? Da, spui atâtea la vârsta mea! Nu știu, dragă Julius, dar se rezolvă. Pot să mă așez lângă tine?

Allan nu mai așteptă niciun răspuns, pentru că oricum nu se așteptase să primească vreunul. Se așeză, spunând că era plăcut că se putea odihni un pic, pentru că fuseseră coridoare multe și lungi în clădirea ONU. Și, pe deasupra, mai erau și diferența de fus orar și tot felul de ciudățenii.

Julius nu se lăsă însă păcălit. Oare Allan nu înțelegea că se aflau în SUA, cu patru kilograme de uraniu îmbogățit și că era imposibil să părăsești țara cu geanta diplomat în mână, alarma ar fi pornit imediat la aeroport, oricât ar vântura ei pașapoartele lor diplomatice?

Allan spuse că înțelegea acum, după ce Julius îi amintise. Julius continuă:

— Dacă președintele a fost furios astăzi, cum crezi că o să fie când o să afle cu ce ne plimbăm noi prin țara lui?

— Atunci, mai bine încercăm să nu-i mai povestim, a răspuns Allan.

Apoi îl rugă pe Julius să-i dea geanta diplomat, o așeză deoparte, pe bancă și o acoperi cu paltonul nord-coreean. În felul acesta, avea un pat temporar din patru kilograme de uraniu îmbogățit, cu un palton drept pernă. Se culcă și închise ochii în aerul curat.

— Așa deci, acum ai de gând să te întinzi aici și să mori, observă Julius supărat și se mută mai încolo, ca să nu-și murdărească pantalonii de la pantofii murdari ai lui Allan.

Nu, Allan nu avea de gând să moară. Dorea să-și mai revină un pic, avusese o zi lungă. Ora nu era mai târzie decât fusese cu o jumătate de zi înainte, așa era construit globul.

Bărbatul de 101 ani arăta și obosit, și mizerabil, întins pe bancă, la care se adăuga și aspectul pe care îl au de regulă bărbații foarte bătrâni. În mai puțin de un minut, o femeie care trecea pe acolo a întrebat cum se simțea și dacă-l putea ajuta cu ceva. Era sud-americană. Mediul din cartierul ONU era așa de internațional, încât părea să fie reprezentat din plin de toate națiile. Allan a refuzat politicos ajutorul oferit, spunând că se simțea bine și că în curând va fi din nou pe picioare.

Julius și-a continuat neliniștit discuția despre geanta diplomat și despre viitor, însă Allan nu-l mai asculta. Rareori veneau cugetări noi din partea lui Julius când era neliniștit, iar bătrânii nu făceau pe nimeni bucuroși.

După alte câteva minute, se opri un bărbat, un domn cam de 60 de ani, cu pălărie. A pus aceeași întrebare ca și femeia, dacă totul era în regulă și dacă putea să ajute cu ceva.

Julius se încăpățână să nu-i spună nimic, însă Allan zâmbi, gândindu-se la ce-i lipsea mai mult. Privi în sus și întrebă dacă domnul are ceva de băut. Problema era că avusese o întâlnire cu președintele american, iar despre acesta erau multe de spus. Un tip morocănos. Cu un temperament mai denivelat decât drumurile nord-coreene. Care cu siguranță nu a băut niciun pic de tărie la viața lui.

— Președintele? întrebă bărbatul cu pălărie. Cel american? Trump? Nu-mi vine să cred. Să văd dacă am ceva care să vă consoleze.

Băgă mâna adânc în geanta de pe umăr și scoase două sticluțe înfășurate în hârtie maro.

— Nu e mult, dar ceva tot este. Underberg. E bun pentru stomac.

— Allan n-are nimic la stomac, spuse Julius. Nu aveți ceva pentru cap?

— Ba am, replică Allan. Depinde, desigur, de procentajul de alcool.

Bărbatul cu pălărie era de părere că putea să fie cam 40% sau mai mult, nu se uitase. Oricum, nu pleca niciodată în străinătate fără să aibă în bagaj câteva din sticluțele maro. Bun pentru stomac, menționase asta?

Allan se ridică cu oarecare greutate, luă ce îi oferea bărbatul cu pălărie, răsuci dopul de la sticluță și goli conținutul dintr-o înghițitură.

— Brrrr! spuse el cu ochii strălucind. Înțeleg că vă gândiți să profitați de ocazie și să beți și dumneavoastră unul.

Omul cu pălărie zâmbi. Julius, văzând ce efect bun avusese sticluța acestuia asupra lui Allan, s-a întins repede după a doua. În scurt timp, îl ajunse din urmă și acum se uitau amândoi satisfăcuți spre noua cunoștință.

— Sunt ambasadorul Breitner, spuse el. Reprezentant aici, la ONU, al Republicii Federale Germane. Mai am o sticlă în geantă, dar cred că

mai bine o păstrez, pentru că altfel domnii ar fi în stare să se bată pentru ea.

— Poate că nu ne-am bate, răspunse Allan, nu suntem defel violenți, rareori violența ajută la ceva. Julius, aici lângă mine, vede mai totul în negru, dar se oprește întotdeauna la timp.

Julius era pe punctul să vadă în negru cele spuse de Allan, însă a preferat să zâmbească împreună cu prietenul lui și bărbatul cu pălărie.

— Așa deci, lucrați pentru ONU, atunci suntem colegi, spuse Allan. Eu și cu dânsul, care nu mai pare să fie supărat, suntem diplomați și asistenții trimisului ONU Wallström din Suedia. Mă numesc Allan și el este Julius. Un om de treabă, în adâncul lui.

Ambasadorul Breitner a dat mâna cu Allan și cu Julius.

— Vă e cumva foame, domnule Breitner? întrebă Allan.

Medicamentul miracol pe care tocmai îl băuseră le stimulase apetitul.

— Ar fi o plăcere să ne însoțiți la un local. Mai ales dacă sunteți atât de generos să plătiți consumația, pentru că tocmai mi-am dat seama că nu avem bani la noi. Cândva am avut o brichetă de aur, dar am schimbat-o în Phenian pe cereale cu lapte.

Ambasadorul ONU Breitner tocmai se învățase să se simtă bine în noua companie. Și era curios să afle mai multe despre bărbatul neputincios care în mod evident avusese o întâlnire nereușită cu președintele Trump. Poate că și celălalt avea ceva interesant de povestit. Dar, mai presus de toate, era un diplomat cu experiență și de aceea întotdeauna la datorie. Phenian? Acești doi domni puteau fi o sursă de informații.

— Da, sigur, am o oră sau mai multe la dispoziție pentru domnii diplomați. Iar de nota de plată se ocupă Republica Federală, ne permitem acest lucru.

*

Neamțul cunoștea un loc drăguț pe Second Street, nu era mult de mers, nici măcar pentru Allan. Acolo se serveau șnițel, bere germană și șnaps de fructe, iar atmosfera era atât de plăcută, încât ambasadorul Breitner propuse la al doilea pahar ca Allan, Julius și el, Konrad, să se tutuiască.

— Sigur că da, Konrad, spuse Allan.

— De data asta sunt de acord cu Allan, Konrad dragă, adăugă Julius.

*

În timpul mesei, ambasadorul află mai întâi totul despre cum funcționează o tabletă (se abținu să povestească faptul că el avea deja două), apoi despre cum se cultivă cel mai bine sparanghelul. După al doilea pahar, a urmat discuția despre cum Allan și Julius au ajuns în Coreea de Nord și cum au reușit să iasă de acolo cu ajutorul doamnei Wallström și al pașapoartelor diplomatice, pe care le-a scos ca prin farmec doamna ministru.

Konrad Breitner a făcut legătura între povestirea lui Allan și Julius și știrile pe care le urmărise în ultimele zile. Expertul în arme nucleare era deci suedez! Nu părea să fie un trădător de țară, în schimb era experimentat în a turna în el șnaps de fructe. Era deja la al treilea pahar, deși se plângea întruna, spunând că nu înțelegea ce avea fructul de-a face cu șnapsul.

*

Julius nu avea nici pe departe același talent ca Allan să ia lucrurile așa cum sunt. Era chinuit de faptul că avea la picioarele lui o geantă diplomat cu uraniu îmbogățit și, pe măsură ce numărul șnapsurilor se mărea, era din ce în ce mai convins

că ambasadorul Konrad se tot uita la ea. Imaginație sau nu, Julius a luat o hotărâre proactivă.

— Suntem, firește, bucuroși că am luat cu noi toate descrierile tehnice de construcție ale lui Allan în geanta diplomat de aici. Ar fi fost îngrozitor dacă ar fi ajuns în mâinile Marelui Conducător.

Allan a avut pentru o secundă impresia că prietenul lui era pe cale să strice liniștea unei vizite fără griji la restaurant, însă a bănuit ce urmărea Julius. Cultivatorul de sparanghel nu voia decât să scape de uraniu și nu mergea doar să-l lase undeva între Fifth și Sixth Avenue. Konrad putea fi soluția!

— E bine că ai dezvăluit conținutul genții diplomat, Julius. Ne-am gândit s-o predăm cu totul președintelui Trump, dar… da, după cum am spus, era deja gata să sară în aer și fără vreo schiță care să-i arate cum să procedeze. Acum, ne gândeam că documentația ar trebui pusă în mâini mai sigure.

— Ați vorbit cu doamna ministru Wallström despre asta? întrebă Konrad, devenind atent.

Allan spuse că doamna Wallström era extraordinară din toate punctele de vedere, însă era sută la sută suedeză și avea – ca toți suedezii de la 1966 și până acum – o teamă patologică de atingere a armelor nucleare.

Julius înțelese că Allan pricepuse despre ce e vorba și se grăbi să-i vină în ajutor.

— Cel mai sigur ar fi, firește, dacă aceste cunoștințe s-ar păstra în cadrul Comunității Europene. Sau care e părerea ta, Allan?

— Mai rar cineva atât de înțelept ca tine, Julius! Când te străduiești. Fă-o mai des, te rog frumos. Dar să găsești un conducător puternic din Uniunea Europeană, care să fie pregătit să-și asume responsabilitatea pentru pacea lumii, nu e așa ușor. Poate ăla nou, din Franța, Macron?

— Macron? întrebă Julius sincer surprins, deși în continuare făcea jocul lui Allan.

— Da, el a câștigat alegerile prezidențiale zilele astea, nu ți-am povestit? Nu, sigur că nu, ești din ce în ce mai morocănos de câte ori încerc să-ți explic ceva. Ce e deosebit la Macron e faptul că nu e nici de stânga, nici de dreapta. Sau și una, și alta. Nu știu exact cum face, dar pare să fie un lucru echilibrat și bun.

Ambasadorul Breitner nu era prost. Și, de câtva timp, devenise și circumspect. Cu toate acestea, a căzut în capcană.

— Ei, cancelarul Germaniei, doamna Merkel, vine la Washington peste două zile. Credeți că e suficient de bună ca garant? Vreau să spun, pentru pacea lumii!

Julius îl lăsă pe Allan să dea lovitura hotărâtoare.

— Măi, să fie, Konrad! Ești un geniu! Vrei să spui că ești pregătit să înmânezi Angelei Merkel geanta diplomat contaminată cu arma nucleară? Cum de nu ne-am gândit la ea?

Ambasadorul Breitner zâmbi umil.

— Ce nu faci pentru prietenii tăi! Noroc, băieți!

Numai ambasadorul mai avea ceva în paharul de șnaps, dar a mers și așa.

Desigur, interiorul genții diplomat conținea plumb, dar cine știe ce fel de instrumente de control aveau controalele de securitate din SUA? Nimeni nu s-ar fi mirat dacă lămpile care indicau radioactivitatea ar fi început să licărească pe ici, pe colo. Să fie, eventual, închis pe viață la Guantánamo nu era ceva ce i-ar fi dorit Allan și Julius noului lor prieten, Konrad. Mai ales că el plătea și consumația din seara asta.

— Deși, avem o problemă, spuse Allan.

Și explică mai departe cum documentele în legătură cu armele nucleare erau ascunse într-un pachet cu înveliș de plumb și că i-ar putea cauza ambasadorului greutăți la controlul din aeroport. Ca să nu mai vorbim de ce s-ar putea întâmpla

dacă personalul de la aeroportul J.F. Kennedy s-ar uita mai îndeaproape la pachetul cu pricina.

— Serios? întrebă cam nesigur ambasadorul Breitner.

— Putem să vă propunem, având în vedere cele spuse, ca domnul ambasador să ia un taxi până la Washington? Julius și cu mine am putea să suportăm cheltuielile, însă ar fi nevoie de un plan de plată în rate, suntem cam strâmtorați acum.

— Foarte strâmtarăți, adăugă Julius.

Dacă domnul ambasador ar alege calea terestră până la ambasada germană, minciuna prin omisiune a lui Allan și a lui Julius nu ar fi descoperită decât când acesta ar fi ajuns la destinație. După ce cărase geanta dincolo de porțile ambasadei, era momentul să se afle. Scandalul global nu mai avea loc (pentru că nimeni n-ar crede că nemții ar ține o conferință de presă din acest motiv), iar ambasadorul Breitner ar scăpa doar cu o critică internă. Și poate că o să-l dea afară. Însă *fără* Guantánamo.

— Cu taxiul? întrebă ambasadorul Breitner. Da, de ce nu? Sigur că da, acum că mă gândesc mai bine. Și, nu vă faceți griji pentru nota de plată, economisesc eu din cheltuielile de zbor.

— Ce bine, spuse Allan. Acum, sunt de părere că am terminat pentru ziua de azi cu salvatul lumii. E timpul să mai luăm un rând, înainte să înțepenim.

*

S-au dat pe gât în total șase șnapsuri de fructe pe lângă bere și șnițele. Când ambasadorul Breitner s-a scuzat că trebuie să meargă la toaletă, Allan și Julius au avut prilejul să schimbe câteva cuvinte.

— Imaginează-ți că ți-a putut trece așa ceva prin cap, zise Allan încurajator.

— Deși e un om bun Konrad, păcat că îi facem probleme, spuse Julius.

Allan s-a gândit la remarca prietenului său.

Apoi, a desfăcut un șervet de hârtie și a rugat-o pe chelneriță să aducă un creion. Julius se întreba ce avea Allan de gând și primi răspunsul că ar putea să-l ajute pe noul lor prieten, Konrad, dacă geanta diplomat conține nu numai uraniu îmbogățit, ci și un mic salut către șeful cel mare.

— Merkel?

— Da, așa o cheamă.

Allan compuse pe șervețel:

Dragă doamnă cancelar Merkel,

Am înțeles de pe tableta mea neagră că sunteți o femeie pe care te poți baza. Eu, împreună cu prietenul meu Julius, de meserie cultivator de sparanghel, s-a nimerit să aducem cu noi patru kilograme de uraniu îmbogățit din Coreea de Nord, când ne-am aflat într-o vizită întâmplătoare. Cu noroc și dibăcie am ajuns și noi, și uraniul în SUA și intenția a fost să-l predăm președintelui Trump. Am avut plăcerea îndoielnică de a-l întâlni. Urla și țipa, îmi aducea aminte destul de mult de Kim Jong-un la fire. Așa că eu și cultivatorul de sparanghel ne-am răzgândit. Trump are deja atâta uraniu îmbogățit, că-i ajunge din plin. Ce-ar putea face cu încă patru kilograme, nici el nu știe.

În orice caz, l-am întâlnit pe eminentul dumneavoastră ambasador la Națiunile Unite, Konrad, în fața sediului Națiunilor Unite și ne-am reunit la o masă foarte plăcută. Konrad își face nevoile în momentul acesta, așa că eu scriu în cea mai mare grabă pe la spatele lui, ca să zic așa. Scuzați-mi scrisul (continuarea pe șervețelul următor).

Așadar, după un șnițel, câteva beri și șnapsuri, care neapărat trebuiau să aibă gustul de măr, Julius și cu mine am devenit poate mai apropiați de Konrad decât ar fi trebuit. Alegerea cuvintelor a fost nefericită, astfel încât Konrad a avut

impresia că geanta diplomat pe care noi o moșteniserăm conținea diverse instrucțiuni pentru armele nucleare. În interiorul pachetului pe care tocmai l-ați primit cadou, se află, de fapt, cele patru kilograme de uraniu pe care le-am pomenit pe șervețelul dinainte.

Faptul că se află în îngrijirea Republicii Federale ne face pe mine și pe Julius să ne simțim în siguranță. Poate nu e așa de amuzant pentru dumneavoastră, dar viața e plină de contradicții. Acum ne bazăm pe faptul că o să vă ocupați de uraniu în cel mai bun mod posibil (continuarea pe șervețelul următor).

Apropo, prietenul Julius spune că și voi, nemții, sunteți buni la cultivat sparanghel, numai că sparanghelul german se cultivă în Germania, spre deosebire de

În acel moment, Julius îi trase creionul din mână lui Allan și îl rugă să se adune.

— Konrad se poate întoarce în orice moment, treci la subiect, ce naiba!

Allan a primit creionul înapoi, a început un rând nou, continuând:

Ca să nu o mai lungesc, vă rugăm să nu fiți prea furioasă pe ambasadorul Konrad, pare să fie un reprezentant bun pentru țara dumneavoastră. Dacă trebuie să fiți supărată pe cineva, Donald Trump e o alegere mai bună. Sau poate Kim Jong-un de acolo, din Coreea. Apropo, ei spun că au pus ochii pe de 100 de ori mai mult uraniu decât am reușit noi să luăm de la ei. Cu 500 de kilograme, ar putea continua să-și permită să dea greș cu ceea ce fac ei, până nimeresc corect. Acum, din moment în moment trebuie să vină Konrad, mai bine închei. Cu calde salutări, Allan Karlsson și Julius Jonsson

Allan puse cele trei șervețele unul peste altul, în ordine corectă și îl rugă pe Julius să le bage în buzunarul lateral al genții diplomat.

Julius a făcut cum a fost rugat, gândindu-se că nu era timp să redacteze prostia despre relația sa cu sparanghelul german. Ținând cont de împrejurări, Allan făcuse totuși o treabă bună cu șervețelele.

Dar mai dură până să vină Konrad. Vizitele la toaletă puteau să fie de natură diferită. Aceasta era în mod vădit varianta mai lungă. Lui Julius îi veni o idee. Luă un bilețel din buzunarul interior al hainei lui de vară uzate, unde avea numărul de telefon al lui Gustav Svensson. Pe masă era telefonul lui Konrad.

— Crezi că…? întrebă Julius.

— Sigur că da, răspunse Allan.

Julius sună. Și ajunse la aceeași mesagerie telefonică de dinainte. Foarte, foarte enervant.

— Gustav, la naiba! La ce mai ai telefon, dacă îl ții închis tot timpul? Allan și cu mine am ajuns din Phenian la New York și vom merge mai departe la…

— Vine acum, spuse Allan.

Telefonul ajunse într-o secundă înapoi, pe locul lui de pe masă.

— Așa deci, prietenii mei, cred că ar trebui să ne gândim să o luăm din loc, spuse Konrad, scoțându-și portofelul.

Nota de plată era deja lângă telefon. Germania era pe cale să devină cu 620 de dolari mai săracă, plus 120 de dolari bacșiș (și costurile convorbirii de 15 secunde cu Indonezia). Konrad a pus șapte bancnote de câte 100 de dolari și două bancnote de 20 de dolari pe masă, s-a ridicat și a spus că era timpul ca prietenii să se despartă.

— Iar mie îmi mai rămâne să preiau geanta diplomat atât de interesantă și să găsesc un taxi, spuse el.

— Da, așa e, răspunse Allan tăindu-i calea, astfel încât Konrad să nu vadă când Julius intra în posesia bacșișului.

SUA, Suedia

În timp ce Allan și Julius au folosit o parte din suma provenită din bacșiș pentru a-și cumpăra haine, iar restul banilor pentru a lua autobuzul spre aeroportul Newark, președintele Trump se afla la club, pe terenul de golf și se simțea atât de frustrat, că nu-și găsea cuvintele.

Prin ce întâlnire trecuse? Oare ministrul Wallström a stat și a râs de el, în timp ce bătrânul Karlsson trăncănea la sediul ONU? Să fie oare așa? Cu siguranță era așa. Da, așa era.

Iar Karlsson ăsta. Cine era el, de fapt? Să vorbească despre lapte de capră cu Președintele Statelor Unite? În fața ministrului de externe Wallström, care râdea isteric, aproape batjocoritor.

Ca să nu mai vorbim de ce urmase.

Președintele fierbea. Firește, ar fi trebuit să-i fi tras cu crosa în cap comunistului care îi pusese sub semnul întrebării capacitatea de a-și controla impulsurile! Trump se gândi autocritic că, din când în când, exagera în încercările de a găsi soluții de compromis la toate problemele.

Ce să facă acum? Continua să fiarbă. Președintele își deschise laptopul, conectându-se pe Twitter.

Trei minute mai târziu, batjocorea gazda unui program de televiziune, jignea un șef de stat, își amenința cu demisia un ministru și ajungea la concluzia că cifrele sale de popularitate, care erau în declin, fuseseră inventate de orice ziar luat la întâmplare.

După care s-a simțit mai bine.

* * *

Doamna ministru de externe Wallström și-a ținut promisiunea dată mai devreme, iar domnii

Karlsson și Jonsson aveau locuri rezervate la clasa de business spre Stockholm, în aceeași seară.

— Aveți bagaj? întrebă femeia de la check-in.

— Nu, mulțumesc, spuse Allan.

— Numai bagaj de mână?

— De acela tocmai am scăpat.

*

Călătoria spre patrie a fost o experiență plăcută. A început prin aceea că lui Allan și Julius li s-a oferit ceva de băut.

— Șampanie? Suc? întrebă stewardesa.

— Da, mulțumesc, spuse Allan. Și nu, mulțumesc.

— La fel și la mine, mulțumesc, răspunse Julius.

După care a urmat un prânz cu trei feluri (nu pentru că bătrânii erau înfometați, dar dacă tot era gratis), iar după desert, dacă apăsai pe butonul corect, puteai să stai întins, fără să trebuiască să te culci mai întâi.

— Ia uite ce mai inventează ăștia, spuse Allan.

— Mmm, zise Julius, care deja își trăsese o pătură peste el.

— Vrei să-ți citesc cu voce tare de pe tabletă?

— Nu, dacă nu vrei să ți-o iau și s-o arunc pe fereastră.

Suedia

Allan și Julius stăteau în holul de sosiri de la terminalul cinci din Arlanda și priveau în jur. Julius a făcut un rezumat al situației lor, erau îmbrăcați cu haine noi, odihniți, sătui – și aveau 20 de dolari ca avere.

— 20 de dolari? întrebă Allan. Ar trebui să ne ajungă la fiecare de-o bere.

Au băut două beri mici. Apoi, banii s-au terminat.

— Acum avem haine noi, suntem odihniți, sătui și nu așa de însetați ca înainte, spuse Allan. Ai vreo idee ce să facem mai departe?

Nu, Julius n-avea nicio idee, nu așa, pe loc. Eventual, ar fi putut să se gândească de două ori înainte să-și fi băut și ultimii bănuți, dar ce se întâmplase se întâmplase. Problema cu finanțele era prioritatea numărul unu.

Bărbatul de 101 ani aprobă din cap. Banii ușurau viața în mai multe feluri. Cum era cu venitul de la sparanghel? Acum erau în Suedia, oare nu avea aici Julius o rețea întreagă de contacte de sparanghel? Allan nu era la curent cu detaliile referitoare la cum se trimitea sparanghelul indoneziano-suedez de-a lungul și de-a latul prin lume, dar bănuia că făcea o escală în țară. Orice altceva ar fi fost la granița cu imoralul, nu-i așa?

Genial! Nu avea o rețea de contacte, dar îl avea pe Gunnar Gräslund.

— Dar ăsta cine e, dacă nu e cu supărare?

Gunnar Gräslund era un cunoscut de demult. I se spunea Gunnar Oribilul, pentru că așa și era. Nu făcea niciodată duș, se bărbierea o dată pe săptămână, priza tutun și înjura. Și trăise toată viața lui păcălind oamenii (Julius nu voia să-i atârne de gât ultimul defect). El era cel care primise misiunea să vândă mai departe sparanghelul cultivat local de Gustav Svensson și,

oricât ar fi fost de oribil în general, era conștiincios în ceea ce făcea.

— Rămâne numai să mergem la Gunnar și să-i explicăm situația, că o să-și scoată portofelul.

— Să mergem cu mașina? întrebă Allan.

— Să mergem pe jos, precizează Julius.

* * *

Suedia are 1600 de kilometri în lungime, iar transversal nu e atât de lată. O suprafață mai curând enormă, pe care trebuie s-o împartă între ei cei zece milioane de oameni.

În mare parte a țării poți să te plimbi ore în șir fără să întâlnești un om sau măcar un elan. Poți să-ți cumperi o vale, inclusiv un lac propriu, cu o sumă care n-ar ajunge decât pentru o garsonieră veche din suburbiile Parisului. Dezavantajul cu această achiziție este că în curând ai să descoperi că ai de făcut 19 kilometri până la magazinul cel mai apropiat, 26 de kilometri până la o farmacie și încă mai mult de șchiopătat, dacă ți-a intrat un cui în picior și ai nevoie de spital. Dacă vrei să împrumuți frișcă pentru cafea de la cel mai apropiat vecin, riști să faci o plimbare de trei ore. Și trei ore înapoi. Cafeaua s-a răcit cu mult înainte să ajungi tu acasă. Nu toată lumea vrea să o ducă în felul acesta. Cei care și-o doresc cel mai puțin au făcut o înțelegere tacită să se întâlnească la Stockholm și în împrejurimile lui. După ei, urmează comercianții. H&M, Ericsson și IKEA ocupă zonele unde locuiesc două milioane și jumate din potențialii clienți, față de cei 77, care încă nu au părăsit, de exemplu, satul Nattavaara, la nord de Cercul Polar.

Deci nu era exagerat de ciudat ca baza centrală a activității cu sparanghel a lui Julius Jonsson și Gustav Svensson să fie plasată în afara Stockholmului, și nu în altă parte. Pentru cel care nu avea o nevoie imediată de-a fi în contact direct

cu consumatorul, în plus se ocupa cu importul și exportul cu ajutorul avionului, zona din jurul aeroportului Arlanda era de preferat. Mai exact, Märsta. Și mai exact, o plimbare pe jos de două ore de la aeroportul Arlanda. Două ore și jumătate, dacă erai bătrân.

Alternativa era un sfert de oră cu taxiul, însă posibilitatea asta fusese băută la micul dejun.

Indonezia

Gustav Svensson fusese nevoit să se descurce destul de multă vreme fără partenerul lui. Mai întâi, a dispărut Julius, de ziua lui Allan și tot ce a urmat după aceea. Gustav avea afaceri neclarificate cu hotelul în care locuiau aceștia, așa că nu putea merge acolo ca să-i caute, însă, ascultând în jur, a înțeles că Julius și Allan plecaseră pe mare într-un balon.

După câteva zile, Gustav a tras concluzia că Julius era mort, însă în urmă cu mai puțin de-o săptămână primise un mesaj vocal pe telefonul mobil. Julius era în viață! Și punea o grămadă de întrebări în legătură cu afacerea lor, fără să lase vreun număr de telefon.

Apoi, a fost liniște câteva zile, până la următorul semn de viață. Un nou mesaj în mesageria vocală. Gustav își promisese să fie mai atent cu încărcarea telefonului. De data asta, prietenul povestea că a ajuns la New York de la Phenian! Plecase în America? Într-un balon? Prin Coreea de Nord?

Întrebarea unde se afla Julius și când avea de gând să vină acasă era totuși subordonată nevoii să existe cineva care să ia decizii în afaceri importante. Gustav nu știa să facă altceva decât să se așeze la biroul companionului și să hotărască în spiritul său. În lipsa lui Julius, îl asculta pe intermediarul suedez, care propusese ca sparanghelul, care părea a fi suedez, să se numească suedez și în Suedia. Ar fi fost plătit mai bine.

Gustav avea o memorie vagă a convorbirilor cu Julius, în care îl avertiza să se ferească de asta. Însă amintirea era vagă. Avantajul *arakului* era că elibera gândurile, dezavantajul că nu numai le elibera, dar ele și dispăreau cu totul, până în dimineața următoare.

Julius ar fi interzis suedizarea sparanghelului lui Gustav Svensson, dacă ar fi avut ocazia. Data trecută când făcuseră așa, un subantreprenor tâmpit le distrusese afacerea tocmai din cauza asta.

Suedia

Și așa au ajuns Allan și Julius, după o plimbare lentă de două ore și jumătate, la depozitul partenerului suedez, la o zi după ce poliția dăduse lovitura și-l arestase pe partenerul în cauză. Ușa clădirii era prevăzută cu un panou galben, cu ramă roșie și text negru:

„Închis, conform Codului Penal 27, cap. 15§. Încălcarea duce la pedeapsă penală. Semnat: *Poliția”*.

— Ce s-a întâmplat aici? o întrebă Allan pe o doamnă care trecea pe acolo cu un câine.

— Intervenție asupra unui importator ilegal de legume, răspunse doamna.

— Prostul de Gunnar Oribilul, replică Julius.

— Ce cățel drăguț, observă Allan. Cum îl cheamă?

*

Cei doi prieteni nu știau ce să facă. Și aveau la fel de puțini bani ca înainte. În plus, pe Julius îl bătea un pantof. Șchiopăta alături de Allan, în timp ce mergeau spre părțile centrale din orașul Märsta, și se chinuia să țină pasul cu bărbatul de 101 ani. Până la urmă, n-a mai putut.

— Nu mai fac niciun pas, spuse el. Sunt pe punctul să mor din cauza bășicii de la picior.

— Nu se moare așa de ușor, îi răspunse Allan. Știu din proprie experiență. Și câțiva pași mai poți să faci.

A arătat cu degetul spre un magazin de pe cealaltă parte a străzii, care era perete în perete cu o firmă de pompe funebre.

— Nici că se poate mai bine. Dacă intri pe ușa din stânga, poți să cumperi plasturi și, dacă nu au de vânzare, poți să intri pe ușa din dreapta și să mori.

*

Allan intră în magazin cu prietenul care șchiopăta la doi metri în spate. La casă stătea o femeie de vârstă mijlocie, cu trei rânduri de amulete în jurul gâtului. I-a privit surprinsă, căci nu prea era răsfățată cu clienți.

— Bună ziua, a spus Allan. Aveți cumva de vânzare plasturi? Prietenul meu Julius nu mai poate să meargă din cauza bășicilor cauzate de pantofi.

Cum să nu, avea. Arătă spre raftul cu articole de igienă și Julius s-a clătinat până acolo, a găsit ce căuta, s-a întors la doamna cu amulete care i-a scanat marfa, spunându-i prețul.

— 36 de coroane, vă rog.

— Da, asta e problema, îi veni ideea lui Julius. Astăzi nu am portofelul la mine, pot să revin mâine ca să plătesc?

— Puteți. Pun deoparte plasturii până atunci, răspunse doamna și trase pachetul atât de repede, încât amuletele au început să zdrăngăne.

— Așadar, eu am bășici din cauza pantofilor acum, iar bani am mai târziu. Vreau să iau cu mine plasturele și vin să-l plătesc mâine.

Doamna era mai mult decât o simplă casieriță. De fapt, tot magazinul era al ei. Acum se uită serios la unul dintre primii săi clienți din ziua aceea.

— Sunt un comerciant ambițios, am stat aici de la ora opt de azi-dimineață, aproape fără niciun folos. Vreți să spuneți că trebuie să încep să împart mărfurile pe gratis, când în sfârșit vine cineva care are nevoie de ceva?

Julius oftă, nu era sigur că era capabil să poarte dialogul care urma. În orice caz, răspunse că înțelegea punctul de vedere al doamnei și că își dorea ca ea să-l înțeleagă pe al lui. Situația era mai deosebită. Era o persoană onorabilă, adică

diplomat, care tocmai sosise din America într-o problemă urgentă. Portofelul rămăsese la ambasadă.

— De ce nu mergeți să-l luați?

— În SUA.

Doamna cu amulete se uită mai întâi la Julius cu atenție, apoi la Allan și apoi din nou la Julius. Unul era mai în vârstă decât ea, celălalt arăta a fi mai în vârstă decât era normal. Niciunul dintre ei nu semăna a diplomat, deși nu știa exact cum trebuia să arate unul.

— Atunci, sunați la un prieten.

Călcâiul stâng al lui Julius sângera. Călcâiul din dreapta se făcea simțit și el. Și trecuseră deja mai multe ore de când nu mai mâncaseră.

— Nu am prieteni, răspunse el.

— Ei, zise Allan, care stătea un pic mai încolo. Mă ai pe mine, Julius.

— Și câți bani ai tu?

— Niciun ban, dar totuși.

Doamna cu amulete urmărea dialogul domnilor.

— Îmi pare rău, fără bani nu primiți niciun plasture. Asta este politica acestui mic magazin. Formulată de mine, proprietara magazinului, Sabine Jonsson.

— A, aveți același nume de familie ca și Julius de lângă mine, constată Allan. Nu ar putea acesta să fie un motiv destul de întemeiat ca să faceți o excepție?

Doamna cu amulete dădu din cap. Amuletele o urmară.

— Există aproximativ 100.000 de Jonsson în țara asta. Ce credeți că s-ar întâmpla cu afacerea mea dacă aș împărți plasturi pe gratis la toți?

Allan era de părere că afacerea doamnei s-ar duce de râpă dacă ar face așa, dar acum era vorba numai de unul dintre ei, nu de 100.000. Pentru siguranță, putea să pună un pic mai târziu un afiș la ușă, care să explice foarte clar, ca toți Jonssonii din țara asta să nu se mai obosească.

Doamna cu amulete era pe cale să răspundă, însă Julius era complet exasperat. Nu mai putea. Nu suporta nici măcar gândul să șchiopăteze de aici fără să-și fi pus plasture pe răni.

— Imediat aduci plasturele, spuse el. Ăsta e un jaf! Doamna cu amulete arăta mai mult surprinsă decât speriată.

— Cum adică un jaf? întrebă ea. Nu ai cu ce să jefuiești. Nu ai nici măcar un pistol cu apă. Dacă vrei să jefuiești, trebuie s-o faci cum trebuie.

Julius nu mai jefuise niciodată, însă se simțea jignit în numele tuturor hoților profesioniști. Cât de nerespectuos puteai să fii, ca victimă a unui jaf?

Allan o întrebă pe doamnă dacă avea de vânzare pistoale cu apă, ar putea fi o soluție care să-i scoată din blocajul în care intraseră.

Nu avea. Apropo, cum avea de gând să plătească pentru pistol? Dacă avea bani, nu era mai bine să dea pe plasturii prietenului?

Allan își dădu seama că avea dreptate. Dar totodată simțea și că era pe cale să ajungă la o înțelegere. Poate că doamna cu amuletele nu mai dorea să le facă probleme, la urma urmei. Se gândi repede la un plan de pace.

— Am văzut că aveți o cafenea mică, acolo, în colț. Dacă eu și prietenul meu ne așezăm acolo cu plasturii, nu dorește și doamna să bea împreună cu noi o cafea? Nu ar fi aceasta o schimbare neașteptată a situației?

Doamna cu amuletele zâmbi pentru prima oară. Îi înmână pachetul cu plasturi lui Julius, comentând că el și cu prietenul său nu îi mai datorau numai 36 de coroane, ci încă 20. Cafeaua costa zece coroane ceașca.

Julius aprobă recunoscător și-și târî picioarele până la primul scaun liber. Allan se întreba dacă se adăugau și alte cheltuieli pentru o bucățică de zahăr.

— Zahărul și laptele sunt incluse. Așezați-vă. Vin imediat.

Suedia

Sabine Jonsson a venit cu trei cești cu cafea, un bol cu zahăr, 300 de mililitri de lapte din frigider și trei chifle cu scorțișoară, pe care tocmai le încălzise la microunde. Julius terminase de pus plasturii și se hotărâse să rămână o vreme în ciorapi.

— Doar așa, să avem control asupra conturilor! spuse Allan. Cât costă chiflele?

— Oh, pot să fie la fel de gratis ca toate celelalte, oricum se duc naibii finanțele. Precum ați observat, sunt incapabilă să fac afaceri.

Allan observase în primul rând că Sabine dorea să vorbească. Poate că nu era prea distractiv să ședi acolo, în spatele unei tejghele, toată ziua. Și nici nu era mai distractiv, dacă veneau clienți care nu puteau să plătească.

— Domnișoară Sabine, păreți a fi un om generos, remarcă Allan. Povestiți un pic despre dumneavoastră, în timp ce mănânc o chiflă.

Analiza situației făcută de Allan era corectă. Era ca și cum ai fi apăsat pe un buton.

Ce dorea să știe? Ea avea 50 de ani, era nemăritată și nu avea nici prieteni, nici rude. În orice caz, nu pe partea asta a existenței.

— Pe care parte ați spus? se întrebă Julius.

— Pe partea asta. Mai e o parte, dacă o întrebați pe mama.

Allan a spus că dorea să știe mai mult despre partea cealaltă și că o va întreba cu plăcere pe mama. Oare unde se afla aceasta?

— Pe partea cealaltă.

— E moartă?

— Da.

Allan a terminat de mestecat chifla și a înghițit.

— Domnișoară Sabine, ați putea să încercați să faceți un rezumat la ce-ar fi putut să spună mama, dacă s-ar fi aflat în altă parte decât în partea aceea?

— Cum să nu. Partea spirituală este necunoscută multora. Iar Sabine aflase deja, de la mama ei, copil fiind, că îi semăna și că avea daruri pe care alții nu le aveau. Deci, mama Gertrud nu mai trăia, dar până când a murit a condus firma „De Partea Cealaltă SA", asistată de fiică, care nu-i spusese niciodată că nu vedea ce părea că vedea mama. Specialitatea lor era să dea consultații de clarviziune. Asta însemna că mamă și fiică țineau ședințe de spiritism la cererea clientului, invitau la cursuri despre cum se găsesc spiritele, cum să te porți cu spiritele rele și cum se răsplătesc cel mai bine paznicii prietenoși ai vechilor case. În comunicare, lucrau cu pendule, cristale, radiestezie, sunete și arome – totul cu intenția de-a stabili un pod între lumea pe care o cunoaștem și cea necunoscută, de pe partea cealaltă. De unde și numele firmei.

— Și amuletele pe care le aveți în jurul gâtului? întrebă Allan.

— Moștenire de la mama. Aproximativ jumătate din ce a lăsat în urma ei. Sunt simboluri pentru pământ, fecunditate și daruri. Sau prostii, prostii și iar prostii, dacă vreți.

— Dar nu credeți în partea cealaltă? întrebă Julius.

— Abia cred în asta. Viața mea e destul de mizerabilă.

Sabine avea multe pe suflet, multe pe care voia să le scoată la iveală. Acum însă era rândul ei să bage ceva în gură. Era rândul domnilor pentru mărturisiri. Ce mai erau în afară de hoți de magazine? Oricât de mult ar fi apreciat Sabine o poveste bună, de data asta prefera adevărul.

Julius aprobă rușinat. Își ceru scuze pentru încercarea de jaf. Însă, îl dureau așa de rău și călcâiul, și sufletul. Încă îl mai dureau.

— Există ibuprofen pe un raft lângă casa de marcat, spuse Sabine. Poți să lași banii pe care nu-i ai pe tejghea.

Julius a mulțumit și a plecat șchiopătând. Între timp, Allan începuse să povestească. Într-un fel erau diplomați, aveau în orice caz pașaport diplomatic. În schimb, istoria cu portofelul nu era adevărată. Întâmplarea i-a purtat într-o călătorie pe care au făcut-o fără voia lor din Indonezia, unde lucraseră ca negustori de legume. În timpul călătoriei, au întâlnit-o pe doamna ministru de externe suedeză, care i-a ajutat și i-a ridicat la rangul de diplomați, mai mult din motive practice, dar orișicum. În SUA, Allan și doamna ministru de externe l-au întâlnit pe președintele Trump, la cererea acestuia. După aceea, cel mai bine era să se întoarcă în Suedia. Apoi au stat la Arlanda, cu numai douăzeci de dolari în buzunar. Împrejurări nefericite au făcut ca banii să se termine. Fără niciun ban, nu le rămânea decât să plece pe jos. Până n-au mai putut să meargă.

Asta era – un negustor de legume care, după întâlnirea cu președintele american, a plecat în Suedia cu pașaport diplomatic, dar fără bani. Sabine bănuia că erau mai multe de povestit, iar Allan a recunoscut că așa era.

— Dar poate nu trebuie să povestesc totul dintr-odată.

Nu, în niciun caz. Sabine era bucuroasă că nu-i gonise cu mătura pe Allan și pe Julius, lucru la care se gândise o vreme.

— Acum e din nou rândul dumneavoastră, spuse Julius.

Ajunsese să fie aproape la fel de încântat de această femeie, cum fusese de doamna ministru Wallström.

— Ce s-a întâmplat cu „De Partea Cealaltă SA”? Bănuiesc că firma nu înflorește, având în vedere că stați aici și conduceți magazinul ăsta?

— S-a întâmplat ca mama să moară vara trecută. La vârsta de 80 de ani și câteva zile. Ea a condus afacerea în toți acești ani. Comunica mereu cu spiritele când se droga cu LSD.

— O făcea des? întrebă Julius.

— Încontinuu, precum am zis. Însă astă-vară o călătorie din asta a mers foarte prost și și-a pierdut viața. Sau poate a schimbat doar partea.

— Aoleu! Și cum s-a făcut schimbul?

— Trebuia să meargă la o ședință de spiritism în Södertälje, iar eu am fost de părere să o însoțesc, mama se trotilase bine de tot și fără mine n-ar fi putut să găsească drumul nici până acolo, nici până acasă. Pe peron a zărit o stafie, pe care numai ea o vedea. A spus că era dușmănoasă și a început s-o fugărească pe șine, înainte să apuc eu să opresc pe vreuna dintre ele. Așa că a fost călcată de trenul de 11:25, dinspre Norrköping.

— Aoleu, a spus din nou Julius.

— Și stafia ce-a pățit? a întrebat Allan.

Lucruri de-astea pot fi spuse doar de cei care toată viața lor nu s-au gândit niciodată înainte să vorbească.

Sabine s-a uitat la Allan cu o privire obosită.

— E greu să omori o stafie.

A continuat să povestească cu o voce scăzută despre veniturile provenite de la „De Partea Cealaltă SA”, care mergeau când pe tabletele mici și dulci de LSD, când pe timbrele cele mai mari, dar tot la fel de dulci, de LSD cu imagini hazlii. Mama și fiica s-au salvat, deoarece locuiau gratis într-o cabană, pe proprietatea bunicii lui Sabine. Și bunica a murit vara trecută, în vârstă de 99 de ani, iar înainte ca mama să apuce să-și dea seama că a moștenit o casă întreagă pe care să o transforme în droguri, a avut loc incidentul în care a început să urmărească o stafie, până a ajuns ea însăși pe partea cealaltă sau pe unde o fi ajuns.

— 99 de ani, spuse Allan. Nu era foarte bătrână. Dar ia spune-mi, cum o duci cu narcoticele?

— La naiba, răspunse Sabine. Probabil de aceea am fost un ucenic incompetent al mamei. Spunea mereu că trebuie să te *eliberezi*. Poate că gândesc prea mult.

Allan a început să fredoneze.

— Julius cel de aici gândește mai tot timpul, însă rareori am văzut să ajute.

Gânditorul menționat nu se sinchisi de comentariile lui Allan.

— Deci ai moștenit o casă întreagă de la bunica ta? întrebă el în schimb.

Sabine dădu din cap aprobator.

— După ce a fost vândută și s-au plătit înmormântările și totul, am rămas cu două milioane. M-am gândit ce vreau să fac cu viața mea și am ajuns la concluzia că *antreprenor* era ceva ce mi se potrivea. Sunt extraordinar de bună la cifre. Acesta este cel mai frumos cuvânt din lume, dacă mă întrebați. *Antreprenor!*

Julius a fost de acord. Existau cuvinte și expresii care le eclipsau pe celelalte. *Antreprenor* era unul din acelea. *Fără bon,* un altul.

Însă totul a ieșit pe dos. În primul rând, firește, nu au ajuns banii pentru un local în centrul Stockholmului, unde se afla și clientela. Din cauza asta stătea unde stătea, la șapte kilometri nord de centrul evenimentelor. Pe de altă parte, și-a ales singură calea greșită, tocmai din cauza faptului asupra căruia și Allan a făcut-o atentă: a *gândit* prea mult.

— Îmi dai voie să întreb cum a sunat gândul care te-a condus la un magazin în Märsta? întrebă Allan.

— Cred că a fost așa cum ai făcut tu, răspunse Sabine. M-am așezat la masa din bucătăria bunicii, cu hârtie și creion. M-am gândit: cu cât e mai mare grupul-țintă de clienți interesați, cu atât șansele mele de a reuși sunt mai mari. Totul a dus la două adevăruri universal valabile. Unul era faptul că toți oamenii mănâncă atâta timp cât trăiesc. Și celălalt e că totuși, până la urmă, mor. Toți, fără excepție.

— Poate cu excepția lui Allan, a spus Julius. A împlinit, nu demult, 101 ani.

— Hopa, zise Sabine. Asta numesc eu să fii cu un picior în groapă. Ce păcat că nu ai niște bani, că altfel îți vindeam un coșciug.

Allan s-a uitat împrejur. Nu exista niciun sector de coșciuge.

— Dar stai puțin, zise el. Dumneata răspunzi și de firma de servicii funerare de alături?

Sabine a zâmbit la capacitatea lui Allan de a trage concluzii.

— Foarte bine! i-a răspuns ea. Ca să trăiești, ai nevoie de mâncare, de aceea magazinul. Și când mori, ești înmormântat. De aceea, producerea de coșciuge. Doar atât. Vânzare de coșciuge.

Allan simțea că devine filosof, de când auzise povestea Sabinei.

— Viața și moartea, spuse el. Și între, stafiile.

— Oricum, de pe urma stafiilor puteai câștiga bani, cel puțin dacă în același timp aveai de gând să te sinucizi cu drogurile. *Viața,* ca idee de afaceri în versiunea mea, nu făcea doi bani, încă dinainte ca voi să începeți să goliți magazinul de mărfuri, fără să plătiți. Și încă și mai rău a mers cu moartea.

Lui Julius îi era milă de noua lui cunoștință. Și se rușina un pic din cauza jafului eșuat.

— Nu ați spus că sunteți extraordinar de bună la cifre?

— Da, sunt! Dacă vreți, pot să vă spun cât de mare va fi pierderea pentru următoarele trei luni. Și cu câte procente în plus o să fie în trimestrul care vine.

— Înțeleg!

Sabine continuă:

— S-a dovedit că cei care sunt în viață nu vor să creadă că asta e o stare trecătoare. Oamenii nu se așteaptă să moară și de aceea nu-și aranjează treaba cu sicriul până nu le-a venit timpul. După ce au murit, spre surprinderea lor, nu ai nicio șansă să mai faci afaceri cu ei.

— Dar înainte să moară, măcar au cumpărat mâncare, nu? întrebă Julius. Ca să nu moară, vreau

să spun.

— Da, așa s-ar presupune, dar cumpără foarte rar de la mine.

Prima, ultima și singura campanie de publicitate („Alimente și coșciuge la preț mic”) în ziarul local gratuit a fost începutul unor bârfe ce s-au împrăștiat până la inspectorul municipal pentru protecția mediului și a sănătății, care a venit într-o vizită inopinată, pentru a se asigura că nu erau stocate cadavre în frigiderele cu lactate.

— Campania aceea a fost cea mai proastă idee a mea de până acum, dintr-un șir de alte idei proaste.

Julius a întrebat ce avea de gând să facă acum, dacă afacerile mergeau așa de prost de ambele părți ale peretelui. Sabine nu știa. Nimic altceva decât că se plictisise de tot. Măcar dacă mama nu o influențase cu puterile alea supranaturale. Ceea ce avea de fapt – în afară de cifre – era un talent *artistic.*

— Talent artistic? întrebă Allan.

— Da, pot să vă fac un portret, dacă vreți. Să zicem 4.000, plătiți? Nu, sigur că nu.

Lui Allan i-a părut rău că nu avea bani.

— Dar, apropo. Mă simt responsabil pentru mai tânărul Julius și pentru cum se simte el. Bășica de la picior, de care s-a plâns neîncetat de îndată ce i-a apărut, nu a fost o priveliște frumoasă. Putem să contribuim cu ceva, dacă domnișoara Sabine ne lasă să stăm o noapte sau două? Putem să dormim pe podea acolo, lângă iaurturi, dacă e nevoie. Promit să nu mor în somn, ca să nu aveți din nou probleme cu inspecția sanitară.

Julius a profitat, la rândul lui.

— Iar eu mă pricep la tâmplărie. Poate aveți nevoie de mai multe coșciuge în colecția dumneavoastră?

Să-i lase să stea peste noapte? S-au mișcat repede, în mai puțin de o jumătate de oră, din clienți fără bani au ajuns oaspeți care voiau să înnopteze. Însă Sabine observase ceva ce bănuia

de la început, că se simțea bine în compania bătrânilor. Așa că… de ce nu? I se adresă lui Julius.

— Tinere, spuse ea. Unde altundeva te-ai gândit s-o pornești cu călcâiele astea ale tale? Și dacă am înțeles bine, în timp ce încercai să mă jefuiești, chiar dacă ai putea să mergi, n-ai avea unde să te duci.

Adevărul era că nici nu voia să scape de Allan și Julius.

— Am un apartament cu două camere la un etaj mai sus. Unul dintre voi poate să doarmă în patul suplimentar din hol, celălalt, pe canapeaua din prăvălia de coșciuge. Sau într-unul dintre sicrie, dacă se simte mai bine. Perie și pastă de dinți găsiți lângă plasturi și unde se află aceștia deja știți.

— Poate și un aparat de ras? întrebă Allan. Nu mai contează, având în vedere perspectiva falimentului, așa îmi zic!

— Ia două. Le adaug la socoteală.

Suedia

Când Sabine a coborât din apartament în dimineața următoare, Julius era în plină activitate cu producția de coșciuge. Allan rămăsese întins pe canapea și privea.

— Ce face? întrebă ea surprinsă.

— Nu știu, răspunse Allan. Oare se pregătește să moară?

— Bună dimineața, spuse Julius. Plătesc pentru găzduire. Am fost întotdeauna bun la tâmplărie, nu v-am spus? Hai să și lăcuim coșciugele! Asta poate să crească vânzările.

— De la nimic la aproape nimic? întrebă Sabine. Ați apucat să luați micul dejun în prăvălie?

Nu, nu îndrăzniseră. Însă Julius se gândea că, dacă aveau voie să mai rămână în camera de oaspeți și în atelierul de tâmplărie câteva zile, putea să deschidă cu plăcere magazinul dimineața. Atunci, Sabine ar putea să doarmă mai mult, poate că nu a avut prea des ocazia?

Răspunse că era o ofertă ce merita analizată, însă genul ăsta de hotărâre nu trebuia luată pe stomacul gol.

— Haideți să mâncăm.

Micul dejun consta dintr-o chiflă cu cașcaval, suc și cafea de la automat. Între timp, prăvălia a avut patru clienți, fiecare făcând mici cumpărături. Julius a adus norocul cu el. Și mai știa și să utilizeze casa de marcat!

— 58 de coroane, vă rog. Mulțumesc. Aveți două coroane rest. Să aveți o zi bună.

Sabine s-a gândit că falsul diplomat părea mai priceput decât dădea impresia la prima vedere. Și până acum nu fusese nici scump la întreținere. Cheltuielile adunate se opreau la un pachet cu plasturi, câteva cești de cafea, o chiflă dulce, una cu cașcaval, puțin suc și una sau poate două pastile

de ibuprofen. Cel care se numea Allan nu era la fel de folositor, însă pe de altă parte era și mai ieftin.

Existau deci motive obiective ca să-i lase pe bătrâni să stea. În afară de faptul că se simțea bine în compania lor.

— Sigur, puteți să locuiți aici o perioadă, spuse ea. Dar să nu faci prea multe coșciuge, că depozitarea lor costă.

SUA

Doamna cancelar federal Merkel tocmai avusese la Washington prima întâlnire cu președintele Trump. Acolo i s-a comunicat că NATO nu era bun de nimic. Și că NATO era fantastic. Iar Trump iubea Germania. Și că Germania trebuia să se disciplineze în anumite privințe. Și că legăturile dintre cele două țări erau strânse. Și că singurul punct care îi unea era faptul că amândoi au fost interceptați de către Obama.

Reîntoarsă la Ambasada Germaniei, a fost îndrumată imediat către o încăpere specială, protejată de interceptare.

Acolo o așteptau ambasadorul Germaniei, ambasadorul german la ONU și șeful serviciului german de informații din SUA.

Doamna cancelar federal, care crezuse că ziua ei nu putea fi mai proastă, a înțeles că de fapt putea să fie. Șeful serviciului de informații a deschis ședința.

Situația era că așa cum fusese deja informată doamna cancelar federal, Coreea de Nord reușise să strecoare patru kilograme de uraniu îmbogățit în Phenian cu ajutorul unui vas care se numea „Glorie și Putere”. Expertul elvețian în arme nucleare, pe care Kim Jong-un îl prezentase la o conferință de presă, s-a dovedit a fi suedez. Se numea Allan Karlsson și nu era de partea lui Kim Jung-un, așa cum se crezuse inițial. În schimb, a reușit să părăsească Phenianul și să ajungă la New York. Și a luat cu el și uraniul îmbogățit.

— În America? Uraniul este *aici*? întrebă doamna cancelar federal.

— Da, confirmă șeful serviciului de informații. E foarte exact, este aici.

Allan Karlsson îl întâlnise pe președintele Trump în urmă cu câteva zile, împreună cu doamna ministru suedez de externe Wallström, ea

fiind și reprezentantul Suediei în Consiliul de Securitate.

— Da, știu cine este, spuse Angela Merkel. Un om competent. Știm ce s-a discutat la întâlnire?

— Nu în mod direct. Președintele Trump a constatat că într-adevăr ministrul de externe Wallström și Karlsson nu au comis nicio greșeală și i-a avertizat să nu se mai repete.

— Pare tipic pentru președintele Trump, remarcă Angela Merkel.

Doamna cancelar federal mai trecuse prin asta. Simțea în aer că erau mai multe de povestit.

— Și? întrebă ea.

— Ei, și după această întâlnire, Allan Karlsson a dat din întâmplare peste ambasadorul Breitner în fața sediului ONU. Ambasadorul a înțeles imediat că există posibilitatea de-a obține informații secrete și l-a invitat pe acesta și pe prietenul său, Jonsson, la masă. Șeful serviciului secret de informații arăta îngândurat. Dar nu atât de îngândurat ca ambasadorul la ONU, care ședea alături de el.

— Și? întrebă din nou Angela Merkel.

— Cum a fost a fost, dar ambasadorul le-a promis lui Karlsson și prietenului său, la dorința lor, să-i parvină Republicii Federale o geantă diplomat. Au spus că ar conține o informație importantă, referitoare la arma nucleară, pe care Karlsson a vrut s-o dea mai întâi președintelui Trump, însă s-a răzgândit după întâlnirea privată avută cu acesta.

Doamna cancelar federal simți o oarecare afinitate cu acel Karlsson. Păreau să fi trecut amândoi prin aceeași experiență legată de președintele american.

— Și acum, aveți de gând să-mi predați mie informația, ca eu să o iau în considerare și să o dau mai departe analiștilor noștri de la Berlin?

— Nu chiar, a spus șeful serviciului secret de informații. Geanta diplomat conține cele patru

kilograme de uraniu îmbogățit. Și o scrisoare către dumneavoastră, doamna cancelar federal. Scrisă pe trei șervețele.

— Trei șervețele? întrebă doamna cancelar.

Dar, de fapt, gândea: patru kilograme de uraniu îmbogățit? Aici? La Ambasada Germaniei de la Washington?

*

După ce s-a terminat ședința de informare, doamna cancelar federal a mai aflat că numele de cod „sparanghel", de curând interceptat, însemna chiar sparanghel și nimic altceva. Și Karlsson, conform propriilor informații, a auzit că o încărcătură mare de uraniu îmbogățit, de 500 de kilograme, era așteptată la Phenian. Șeful serviciilor de informații din orașul Dar es-Salaam fusese deja anunțat, așa cum se cerea. Deoarece mostra trimisă a făcut tot drumul până la Phenian prin Africa, aveau motive să creadă că nord-coreenii vor încerca din nou să meargă pe aceeași rută.

Doamna cancelar federal Merkel știa foarte multe, dar în acest caz nu-și putea da seama dacă ambasadorul la ONU Breitner putea fi considerat erou național sau, dimpotrivă, unul dintre cei mai mari idioți ai Republicii Federale. Până una-alta, a ales să-l considere ceva pe la mijloc.

Suedia

Zilele veneau și treceau. În fiecare dimineață, Julius deschidea prăvălia, în timp ce Sabine pregătea o oră mai târziu micul dejun pentru ea și pentru domni. Julius și Sabine oftau apoi pe rând o bună bucată de vreme, în timp ce Allan își scotea tableta neagră, ca să citească cu voce tare. După ce luau masa, Sabine se așeza la casa de marcat, Julius mergea la slujba lui de producător de coșciuge, iar Allan se întindea confortabil pe canapea.

Acum, că diplomații se stabiliseră acolo, Sabine găsi de cuviință să creeze câteva reguli. În primul rând, era vorba de igienă. Scoase câte patru seturi de haine, rămase de la bunicul din partea mamei, și le-a cerut să facă zilnic duș, după care să îmbrace un rând nou de haine.

Reguli severe, au considerat Allan și Julius. Însă au ascultat.

Norocul pe care l-a avut Julius cu cei patru clienți în timpul micului dejun s-a dovedit a fi temporar. Afluxul de clienți care aveau nevoie de mâncare ca să trăiască părea să fie limitat. Și nici nu a apărut vreun client care dorea să se pregătească în schimb să moară.

Julius se plimba în ciorapi, în timp ce călcâiele i se vindecau. Cu permisiunea lui Sabine, a îmbunătățit producția de coșciuge, vopsindu-le în diferite culori, pentru că văzuse el undeva că așa se procedează. Era de părere că nu pierdeau altceva decât costul vopselii. Sabine modifică cifrele, ca să-și păstreze aceeași nuanță de roșu la bugetul din trimestrul care urma.

Vitrina era împodobită acum cu cinci sicrie din lemn masiv de brad în culorile alb, albastru deschis, roz, verde-măsliniu și gri. În atelierul de tâmplărie existau de asemenea două sicrie gata făcute, dar nevopsite și încă două în lucru.

Piața de coșciuge la periferia nordică a Stockholmului părea să fie moartă. Când Julius o întreba pe Sabine cum gândea ea referitor la stabilirea prețului și a locației afacerii, primea răspunsuri evazive. Când voia să știe cum arăta concurența din apropiere, Sabine îi răspundea că și ea își dorea să știe acest lucru.

*

După două săptămâni, rosătura de la pantof a lui Julius era vindecată, în timp ce vânzarea cumulată de coșciuge rămăsese pe loc, la zero. Cu ajutorul internetului, el a identificat serviciul de pompe funebre Berglund drept concurentul cel mai apropiat geografic. Sabine i-a promis că va avea grijă de toți clienții, care oricum n-o să apară, în timp ce el era plecat în recunoaștere.

Până la firma Berglund era o plimbare plăcută de 20 de minute. Acolo, Julius a fost întâmpinat de o femeie îmbrăcată într-un sacou negru și o fustă în carouri. I-a urat bun venit clientului, prezentându-se drept Therese Berglund, administratoarea firmei împreună cu soțul ei, Ove, care din păcate nu era prezent. Julius a dat mâna cu ea, fără să vadă vreun motiv imediat care să-l oblige să-și spună numele.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt curios să știu ce coșciuge aveți, răspunse Julius.

Therese Berglund nu era obișnuită ca relația cu un client nou să înceapă în felul acesta. De regulă, începea o conversație, din care afla cine murise, urmată de o serie potrivită de condoleanțe din partea ei.

— Aha, spuse ea, cam nesigură.

— Văd că oferiți coșciugele în culori diferite, pot să întreb ce fel de material folosiți?

Therese Berglund i-a povestit că sicriele de care întrebase domnul erau făcute dintr-un placaj dur și

de aceea erau la un preț foarte convenabil. În schimb, nu s-au zgârcit la finisaj, astfel încât firma Berglund a putut întotdeauna să ofere sicrie care să exprime cea mai mare demnitate și în același timp să nu coste atât de mult pe cât s-ar fi putut crede la prima vedere.

— Și la cât se ridică prețul la cele de acolo? Cel roz și cel albastru?

— 6.400 de coroane bucata.

— La naiba, făcu Julius.

Coșciugele lui și ale lui Sabine, din lemn masiv de brad, ar trebui să coste cam în jur de 15.000 mii, pentru ca afacerea să fie oarecum profitabilă. Coșciugele din placaj arătau la fel de bine.

Therese Berglund a ridicat din sprâncene auzind înjurătura nepotrivită a clientului.

— Deși oferim cu plăcere soluții complete cu pachete diferite de înmormântare, care includ sicriul, bineînțeles, însă și alte servicii, precum invitații, broșuri cu program, decorarea sicriului și scrisori de mulțumire. Sunt multe la care trebuie să te gândești când o persoană dragă și apropiată moare și ești copleșit de durere. În ce măsură ne implicăm noi și totodată și costurile la care se ridică le hotărâm împreună cu cel îndurerat.

— Așa deci, zise Julius. Deși în cazul meu nu e nimeni apropiat și drag care să fi murit.

Antreprenoarea de pompe funebre Therese Berglund s-a uitat la clientul care în mod clar nu era cu adevărat client.

— Atunci de ce… a întrebat ea.

— Ei, moartea așteaptă oricând la cotitură, e bine să fii pregătit. Apropo, faceți chiar voi coșciugele?

— Sau sicriele, cum am mai zis, sublinie Therese Berglund. Nu, sunt produse în Estonia pentru noi. Când avem comenzi speciale, durează două săptămâni, însă în general le avem în stoc. Nu înțeleg interesul dumneavoastră pentru sicriele noastre, dacă nimeni…

— Nu vă mai deranjez, încheie Julius. Mulțumesc pentru explicații. Aveți niște coșciuge foarte frumoase, într-adevăr. Și la un preț bun! Ne vedem când oi da în primire. Sau nu chiar în mod direct, dar înțelegeți ce vreau să spun.

* * *

Știrea cea proastă era că serviciul de pompe funebre Berglund vindea coșciuge la fel ca ale lor, dar la jumătate de preț. Știrea și mai proastă era că firma Berglund oferea pachete cu servicii, astfel încât devenea și mai puțin posibil ca cineva să apeleze în schimb la Julius, Sabine și la cel cu tableta lui neagră. Și se pare că pentru vânzare nu era bine să-i spună coșciug, ci sicriu pentru înmormântare.

Sabine era de părere că putea să se numească oricum, numai să se pornească vânzarea. Cei doi participanți la ședința de urgență au fost de acord că nu existau decât două căi de mers înainte: ori să îngroape ideea cu coșciugele, ori să o dezvolte.

— Lăsați-mă să mă gândesc puțin, zise Julius.

— Of, răspunse Allan de pe canapeaua lui.

Julius se gândea.

Se gândea că cel care comanda, de exemplu, un sicriu roz, o făcea dintr-un motiv anume. Firmele de pompe funebre îi spuneau „pulbere roz”.

Un sicriu cu care puteai să te identifici… Julius gândi mai departe. *Sicrie personalizate,* oare putea asta să fie ceva?

Un sicriu în culorile curcubeului, pentru cineva care apăra până și în moarte dreptul de-a îmbrățișa pe cineva de același sex?

Un sicriu Harley Davidson, pentru cineva care avea preferințe în direcția asta?

Sau pur și simplu un sicriu Iisus pentru cineva religios?

Un sicriu pentru cineva de la protecția mediului?

Un sicriu pentru un microbist? Pentru mulți, fotbalul era egal cu a învinge sau a muri. Și când ai murit, poate vrei să arate mai degrabă ca o victorie!

Un sicriu Elvis Presley? Julius cunoscuse în tinerețea lui o copie a lui Elvis, care cânta cumplit de prost și care semăna mai mult cu Gustav al V-lea al Suediei decât cu The King. S-a zvonit că din cauza asta cineva l-a omorât cu mulți ani mai târziu, într-un bar de karaoke. Însă, dacă mai era încă în viață și se gândea să o încheie, era un exemplu firesc de potențial client.

— Hai că începe să mai arate a ceva, răspunse Sabine, când Julius a făcut bilanțul ideilor sale. Pot să pictez tot ce ai propus. Și multe altele. Pot realiza un sicriu Harley Davidson în două sau trei zile. Elvis ar putea să-mi ia o săptămână. Elvis tânăr ar fi de preferat. Nu era așa gras în tinerețe, așa că nu am consuma multă vopsea.

S-a bucurat de lauda indirectă primită de la Sabine. Pasul următor era să găsească o cale de-a răspândi mesajul. N-ar merita să încerce din nou să publice un anunț în ziarul local din Märsta?

— Nu, spuse Sabine. Conceptul nostru e mai degrabă internațional. Crezi că există vreo expoziție care să se potrivească acestei idei? O expoziție de coșciuge?

Julius nu auzise niciodată vorbindu-se despre expoziții de coșciuge, însă lumea era nebună, așa că, de ce nu?

— Stați să caut un pic, spuse el și îi ceru lui Allan să-i împrumute tableta neagră.

— Ce-ai spus? întrebă Allan de pe canapeaua lui. Cine o să vă mai povestească ce se întâmplă și nu se întâmplă în lume?

— Ce-ai zice de nimeni? întrebă Julius.

Sabine evită o ceartă între bătrâni.

— Mă duc să iau laptopul meu. Mă întorc imediat.

* * *

Au ales o expoziție internațională. 99% din potențialul unui sicriu Elvis Presley se afla în mod rezonabil în afara graniței Suediei. Numai ca să dăm un exemplu.

Julius a găsit ce căuta. În Stuttgartul nemțesc. Acolo urma să aibă loc în viitorul apropiat cel mai mare târg de turism din lume. Se potrivea ca o mănușă. 2.000 de expozanți din 99 de țări. Birouri de turism, lanțuri hoteliere, organizații turistice, rulote, remorci, loc de camping, corturi, rucsacuri și alte sute de lucruri.

— Coșciuge? a întrebat organizatorul german al expoziției, când a sunat Julius ca să rezerve un stand. De regulă nu ne amestecăm în ceea ce vor să comunice expozanții, însă ar trebui totuși să fie relevant pentru tema generală a expoziției.

Păi, da, este, răspunse Julius. *Ultima călătorie* este și asta o călătorie, poate cea mai importantă dintre toate. Nu-i așa?

Organizatorul expoziției, care mai devreme în aceeași zi primise o înscriere de la o firmă slovacă producătoare de încălțătoare, a realizat că nimic nu-l mai putea surprinde.

— Bineînțeles, domnul meu. Vă trimit formularele. Dumneavoastră și… sicriele dumneavoastră sunteți bine-veniți.

*

Acum era vorba să prioritizeze. Aveau nevoie să ia cu ei câteva mostre. Ce temă se potrivea în cazul acesta cel mai bine dintr-o perspectivă internațională?

Sabine se gândea ce-ar putea să funcționeze mai bine la nemți. Un sicriu care zice „Nu energiei atomice” ar fi destul de atrăgător?

Allan stătea întins și trăgea cu urechea. A intrat în vorbă, spunându-le că n-o să meargă. Nici în

Germania și nici în altă parte a lumii. Nemții se hotărâseră deja să scape de energia atomică, care mai era atunci poanta să protesteze față de ea? Pentru toți ceilalți, catastrofa nucleară de la Fukushima era deja istorie. Oamenii preferau să se neliniștească pentru ceea ce urma să vină, nu pentru ceea ce a fost, sau, în cazul acesta, pentru ceva care era în curs de desfășurare.

Între timp, poate ar putea vinde un sicriu antinuclear sau două tocmai în Japonia. Acolo memoria oamenilor e mai bună și mai de lungă durată. Radioactivitatea peștelui din marea de la Fukushima era cu toate astea de 2.000 de ori mai mare decât era permis. Iar de curând atinseseră niveluri de peste 500 unități Sievert pe oră la reactorul care se defectase.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Julius, care de fapt nu dorea să știe, deja renunțase la ideea de sicriu antinuclear.

Dacă nivelul era doar de trei, s-ar fi putut supraviețui, observă Allan.

— 300?

— Nu, trei…

Sabine mormăi că treaba asta era chiar optimistă.

Exista, în schimb, ceva în tableta neagră a lui Allan care ar putea să fie în avantajul afacerilor?

— Poate, răspunse Allan.

Tableta oferea toate știrile importante din toate colțurile lumii, un pic de muzică și ceva femei goale. Personal, se concentra pe prima ofertă amintită.

— Situația de acum este că noi, cei care o ducem bine, vrem să nu mai avem de-a face cu cei care o duc rău.

— Și cum arată modelul de afaceri legat de ideologia asta?

Allan nu era sigur, însă se înecau o grămadă de oameni în Marea Mediterană în fiecare zi și, când

pluteau la țărm, ici-colo, aveau firește nevoie de un sicriu.

Sabine a spus că niciun emigrant în viață nu aparținea, probabil, grupului țintă. Unul înecat, cu atât mai puțin.

Allan era de părere că ea avea dreptate. Julius era impresionat de cuvintele pe care le rostea Sabine. Atât „modelul de afaceri", cât și „grupul țintă" în doar două propoziții!

— Cred că ai nas pentru afaceri, remarcă el.

— Nas pentru afaceri *proaste,* îl corectă Sabine.

— Ai experiență cu expoziții? o întrebă Julius.

— De fapt, da.

Odată, cu 20 de ani în urmă, mama o luase cu ea într-o călătorie la Las Vegas. Acolo avea loc o expoziție despre „perspectiva spirituală", ceea ce în traducere liberă însemna o întrunire mare între mama și 25.000 de persoane cu aceleași preocupări, din toată lumea.

Mama era interesată în primul rând de prezentarea despre „Vindecare cu ajutorul energiei spirituale", însă a reușit s-o piardă, la fel ca pe majoritatea celorlalte din program, deoarece foarte repede a descoperit că se vindea LSD în toate formele posibile, aproape peste tot în perimetrul expoziției.

Ce s-a întâmplat după aceea a fost că mama a stat în camera de hotel trei din cele patru zile ale expoziției, încercând de mai multe ori să se teleporteze pe ea și pe Sabine către Suedia. Mama a spus că a reușit de fiecare dată, dar fiica ei, cu gândirea prea limitată, a rămas de fiecare dată în Las Vegas.

Julius începuse să creadă că era pe cale să se îndrăgostească.

— Săraca, draga de tine, zise el. Prin ce a trebuit să treci!

— Ei, răspunse Sabine, îmbujorându-se.

Călătoriile cu LSD nu erau mult mai diferite acolo decât acasă. În timp ce mama – sau, cel

puțin, sufletul ei – încerca să călătorească înainte și înapoi peste Atlantic, fiica se plimbase printre standurile de la expoziție, învățând bazele comunicării cu propriul înger păzitor. Pentru 2.800 de dolari americani i s-a oferit să cumpere un întreg pachet de începător, care includea un DVD, un manual și un CD, care conținea 90 de minute de tăcere.

— „Vocea îngerilor”, așa se numea discul. Coperta explica faptul că CD-ul era gol deoarece îngerii, în general, nu vorbesc.

Cultivatorul de sparanghel, pensionat fără voia lui, își dădu seama că posibilitățile de afaceri în lumea largă erau nesfârșite.

— Dacă dăm greș cu proiectul de coșciuge, poate că am putea reactualiza activitatea mamei tale, zise el.

— Poate că da, răspunse Sabine.

Rusia

Gennadii Aksakov a crescut în Leningradul anilor ’50. Tatăl său era profesor de filosofie, mama lucra la bancă. Părinții erau iubitori și grijulii cu singurul lor copil. Gena a primit cadou, când a împlinit zece ani, o crosă de hochei și o pereche nouă de patine, dar hocheiul nu-l atrăgea deloc. Era o activitate prea colectivă. Același lucru și cu fotbalul.

În schimb, a fost atras de stilul de arte marțiale sambo, autoapărare fără arme. Acolo te luptai corp la corp și nu te bazai decât pe tine însuți. I se potrivea mai bine temperamentului său. Pe lângă asta, în sala de antrenamente îl întâlnise pe Volodia. Erau amândoi de aceeași vârstă, la fel de buni pe salteaua de antrenament, râdeau de aceleași lucruri, priveau cu aceiași ochi existența. Pe scurt, deveniseră cei mai buni prieteni și așa au continuat să fie, 50 de ani mai târziu.

Gena venea și pleca la locul de muncă al lui Volodia cum dorea. Era singurul care scăpa de controlul de securitate extrem de riguros de la fiecare intrare sau ieșire. Adevărul era că nici măcar nu bătea la ușă când intra în biroul privat al prietenului său. Ca în ziua aceea:

— Salut, Volodia, spuse el. Tocmai am vorbit cu prietenul nostru din Habarovsk. Trebuie să recunosc, e un tânăr ambițios. Care, din păcate, a început să semene cu micuțul Cel Mare din Phenian.

— Cum așa? întrebă președintele Putin.

— Vrea centrifuga aia. Spune că e nevoie de ea, dacă vrea să-i facă pe americani și pe chinezi să sughițe în cor.

Putin zâmbi la imaginea descrisă de prietenul său. Un chinez care sughița și un american sughițând la fel de tare, alături. Frumos.

*

„Prietenul din Habarovsk” era noul șef de la fabrica de plutoniu, la nord de capitala nord-coreeană. Întâmplarea a făcut că responsabilului centralei i s-au luat zilele atunci când nu i-a reușit misiunea, și a fost înlocuit de bărbatul care pentru cei din jur era cunoscut numai cu numele de „domnul inginer”. După ce sus-numitul inginer s-a spânzurat cu un cablu electric în camera frigorifică a laboratorului, postul a fost vacant câteva săptămâni, până când Kim Jong-un a reușit să-l convingă pe Putin la Moscova să se milostivească de situația în care se aflau nord-coreenii. Cel puțin așa prezenta lucrurile Marele Conducător, cum că rușii abătuți de la învățătura cea dreaptă mai aveau totuși niște rămășițe de inimă comunistă.

Adevărul era că Putin și mâna lui cea dreaptă și secretă, Gennadii Aksakov, nu aveau altceva în program decât să destabilizeze anumite părți ale lumii, cu intenția ca în mod indirect să întărească Rusia. Până în acel moment și în mod general, Volodia și Gena nu erau pregătiți să trimită nicio centrifugă de plutoniu smintitului din Phenian. În schimb, au oferit un inginer siberian foarte calificat. Din Habarovsk, nu prea departe de granița nord-coreeană cu Rusia.

Bărbatul din Habarovsk a avut un început dificil, însă la scurt timp s-a dovedit că era o resursă bună, așa cum se așteptase președintele. Deja la câteva săptămâni după ce fusese instalat, reușise prima explozie subterană. Bineînțeles că a provocat agitație mare, conform planului. Putin, împreună cu Cel Mare, s-au înțeles ca amândoi să se arate la fel de revoltați ca toți ceilalți.

Cel nou era, bineînțeles, în primul rând loial față de Moscova și uraniul folosit era rusesc. Bărbatul din Habarovsk raporta periodic lui Gennadii Aksakov. De aceea, Volodia și Gena știau tot ce trebuia știut despre suedezul de 101 ani care

vizitase laboratorul și crease haos. Kim Jong-un l-a pisat îngrozitor pe președintele Putin ca rușii, cu rețeaua lor globală de agenți, să-l caute pe Karlsson și să-i taie gâtul, însă lui Putin bătrânelul începuse, în secret, să-i devină simpatic. Imaginează-ți, să ai peste 100 de ani, să ajungi la Phenian și să-l amețești pe micul Cel Mare în halul ăsta! Chiar dacă bătrânul nu ar fi dispărut, președintele l-ar fi lăsat în pace. Problema ar trebui să se rezolve de la sine într-un timp nu tocmai îndepărtat.

Știrea zilei era deci că bărbatul din Habarovsk se alăturase cicălelii lui Kim Jong-un de-a obține o centrifugă de plutoniu. Volodia a citit pe fața lui Gena ce gândea acesta.

— Mm, spuse președintele. Trimite-i tâmpenia aia. Însă sper să nu exagerăm cu chestia asta, nu-i așa, Gena?

Suedia, Germania

Sicriul în culorile curcubeului i-a însoțit. Împreună cu un sicriu Harley Davidson, un sicriu Ferrari, un sicriu Golful-este-cel-mai-bun-lucru, un sicriu John Lennon/*Imagine,* un sicriu cu Porumbei-albi-în-stol-pe-un-fundal-albastru-deschis, un sicriu cu Zâne-dansând-pe-câmpie și un sicriu Apus-de-soare-în-mare.

Sabine a fost rapidă și a găsit un dric la mâna a doua de vânzare. Foarte repede. Când afacerea a fost finalizată, și-a dat seama că cele opt sicrie care urmau să meargă la Stuttgart nu încăpeau în dric. Cel mult două sau mai degrabă doar unul. Julius a consolat-o spunându-i că dricul o să fie folositor pe viitor, când va veni timpul să livreze comenzile primite. Apoi, a trimis-o să închirieze un camion de la cea mai apropiată firmă de închirieri auto. Înainte de plecare, a apucat, la sfatul lui Julius, să picteze un sicriu în culorile de la VfB Stuttgart, în roșu și alb cu puțin galben, pe care a scris în germană „Dragoste de la 1893", cu ajutorul Google Translate.

— VfB Stuttgart, ce e asta? întrebă Allan.

— Echipa locală de fotbal, răspunse Julius. Poate că funcționează.

Sabine a închis magazinul și a pus pe ușă o plăcuță: „Închis pe motiv că oricum cumpărați din altă parte". Apoi au plecat toți trei în sud, cu nouă sicrie în bagaj.

* * *

A durat două zile, cu oprire la Copenhaga și la Hanovra. O masă plăcută luată în trei în ambele orașe. Atât cât putea să fie de plăcută, când Allan se încăpățânase să-i țină la curent cu ultimele știri, de parcă Sabine și Julius nu știau deja cum era în lume. În cea mai recentă poveste a lui Allan era

vorba de un fost câștigător al premiului Nobel pentru pace, care acum își ucidea propriul popor, în loc să facă pace.

La Hanovra, după masă, Allan s-a dus și s-a culcat. Julius a promis că-l urmează, însă nu și-a ținut promisiunea. A dormit în schimb în camera Sabinei, un lucru la care se gândeau amândoi de ceva vreme.

— Așa deci, a spus Allan, când cei trei s-au adunat a doua zi la micul dejun. Doamna ministru de externe nu mai e destul de bună pentru tine.

— Idiotule, i-a replicat Julius.

Petrecuse împreună cu Sabine fiecare zi și fiecare seară de când se întâlniseră prima oară, acum câteva luni. E adevărat că și Allan se afla pe undeva pe acolo, dar rareori își părăsea canapeaua și, din mai multe motive, nu reprezenta nicio amenințare pentru dragostea dintre Julius, care era cu mult mai tânăr decât el, și Sabine, care era și mai tânără.

Ar fi o exagerare să afirmi că a fost dragoste la prima vedere. Povestea de iubire începuse prin aceea că Julius a încercat să-și jefuiască viitoarea parteneră de un pachet de plasturi. Dar din acea clipă relația lor a crescut necontenit. Iar seara de la Hanovra s-a transformat într-o noapte pe care niciunul dintre ei nu a regretat-o în dimineața următoare.

Julius simțea că Sabine îl făcuse un om mai bun. Ea nu era o persoană care numai lua, ci dăruia, la rândul ei. El era… mândru de ea.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, a spus Sabine despre faptul că se îndrăgostise cu puțin timp înainte să împlinească 60 de ani.

— Mult mai bine mai târziu decât niciodată, i-a răspuns Julius închinând în semn de noroc un pahar cu lapte la micul dejun.

— Da, da, a zis Allan. Știți ce a făcut Trump azi-noapte?

Germania

Expoziția a fost un succes. Puțini dintre cei 2.000 de expozanți au avut parte de un interes mai mare decât standul D 128, cel cu nouă sicrie și banderole precum „Heaven can't wait", „Ticket to Paradise" și „The Last Journey". Sabine nu știa ce mesaj voia să transmită cu adevărat, însă ea era șeful de proiect al standului și intenționa să aibă cât mai multă viață în jurul morții pe care o vindea.

Primul care s-a vândut a fost sicriul cu VfB Stuttgart. Un adevărat suporter din Karlsruhe a oferit 3.000 de euro cu intenția de a umili echipa din Stuttgart într-un fel sau altul, când se va ivi ocazia. Dacă nu s-ar ivi o astfel de ocazie, avea de gând să ia zece euro de la fiecare suporter al echipei din Karlsruhe, care dorea să-și facă nevoile în sicriu, într-un loc public. După care putea să-i dea foc și să prezinte filmul online, ca pe un succes viral.

— Chiar dați foc la știți dumneavoastră ce? își întrebă Sabine clientul, care povestise despre intențiile lui mai mult decât ar fi vrut, de fapt, să știe vânzătoarea.

Julius interveni, spunând că intenția cu sicriul a fost să onoreze echipa VfB Stuttgart, nu să o batjocorească. Apoi, a adăugat Julius, a înțeles ceea ce nu înțelesese până acum, și anume de ce ideea de pace pe pământ era așa de îndepărtată. Și, nu în ultimul rând, regreta că acest cumpărător al sicriului lăsa ura să domine dragostea.

— Acestea fiind zise: 3.000 de euro.

Al doilea sicriu care s-a vândut a fost o comandă a unui sicriu Karlsruhe. Un suporter al echipei din Stuttgart din mulțime s-a întâmplat să audă dialogul dinainte și a acționat în consecință.

— Cine face pipi la urmă face pipi mai bine, a spus el suporterului echipei din Karlsruhe, după ce

sicriul a fost comandat și contractul semnat.

Suporterii au început să țipe unul la altul, apoi să se bată, până au fost luați pe sus și dați afară de paznici.

S-au încheiat contracte pentru alte 12 sicrie, inclusiv precomenzi, înainte de finalul expoziției. Singurul sicriu expus care nu s-a vândut a fost „Apus de soare în mare”. Sabine a crezut că e din cauză că erau 100 de kilometri de la Stuttgart până la cel mai apropiat apus de soare în mare, în timp ce Julius era de părere că apusul de soare semăna prea mult cu răsăritul de soare.

14 sicrie a 3.000 de euro însemnau 42.000 de mii. Firma „Mori cu Mândrie” nu era nici măcar oficial formată, însă părea să se îndrepte spre un viitor înfloritor.

Dacă n-ar fi fost acel ghinion blestemat.

Danemarca, Suedia

Povl Kiis-Knudsen era președintele Mișcării Național-Socialiste din Danemarca, până când a început o relație cu un arab și din cauza asta a fost nevoit să părăsească partidul. Prins în flagrant delict, a încercat să aducă argumentul că arabul avea pielea foarte albă. Firește că nu a ținut. Un arab e un arab.

Ca șef al mișcării, a reușit totuși să-și lase amprenta. A susținut la televiziunea daneză ca toți străinii să fie obligați să părăsească țara, a pledat pentru pedeapsa cu moartea pentru cei care împrăștiau SIDA, a vrut să trimită adversarii politici în lagăre de muncă și să-i sterilizeze pe toți care aveau culoarea greșită a pielii. În conformitate cu o logică extrem de complicată, era încântat de islamismul fundamentalist, dar, în același timp, nu s-ar fi apropiat de un musulman la niciun metru distanță (atâta vreme cât nu era arab cu pielea albă). În ultima vreme a publicat cărți în care încerca să arate că lagărele de exterminare din al Doilea Război Mondial nu existaseră niciodată.

Acest danez a fost o sursă generală de inspirație pentru neonaziștii suedezi din Mișcarea Nordică de Rezistență. Nu era amenințată Danemarca sau Suedia, ci rasa ariană și, prin urmare, toată umanitatea, adică mai degrabă biologia și ecologia decât geografia.

În cadrul mișcării, existau atât membri ai partidului Democrației Suedezi clandestini, cât și dintre cei care voiau să avanseze repede și bine. Kenneth Engvall aparținea categoriei a doua într-o așa mare măsură, încât într-o zi l-a luat pe fratele său și au format la repezeală Asociația Ariană. Ultima picătură pentru Kenneth a fost când mișcarea de rezistență a cerut permisiunea să demonstreze. Ce fel de rezistență mai era și asta?

Și la cine au făcut cererea? Aceeași elită a puterii, coruptă, evreiască, pe care voiau să o combată!

Pentru Kenneth, era simplu. Democrația în realitate însemna, printre altele, dreptul să-i alunge pe toți cei care nu aparțineau Nordului. Dacă nu plecau de bunăvoie, existau alternative. Conducerea de către popor, în adevăratul sens al cuvântului, însemna că național-socialiștii care vor fi puși să conducă chiar vor face lucrul acesta. Oameni corespunzători.

Lipsa de respect a lui Kenneth față de Mișcarea de Rezistență Nordică nu-i dădea, oricum, niciun motiv imediat pentru un război pe două fronturi. Mișcarea putea fi păstrată. Nu era așa de greșit. În timpul ultimei demonstrații din Göteborg, mai mulți au întins brațul drept în aer, spre public, cu palma deschisă. Așa trebuia să meargă! A fost enervant faptul că după aceea ei au denumit totul „un salut binevoitor simpatizatorilor” și numai elita la putere a putut înțelege altceva.

Mulți au văzut comicul în negarea a ceea ce era evident. Kenneth nu a văzut altceva decât lașitatea. Singurul lucru care avea sens era să nege Holocaustul. De acolo se hrănea mafia evreiască. Nu era treaba neonaziștilor să dea socoteală unde au dispărut în anii aceia cele 6.000.000 de evrei. Și de ce ar face-o? Oamenii aveau voie să facă ce voiau cu viețile lor!

Să argumentezi folosind puterea însemna s-o recunoști. Iar Kenneth refuza să facă acest lucru. Tribunalele poporului, care aveau să înlocuiască în curând legile false pe care elita la putere le învârtea pe degete, nu aveau altă misiune mai importantă decât să curețe trădătorii de rasă din tot Nordul. Pe arabi, pe evrei și pe țigani, bineînțeles. Și să răspundă pentru asta! Mai rămâneau numai cei albi și puri, cei pe care elita de acum încerca zi și noapte să-i extermine. Era genocid. Nu avea voie să se întâmple. Și totuși, se întâmpla.

Și ce a făcut până la urmă Mișcarea de Rezistență Nordică? A făcut demonstrații! Și s-a autocontestat!

* * *

Un spectator obiectiv l-ar plasa pe Kenneth Engvall sus de tot pe lista oamenilor cei mai periculoși din Suedia. A fost școlit cândva de Conducerea Frăției Ariene Americane din Los Angeles, unde a făcut carieră nazistă și fascistă, fără să înțeleagă la vremea aceea prea bine diferențele dintre ele. A urcat repede în ierarhie, tăind un om în două cu drujba, pentru că avea atât atitudinea, cât și rasa greșite. Pentru asta, a fost închis patru ani, nu mai mult, deoarece avocatul formidabil al grupului a reușit să claseze crima brutală drept omor din imprudență.

În închisoare, Kenneth a omorât chiar după vreo săptămână un deținut mexican, care se nimerise să aibă puncte de vedere asupra spinării lui bine tatuate: sus de tot scria „în memoria lui Adolf Hitler" și dedesubt era svastica. După care urma crucea Ku Klux Klanului, cu textul „White Supremacy".

Mexicanul a fost de părere că numai cineva care a suferit *o moarte cerebrală* se poate identifica cu Hitler și KKK. Prin urmare, acestuia i s-a vârât un pix în craniu printr-un ochi, după care s-a putut număra printre cei care suferiseră o moarte cerebrală.

Toate cele șapte persoane care se aflau în cameră la momentul respectiv, în afară de făptaș și victimă, au reușit să se uite în altă direcție, când s-a întâmplat lucrul acesta. Fără martor, niciun vinovat. Însă în timpul celor trei ani și 15 săptămâni care mai rămăseseră din pedeapsa lui Kenneth Engvall, nu a fost nimeni care să se mai plângă de tatuajele lui sau de orice altceva mai făcea.

Kenneth fusese eliberat demult, întorcându-se în țara în care se născuse. Împreună cu fratele lui mai mic, Johnny, s-a alăturat Mișcării Nordice de Rezistență, unde au făcut oarecare carieră. Însă nu a reușit niciodată să ajungă în vârf, acolo unde îi era locul. Era considerat prea *direct.* Ce argument tâmpit mai era și ăsta? Dacă era ceva de care avea nevoie națiunea era să fii direct!

Așa s-a înființat și Asociația Ariană, într-un proiect de colaborare cu Fraternitatea Ariană din Los Angeles. Afacerea abia începuse, nu avea încă nicio structură. Kenneth și fratele lui mai mic perfecționau un plan de acțiune pentru a prelua puterea și își dedicau timpul liber crimelor și maltratărilor elementelor străine. Cu precădere maltratărilor. Crimele comise în serie ar fi riscat la momentul acela să trezească interesul puterii actuale și al marionetelor de la poliție. Să stai la închisoare 20 sau 30 de ani nu ar fi fost drumul cel mai rapid spre o ordine nouă.

Și banii erau o problemă. Americanii contribuiau cu o sumă în fiecare lună, dar au comunicat că fluxul de bani trebuia, cu timpul, să înceapă să curgă în direcția opusă. Lui Kenneth i s-a recomandat să preia aprovizionarea Stockholmului cu cocaină de la coaliția turco-italiană, care acum stăpânea piața. Așa aveau să facă, însă era nevoie de planificare pentru ca două persoane să poată scoate din joc în același timp cel puțin opt ținte bine păzite. „Take your time”, a fost răspunsul americanilor. Aveau încredere în Kenneth.

Rusia

Era ca și cum Gennadii Aksakov n-ar fi existat. Nu avea titlu, nici patron, nici vreo misiune oficială. În schimb, avea două pașapoarte, unul rusesc și celălalt finlandez. Al doilea era din 1998, primit după ceva necazuri, cu sprijinul șefului de atunci al Serviciului Federal de Securitate al Federației Ruse, un anume Vladimir Vladimirovici Putin.

Deoarece era finlandez de câte ori îi convenea, Gennadii Aksakov putea să călătorească prin Nord cum dorea. Probabil că era cel mai bun din lume la ceea ce făcea. Bineînțeles că avea lucruri mai utile de făcut decât să destabilizeze Nordul, însă era o piață destul de mare, în care putea să probeze idei noi.

În prezent, existau partide naționaliste cunoscute în toate cele patru țări nordice. Toate aceste partide combăteau UE. În felul acesta, îi făceau jocurile lui Gennadii, fără să-și dea seama. Totodată, era evident că succesele lor politice stagnaseră. Să-i luăm, ca exemplu, pe populiștii suedezi. Aceștia au exagerat problemele existente sau au inventat probleme care nu existau, le-au polarizat și au încercat să-i facă pe oameni să le fie frică unora de alții. Apoi, au arătat ce creaseră, spunând că doar ei aveau soluțiile.

Felul de a proceda nu era nou. Deja Hitler, Göring și Goebbels reușiseră în anul 1933 să ridice o incendiere premeditată la rangul de conspirație comunistă internațională. Speriau oamenii într-o zi, iar în ziua următoare veneau cu soluții. Cel căruia îi e frică are nevoie de cineva care să-l salveze. În schimb, nu a durat mult până ce 4.000 de oameni să fie închiși fără proces, să fie introduse legi de urgență, au fost interzise partide care concurau unul cu altul, precum și anumite părți ale presei.

Acesta a fost doar începutul. Și mai presus de toate, s-a întâmplat *atunci.* Un secol nou cerea soluții noi. Ce a funcționat în 1933 putea să fie încercat și acum, dacă doreau, Suedezii Democrați, Adevărații Finlandezi, Frontul Național, Zori de Aur, PVV, BNP, AfD, FPÖ – Partidul Libertății din Austria și alte combinații de litere, dar nu ar merge niciodată până la capăt.

La urma urmei, numai fiecare al cincilea suedez și-ar putea imagina să voteze un lider de partid care a afirmat deschis că nu puteai fi considerat suedez numai pentru faptul că erai născut și crescut în Suedia și că știai să joci fotbal. În Nordul renăscut, nu puteai avea un nume care începea cu Z. Noul lider al Suedezilor Democrați a fost cândva atras în partid de o femeie, care mai întâi i-a împărtășit viziunea politică, iar apoi s-a dus la o demonstrație în favoarea nazismului, îmbrăcată în uniformă, cu cizme lucioase, pantaloni de piele, cămașă și eșarfă. Viitorul lider al partidului a intrat în mișcare, a făcut carieră, a șlefuit argumentele politice până când au fost aproape de nerecunoscut, și-a aranjat dinții și a început să culeagă roadele unei munci grele, de ani de zile. A făcut totul cum trebuie. Chiar și așa, patru din cinci suedezi s-au întors împotriva lui. Pentru Gennadii Aksakov, lucrul ăsta era dovada supremă că populiștii de dreapta consacrați nu vor reuși niciodată să dezmembreze UE cu totul.

Nu fără ajutor.

Banii nu erau o problemă. Gennadii și prietenul lui aveau miliarde, socotite în coroane. Mai multe sute de milioane de euro sau dolari. Cât venea asta în ruble era mai puțin important. Dar să pompezi în Suedezii Democrați, Adevărații Finlandezi și alții era și riscant, și – mai ales – nu era o cale accesibilă. Logica umană funcționează în așa fel încât foarte puțini dintre ei se considerau extremiști. Atât timp cât partidul Suedezii Democrați era cel mai extrem lucru pe care Suedia

putea să-l ofere, vor fi destul de mulți care se vor abține să-i voteze, oricât de tare credeau aceștia că dreptatea e de partea lor. Nimic n-ar schimba situația, chiar dacă Gennadii ar întări veniturile partidului, astfel încât să poată spune aceleași adevăruri din ce în ce mai mult și mai tare.

Dacă, în schimb, ar contribui cu un vot alternativ, și mai la dreapta decât de cei care erau cel mai de dreapta, s-ar întâmpla două lucruri: în primul rând, Suedezii Democrați ar arăta cu degetul spre neonaziști și ar spune: „Ia uite ce groaznici sunt, noi nu suntem așa!" În al doilea rând, oamenii ar fi de acord. Să-i votezi pe Suedezii Democrați ar deveni un lucru mult mai permisiv. 15 procente din electorat s-ar ridica la 30, al treilea partid ca mărime ar avansa devenind al doilea sau chiar cel mai mare. Un prim-ministru suedezo-democrat nu ar însemna neapărat că Suedia ar ieși din UE, pentru că asta ar cere o majoritate în parlament, însă harta politică ar fi redesenată. Conservatorii, Liberalii și Social-Democrații ar avea motiv să-și revizuiască politica externă. Sunt puțini cei care vor să moară. Este valabil atât pentru oameni, cât și pentru partidele politice.

Și mai presus de toate: dacă experimentul ar funcționa în mica Suedie, drumul va fi deschis să se facă același lucru acolo unde era cu adevărat important.

De exemplu, în Germania.

*

Gennadii Aksakov avea de ales între deja consacrata Mișcare Nordică de Rezistență și nou înființata Asociație Ariană. Problema cu prima dintre ele era că în cercurile lui Gennadii era în general cunoscut faptul că securitatea suedeză s-a infiltrat în organizație în așa măsură, încât de mult nu se mai știa cine e cine. Problema cu Asociația

Ariană, pe de altă parte, era că până una-alta nu era nimic.

Însă Gennadii nu era foarte grăbit. Prefera să meargă mai degrabă bine decât repede.

Într-o zi de luni i-a întâlnit pe Kenneth Engvall și pe fratele lui. Sub nume fals, firește. Deja marți a scos patru milioane de euro, disponibili pentru cauza nobilă a Asociației Ariene. Frații Engvall au crezut ce au vrut referitor la originea și dragostea lui Gennadii pentru cauza cea bună. Prin urmare, totul ar fi fost bine, dacă idioții ăia cretini ar fi reușit să rămână în viață.

Suedia

Obiectul investiției, Kenneth Engvall, a decedat rapid, în urma unei manifestații politice spontane.

La baza decesului a stat faptul că frații au sosit la un supermarket în Bromma, nu departe de aeroportul național din Stockholm. Fratele mai mic era la volan și căuta un loc de parcare. Fratele mai mare, care ședea alături, a văzut, la una dintre intrările supermarketului, un cerșetor. Îi repugna când vedea așa ceva, așa că a luat o hotărâre rapidă.

— Așteaptă aici cu motorul pornit, facem cumpărăturile în altă parte, vreau doar să-i spun punctul meu de vedere.

Johnny a înțeles intenția lui Kenneth și a fost de acord, cu concluzia că cel mai bine era să schimbe centrul comercial.

Fratele mai mare a ieșit din mașină și s-a apropiat de românul care ședea la intrare în speranța ca trecătorii să-i dea o coroană sau două cadou, deoarece traiul minorității rome acasă în România era lipsit de orice speranță (asta în timp ce în Suedia se discuta mai degrabă cât de legal era să fii cerșetor, decât cum să învețe o țară din UE ca România cum să se poarte).

— Salut, a zis românul, văzându-l pe Kenneth Engvall.

— Salut ție, vagabond nenorocit! a răspuns Kenneth, în timp ce și-a tras șapca pe frunte și a grăbit pasul, cu intenția să-i dea nevoiașului o lovitură puternică de cizmă peste gât, ca și cum acesta exact de *asta* avea nevoie în primul rând.

Tocmai atunci cineva a aruncat într-o baltă o reclamă volantă cu prețuri reduse la carnea tocată. Kenneth a călcat exact în carnea tocată (ecologică, țara de origine Suedia, 109 coroane kilogramul), a alunecat, și-a pierdut complet echilibrul pe piciorul pe care se sprijinea, s-a răsucit nouăzeci de grade

pe asfalt, a ratat cerșetorul, a aterizat pe spate și s-a lovit de fundația de beton făcută pentru coșul de gunoi, în spatele căruia se ascunsese cerșetorul, ca să se ferească. Kenneth Engvall și-a crăpat tâmpla, a suferit o hemoragie craniană masivă și a murit în salvare, în drum spre spital.

* * *

Probabil cel mai periculos om al Suediei nu mai exista. Dintr-o lovitură, Asociația Ariană și-a pierdut jumătate din membri. Cealaltă jumătate trebuia să se ocupe acum de înmormântare.

Johnny tocmai se întorsese acasă de la o altă înmormântare. Cel care fusese înmormântat era un cunoscut de-al lui Johnny, un traficant de narcotice grele. Era un acolit al unuia dintre cele opt carteluri de cocaină, care se aflau pe lista secretă a lui Kenneth și Johnny cu cei care urmau să fie omorâți. Faza unu în preluarea puterii a fost, conform lui Kenneth, să se infiltreze. Care era faza a doua, nu a mai apucat să spună.

Acum, în orice caz, acolitul nu mai trebuia să-și facă probleme că trebuia acoperit când sosea ziua aia, pentru că el era deja acoperit. S-a întâmplat când a întors spatele unui dependent de narcotice, o femeie slăbuță, ușoară ca o pană, incapabilă să facă rău niciunei muște. Deoarece era sigur că aceasta nu putea să tușească altceva decât, posibil, sânge, a plecat. Și a rămas foarte surprins când a simțit o împunsătură în spate. Femeia cea ușoară ca fulgul avusese nerușinarea să implânte un cuțit în el. Acum o ia dracu…

N-a ajuns să spună mai mult. E greu s-o faci, dacă ți se taie carotida. După cinci secunde, intri în stare de inconștiență și la scurt timp după aceea, faci stop cardiac.

Amicul lui Johnny a fost îngropat două săptămâni mai târziu și a fost pus la dosar. Ceea ce era remarcabil cu această înmormântare nu era

uciderea curierului de către un drogat, lucrul ăsta se întâmpla din când în când. Neobișnuit era *sicriul.* Era un sicriu lucios, cu lac negru Harley Davidson, cu textul „Highway to hell" pe ambele părți laterale. Johnny nu văzuse niciodată înainte ceva mai de bun-gust și mai demn într-o biserică.

* * *

Johnny Engvall nu avea o gândire la fel de strategică, însă își formase un renume aproape la fel de veritabil ca și fratele mai mare, Kenneth. Cel puțin trei crime avuseseră loc de-a lungul anilor. Un homosexual, un emigrant cu pielea închisă și un polițist, care totodată era și emigrant cu pielea închisă. Ultima crimă a avut loc ca urmare a unei demonstrații din centrul Stockholmului. Unul dintre polițiști se apropiase prea tare, trăgându-l pe Johnny de braț și încercând să-i zică ceva.

— Nu mă atinge, polițist nenorocit! țipase Johnny.

— Liniștește-te, la naiba, i-a zis polițistul. Vreau doar…

Însă Johnny apucase deja să-și scoată din buzunarul interior pistolul Colt Trooper din anul 1944. Cu acesta l-a împușcat pe polițist în gât, de la o distanță de câțiva centimetri.

Fusese cam pripit, recunoscuse după aceea Johnny în sinea sa. Dar nimeni nu era perfect. A fost o agitație îngrozitoare, firește. Iar sticletele nu avea nici muiere și nici copii acasă, care să-l plângă prin ziare. Probabil că era homosexual.

*

Avantajul cu cele întâmplate a fost că, de atunci, Johnny se bucura de mare respect în cercurile potrivite, cu mult mai mult decât în rolul de frate al fratelui său. Dezavantajul era că nu avea să știe

niciodată ce voise să-i spună homosexualul cu pielea închisă.

Uciderea polițistului nu a fost elucidată. Niciunul dintre cei care puteau să depună mărturie despre ce se întâmplase nu voia să riște să fie expus aceluiași lucru. Investigatorii crimei nu au ajuns nici măcar să suspecteze pe cineva.

Ca să împuști un polițist în gât într-un loc public și să mai și scapi era, bineînțeles, ceva cu totul deosebit. Însă fratele mai mic rămânea totuși fratele mai mic, pentru că nimic nu putea să bată treaba de a fi stat închis pentru că ai tăiat un bărbat în două cu o drujbă. Mai mult, Johnny nu a petrecut la fel de mult timp precum Kenneth în Statele Unite. SUA chiar îți construia imaginea.

Suedia

Alimentara s-a închis permanent de când se întorseseră acasă din călătoria la expoziția din Germania. Afară cu vechiul, înăuntru cu noul și la o parte cu pereții despărțitori. Prăvălia de coșciuge devenise dintr-odată de două ori mai mare. Sabine a pus o nouă plăcuță la ușa fostei prăvălii: „Închis pentru totdeauna, mâncarea poți să o cumperi în altă parte. PS. Nu uita că nu ești nemuritor. Acum avem 10% reducere la sicrie, ușa alăturată".

Nu a intrat niciun client direct din stradă, însă lista de comenzi din Suedia și Europa devenise între timp lungă. Julius a fost lăudat de Sabine pentru talentul lui organizatoric și pentru rapiditate. Acesta a răspuns cu vorbe drăgăstoase, subliniind chemarea artistică și ochii ei frumoși.

— Da, da, a spus Allan.

*

Sabine era responsabilă cu livrările. Ori conducea chiar ea dricul, ori aranja cu DHL-ul să ajungă în locuri mai îndepărtate ale lumii. În timp ce ea era pe drumuri, Julius își luase rolul de robot telefonic.

— „Să Mori cu Mândrie SA", cu ce vă putem fi de folos?

— Să vedem. Mă numesc Johnny. Faceți sicrie la comandă?

— Da, sau coșciuge, cum obișnuim noi să le spunem. Le personalizăm, asta e specialitatea noastră.

— Atunci, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Acum e cam aglomerat…

— Ai cinci zile la dispoziție.

— Aglomerat, după cum am spus. Nu cred că…

— Cât costă?

Julius a recunoscut mirosul banilor, asta făcuse necontenit, cel puțin timp de 60 de ani. Acum avea un client la telefon care nu era sensibil la preț.

— Ei, nu este imposibil ca… obișnuim să cerem prețurile în euro, suntem o firmă internațională, am putea spune. 4 000 de eu…

— Îți dau cinci dacă faci sicriul așa cum îți spun eu, fără comentarii.

— Sigur că da, spuse Julius, gândindu-se că-l va putea stoarce de mai mulți bani. Cinci plus TVA, deci.

— Nu, cinci fără TVA sau chitanță. Sau discuții. În numerar.

Cultivatorul de sparanghel bănuia deja că motivul nu avea să fie dulce ca zahărul. Însă totuși a respirat adânc, pregătindu-se pentru următoarele minute. Clientul Johnny nu avea decât o idee aproximativă, referitoare la cum ar trebui să arate sicriul, de aceea a acceptat punctele de vedere artistice ale producătorului. După aproape un sfert de oră, Julius a putut să tragă concluziile. Nu trebuia să existe nicio neînțelegere.

— Atunci, să vedem… Partea principală a sicriului să fie, deci, neagră. Pe capac pictăm o svastică. Pentru că asta ați cerut, nu? Da. Mai departe: de-a lungul ambelor părți laterale va sta scris „Sângele nostru este onoarea noastră”, cu roșu pe fond alb, iar pe fundul sicriului să fie o cruce celtică. Iar pe ambele părți scurte: „Puterea albă”, pe alb, urmat de semnul de SS, și asta e corect? Da. În rest, pe suprafețele libere să pictăm flăcări. Am înțeles totul bine?

— Da, a răspuns Johnny Engvall. Foarte corect, aș putea spune.

— Și tăiem atunci textul cu polițistul și trădătorul de rasă care trebuie să moară și diferite formulări despre homosexuali și evrei?

— Da, ai spus că e un pic prea mult!

Julius își căuta cuvintele. Totul nu mai era de mult *un pic* prea mult, ci mult prea mult. Însă era

ceva cu Johnny ăsta, care nu te lăsa să spui nu. Și Julius nu se referea în primul rând la bani.

— Da, e important ca sicriul să păstreze un anume grad de demnitate. Sunt, de exemplu, sceptic la ideea de a transmite astfel de mesaje referitoare la cine ar trebui să moară împreună cu cel care e deja mort în coșciug.

— Îl cumpăr, spuse Johnny Engvall. Livrarea să fie la morga de care ți-am vorbit, la timp, înainte de înmormântarea care este sâmbătă, în regulă? Îți trimit de îndată banii într-o pungă cu un taxi.

Taxi? se gândi Julius. Însă spuse ceva mai practic:

— Sâmbătă? Este o zi neobișnuită pentru o înmormântare. De regulă…

— De regulă, lumea ascultă ceea ce spun, zise Johnny Engvall.

Se plictisise de toate întrebările venite din toate direcțiile. Oaspeții de la înmormântare băteau tot drumul din America și nu aveau timp să se supună unor tradiții de înmormântare suedeze.

— Aud ce spuneți, răspunse Julius. Nicio problemă.

Ultimul lucru nu era adevărat. Era o problemă. Evident, au primit un nazist drept client. Nu mergea să faci un lucru de mântuială cu o astfel de comandă.

Și Sabine nici nu a făcut.

Și totuși, ce s-a întâmplat s-a întâmplat.

Suedia

— Ai o muncă variată, constată Julius, după ce studiase ultimele trei sicrie gata pentru livrare.

Cel din stânga era negru și avea svastica și simbolul organizației „Puterea albă”. Cel din mijloc era galben, roșu și albastru, ca un omagiu adus echipei de hochei Djurgården, din Stockholm. Iar cel din dreapta, albastru-deschis, cu iepurași albi pe o câmpie verde, țopăind cu demnitate de-a lungul celor două părți laterale ale sicriului, și cu nori pufoși, albi pe capac, având textul: „Dumnezeule, care iubești copiii, privește la mine, cât sunt de mic”.

— Da, răspunse Sabine, în timp ce se spăla pe mâini. Azi am avut svastica, fotbal și iepurași. Mâine ne așteaptă Lenin. Se pare că ultimul comunist nu a murit. Dacă n-o fi chiar el cel care a murit. Ce-ai zice să mergem la restaurant și să sărbătorim?

— Cu plăcere! Dar ce sărbătorim?

— Orice. Alege tu. Că ne-am găsit unul pe altul? Că afacerea noastră începe să meargă bine? Că n-ai mai avut bășici la picior de câteva luni.

Faptul că se găsiseră unul pe altul i s-a părut lui Julius că era cel mai bun motiv.

— Luăm dricul sau luăm un taxi? întrebă el.

* * *

Ca să facă un sicriu Lenin, Sabine a început să lăcuiască tot sicriul în roșu. În timp ce culoarea se usca, a început să exerseze să-l picteze pe Lenin. De fiecare dată îl picta bine. Era ușor de făcut, avea o față destul de pătrățoasă.

— Nu sunt un Picasso, dar aproape, spuse ea, mulțumită de sine.

Apoi își scoase șorțul pe care-l avea când vopsea și se aranjă pentru a efectua livrările

săptămânii. Erau două sicrie pentru aceeași morgă, la sud de capitală și un al treilea, la numai 30 de kilometri de acolo. Odată cu banii ce începuseră să vină, trimitea tot mai multe livrări prin DHL. Cândva, la început, a condus dus-întors până la Sundsvall, însă acum tot ce trecea de Mälardalen și zona din apropiere, trimitea prin curier. Era într-o vineri, mai era doar o zi până la catastrofă.

Suedia

În vreme ce stătea în fața bisericii primind lumea, Johnny Engvall purta o cămașă albă, o foarte frumoasă jachetă de piele neagră, pantaloni negri de piele și mănuși negre. Plănuise o ceremonie mică și demnă. Cei patru capi ai Frăției Ariene din Los Angeles erau oaspeți de onoare. Singurii oaspeți, de fapt. Patru bărbați furioși, periculoși. Plus Johnny însuși, care era la fel de furios și periculos.

Johnny știa că după înmormântare avea să primească întrebări supărătoare pe tema cum se gândea el, ca singur membru al Alianței Ariene, să anihileze mai întâi cartelul de cocaină din Stockholm și după aceea guvernul. Însă americanii spuseseră deja „take your time”. Dacă Johnny își juca bine cărțile, aceștia ar putea s-o spună din nou. Încă nu aflaseră de cele patru milioane de euro de la finanțatorul secret finlandez. Kenneth trăsese de timp, dorind să găsească cuvintele potrivite. Acum, când el nu mai era, Johnny se întreba cum ar fi sunat cuvintele potrivite din gura lui Kenneth. Dacă ei reacționau prost când aflau despre finanțatorul finlandez, orice se putea întâmpla, ba chiar și Johnny putea s-o mierlească.

Într-o oarecare măsură, nu mai avea nevoie de americani acum când finlandezul se alăturase cauzei drepte, dar ei ofereau stabilitate operațiunii. Johnny simțea că, prin aceștia, și el ar deveni o parte dintr-un scenariu mai mare.

Toate la vremea lor. Acum, era înmormântare. Fratele mai mic voia să-l onoreze pe Kenneth în toate felurile posibile. De aceea, a aranjat să servească băuturi invitaților în fața bisericii. Kenneth avusese o pasiune specială pentru whisky-ul irlandez. Trebuia să fie dublu, și cu patru picături de apă. De ani de zile circula o poveste petrecută în California, despre cum unuia

dintre barmanii din Malibu i-a fost înfipt un cuțit în mână pentru că, din greșeală, i-a servit fratelui mai mare al lui Johnny un Jim Beam Kentucky Straight Bourbon, în loc de whisky-ul preferat. Și, pe deasupra, fără picături de apă.

Întors în Suedia, Kenneth și-a mai variat un pic gusturile. Când era destul de rece afară, whisky-ul se putea amesteca și cu cafea, zahăr brun și frișcă. Era cald, bun și te inspira. Atâta timp cât ingredientele veneau din Irlanda, și nu din altă parte.

S-a servit cafea irlandeză, era mai festiv. Când cei patru bărbați s-au adunat și s-au mai încălzit, Johnny a ținut o cuvântare scurtă. Întâi, a explicat de ce s-au adunat cu toții, dintre toate locurile posibile, la o biserică. Aici avea să fie înmormântat Kenneth, în cavoul familiei, asta a fost dorința lui. Ceea ce însemna că un preot avea să conducă ceremonia, însă John vorbise cu el, explicându-i să nu-i amestece pe Dumnezeu și pe Iisus în ceremonie, dacă nu dorea să-i întâlnească pe amândoi mai devreme decât își imagina.

— Cu toții știți cât de mult mi-am iubit fratele. Luați loc. Vă rog. Și imaginați-vă ce mândru e Kenneth de sicriul pe care l-am ales.

Se auzi un mormăit curios printre oameni. Câțiva au aprobat din cap. Fratele mai mic al lui Engvall știa ce face.

Johnny se plasă în mod strategic pe treptele bisericii, ca să dea mâna cu fiecare, în timp ce intra. A făcut ce a făcut din respect autentic față de fratele său, însă în fundal mai exista un aspect. Ceva pe care Johnny cu greu ar fi vrut să-l admită.

Americanii încă nu desemnaseră în mod oficial un succesor al lui Kenneth. Nu aveau, firește, de ales pe altcineva decât pe Johnny, însă nu făcuseră încă nicio înștiințare. Alternativa ar fi fost să renunțe la ramura suedeză, acum, când fondatorul nu se mai afla printre ei. Însă era greu de crezut că liderii americani călătoriseră tot drumul peste

Oceanul Atlantic numai ca să comunice acest lucru. Poate că Johnny avea să fie avansat chiar în seara asta.

Viitorul șef al filialei suedeze era așa de ocupat de propriile gânduri, încât nu a auzit murmurul din interiorul bisericii. Când a intrat, fiind ultima persoană, a fost întâmpinat de o priveliște îngrozitoare.

Cei patru oaspeți nu se așezaseră în bănci. Se rânduiseră, în schimb, în fața preotului și a sicriului. Doi la stânga și doi la dreapta. Între cele două grupuri, Johnny privea fără să înțeleagă.

Preotul îi zâmbi lui Johnny și tuturor celor adunați, înclină capul spre sicriu, în semn că e frumos. Dacă domnii treceau la locurile lor, putea să înceapă ceremonia.

Nimeni nu l-a ascultat. Toți l-au așteptat pe Johnny, care a venit încet, trecând de bărbați și oprindu-se în față. A pus prudent mâna pe coșciug, ca să se convingă că era adevărat.

Și așa era.

Ceea ce comandase Johnny, cu onoare și în semn de respect, era un sicriu albastru-deschis, nu negru. În locul svasticii și al flăcărilor, țopăiau iepuri albi pe o câmpie verde, de-a lungul ambelor laturi ale sicriului. Capacul sicriului era decorat cu nori pufoși și cu un text auriu: „Dumnezeule, care iubești copiii, privește la mine cât sunt de mic”.

— Înțeleg că sunteți profund afectați, a continuat preotul nesigur. Vă rog, luați loc.

Conducătorul Frăției Ariene a fost cel care a rupt tăcerea. Își tatuase svastica pe frunte în loc de piept, ca toți ceilalți.

— Nu pentru că are vreo importanță, Johnny, dar ce scrie pe capacul sicriului?

— Scrie… spuse Johnny și apoi se pierdu. Nu vrei să știi ce scrie.

Ba da, din pură curiozitate, dorea totuși să știe. Însă nu era nevoie. Iepurașii erau de ajuns. Și norii pufoși pe fundalul albastru-deschis.

— Eu plec, continuă el.

Și a plecat. Americanul al doilea, al treilea și al patrulea l-au urmat.

Preotul nu înțelegea nimic. Fratele decedatului îi dăduse 10.000 de coroane ca să nu se plângă de conceptul sicriului sau să vorbească de Dumnezeu. Nu era nimic de criticat la sicriul ăsta. Mai elegant de așa nu se putea.

Abia acum s-a trezit John din paralizia lui mentală. Ce, americanii erau pe cale să-l învinuiască *pe el* pentru asta?

— Stați un pic, doar nu credeți că eu…

Atunci preotul a făcut cea mai mare greșeală în meseria sa de preot. A simțit că fratele mai mic al decedatului avea nevoie de consolare și a făcut câțiva pași spre el, ca să-i dea o îmbrățișare lungă și caldă.

Un minut mai târziu era așa de minuțios bătut, încât nici mama lui nu l-ar fi recunoscut. Johnny l-a bătut și l-a tot bătut, ca să facă să dispară cumva situația și sicriul. Oricum, singurul lucru care s-a întâmplat a fost că cei patru americani au plecat, înainte să apuce Johnny să le explice. Sicriul stătea unde stătea. Iar preotul zăcea unde zăcea.

Fratele mai mic s-a trezit la realitate. Și-a șters mâinile însângerate de pantaloni, uitându-se încă o dată chinuit la monstrul de sicriu.

Dacă Kenneth zăcea acolo era o catastrofă. Și dacă nu zăcea acolo… unde naiba era?

Viața lui Johnny ca șef al filialei suedeze se terminase înainte să înceapă. Asta mai era cât de cât acceptabil, dar acum era vorba de ceva mai mare. Cineva trebuia să plătească cu viața pentru batjocura la care fusese expus fratele lui. Și unde oare era Kenneth?

Preotul începuse să se miște. Johnny se aplecă asupra lui și îi șopti ceva la ureche. Însângeratul dădu din cap în semn de răspuns. Johnny și cu el se puseseră de acord că preotul alunecase și căzuse pe scări.

Johnny l-a lăsat unde era, s-a urcat în mașină și a scos telefonul. A căutat numărul de la morgă și a sunat.

A răspuns o oarecare Beatrice Bergh. Johnny s-a prezentat și a spus că dorea să știe unde se afla doamna Bergh, pentru că avea de gând să vină s-o omoare în bătaie.

Beatrice Bergh s-a speriat, pe măsura amenințării.

Suedia

Afacerea înflorea. Telefonul suna până și în weekend pentru comenzi. Ca acum, într-o după-amiază de sâmbătă.

— „Să Mori cu Mândrie”, dar nu neapărat imediat, a răspuns Allan, care avea telefonul firmei pe o măsuță lângă canapeaua pe care rareori o părăsea.

Beatrice Bergh de la morga din comuna învecinată s-a prezentat suspinând. Ea și Allan nu se cunoșteau. Însă el știa că Sabine îi livrase sicrie de câteva ori, ultima dată cu o zi înainte.

— Ei, dar bună ziua, doamnă administratoare de la morgă, zise el. Sunați într-o sâmbătă? E cineva care se grăbește aici, pe pământ?

Beatrice Bergh n-a răspuns. A zis ceva, dar nu se putea înțelege exact ce. Femeia părea să fie foarte dezorientată. Cuvintele veneau de-a valma. În cele din urmă, a renunțat și a început să plângă.

— Trebuie să mă iertați, zise. Iertați-mă!

Allan s-a ridicat în fund pe canapea – asta nu părea să fie o conversație normală.

— Sigur, doamnă Bergh, pot să vă iert, răspunse el. Însă ar fi mai ușor dacă mi-ați spune pentru ce anume să vă iert. Pentru că sunați într-o sâmbătă? În cazul ăsta, pot să pun receptorul jos și să dăm totul uitării.

O mai lăsă să plângă un timp, se gândea că avea nevoie. Dar, până la urmă, s-a plictisit.

— Acum aș vrea să vă adunați, doamnă Bergh. Altfel, să știți că mă răzgândesc cu iertatul. Spuneți-mi despre ce e vorba.

— Mulțumesc, of, da… domnule dragă… zise Beatrice Bergh.

Și reuși în cele din urmă să-i povestească.

*

Era ușor să fii singur de serviciu la morgă într-o sâmbătă. În ziua asta, erau doi decedați care trebuiau să fie distribuiți pentru înmormântare, cu doi mai mult decât în mod normal. Unul era o fată tânără, familia alesese sâmbăta, ca să poată veni și colegii ei de școală. Celălalt… ceva cu totul îngrozitor.

— Da, știți la care sicrie mă refer, deoarece colaboratoarea dumneavoastră Sabine Jonsson le-a pictat pe amândouă.

Allan nu era familiarizat cu detaliile activităților lui Julius și ale Sabinei, însă își amintea de sicriul fetiței de 12 ani. Era frumos. Când îl văzuse, Allan se gândise că ar fi dat cu plăcere câțiva din cei 101 ani ai lui fetei de 12 ani, dacă s-ar fi putut, însă nu mergea. Despre sicriul *îngrozitor* la care se referea administratoarea de la morgă, nu știa nimic.

— Vă referiți la Elvis? o întrebă.

— Nu! răspunse Beatrice Bergh. Era unul cu o svastică și cu „Puterea albă” și Dumnezeu mai știe ce. Am lucrat aici 18 ani. *Optsprezece ani.* N-am greșit niciodată!

— Până acum? ghici Allan.

— Până acum.

Beatrice Bergh era pe punctul de-a începe să plângă din nou. Însă, în orice caz, reuși să explice că primul transport primise sicriul de la al doilea transport, în timp ce transportul al doilea pe cel de la primul.

— Nimic mai grav de atât? întrebă Allan. De ce nu le redirecționați?

Nu, ce s-a întâmplat s-a întâmplat, era prea târziu să mai schimbe ceva.

Primise două telefoane în două minute. Întâi, de la un preot revoltat, care oprise ceremonia de înmormântare a fetiței de 12 ani, înainte ca familia ei să apuce să vadă cel mai respingător sicriu pe care puteai să ți-l imaginezi. Iar la câteva minute după aceea, de la…

Beatrice Bergh se blocă în mijlocul propoziției.

— De la? întrebă Allan.

— De la un bărbat, care a spus că vine să mă omoare! A sunat ca să întrebe unde sunt.

Și apoi începu din nou să plângă.

Allan nu mai avea de gând să suporte o nouă rafală de plâns.

— Liniștiți-vă, doamnă Bergh, dacă cineva vine să vă omoare – ceea ce n-ar trebui să credem sau să sperăm – nu ar fi preferabil să plecați, în loc să stați acolo și să sunați, fără să fi luat nicio măsură de precauție?

— Nu eu trebuie să plec, spuse doamna Bergh în continuare, plângând. Ci dumneavoastră!

* * *

Allan îi chemă pe cei doi porumbei Jonsson și Jonsson de la etajul doi. Deoarece l-au găsit șezând pe canapea, în loc să stea întins, și-au dat seama că era vorba de ceva important.

— Am făcut, după cum se pare, un sicriu cu o svastică și cu Hitler și câteva chestii din astea?

Sabine și Julius au dat aprobator din cap.

— Nu în mod direct cu Hitler, dar ceva de genul ăsta, răspunse Sabine.

— Tocmai am vorbit cu cei de la morgă. Sicriul cu svastica a nimerit pe drum greșit și a fost înlocuit cu cel frumos făcut de tine, Sabine, cu iepuri și nori și de-astea. Clientul cu svastica e furios, din câte am înțeles. A sunat la morgă de curând și voia s-o omoare pe cea care le-a încurcat.

— Și? întrebă Julius neliniștit.

— Ei bine… da, ea și-a salvat pielea, dând vina pe noi. Cu adresă cu tot. Acum se pare că avem un nazist furios, care e pe drum spre noi. Dacă îmi aduc aminte bine din istorie, trebuie să ne ferim de naziștii furioși. Sau de naziști, în general.

— La naiba! strigă Julius. N-ai putut să ne spui de la început? Trebuie să plecăm de aici! Acum!

— Pare să fie concluzia corectă, răspunse Allan. Luăm cu noi…

Allan a vrut să zică „ce e mai important”, referindu-se la tableta neagră pe care o ținea deja în mână. Însă nu a apucat să-și termine propoziția, când totul a explodat. Toate cele trei vitrinele în care erau expuse sicriele au fost sparte, pe rând. O bubuitură puternică le-a dat de înțeles că cineva stătea afară pe stradă și trăgea direct în local, cu o pușcă automată. Allan, Julius și Sabine au supraviețuit primului atac și au reușit să se furișeze pe rând prin ușa care dădea spre grădină. După o scurtă pauză, împușcăturile de pe cealaltă parte a clădirii s-au întețit din nou.

Julius l-a ajutat pe Allan să urce în spatele dricului în timp ce Sabine s-a așezat la volan. Câteva secunde mai târziu, Julius s-a urcat pe scaunul pasagerului.

— Dă-i drumul! a strigat el, imediat ce Sabine a demarat.

— E înghesuit aici, în spate, spuse Allan. E cineva în sicriu sau pot să mă întind eu în el?

* * *

Au mers repede cu dricul de la Märsta, înspre sud, de-a lungul autostrăzii E4. Allan s-a mutat în sicriul alb cu trandafiri roșii, care nu avea să fie livrat decât lunea viitoare. Cu câteva modificări, ar putea deveni cu adevărat comod. Dacă s-ar aranja o aerisire ca lumea, putea să închidă capacul și să-l țină închis de fiecare dată când cei proaspăt îndrăgostiți deveneau prea intimi. Însă era mai bine să aștepte cu o propunere de genul ăsta. Cel care stătea în față părea destul de șocat, după ploaia de gloanțe trasă asupra lor. Trebuie să fi fost prima oară pentru bietul Julius. Allan își amintea Guadalajara în 1937, ca și cum ar fi fost ieri. Trebuia să știi să ții capul aplecat, dacă voiai să ramai cu el întreg. Ce mai vremuri au fost și alea!

Ce mai bătaie luase Franco! Apoi ce s-a întâmplat s-a întâmplat, până a luat sfârșit. Așa era viața.

În timp ce Allan își lăsa gândurile să călătorească în urma cu 80 de ani, Julius ședea tăcut lângă Sabine, cu inima bătându-i tare. Fără niciun fel de gânduri.

Sabine a mărit un pic viteza. Allan se chinuia să-și dea jos haina și s-o pună sub cap. Apoi și-a scos tableta neagră, ce noroc că scăpase fără nicio zgârietură.

— Împușcături în Märsta! a raportat el în scurt timp.

— Serios? a întrebat Sabine.

Allan ținea în mâini tableta, Sabine volanul. Julius nu avea decât un creier, care se recupera cu greu. Ca autoterapie, s-a simțit obligat să rezume situația trioului.

— Uite care e situația, le spuse el celorlalți doi, respirând adânc.

„Să Mori cu Mândrie SA” era acum o firmă fără activitate și fără niciun fel de venit. Firma avea poate 100.000 de coroane neimpozabile la bancă, și n-aveau decât să rămână acolo. Neimpozați, deci. Apoi, cei trei reprezentanți ai firmei fugeau de un nazist, care în mod vădit nu voia altceva decât să-i omoare. Fuga se petrecea într-o mașină, care se putea recunoaște de la o distanță de câteva sute de metri. Nazistul era conform așteptărilor în urma lor, pe același drum.

— N-o să schimbăm mașina, nu? întrebă Allan neliniștit. Eu stau bine aici.

— Putem începe prin a schimba drumul, zise Sabine și la Upplands Väsby ieși de pe E4, fără să mai aștepte aprobarea celorlalți.

Suedia

Devenise pur și simplu prea tensionat. Johnny stătea pe trotuar și trăgea sprijinindu-și carabina de șold, în loc să se plimbe liniștit și încet printre sicrie și să transforme în obiect de înmormântare tot ce-i ieșea în cale.

Singurul lucru pe care a reușit să-l masacreze a fost un laptop uitat pe o masă, lângă sicrie. În rest, localul era golit de tot ce putea fi valoros. Și, mai presus de toate, era golit de oameni.

Johnny apucase în orice caz să vadă cum un dric negru dispărea din curtea interioară, cu o muiere la volan și cu un bătrân lângă ea.

Au trecut cinci minute de când plecaseră. Nu avea cum să afle încotro s-au dus, însă o apreciere rezonabilă ar fi autostrada E4 spre sud. Poate i-ar ajunge din urmă în vreo cinci minute.

S-a așezat deci în BMW și a condus cu 175 de kilometri la oră, spre Stockholm. Căuta cu privirea spatele dricului negru.

La sud de Upplands Väsby, a început să privească lucrurile ceva mai obiectiv. Ar fi trebuit să-i fi ajuns din urmă până acum, dacă ei ar fi ales centrul Stockholmului ca loc în care să se ascundă. Însă nu erau nicăieri.

Undeva între Sollentuna și Kista a renunțat, încetinind. Și-a dat seama că trecuse deja de o duzină de ieșiri de pe autostradă, în diferite direcții. Nu avea niciun sens să continue. Era mai bine să plece acasă și să se gândească la următorul pas.

* * *

Drumul mergea pe Mälarvägen până la autostrada 267 și pe E18 în direcția Oslo.

— N-am fost niciodată acolo, spuse Allan.

— Și așa să și rămână, răspunse Sabine. Ce să facem la Oslo?

Întrebarea era unde să se ducă în schimb. Și ce să facă cu viețile lor?

După câțiva kilometri în direcția capitalei norvegiene, Sabine a cotit-o fără niciun plan, din nou, spre sud. Douăzeci de minute mai târziu, Allan a găsit o știre gravă pe tableta lui. Avea loc un posibil atac terorist în centrul Stockholmului. Un camion pierdut de sub control a intrat în mulțimea de oameni și s-au auzit împușcături.

De data asta, Julius și Sabine voiau ca Allan să le spună mai mult.

Da, se întâmplase acum câteva ore, cel care conducea camionul reușise să fugă. Și nimeni nu părea să fie arestat. Erau cordoane peste tot, poliția evacua centrul orașului. Se bănuia că erau mai multe victime. Atâta avea tableta de povestit.

Era îngrozitor. Julius s-a rușinat la gândul că nu doar că tremura din tot corpul, dar socotea și că acest eveniment tragic venise numai bine, dacă tot era nevoie să vină. Cu poliția și blocaje peste tot, naziștii ar trebui să stea deoparte, în timp ce ei ar putea să se îndepărteze cât mai mult de capitala asediată.

Doar atâta a apucat să gândească, înainte ca Sabine să se îndrepte direct spre un punct de control al poliției.

— Închid capacul, spuse Allan.

Unul dintre cei doi polițiști i-a salutat, povestind că se făceau verificări, din cauza unui eveniment dramatic din Stockholm.

— Tocmai am auzit despre asta, spuse Sabine. Într-adevăr, îngrozitor.

Polițistul se uită la ea și la Julius. Continuă să privească în spate, spre sicriu și spuse că înțelegea că erau în interes de serviciu?

— Da, răspunse Sabine.

— Interes de serviciu, confirmă Julius.

Numai că șoferița și bărbatul de lângă ea nu erau deloc îmbrăcați pentru o livrare de genul ăsta. El avea haina foarte colorată, cămașa era șifonată și purta pantaloni uzați din gabardină. Ea semăna mai mult cu o hippie pensionată, cu medalioane în jurul gâtului.

Conștiinciozitatea nu era numai o virtute, ci și o datorie.

— Puteți să-mi arătați actele?

— Sigur că da. Sigur că nu, dacă stau să mă gândesc bine. Portofelul a rămas la firma de servicii funerare. Uneori e grabă mai mare ca de obicei, chiar și în branșa noastră.

Însă Julius descoperise poșeta lui Sabine pe jos, la picioarele lui. Un pic de noroc în tot ghinionul. Îi scoase permisul de conducere și îl întinse împreună cu pașaportul lui.

— Sunteți diplomat? întrebă polițistul, părând foarte surprins.

— Tocmai m-am întors de la ambasada din New York, răspunse Julius.

— Dar ambasada nu se află în Washington?

— Întors de la sediul ONU din New York, și înainte de asta de la ambasada din Washington.

Polițistul îi aruncă o privire lungă.

— O clipă, zise el și se duse mai încolo până la colegul său.

Au schimbat câteva cuvinte, înainte ca amândoi să se reîntoarcă la dric.

— Bună ziua, spuse colegul, și el tot polițist.

— Bună ziua, răspunse Sabine. Avem un transport urgent, ca să zicem așa, e vreo problemă, domnule sergent?

— Inspector, spuse colegul. Nicio problemă, absolut niciuna, însă avem instrucțiunile noastre. Vreți să fiți amabili să deschideți aici, în spate?

— Dar, dragă domnule inspector! zise ea. Cum rămâne cu respectul față de morți!?

Inspectorul a spus că, în primul rând, trebuia să se gândească la siguranța națiunii. Așa că deschise

ușa din spate, se uită cu atenție la sicriul alb și la șinele pe care era fixat. Trase sicriul, își ceru scuze pentru ce urma să facă și îl deschise.

— Pace lui Dumnezeu, domnule sergent, spuse Allan. Sau domnule inspector, vreau să zic. Scuzați că stau întins, în timp ce vorbesc cu dumneavoastră.

Inspectorul de poliție alunecă pe spate și aterizează în fund. Colegul înjura din cauza șocului primit. Când lucrurile s-au mai liniștit, cei doi antreprenori de pompe funebre și cadavrul lor mult prea vioi au fost escortați la stația de poliție din Eskilstuna, pentru a fi interogați.

După o introducere cam dură, atmosfera a devenit mai blândă. Era din cauză că Holmlund, care conducea interogatoriul, a înțeles că într-adevăr totul era foarte ciudat, însă, cel mai probabil, nu avea nimic de-a face cu atentatul terorist de la Stockholm.

Sabine a explicat că membrii grupului produceau sicrie, că mergeau în interes de serviciu spre sud și că mașina cu două locuri pentru cele trei persoane cerea o rezolvare mai neobișnuită.

— Nu numai neobișnuită, a spus Holmlund. Ilegală. Toți pasagerii din mașină trebuie să aibă centura de siguranță pusă. Pe scaunul din față, din 1976, iar pe scaunul din spate, din 1986.

— Deși eu nu ședeam, răspunse Allan. Eram culcat. Și cum rămâne cu definiția de „loc din spate”? Eu aș spune mai degrabă că țineam de bagaj.

Însă Holmlund mai trecuse prin asta.

— Vă numiți Karlsson, nu-i așa? Mă gândeam să o las baltă, dar dacă insistați cu văicăritul, poate o să mă răzgândesc?

— Nu, nu, zise Julius. Karlsson are 101 ani, însă e confuz ca unul de 111 ani. Nu-l luați în seamă. Sigur că o să-i punem centura de siguranță de acum înainte, promitem asta. Adevărul e că ne-am gândit să-l punem în cămașă de forță.

— Ei, da, spuse Allan. Însă, totuși, domnule conducător de interogatoriu, aud ce zice prietenul meu, chiar dacă nu stau prea bine cu auzul. De aceea, îmi cer iertare pentru tinerii Jonsson și pentru mine.

Conducătorul de interogatoriu dădu din cap aprobator. Nu avea timp pentru proști ca ăștia într-o astfel de zi. Nu era nevoie de continuarea investigației. Femeia avea dovada că deținea o firmă în branșa de sicrie.

— Plecați acum, spuse el. Și dacă iar se furișează Karlsson în sicriu, să fiu al naibii dacă nu trebuie să-și pună centura. Atâta timp cât trăiește. Apoi, nu mă mai sinchisesc.

*

Întorși la mașină, Julius spuse că trebuie să facă rost de o centură pentru Allan, care ședea în spate.

— Hm, zise Allan. Las-o naibii. Data viitoare fac pe mortul.

Suedia

Se adunaseră prea multe pentru o singură zi. La est de Eskilstuna, Sabine a găsit o pensiune, unde n-ar fi fost rău să închirieze o cameră, ca să mai răsufle nițel și să se adune.

Treaba era că tocmai rămăseseră fără locuință, fără prăvălie, fără nicio activitate lucrativă și fără viitor. Le mai rămânea atât: un dric.

Cea care răspundea de pensiune, doamna Lundblad, era o femeie plinuță, la vreo 75 de ani. S-a bucurat când a văzut oaspeții neanunțați.

— Da, am camere libere pentru domnii și doamna antreprenoare de înmormântări. Sunt cinci la număr, toate cinci sunt libere, n-aveți decât să alegeți. Doriți prânzul? Pot să vă ofer supă cu carne sau… da, supă de mazăre galbenă cu carne de porc.

Allan se gândi că o supă de mazăre galbenă, cu sau fără carne de porc, nu a fericit niciodată pe nimeni. Dar poate avea ceva cu care se putea da pe gât supa?

— Sună bine, zise el. Ce serviți în pahar? Cumva bere?

— Lapte, bineînțeles, răspunse doamna Lundblad.

— Bineînțeles, încuviință Allan.

După supă, Sabine i-a chemat la o adunare în camera ei și a lui Julius. A început cu o constatare, pe care Julius o făcuse deja: și anume că afacerea cu sicriele era tot atât de moartă cum cineva le dorea și lor să fie. Se presupunea că nazistul știa cel puțin numele lui Sabine, era figura de frunte a firmei. Dacă nu era total nepriceput, probabil că l-a găsit și pe Allan în actele firmei. Nu însă și pe Julius.

— Avem nevoie de o nouă sursă de venit, zise Sabine. De vieți noi, în general. De preferință, înainte să se termine banii. Aveți vreo idee?

Julius atinsese problema ceva mai înainte, fără să ia lucrurile prea în serios. Atunci. Dar poate acum?

— Ce-ai zice dacă onorăm memoria mamei tale și deschidem ceva în domeniul clarviziunii?

Allan se entuziasmă tare. Era de părere că era palpitant să vorbească cu cei morți, rareori afla ceva interesant de la cei care mai erau în viață. Bineînțeles că erau și excepții. La căminul din Malmköping, în camera alăturată, locuia un bătrân care săpase tranșee în timpul Războiului de Iarnă din Finlanda. O muncă interesantă. Sau poate nu era, însă bătrânul știa să povestească. La fiecare oră aveau zece minute pauză, pe care le foloseau ca să sape mai departe, să nu moară înghețați.

Sabine își blocase urechea dinspre Allan, în timp ce gândea.

— Ar fi o cale posibilă? întrebă Julius.

— Tranșeele? întrebă Allan.

Sabine se holbă la bărbatul de 101 ani și îi răspunse lui Julius.

— Nu, zise ea. Sau poate. Depinde.

Dacă punctul de plecare era faptul că mama fusese clarvăzătoare, nu aveau câtuși de puțin de la ce să pornească. Sabine nu a moștenit niciun gram din talentul mamei sale.

Însă, dacă în realitate era o înșelătorie, și dacă aceasta credea în fanteziile proprii cu ajutorul pastilelor vesele, luate cu regularitate – atunci era vorba de cu totul altceva.

Julius aparținea micului grup de oameni care credeau că a fi șarlatan era un lucru frumos. De aceea a încurajat-o pe Sabine, spunându-i să nu se neliniștească pentru că mama ei a aparținut acestui mic grup.

Sabine i-a mulțumit pentru cuvintele frumoase, însă a spus că cel mai probabil erau doar fantezii.

— Și așa ceva se poate copia. Sau chiar dezvolta.

Mama ei vorbise mereu despre cum voia să crească afacerea, astfel încât aceasta și ea însăși să ajungă pe culmi de nedescris. Sabine îi știa povestea pe dinafară. Faptul că nu s-a întâmplat nimic pe acest front avea explicațiile sale. Spre sfârșit, mama ei abia dacă se mai dădea jos din pat.

Povestirea preferată era aceea despre Olekorinko.

Ce-ar fi dacă acesta ar mai fi în viață? Dacă l-ar căuta pe el și activitatea lui cu ajutorul internetului?

— Nu te atingi de tableta mea, spuse Allan.

— Ba da.

Suedia

Americanii s-au întors la Los Angeles fără să mai ia legătura cu Johnny și fără să-l mai lase pe el să ia legătura cu ei. Nu era nimic de spus unuia care îngropa un frate al alianței într-un sicriu albastru-deschis, cu iepuri. Poate trebuia să-l fi omorât pe idiot, dar s-au lăsat păgubași. Fratele mai mic al lui Kenneth a scăpat pentru că era fratele mai mic al lui Kenneth. Cu aceasta, filiala alianței din Stockholm s-a desființat, a murit odată cu fondatorul ei. Toate plățile planificate către Alianța Ariană vor fi de urgență suspendate.

*

Johnny încerca totuși să privească optimist viitorul. Când vinovații care încurcaseră sicriele vor fi executați în mod corespunzător, va lua din nou contact cu Los Angeles.

Prin femeia aia de la morgă complet dusă a reușit să înțeleagă că fratele lui, Kenneth, a ajuns în sicriul corect, dar care, de fapt, era cel greșit. Acum, odată recuperat, rămânea să urmeze o nouă înmormântare. Din păcate, preotul care răspundea de asta căzuse și se lovise rău. Johnny a renunțat la ideea de-a speria un nou preot. Nu mai era timp pentru asta. A cumpărat un buchet de lalele din prăvălia cea mai apropiată și, seara, i-a făcut o vizită la spital celui maltratat. Preotul i-a mulțumit pentru grijă, i-a povestit de nasul rupt și fisura de la obrazul drept și a spus că probabil o să se întoarcă la serviciu peste șase sau opt săptămâni.

— Ai două săptămâni și jumătate la dispoziție, i-a spus Johnny.

Kenneth avea să stea între timp la morgă. Nu e mai rece sub pământ, s-a gândit Johnny, încercând să se consoleze.

Prioritățile lui erau clare. Mai înainte de toate, jefuitorii de sicrie vor termina prin a pluti cu mațele scoase. Mulțumită site-ului pe care-l avea prăvălia de sicrie, știa că era pe urmele unei anumite Sabine Jonsson. Însă, când a rezervat sicriul, vorbise la telefon cu un bărbat, probabil cel care stătea lângă ea în mașină când fugiseră. Dacă Johnny o găsea pe Sabine și dricul, dădea totodată și de necunoscut.

Cu ajutorul internetului, nu i-a luat mult timp să afle mai multe despre femeie.

Era directorul general și singurul membru permanent din firma „Să Mori Cu Mândrie SA”.

Membru supleant în conducere era Allan Emmanuel Karlsson, cu siguranță bătrânul de lângă ea, nu mai era niciun secret. Sabine era și membru în „De Pe Cealaltă Parte SA”, care acum era în lichidare. „De Pe Cealaltă Parte SA”? Ce naiba era asta?

Noroc cu internetul. „Partea Cealaltă” era specializată în clarviziune! Vorbea cu cei care părăsiseră viața de pe pământ. Johnny a îndepărtat rapid ideea de a mai petrece încă o clipă cu Kenneth. O ultimă discuție. Ei, la naiba! Nu puteai să crezi în așa ceva!

Sabine Rebecka Jonsson și Allan Emmanuel Karlsson. Într-un dric negru, înregistrat pe numele firmei. Cu o adresa la care era foarte puțin probabil că s-ar mai întoarce. I-ar putea găsi, știa asta. Dar nu știa cum.

Rusia

— Bună dimineața, Volodia. Cum îți merge? Arăți îngrijorat.

Da, era adevărat. Președintele Putin avea multe lucruri la care să se gândească. Colegul Trump era pe cale s-o ia razna complet.

— Acum, idiotul din Washington l-a enervat de-a binelea pe nebunul din Phenian. Ce facem, Gena?

Gennadii Aksakov s-a așezat la biroul prietenului. Erau o pereche fără egal. Nu numai buni, erau cei mai buni. Așa cum au fost pe salteaua de sambo și de judo.

Însă, uneori, se spune că poți să mori încercând să învingi. Ea ceva de genul ăsta se gândea acum președintele rus.

Rusia începuse un război, sub conducerea discretă a lui Gena, împotriva SUA, fără să spună nimănui. O armată întreagă, formată din bărbați și femei tinere, mărșăluia pe internet, își punea pe cap, vorbind la figurat, șepci americane de baseball, deschidea un Dr Pepper – și pornea la atac.

Din interior.

Luptele se dădeau pe Facebook, Instagram, Twitter, pe bloguri și pe site-uri. De acolo, așa-zișii soldați americani de pe internet trăgeau în toate direcțiile: într-o zi reaprindeau mișcări de stânga și în ziua următoare de dreapta, susțineau pe Facebook dreptul jucătorilor de fotbal american NFL să îngenuncheze în fața steagului, iar totodată îi acuzau pe aceiași jucători că sunt nu patrioți. Își exprimau sprijinul pentru legi mai stricte privind armele, protestând totodată față de același lucru. Erau pentru zidul de la granița cu Mexic, arătând în același timp că sunt împotrivă. Ridicau în slăvi și totodată criticau încercările noi de-a obține o reformă în sănătate, care să-și merite numele.

Aveau toate părerile posibile în problema legată de LGBT. Dădeau foc maselor, indiferent ce mase erau și ce reprezentau.

Scopul era să învrăjbească un american împotriva altui american. O țară divizată însemna o țară slăbită.

Când s-a împrăștiat fumul războiului, președintele și prietenul său puteau să constate că trupele lor au câștigat fiecare bătălie. Dar cum era cu războiul în sine?

Putin își făcea griji dacă nu cumva le-a mers *prea* bine în toate. Gena reușise imposibilul – să-l plaseze pe agitatorul de Trump la Casa Albă. O victorie a la Pirus? Au creat cumva un monstru care nu mai putea fi ținut în frâu?

SUA se destrăma; era un lucru bun. Însă cu națiunile e ca și cu tigrul siberian: un tigru rănit poate să devină extrem de periculos. SUA era în continuare cea mai mare putere militară. Bărbatul care cu ajutorul rușilor își ducea țara la ruină putea să se afle, datorită inaptitudinii monumentale pentru munca pe care o făcea, pe drum spre un război nuclear cu Coreea de Nord, în zona de est cea mai apropiată a Rusiei.

Acest lucru nu intrase în calcul. Și nu mergea să prevezi la ce-ar putea să ducă. Privind înapoi, n-ar fi trebuit niciodată să fi trimis tâmpenia aia de centrifugă de plutoniu.

— Poate că nu, recunoscu prietenul. Dar ce e făcut e făcut.

Ceea ce a părut a fi o idee bună era pe cale să se întoarcă împotriva lor. Faptul că în Coreea de Nord aveau loc unul sau mai multe teste de arme nucleare reale, iar SUA și China discutau despre contracte comerciale le făcea lor greutăți. Nu era în interesul Rusiei ca americanii și chinezii să se agreeze.

Acum, riscul era că și-au dat seama că au pe cap un dușman comun. Xi Jinping a găsit pe lângă asta o modalitate de a vorbi cu Trump. Sau poate că nu

se mai sinchisea să piardă cu un număr rezonabil de lovituri pe terenul de golf. Orice ar fi fost părea să funcționeze.

— Ce e făcut e făcut, spuse Gennadii Aksakov din nou. Las-o baltă, Volodia. Hai să ne concentrăm pe Europa.

Putin dădu aprobator din cap.

— Ai făcut un ocol prin Suedia? Cum a mers acolo?

Gena se strâmbă.

— Nu vrei să știi. Hai mai bine să vorbim despre Spania și Germania. Am ceva noutăți bune, nemțești, pentru tine.

Putin zâmbi.

— Serios, chiar așa? Înseamnă că Merkel nu șade chiar așa de sigur pe fundul ei gras, cum crede?

Suedia

Ziarista Bella Hansson de la ziarul *Eskilstuna-Kuriren* voia să fie citită. Altfel, care era scopul muncii ei? Pentru a putea obține lucrul acesta, trebuia ca într-o zi ca asta să raporteze ceva care să aibă legătură cu terorismul. Oricum lumea nu voia să citească despre altceva.

A răsfoit printre evenimentele raportate de poliție. O bătaie la o cârciumă ieri? Nu. O suspectă neglijare a animalelor la o fermă? Revoltător, aproape în oricare zi din an, dar nu acum.

Nici faptul că două mașini au intrat una într-alta cu spatele, într-o parcare publică, în fața unui magazin, nu putea fi privit ca un act de terorism, nici măcar dacă unul dintre șoferi ar fi fost musulman.

Dar asta poate că ar fi ceva?

La numai câteva ore după atentatul din Stockholm, un dric fusese controlat. Nu s-a luat nicio măsură și cazul a fost închis.

Însă a avut loc un interogatoriu.

De ce?

*

În Suedia există ceva care se numește accesul public la informații. Înseamnă că tot ce face, scrie, spune sau chiar gândește o autoritate trebuie să fie imediat redat cetățeanului care dorește acest lucru. Cetățenii rareori fac probleme. Altfel stau lucrurile cu ziariștii.

Onoratul conducător de interogatoriu, alias inspectorul Holmlund, era în drum spre casă după o zi lungă – și pe deasupra o zi de sâmbătă – însă a avut ghinionul s-o întâlnească pe tânăra ziaristă Bella Hansson la ușă. Cu un oftat care nu se putea auzi, a invitat-o în birou.

Era mult prea experimentat ca să mintă ziariștii în față. În schimb, a preferat să lase deoparte părți din adevăr. În felul acesta, își spunea că ea o să-și piardă interesul pentru poveste, iar el va putea scăpa de o muncă în plus, cu întrebări neplăcute drept consecință.

Adevărul era deci că un transport cu un sicriu a fost oprit la un control de rutină și a avut loc un interogatoriu. Nu, sicriul nu conținea niciun decedat, lucrul ăsta l-au constatat inspectorii pe loc. În schimb, cel puțin o persoană nu avea centura pusă.

— Ați luat cu voi și ați interogat un antreprenor de pompe funebre pe motiv că el sau ea nu și-a pus centura de siguranță? întrebă Bella Hansson.

Acum, nu era vorba de antreprenoarea de pompe funebre, ci de cel care fabrica sicriele, însă Holmlund s-a abținut s-o corecteze pe ziaristă.

— A fost o zi tare deosebită, după cum știți și dumneavoastră.

Bella Hansson l-a privit neîncrezătoare pe inspectorul Holmlund.

— Și care a fost concluzia interogatoriului? Dumneavoastră l-ați condus?

— Da, eu. Să fiu sincer, nu a dus la altceva decât la faptul că i-am dat o lecție bărbatului care nu-și pusese centura de siguranță.

Nici povestea asta nu avea, firește, tangență cu terorismul, însă după ce Bella a întrebat și a primit răspuns de mai multe ori, a schimbat perspectiva. I-a venit o idee, care i se părea mai bună.

Articolul pe care îl formulase deja în cap era, de fapt, prea bun ca să fie pus pe internet. Problema era că ziarele tipărite nu se publicau duminica.

Atunci, rămânea internetul. Însă Bella a păstrat ascunsă povestea până a doua zi, ca să se mențină ca primă știre cât mai mult timp posibil. În lumea nouă, era important să aduni click-uri.

Suedia

O, da, Olekorinko era mai activ ca niciodată. Un vrăjitor de calibrul lui era ceva foarte productiv. Însă, pentru ca Sabine să-i poată copia ideile, era nevoie să le studieze la fața locului. Și pentru că Africa nu era la o aruncătură de băț, trebuia, până una-alta, să se țină de ceea ce deja știa.

În primul rând, trebuia să afle cum arăta concurența clarvăzătorilor. Sabine dedică seara și jumătate din noaptea petrecută la pensiune ca să facă o analiză a pieței. Era o muncă deprimantă. Nu numai pentru că Allan nu mai termina să se vaite că i-a furat jucăria, ci și pentru faptul că acum era negru pe alb că piața pentru diferitele variante de clarvăzători în ultima vreme aproape explodase. Oferta era enormă. Ar fi ușor să intre din nou în branșă, însă ar fi greu să aibă o poziție importantă în afaceri, fără să ia în considerare faptul că Sabine nu avea niciun talent ca să ocupe vreo poziție importantă în clarviziuni.

*

Julius a lăsat-o în pace, pe de o parte pentru că era de părere că avea nevoie de asta, pe de altă parte pentru că se gândea la el și la blestematul acela de sparanghel. Mătușica de la pensiune avea pe masa din hol un telefon vechi. Ar fi putut să-l împrumute pentru o convorbire intercontinentală, în timp ce ea era la cumpărături, dacă nu ar fi pierdut biletul cu numărul de telefon al lui Gustav Svensson. Cu siguranță rămăsese pe masă, în restaurantul din New York. Fără numărul lui Gustav și fără ca Gustav să aibă vreun număr de telefon al lui Julius (care nici măcar nu avea telefon), riscul era mare ca prietenii și partenerii de afaceri să nu se mai întâlnească niciodată. Julius se mai gândi o dată și ajunse la concluzia că aceasta

era mai degrabă o certitudine. Era trist din mai multe puncte de vedere. Îi plăcea indianul ăla suedez. Și, în plus, avea nevoie să-l lovească cu ceva tare în cap.

*

În timp ce Sabine și Julius erau ocupați cu ale lor, Allan a găsit o canapea în camera cu televizor a pensiunii, pe care putea să se întindă. Stătea acolo, așteptând scurtele pauze de la tabletă ale Sabinei, ca să poată să afle știrile. Printre altele, a citit despre furia suedezilor pentru că distribuirea poștei nu mai funcționa cum trebuie. Dura două zile pentru mult prea multe scrisori, în loc de o zi, cât era stipulat. Soluția poștei fusese să schimbe regulile, nu rutina. Acum, împărțirea *tuturor* scrisorilor va dura două zile, în concordanță cu noile reguli. Siguranța livrării se apropia dintr-odată de sută la sută. Allan bănuia că șeful poștei avea să primească un bonus important.

În altă ordine de idei, un conducător al Frontului Național din Franța s-a dus într-un restaurant nord-african și a mâncat cușcuș. Și i-a plăcut! Acest lucru a fost considerat nepatriotic, dincolo de orice limită! La scurt timp, liderul a fost dat afară din partid sau a plecat de bunăvoie. Allan nu știa sigur ce era cușcușul, poate replica lumii arabe la supă de mazăre galbenă cu carne de porc? Dacă citea mai mult despre cușcușul ăsta, era în stare să-și dea și el demisia. Din orice funcție.

Înainte ca Sabine să ceară înapoi tableta, Allan a apucat să citească despre investiția apărării suedeze într-o flotilă de elicoptere atât de scumpă, încât acum nu mai erau bani ca s-o poată folosi. Dar elicopterele erau frumoase, unde stăteau ele.

*

După o muncă de o noapte, Sabine a găsit 49 de femei și un bărbat, care își ofereau serviciile în același domeniu ca al mamei ei.

— Cum merge? întrebă Julius la micul dejun.

Observase cât de cătrănită era Sabine.

— Așa și-așa.

Dezvoltă subiectul. Era plin de cărți cu îngeri, de tarot și de pendule. Femei care se dedicau vindecării de la distanță. Care desfăceau blocaje din suflet. Care vorbeau cu animale. Care spuneau viitorul în dragoste. Care dădeau îndrumare telepatică. Care cunoșteau pe cele cinci degete ale lor legile universale. Care vedeau trecutul, prezentul și viitorul în cenușă, zaț de cafea sau o bilă de sticlă.

— Trecutul nu poate fi așa greu de văzut, observă Allan. Asta făceam și eu, până când m-a lăsat memoria. Iar prezentul e doar prezent.

Chiar așa de simplu nu era. Trecutul era format din evenimente paralele, care împreună creau prezentul individului și același lucru se întâmpla cu viitorul respectivului.

— Fără a avea cunoștințele necesare despre îngerii păzitori din jur, sufletul tău e pierdut. Iar cu energiile greșite din cameră eterul se înrăutățește.

Julius înțelesese de mult că Sabine era sufletește la fel de pierdută ca și el. Ca să nu mai vorbim de Allan. Dar afacerile rămâneau afaceri. Pe ce credea Sabine că se vor putea concentra în haosul acesta de clarvăzători?

Păi, tocmai asta era. Vestea oarecum bună din toată treaba asta era că destul de puține medii se concentrau pe stafii, pe alungarea stafiilor și dialogul cu partea cealaltă. Sabine întrezărea un eventual succes în afaceri în domeniul care fusese specialitatea mamei.

Allan a venit cu vestea bună, cum că numărul celor de pe partea cealaltă se mărise de curând cu unul. A citit cu voce tare de pe tabletă cum o țărancă din Uzbekistan în vârstă de 117 ani tocmai

murise, când singura ei vacă se întâmplase să se așeze pe ea.

Sabine observă că își pierdea cu fiecare zi mai mult răbdarea cu bătrânul ăsta. Poate ar fi bine să-i cumpere o vacă când împlinea 102 ani și să spere la ce-i mai bun?!

Suedia

În ziua de după atentatul terorist din Stockholm, ziarul *Eskilstuna-Kimren* a dezvăluit o incompetență uluitoare a poliției locale aflate la 100 de kilometri depărtare de locul atentatului. În vânătoarea isterică după teroriști, nu s-au dat înapoi de la a-i teroriza pe cei mai nevinovați dintre cetățeni. Nici măcar cei morți nu scăpau (faptul că nu era niciun mort în sicriu a fost un detaliu pe care Bella Hansson l-a omis și, de fapt, nici nu știa că acolo zăcuse un decedat viu).

Inspectorii respectivi și conducerea poliției au fost descriși în text ca un colectiv de proști, care nu înțelegeau ce se prioritizează. Atac la dric nevinovat! Ce avea să urmeze după asta?

Articolul era critic, chiar dacă la urmă devenea mai puțin aspru. Era și foarte lung. De aceea, Bella a tăiat în ultima clipa partea în care poliția dădea asigurări că acțiunea, care de fapt nu fusese nicio acțiune, a fost precedată e bănuieli că, de fapt, *ar fi existat* o legătură cu sus-numitul act de terorism.

Polițiștii nătărăi fac să crească numărul de cititori ai unui ziar local.

Polițiștii nătărăi fac să crească și numărul de cititori ai unui ziar național.

Ediția de pe internet a ziarelor din Stockholm a preluat imediat povestirea despre dric.

Au urmat două lucruri:

Unul a fost că un polițist, care în mod vădit nu era deloc nătărău, din Märsta, a văzut o legătură posibilă. A investigat niște împușcături nebune într-o prăvălie de sicrie, cu o zi înainte, iar noul indiciu ar putea deschide calea spre alte descoperiri. Mai rămânea să dea un telefon sau două.

Celălalt a fost că Asociația Ariană întrunită – adică Johnny Engvall – știa acum cu siguranță că

cei care trebuiau să moară cu orice preț călătoreau prin Suedia.

— Sunteți în drum spre sud, porcilor, vorbi el de unul singur. Pe drumuri mici?

La început a zâmbit, gândindu-se cât era de inteligent. Apoi și-a dat seama că erau multe drumuri mici pe care le puteai alege în sudul Suediei. Iar urma se răcise deja.

Johnny avea nevoie de mai multe date decât cele povestite de ziaristă în articol.

Suedia

Afacerea continua să crească. În timp ce Allan, 101 ani, îi arăta lui Julius, 66, cum se mărea la maximum eficiența în grupul-țintă prin anunțuri pe Facebook, Sabine se plimba cu dricul, ca să facă rost de pendule, cristale, instrumente radiestezice și smirnă rău-mirositoare. A respectat bugetul limitat al grupului. Ca pendul, a folosit un fir cu plumb, pe care l-a găsit la reducere la Byggmax. Instrumentul radioestezic l-a încropit singură, cu ajutorul unei ramuri rupte din grădina pensiunii unde dormeau. Iar drept cristale erau bune și cristalele de sare. Smirna a obținut-o cu ajutorul unei lămpi pe ulei, care avea combustibil format din o parte supă de creveți și nouă părți ulei. În rest, secretul consta în fitilele duble: unul care ardea și unul care numai fumega și împrăștia fum și putoare.

Proprietara pensiunii se uita curioasă la toate instrumentele de lucru ale Sabinei și a întrebat la ce se gândea doamna antreprenoare de pompe funebre să folosească toate astea. Sabine a spus aproape adevărul: că ea nu era numai antreprenoare de pompe funebre, ci avea ca specialitate să facă legătura cu cei pe care tocmai îi trimiteau sub pământ. La treaba asta, doamna Lundblad s-a înflăcărat toată. Deci doamna antreprenoare voia să spună că putea stabili un contact cu Börje?

Mătușica a revenit întruna la soțul ei mort. După mai puțin de douăzeci și patru de ore, Sabine știa tot ce merita să fie știut despre ce făcuse soțul la vremea lui: că, de exemplu, era mort de 15 ani. Cunoștințele generale erau cele mai importante pentru clarvăzători.

De ce nu? O repetiție generală nu putea să fie decât un lucru bun, înainte ca afacerea să pornească cu adevărat!

*

Spectacolul care a urmat i-a impresionat pe Allan și pe Julius. Dacă n-ar fi știut că nu e adevărat, ar fi crezut că mortul chiar vorbea cu văduva lui, de pe partea cealaltă, prin Sabine. Soțul i-a mărturisit văduvei dragostea eternă și a părut foarte tulburat când a auzit că pisica murise în urmă cu opt ani, având 16 ani. La întrebarea pusă direct, a declarat că se lăsase de fumat.

Ar fi fost de-a dreptul un succes dacă proprietăreasa n-ar fi făcut un atac de inimă, când soțul ei mort i-a mărturisit că îi era atât de dor de ea, încât plângea în fiecare seară până adormea.

— Aoleu, spuse Julius când mătușica a căzut cu nasul pe masă.

Sabine a sărit speriată din scaunul de seanțe[5] și a aprins lampa din tavan, în timp ce Julius o controla pe mătușică mai îndeaproape.

— A murit? a întrebat Sabine.

— Cred că da, a răspuns Julius.

Singurul care stătea liniștit era Allan.

— Atunci, vor fi în curând din nou împreună, spuse el. Dacă bătrânul a mințit la chestia cu fumatul, atunci trebuie să apuce să stingă repede țigara.

Sabine s-a uitat urât la Allan, reproșându-i lipsa de respect. A spus că acum era sigură că acesta nu era întreg la minte. Apoi, și-a strâns lucrurile și i-a chemat pe cei doi imediat la o ședință de urgență, în bucătărie. Până una-alta, au lăsat-o pe mătușică acolo unde era.

Sabine, cu riduri pe frunte, Julius, cu hârtie și creion, și Allan, cu interdicție de a-și spune părerea, s-au așezat în jurul mesei din bucătărie.

— Aici nu mai putem rămâne, zise Sabine. Dar încotro s-o apucăm și de ce?

Julius a lăudat-o pentru spectacolul strălucit pe care tocmai îl dăduse, credea că va putea câștiga

bani buni din asta. Într-un loc unde baza de clienți era destul de mare. Era timpul să ia o hotărâre grabnică. A scris *Stockholm* pe hârtia lui. Dedesubt: *Göteborg.* Dedesubt: *Malmö.*

Stockholmul a fost șters imediat, acolo erau prea mulți naziști. Julius a scris „Nu".

Atunci, Göteborgul? Al doilea oraș ca mărime din Suedia. „Mda."

Sau Malmö? Aproape de Copenhaga. Acolo locuiau aproape patru milioane de oameni în total, de ambele părți ale podului.

Julius a scris „Da". Destinația a fost hotărâtă cu 2 voturi pentru și unul nevalabil. Mai rămânea de văzut ce era de făcut cu mătușica moartă.

— Să nu sunăm la poliție? a întrebat Julius.

Nu, să prezinți poliției un bătrân mort la o zi după ce au găsit unul la fel, dar în viață, în sicriu, suna ca și cum o căutau cu lumânarea.

Julius s-a uitat în registrul bătrânei. Doi oaspeți din Grecia urmau să vină peste două zile. Mai mult de atât nu rămânea mătușica singură.

— Dacă ai murit, ai murit, constată Julius. Nu-i lipsește nimic.

Așa au și făcut. Doamna Lundblad a rămas acolo unde era.

— Bună hotărâre, a zis Allan.

— Nu ne-am înțeles că o să taci din gură? a întrebat Sabine.

* * *

Sfârșitul de săptămână al inspectorului Holmlund era distrus cu totul. Aproape că-i părea rău că nu-i băgase în închisoare pe cei trei jefuitori de sicrie. Deja înainte de cafeaua de duminică după-amiază aceștia îl costaseră timp și efort mental sub forma a două convorbiri, una mai ciudată ca alta.

Mai întâi, a fost o mătușă bătrână de la o pensiune din afara orașului. Era revoltată și voia să

știe dacă putea să reclame trei persoane pentru tentativă de omor. Trioul rămăsese o noapte la pensiune și îi oferiseră o ședință în care să aibă posibilitatea de a vorbi cu soțul ei. Când bătrâna a leșinat, fiind șocată, au lăsat-o cu capul pe masă și au dispărut.

— Stați un pic, zise inspectorul Holmlund. Pe cine au încercat să omoare? Pe dumneavoastră? Pe soțul dumneavoastră? Sau pe cine?

— Pe mine, firește. Soțul meu e deja mort.

— De când? N-ați spus că ați stat de vorbă cu el?

Inspectorul nu prea înțelegea cum funcționează treaba cu clarvăzătorii.

Mătușa a explicat. Când soțul, care murise acum 15 ani, i-a spus cât de mult îi era dor de ea, a fost ca și cum oxigenul din creierul ei se terminase și apoi nu-și mai aducea aminte de nimic. Mediumul și ceilalți au crezut probabil că murise, dar nu mergea așa ușor. Mătușa era dintr-o bucată și acum voia dreptate.

Ceea ce voia inspectorul Holmlund era să se concentreze pe ceea ce era important. Dar nu i-a spus asta. În schimb, i-a explicat cum funcționa legea: să vorbești cu cineva care era mort, după care cineva, care nu e mort, să leșine nu intră la rubrica tentativă de omor. Nu intră, din câte înțelegea inspectorul, la nicio rubrică. Prostia generală nu are o scală de pedepse.

— Din păcate, a adăugat el.

Și n-a apucat bine să pună receptorul jos, că a și sunat din nou.

De data asta, era un bărbat, care s-a prezentat drept un „cetățean neliniștit”. Dorea să știe ce s-a mai întâmplat cu atacul împotriva dricului de ieri.

Inspectorul i-a povestit, deoarece cetățenii neliniștiți aveau tendința să se transforme în cetățeni nemulțumiți, care solicitau mult mai multă muncă pentru cel care încerca să scape ușor. A fost, deci, vorba de trei persoane într-un dric care

ajunseseră la control de rutină și un scurt interogatoriu, în care se lămuriseră toate neînțelegerile. În niciun fel nu putea fi numit „atac”.

Cetățeanul neliniștit nu s-a lăsat. A vrut să știe încotro s-a dus dricul, după interogatoriu.

Ce era cu oamenii ăștia? Inspectorul nu avea timp pentru așa ceva! Dar dacă îi punea împreună pe mătușă cu clientul neliniștit, poate că puteau să se plictisească unul pe altul? Ce idee bună!

— Nu exclud faptul ca persoanele în cauză să fi înnoptat în afara orașului Eskilstuna. Pentru alte informații, vă recomand să o sunați pe doamna Lundblad de la pensiunea Klipphällen. O doamnă drăguță, sigur aveți multe de discutat.

Clic. Neliniștitul a pus receptorul în furcă. Nu părea să mai fie la fel de neliniștit. Ce bine!

*

Johnny nu avea de gând să o sune pe doamna Lundblad. În schimb, avea să-i facă o vizită. Și celor trei oaspeți ai ei, dacă mai erau acolo. Chiar trei? Sabine Jonsson, Allan Karlsson și altcineva?

Ei, n-avea decât să-l roage pe al treilea să se prezinte, înainte să-i taie gâtul.

Trecuse o săptămână de la accidentul lui Kenneth și o zi de când înmormântarea fusese amânată. Johnny ducea tare mult dorul fratelui său.

* * *

Malmö, următoarea etapă. Doi dintre cei trei stăteau în față, al treilea era întins pe spate împreună cu tableta lui neagră în sicriu, cu capacul închis și ventilație nou-găurită. Drumul ducea pe șoseaua 55.

La sud de Strängnäs, Allan a deschis puțin capacul.

— Pe aici am locuit eu, înainte să încerce să mă închidă la căminul de bătrâni din Malmköping. Păcat că am aruncat casa în aer, altfel am fi putut da o fugă până acolo.

— Ți-ai aruncat singur casa în aer? a întrebat Sabine.

— Dă-l naibii, a adăugat Julius.

După Malmköping, trioul a ajuns din nou pe E4, de data asta la nord de Norrköping. De acolo mai departe, spre sud, de-a lungul celei mai circulate autostrăzi din Suedia.

Allan a observat că Sabine și Julius îl puneau mereu la punct, în afară de cazul în care vorbea despre fapte de terorism. Ceea ce se întâmplase în capitală îi afectase pe toți trei.

Le-a povestit că națiunea părea să fie foarte ocupată cu evenimentul tragic și năucitor. Au murit mai multe persoane, teroristul a fost arestat și a recunoscut fapta, adăugând că Allah e cel mai mare dintre toți. Allan nu știa cât de mare era vina lui Allah în treaba asta, nu puteai să știi niciodată cu Dumnezeii ăștia, toți aveau defectele lor. Unul dintre ei avusese grijă, conform Bibliei, să ia intenționat viața a zece copii, într-un pariu cu Satana.

Sabine nu cunoștea pasajul ăsta, dar Julius l-a recunoscut.

— Cartea lui Iov, Vechiul Testament, a spus el.

Apoi n-a mai zis nimic. I se făcea pielea de găină când își amintea de tatăl lui tiranic, care l-a obligat să îndeplinească ritualul confirmării în urmă cu 52 de ani. Chiar dacă băiatul s-a dedicat în mare parte a timpului furtului de biblii pe care le vindea mai departe (25 de öre[6] bucata, două pentru 40), ceva îi rămăsese în amintire.

În presa internațională s-a transmis că Suedia și-a pierdut virginitatea. Paradisul pe pământ a fost pedepsit pentru atitudinea generoasă față de așa-numiții refugiați.

Allan bombănea citind. Numai în puținul timp petrecut de el pe pământ, Suedia a fost afectată de oameni de stânga, care aruncau în aer vapoare, oameni de dreapta, care aruncau în aer redacții de ziare și de fracțiuni ale Armatei Roșii, care aruncau în aer ambasade. Și apoi, de cel care voia să răpească o ministră suedeză și s-o țină încuiată într-o ladă. Și de cei care, fiecare pe partea lui, împușcau la întâmplare străini, până să apuce să fie prinși și închiși.

Ceea ce aveau în comun cu toții era faptul că își expuneau motivele. Inclusiv cel care auzea voci și din cauza asta a omorât-o pe ministră de externe suedeză. În schimb, nu se putea ști la ce se gândise cel care l-a împușcat pe primul ministru pe stradă. Care acum era și el mort, dacă nu cumva fusese altcineva.

Totul era foarte trist, bineînțeles. Dar când venea vorba de virginitatea Suediei, Allan își spunea că ea dispăruse deja de pe vremea vikingilor.

— Ce tot mormăi acolo, în spate? îl întrebă Julius.

— Nu știu, răspunse Allan.

Totul fusese mai ușor înainte de tabletă.

Mai trist. Însă mai ușor.

Bărbatul de 101 ani continuă să se uite pe internet. Asta făcea el mai nou, în viață.

În Alvesta din Småland au descoperit că gunoierii aveau probleme. Cineva și-a dat seama că firma comunală de curățenie Alvesta Renhållnings AB se prescurta de 35 de ani ARAB. Cetățeanul arăta într-un anunț adresat comunei cât de contrariat era, spunând că prescurtarea transmitea mesajul că arabii în general miroseau urât.

Asta era o noutate pe gustul lui Allan și era absolut necesar s-o transmită grupului.

— Oamenii ăștia nu au nicio viață? se întrebă Julius.

— Dar Alvesta nu e așa departe de aici, nu? zise Julius. Mergem acolo să ne uităm?

— La ce? întrebă Sabine.

Allan nu știa exact la ce, așa că nu mai răspunse. În schimb, își pupă tableta neagră drept mulțumire pentru știrea cu mașina gunoierilor. Totul era iertat.

*

Călătoria continuă spre sud. În regiunea Värnamo începuse să se întunece. Sabine a găsit, cu ajutorul tabletei lui Allan, o altă pensiune ieftină. Era condusă de o femeie mai în vârstă, destul de asemănătoare cu cea dinainte, care aterizase cu nasul în masă.

— Nu facem nicio ședință cu asta nouă, bine? zise Julius.

Suedia

Era deja seară când Johnny Engvall a intrat cu mașina în curtea pensiunii Klipphällen. Nu era niciun dric parcat în față, venise prea târziu.

Proprietara pensiunii, care deci nu murise, era în bucătărie și gătea un rând nou de supă de mazăre galbenă, când a fost surprinsă de vizită.

Nazistul nu s-a străduit prea mult să o sperie pe mătușă. Înainte să stoarcă de la ea tot ce știa, s-a gândit să încerce s-o facă să povestească de bunăvoie.

— Bună ziua celor de-ai casei, a spus el, urându-se pentru tonul prietenos.

— Bună ziua și dumneavoastră, i-a răspuns doamna Lundblad. Vreți să înnoptați aici?

Supa de mazăre galbenă era cel mai bun lucru pe care-l știa Johnny. Era bună, era suedeză și autentică. Preferabil, cu un pic de muștar, pâine crocantă și un pahar mare de lapte.

— Poate că da, răspunse el.

Doamna Lundblad l-a invitat la masă. Supa era aproape gata. În timp ce punea masa pentru două persoane, i-a spus că e bucuroasă de companie, pentru că avusese o zi de-a dreptul îngrozitoare, dacă voia să știe musafirul.

Și apoi i-a povestit, fără ca Johnny să fie nevoit să întrebe ceva.

Trei oameni îngrozitori – cu un dric! – veniseră cu o zi în urmă. Cu numai câteva ore înainte ca tânărul domn să apară, au invitat-o la o ședință de spiritism ca să vorbească cu soțul ei mort. Totul mersese bine, dar când s-a întâmplat să leșine din cauza emoțiilor, proștii au plecat. Așa de necreștinește din partea lor, că nu găsea cuvinte.

De fapt, Johnny a vrut să întrebe imediat dacă știa încotro s-au dus, însă un alt lucru i-a atras atenția.

— O ședință de spiritism? întrebă el. Chiar ați vorbit cu soțul dumneavoastră?

— O, da. O duce bine în cer, acum știu. Și imaginați-vă, s-a lăsat de fumat. Iubitul, bunul meu Börje s-a lăsat de fumat!

Pentru a doua oară nazistul a fost lovit de gândul irațional, dar și minunat că ar putea să intre în legătură cu Kenneth, pe partea cealaltă. De data asta a durat mai mult timp până să treacă peste ideea asta.

Supa era minunată. Mătușica fusese blondă înainte să încărunțească, asta făcea lucrurile și mai bune.

— Sunteți o bucătăreasă fantastică, trebuie să recunosc. Spuneți-mi, știți încotro s-au dus oamenii aceia îngrozitori?

Nu, sigur că nu știa. Era leșinată când s-a întâmplat.

— Înțeleg. V-au luat ceva? Au lăsat ceva în urma lor?

Nu, evident nu erau hoți. Singura urmă lăsată de ei era o notiță pe chiuvetă.

I-a întins o hârtie format A4. Pe care scria:

Stockholm – nu.

Göteborg – poate.

Malmö – da.

Malmö!

Într-acolo au luat-o.

— Domnule dragă, doriți încă o porție? întrebă mătușica.

— Nu, nu vreau, cotoroanțo, îi răspunse Johnny Engvall și plecă.

I-au bucurat sufletul ultimele cuvinte.

Suedia

— Și ce s-a mai întâmplat cu Trump de când nu l-am mai văzut? începu Julius conversația de a doua zi de la micul dejun.

Era timpul să plece, mai aveau 150 de kilometri până la Malmö. Acolo, vor rezolva și problema locuinței. Fiecare lucru la timpul lui. Pe tema asta Julius se gândea că, dacă vor trece prin toate știrile de pe tableta neagră a lui Allan, vor reuși dintr-odată să plece de acolo mult mai repede.

— Mă bucur că întrebi, spuse Allan. Și eu, care mă gândeam să sărim peste ele astăzi, având în vedere situația noastră complicată. Însă s-au întâmplat, desigur, ba una, ba alta, în timp ce dormeam sau ce-ați făcut voi pe parcursul nopții, mi se pare că am auzit ceva prin perete.

— Treci la subiect, a spus Sabine.

— Așa deci, eram la Trump. A angajat un nou director de informații, care a comunicat imediat că avea de gând să-i dea afară pe toți din jurul lui, după care el însuși a fost dat afară.

— Mulțumim pentru asta, spuse Julius, putem acum să…

— Stați! Asta am povestit-o numai ca fundal. Se spune că omul din spatele președintelui cu strategia – „dă cât mai mulți afară în cel mai scurt timp posibil” – este prietenul nostru Bannon.

— Care prieten al nostru?

— Steve Bannon. Strategul-șef. Supăratul ăla cu obrajii roz, care ne-a întâmpinat la aeroportul din New York.

— Da, așa se numea. N-am știut că este strategul-șef al președintelui.

— Păi, nu mai este.

* * *

Malmö era din ce în ce mai aproape. Julius adormise pe scaunul din față. Allan moțăia în sicriul din spate, mereu pregătit să facă pe mortul, dacă era nevoie. Sabine era singură cu gândurile ei. Nu avea un sentiment bun la gândul că voiau să deschidă o afacere nouă în Suedia, unde reușiseră să scoată din sărite un nazist. Ar fi fost mai în siguranță în străinătate. Dar în ce țară? Nu ajungea să ia legătura cu cineva de pe partea cealaltă, trebuia să mai înțelegi și ce zicea. Plus nesiguranța viabilității financiare.

Și cu asta, era înapoi la același gând.

Olekorinko. Vrăjitorul. Sau *mgangan,* în limba locală. Bărbatul despre care mama Gertrud vorbea așa de mult. Cu un aranjament de afaceri care nu semăna cu niciunul.

În Africa.

La naiba, la naiba, la naiba.

Înjura printre dinți ca să nu fie auzită. Însă Julius a auzit și s-a trezit.

— La ce te gândești? a întrebat-o el.

— La nimic.

Nu vedea altă soluție decât să urmeze calea și campania de pe Facebook pe care Allan și Julius o pregătiseră deja, unde Sabine era promovată ca „mediul Esmeralda", cu baza în Malmö – la 600 de kilometri depărtare de nazistul furios din Stockholm, însă numai cu un pod care îi despărțea de piața imensă din Copenhaga.

* * *

Nu e ușor să găsești un sediu pentru cineva care este urmărit. Sau măcar să găsești unde să locuiești. Soluția era să-l expună pe Julius la un anumit risc, era singurul din grup care nu apărea în registrul comerțului. Existau pe ici, pe colo apartamente de închiriat în zonă, printre care și un apartament cu trei camere pentru aproximativ 6.000 de coroane pe lună, la sud, în Rosengård, la

nici șapte kilometri de centrul orașului Malmö. Nu era una dintre zonele cele mai atrăgătoare din oraș, însă tocmai de aceea era o alternativă bună pentru prietenii noștri. Să cumperi ceva în interiorul orașului, pentru trei-patru milioane de coroane, nu era o soluție.

Julius s-a dat jos în fața companiei de utilități publice (care, spre deosebire de apartamentul liber, nu se afla în Rosengård) și și-a anunțat interesul.

Și a primit, spre surprinderea lui, un *nu.*

— Avem regulile noastre, a spus reprezentantul companiei, o femeie la 40 de ani.

— Și care sunt regulile acelea? a întrebat Julius, care ura regulile în general.

— După câte înțeleg, nu puteți să arătați nicio adresă valabilă sau un venit stabil, și atunci e greu.

Julius s-a uitat la femeie.

— Dacă e vorba de o adresă valabilă, asta este ceea ce încerc să obțin acum, doar nu pot să mă înregistrez cu o adresă într-unul din apartamentele dumneavoastră, înainte să am acces la el, nu-i așa?

— E adevărat, a confirmat femeia. Însă bănuiesc, după vârsta dumneavoastră, că ați locuit înainte în altă parte, dar nu reiese din formularul pe care l-ați completat și eu nu găsesc nimic pe numele dumneavoastră, când vă caut în sistem.

Naiba s-o ia de țară! Nu se putea ca *ceva* să fie secret? Avea măcar voie să-și aleagă singur pasta de dinți? Însă nu a spus nimic.

— Tânără domnișoară, a zis el în schimb. Ca diplomat în serviciul departamentului de stat, nu am avut nicio adresă în Suedia, de la criza din Cuba. Să știți că dorul meu de casă m-a copleșit de multe ori. Însă nu mi s-a părut niciodată atât de copleșitor ca acum, când o companie comunală îmi întoarce spatele în felul acesta.

Și, spunând asta, a pus pe masă pașaportul diplomatic. Femeia s-a uitat la el. L-a deschis. La început, nu a spus nimic. Apoi a zis:

— Și venitul fix? Trebuie să înțelegeți că…

— Evident, nu am avut venituri în Suedia, spuse Julius, simțind că e pe cale să câștige partida. Dacă doriți, puteți să mă căutați la Banca de Investiții din Seychelles și atunci veți găsi ce căutați.

Spre norocul lui Julius, femeia a cedat dintr-odată. Numele băncii l-a inventat singur și nu era în stare să scrie numele Seychelles, nici dacă l-ar fi rugat.

— Cred că înțeleg dilema domnului diplomat, a spus ea, ezitând. Să văd ce pot face.

— Grăbiți-vă, vă rog frumos. Sunt obosit de la diferența de fus orar, spuse Julius. Tocmai m-am întors, după ce am fost pe la ambasada suedeză din New York. Adică Washington.

Ea a stat mai puțin de un minut înăuntru, la șef. Oricât de ciudat era ca un diplomat să vrea să se stabilească în Rosengård, compania de locuințe s-a hotărât să-i ureze bun-venit. Era și un lucru cu care se puteau mândri.

— Ne-am hotărât să ignorăm faptul că domnul diplomat nu poate dovedi ce venit are, sunteți bine-venit să închiriați apartamentul cerut, contra unui avans de trei chirii lunare. Sper că nu e prea mult?

* * *

Apartamentul cu trei camere era la etajul unu, într-un bloc de cinci etaje. O cameră pentru Allan, una pentru Julius și Sabine, o bucătărie și o cameră de zi, care putea funcționa ca loc pentru ședințe și antrenament spiritual. Mobilele au fost cumpărate la mâna a doua, a fost nevoie de două dricuri pline, până când totul a ajuns la locul lui. Înainte de asta, când s-a întunecat, Julius și Sabine au cărat sicriul alb cu trandafiri roșii în apartament.

— Decorează frumos camera de ședințe, a spus Sabine mulțumită.

— Nu mă pot hotărî unde să dorm, remarcă Allan. În camera pe care am primit-o există

jaluzele, pe de altă parte, o să-mi lipsească sicriul. Oricum, se poate închide capacul…

— O să dormi în patul pe care ți l-am cumpărat, i-a răspuns Sabine. Cu ușa închisă.

Suedia

Când a început noua săptămână, inspectorul Viktor Bäckman de la poliția din Märsta și-a contactat colegul din Eskilstuna, care nici măcar n-a avut energia să fie surprins de faptul că se trăsese asupra oamenilor cu sicrie. Pur și simplu simțea simpatie față de infractor. Astfel, a răspuns drăguț și corect la întrebările colegului, urându-i succes.

Allan Karlsson, Julius Jonsson, Sabine Jonsson.

Viktor Bäckman a înregistrat noua informație.

Doi dintre ei erau membri ai corpului diplomatic suedez. Cel puțin doi dintre ei au fost activi și în vânzarea de sicrie, într-o prăvălie din Märsta. Cea în care se trăseseră cel puțin 60 de gloanțe. Dar diplomații nu reclamaseră întâmplarea la poliție, ci plecaseră în schimb la Eskilstuna, fiind opriți într-un punct de control al poliției. În timp ce unul dintre ei stătea culcat în sicriu. Deși era cât se poate de viu.

Ce se petrecea aici?

Niciunul dintre cei trei nu era suspect de vreo infracțiune, însă inspectorul Bäckman dorea să audă ce se știa despre ei.

Sabine Jonsson și Allan Karlsson erau înregistrați pe aceeași adresă ca prăvălia din Märsta, în timp ce Julius Jonsson, ceva mai devreme în aceeași zi, s-a înregistrat într-un apartament din Malmö. O vizită la Jonsson, care să clarifice situația, ar fi foarte nimerită. Însă, mai întâi, voia să termine de făcut cercetările.

Viktor Bäckman a preferat să nu contacteze Serviciul Secret Suedez Säpo, aceștia nu dădeau niciodată vreun răspuns la întrebările obișnuite ale polițiștilor. A sunat în schimb la Ministerul Afacerilor Externe, pentru a i se confirma informația că într-adevăr existau diplomații cu numele de Allan Emmanuel Karlsson și Julius Jonsson, fără un nume de mijloc.

Inspectorului i s-a făcut legătura de la telefonist mai departe, și din nou mai departe. Astfel, a avut de așteptat un minut și apoi încă trei. Până la urmă, i s-a făcut legătura.

— Margot Wallström, cu ce pot să vă stau la dispoziție?

Inspectorul Bäckman a rămas foarte surprins, dar s-a recules repede. A început prin a-și cere scuze că o deranja pe doamna ministru de externe, nu asta i-a fost intenția. Dorea numai să se asigure de două persoane, un diplomat Karlsson și încă unul, Jonsson.

Margot Wallström nu obișnuia să răspundă la orice apel de la minister, însă, de data asta, a auzit când numele de Karlsson și Jonsson au răzbit prin pereți și când personalul de serviciu nu putea să-i localizeze în sistem. Atunci, a găsit de cuviință să întrerupă la timp, înainte să izbucnească ceva care nu ar fi putut fi controlat.

— Pot să vă confirm că domnii există și că sunt diplomați, a spus Margot Wallström. E vreo problemă?

— Nu, nu, i-a răspuns inspectorul Bäckman. Numai că cineva se pare că a tras în ei cu o pușcă automată și de atunci au dispărut.

Margot Wallström își imagină deja cum cariera ei se spulbera. Ar fi trebuit oare să le fi lăsat în plata Domnului la Phenian pe acele ființe ciudate? Nu, orice se întâmpla acum, alternativa ar fi fost să riște ca Kim Jong-un să fie aprovizionat cu arme și mai puternice decât avea la ora actuală. Asta trebuia să cântărească mai greu decât…

— Ce-ați spus că a făcut cineva? *A tras* în ei? Și ei au tras înapoi?

Inspectorul Bäckman explică mai detaliat. Diplomații nu au tras și nu era niciun indiciu că ar fi fost răniți. În schimb, au fost perforate opt sicrie. Și un laptop.

Povestirea era la fel de neverosimilă ca persoanele implicate. Atacul este cea mai bună

apărare, se gândi Margot Wallström și se rugă la Cel de Sus să iasă cu bine din povestea asta.

— Vă numiți Bäckman? Bine. În primul rând, vreau să vă spun că, în calitate de ministru de externe, nu am de gând să încerc să vă rezolv treburile. Dacă diplomații Karlsson și Jonsson sunt suspecți de infracțiune, e dreptul deplin al dumneavoastră – sau mai degrabă aveți obligația – să cercetați cazul mai îndeaproape. Dacă nu, am o informație mai discretă pe care vreau să o împart cu dumneavoastră.

Inspectorul Bäckman a repetat că în clipa de față domnii nu erau suspecți de nimic, însă ar fi vrut tare mult să aibă posibilitatea să vorbească cu ei.

— Din păcate, nu vă pot ajuta în treaba asta, răspunse Margot Wallström. Ultima dată când i-am văzut a fost în timpul unei întâlniri secrete cu președintele Trump, la New York. Domnul Bäckman e liber, evident, să facă ce vrea cu informația asta. Îmi permit doar să-mi exprim dorința ca, în numele păcii mondiale, să o păstrați pentru dumneavoastră.

Viktor Bäckman a regretat că a sunat la Ministerul Afacerilor Externe. Margot Wallström tocmai îi pusese în brațe Pacea lumii, era mai mult decât ar fi dorit chiar și celui mai mare dușman al lui.

— Înțeleg ce zice doamna ministru de externe, spuse Viktor Bäckman. Repet, dacă domnii diplomați nu sunt suspecți de infracțiune, nu am niciun motiv să-i pun sub urmărire. Vreau să profit de ocazie și să o întreb pe doamna ministru dacă are vreo idee cine sunt cei care au tras în ei.

Adevărul era că Margot Wallström nu avea nicio idee.

— Nu am nicio idee, spuse ea. Însă mă gândesc să-i întreb pe președintele Trump și pe secretarul general Guterres dacă știu ei ceva. Să-l rog pe vreunul dintre ei să ia legătura cu dumneavoastră, dacă e cazul?

Era o încercare. Însă i-a reușit.

— Nu, la naiba, îi scăpară cuvintele lui Viktor Bäckman.

Acum ajungea! Viktor Bäckman era proaspăt logodit, împreună cu logodnica lui plănuiau o călătorie în care să joace golf, în Portugalia. În timpul liber, antrena o echipă de fete în Märsta IK care în toamna trecută avuseseră succes în campionatul de fotbal „Märsta Games". Serile, o dată pe săptămână, mergea la un curs de conducere și de teorie a organizării, în speranța discretă că ar ajuta la o viitoare promovare. În ultima sâmbătă din lună, se întâlnea cu băieții la o seară de poker și de bere.

Nu era pregătit să sacrifice toate astea pentru a ajunge în istorie ca cel care a început al Treilea Război Mondial.

— Scuzați-mă că mi-a scăpat o înjurătură, doamnă ministru de externe. Dar cred că renunț la continuarea investigației. Cel puțin, pentru moment. Totuși, am o posibilă adresă a domnului Jonsson, dacă doriți. Este a unui apartament din Malmö.

Margot Wallström voia mai degrabă să uite de Allan Karlsson și de prietenul lui, cultivator de sparanghel. Dar poate că ar părea cam suspect.

— Cu mare plăcere, răspunse ea. Poate că Theresa May vrea pe viitor ceva de la Jonsson, atunci e bine să am o adresă la îndemână.

Prim-ministrul englez? Ce naiba era asta? Nu, Viktor Bäckman nu voia să știe. El. Nu. Voia. Să știe. În schimb, i-a dat adresa doamnei ministru Wallström și și-a luat repede rămas-bun, grăbindu-se apoi să se ducă la antrenamentul echipei de fete. A ajuns la sala de antrenament cu 40 de minute înaintea celorlalți.

*

Margot Wallström avea conștiința încărcată pentru povestea cu Theresa May. Dar nu mințise, chiar dacă șansa ca May să dorească să vorbească cu Julius Jonsson era mică. Pe de o parte, pentru că nu avea nicio idee de existența lui, pe de altă parte, pentru că era extrem de ocupată să-și demonteze propria țară.

Suedia

Campania vastă de pe Facebook în suedeză și daneză a dus la șapte răspunsuri în prima săptămână care, la rândul lor, au dus la patru rezervări concrete. Una din Danemarca și trei din Suedia.

Oferta includea contact cu cealaltă parte și ajutor în cazul stafiilor care făceau probleme. Ședințele aveau loc în apartamentul mediumului, în Rosengård, și costau 3.000 de coroane fiecare. Alungarea stafiei și alte treburi asemănătoare se făceau cel mai bine acolo unde se afla stafia și, dacă era cazul, se adăugau cheltuieli pentru drum și locuit pentru Esmeralda și asistentul ei.

La primele patru rezervări, toți intenționau să stabilească un dialog între client și un decedat apropiat. Toți cei patru veneau din Rosengård. Trei dintre ședințe s-au desfășurat fără probleme. La al patrulea caz, era vorba de un pescar înecat. Prietena lui, disperată, dorea să aibă un ultim dialog cu iubitul. Esmeralda a luat contact cu el, dar între timp s-a întâmplat ca și prietena să ia contact cu iubitul ei. Înecatul nu se înecase deloc, ci se mutase pe uscat, în Bornholm, din cauza motorului de barcă stricat. Primul lucru pe care l-a făcut, când a fost salvat, a fost să-și sune iubita, care la început a plâns de bucurie și apoi a cerut banii înapoi.

Suedia

Johnny stătea la o cafenea în piața Gustav Adolf din Malmö și își bea cafeaua de dimineața. Pe lângă asta, mânca o salată, care, la cererea lui, fusese spălată de multe ori, deoarece el aparținea grupului de naziști care sprijineau rezultatele studiului ce arata că substanțele nocive din mâncare provocau homosexualitatea galopantă din societate.

Piața Gustav Adolf poate că nu era locul cel mai potrivit unde să iei masa, dar nu mergea să te legi de toate amănuntele. Gustav al IV-lea Adolf fusese în general incapabil ca rege. Se certase cu Napoleon, a luat bătaie, după cum spunea cântecul, și a apucat să piardă și Finlanda, și propriu său titlu de rege. A fost destituit, trimis pe continent, unde a murit extrem de sărac, beat criță într-o cârciumă, undeva, în Elveția. Începuse ca rege, fusese degradat la conte, mai trăise câțiva ani drept *colonelul Gustavsson* și sfârșise ca bețivan. O carieră deloc glorioasă.

După salată, era timpul să scoată din nou harta orașului, ca în fiecare dimineață în ultimele zile. Johnny contro lase deja amănunțit centrul orașului, zona portului și Arlöv, cu împrejurimile. Acum erau la rând regiunile din vest și din sud. Căutarea o făcea mergând cu mașina pe străzi în sus și în jos, până avea să găsească dricul, parcat sau în mers.

Însă nu era așa de ușor să se concentreze. Johnny se gândea mereu la fratele lui. Și nu putea s-o uite pe hoașca de la pensiunea din afara orașului Eskilstuna. Chiar stătuse de vorbă cu soțul ei mort?

Sabine Jonsson fusese președinta companiei care se numea „Dincolo de Partea Cealaltă SA”, specializată în clarviziune. De acolo a mers cu

siguranță mai departe în branșa de sicrie, însă la pensiune a revenit în mod evident la clarviziune.

Se gândea să o pună să ia legătura cu Kenneth, ținându-i cuțitul la gât. Dar oare putea să aibă încredere în ea? Imaginează-ți, dacă fratele mai mare ar spune în timpul ședinței ca fratele mai mic să lase mediumul să trăiască?! Cu cine vorbea în cazul ăsta? Cu Kenneth sau cu Sabine Jonsson?

Nu, cea care trebuia să moară nu era persoana potrivită să stabilească un contact între cei doi frați. Dar oare existau și alții? Pe de o parte, era imposibil de crezut așa ceva. Pe de altă parte, Johnny simțea cum Kenneth rămăsese alături de el. Asta însemna că el exista pe undeva, într-o altă dimensiune. Asta trebuia să însemne.

Johnny a căutat pe internet și a găsit multe anunțuri de mediumuri. Dacă se limita la sudul regiunii Skåne, și tot mai rămâneau vreo douăzeci. Cei mai mulți ieșeau din joc, pentru că nu ofereau ceea ce dorea Johnny. La triere i-a venit ideea că Sabine Jonsson ar putea să apară cu un anunț. Era destul de proastă ca să meargă prin zonă cu dricul ei, dar de aici să facă pasul de-a mărturisi *direct* unde locuia celui care o urmărea? Nu, chiar așa prost nu era nimeni.

Până la urmă, mai rămăsese cu patru nume: Bogdan, Angelique, Harriet și Esmeralda.

Bogdan a ieșit din joc imediat. Harriet nu suna destul de atrăgător. Angelique? Numele ăsta îi dădea lui Johnny senzația de film porno. Iar industria de filme porno era condusă de evrei.

Mai rămânea Esmeralda. Poate o străină cu pielea închisă, dar avea să afle.

Suedia

9.000 de coroane câștigate, minus jumătate cu cheltuieli pentru pornirea afacerii. Nu acoperea nici pe departe suma dată pentru anunțul pe Facebook, iar pentru că rezultatul anunțului se risipea repede, era limpede că ideea de afacere nu era de viitor.

Câteva zile mai târziu au mai venit, în orice caz, trei cereri. Primele două nu au dus la nimic, a treia a fost dorința unui bărbat de a lua legătura cu fratele lui, care murise într-un accident tragic. Ca întotdeauna, baza de informații de la client era cheia succesului unei ședințe. Esmeralda s-a așezat în bucătărie și l-a sunat pe bărbat printr-o aplicație de pe desktop. Era albă la față când a venit la cei doi bătrâni din camera de zi. Julius în fotoliu, Allan cu tableta neagră, întins comod pe spate în sicriul lui cel alb cu trandafiri roșii.

— Ce este? a întrebat Julius.

Sabine nu a răspuns. Însă a răspuns Allan pentru ea.

Noul președinte francez a folosit cuvinte urâte când a crezut că nu asculta nimeni. Și doamna cancelar german i-a dat o lecție lui Putin la Moscova în diverse probleme legate de LGBT. Allan nu știa ce înseamnă LGBT. Suna ca un birou nord-coreean de știri, dar nu credea că e asta.

Julius l-a pus la punct pe prietenul său. Nu vedea oare că Sabine era complet răvășită?

Nu, Allan a spus că nu vedea. Capacul de la sicriu îi bloca vederea. Însă, dacă Sabine voia să le explice ar fi spre ajutorul tuturor. Avea dreptate când bănuia că grija ei cea mai mare era în altă parte și nu avea legătură cu LGBT? În cazul asta, avea tot sprijinul lui Allan, mai ales dacă le spunea ce însemna.

Sabine nu s-a sinchisit de Allan, învățase să facă asta când era nevoie. În schimb, a povestit că

tocmai rezervase timp pentru o ședință cu Johnny, care dorea să intre în legătură cu fratele lui, Kenneth.

— Bine, zise Julius. Ce știm despre Kenneth?

— Prea multe, spuse Sabine. El a fost cel care trebuia să stea în sicriul nazist pe care îl făcusem.

— El a fost cel care a tras în noi după aceea? întrebă Allan.

— Nu, el nu a prea tras, dar a făcut-o fratele lui. Vine mâine aici. La ora unu.

Suedia

Johnny Engvall n-a aflat nimic nici în sudul orașului. Ziua următoare, voia să străbată partea de est a orașului Malmö, dar deja de pe acum făcea unele cercetări. Era în drum spre mediumul Esmeralda, ca un strigăt de ajutor pentru durerea interioară după Kenneth.

Imaginează-ți, dacă femeia avea talentul pe care susținea că-l are! Imaginează-ți că Johnny ar putea cel puțin să trimită un ultim salut fratelui său și să primească unul înapoi. Imaginează-ți, imaginează-ți că frații ar putea să deschidă chiar un canal comun de comunicare, astfel încât niciunul dintre ei să nu mai trebuiască să se simtă singur vreodată.

Johnny venise la timp. Biroul Esmeraldei era și locuința ei. Se afla în Rosengård, la numai patru-cinci cartiere depărtare. Dar ce se petrecea aici?

Deodată, s-a oprit în loc.

Dricul.

Parcat.

Era mașina pe care o căuta. Însă blocurile din jur erau multe și înalte, nu puteai să bați la fiecare ușă.

Johnny s-a dat jos, a mers până la mașină, a pus mâna pe capota mașinii care era călduță. Deoarece avea un bilet de parcare pus pe parbriz, valabil până a doua zi de dimineață, însemna că terminase de mers pe ziua de azi.

Planul era să-l țină sub supraveghere până când Sabine Jonsson avea să apară cu anturajul ei.

— Fără decizii pripite, Johnny, își spuse el.

Ora era aproape unu. Esmeralda aștepta la numai câteva blocuri distanță.

Johnny s-a hotărât să-i facă totuși o vizită. Din nou: „Fără decizii pripite”.

* * *

Deci, dintr-un motiv greu de înțeles, nazistul cu pușca automată din Märsta se afla acum la Malmö și a căutat-o pe mediumul Esmeralda. Nu putea să fie o întâmplare. Dar dacă era?

Oricum o întorceau prietenii pe toate fețele, nu puteau să găsească nicio greșeală făcută de ei. Nu exista nicio legătură între Sabine Jonsson, pe de o parte, și apartamentul de la șapte kilometri, la sud-est de centrul din Malmö, pe de altă parte.

În contract stătea scris numai numele lui Julius. Nu figura pe nicăieri împreună cu Sabine. Nu în firma ei, nu în apartamentul din Märsta.

— De fapt, e imposibil ca… spuse Julius.

După care și-a dat seama că Allan, Julius și Sabine s-au legitimat toți trei în fața poliției din Eskilstuna. Prin urmare, se afla în sistemul poliției împreună cu prietenii, însă Johnny ăla avea acces la așa ceva?

Concluzia a fost că nazistul își stabilise o întâlnire cu Esmeralda, ca să execute câți putea dintre ei, în timpul ședinței de spiritism.

Dar atunci, de ce dracului s-a anunțat cu propriul nume?

Noua concluzie era că nu puteai să tragi nicio concluzie. Prietenii s-au hotărât să se lase purtați de val. Poate că totuși nazistul a căutat un medium la grămadă și se afla doar din întâmplare în Malmö. Așa ceva nu era deloc verosimil.

— Simt că înnebunesc, spuse Julius.

— Și eu, răspunse Allan, ca să pară că e de acord.

— Dar tu ești deja nebun, replică Sabine.

*

Atunci, s-au hotărât în felul următor: în timpul ședinței, Sabine, alias Esmeralda îl va primi singură pe nazistul Johnny, în timp ce Allan și Julius se vor ascunde în apartament, înarmați pe cât puteau să fie, după împrejurări. Iar dacă

atmosfera devenea amenințătoare, atunci aveau de gând să apară și… să ce?

Un plan cam firav, și-au dat seama cei trei. Cu toate astea, Julius a mers la cumpărături și s-a întors cu o bâtă de baseball și un pistol cu aer comprimat.

— Nu suntem ca Kim Jong-un în materie de înarmare, zise Allan. Și, în plus, nu sunt în stare să ridic bâta de baseball. Dă pistolul încoace!

Sabine se pregătea în același timp în felul ei. A pus de cafea și a dizolvat patru somnifere într-o cană. Nu strica dacă potențialul criminal devenea somnoros înainte să poată omorî. Numai ce a gustat din amestec și a și apucat-o amețeala. Nu se simțea vreun gust neobișnuit.

În ultima secundă, i-a venit ideea să mute dricul patru blocuri mai jos. Pentru că în cazul în care hazardul era totuși de partea ei, a lui Allan și a lui Julius, nu era cazul să trezească ursul din pădure.

Timpul trecea foarte încet. Unsprezece. Și un sfert. Și șaptesprezece. Ora douăsprezece fără zece. Și douăzeci. Fără douăzeci.

La unu fix a sunat la ușă. Julius era cu bâta de baseball în hol, în garderobă. Sabine era complet echipată cu medalioane și restul. Camera de spiritism se afla aproape în întuneric, cu un sicriu aranjat cu gust într-un colț, smirnă, o masă acoperită cu o pânză violet și pietre calde.

Sabine a deschis ușa emoționată și i-a urat bun venit…

— Doamna ministru de externe Wallström? Ce faceți aici?

— Da, văd că m-ați recunoscut. Îl caut pe Julius Jonsson. Și pe prietenul lui, Allan Karlsson. Ne cunoaștem și am câteva întrebări de pus.

Sabine crezuse că era pregătită pentru orice. Dar nu pentru asta. A cerut oare doamna ministru pe un alt nume să…

Înainte să gândească mai departe, a mai apărut o persoană în spatele doamnei ministru de externe.

Garda ei personală? Nu.

— Salut, eu sunt Johnny. Am ajuns la adresa corectă?

Suedia

Doamna ministru de externe a reușit să-l sperie pe inspectorul Bäckman să nu-i mai investigheze pe Karlsson și pe Jonsson. Dar pentru asta, n-avea de gând să renunțe și ea la caz. Ce s-a întâmplat cu ei de când s-au întors în Suedia? Cineva a tras cu o pușcă automată într-o clădire unde se bănuia că se aflau și ei?

Doamnei ministru i-a venit o idee, care i-a tăiat răsuflarea. Oare se putea ca serviciul secret nord-coreean să acționeze pe teritoriul suedez și să încerce să execute cetățeni suedezi? De curând a fost omorât un nord-coreean în Malaysia, pasul de a face același lucru cu un suedez în Suedia era mare, dar poate că nu era prea mare?

Dar felul de a proceda? Să treacă de la otravă la a trage nebunește în jur?

Și de ce n-au anunțat Karlsson și Jonsson incidentul la poliție? Pentru că le era frică? Nu păreau să fi fost extrem de speriați, nici față de Kim Jong-un, nici față de Donald Trump. Ce putea fi mai rău decât atât?

Toate astea și încă alte lucruri o măcinau pe doamna ministru de externe. Avea o adresă a lui Julius Jonsson din Malmö, însă nu se vedea făcând tot drumul de la Stockholm pentru o investigație privată a doi diplomați, cărora le-a furnizat ea însăși în mod necorespunzător câte un pașaport diplomatic.

Dar s-a întâmplat să aibă un drum de făcut până la Malmö, în interes de serviciu.

*

Controlul la granița dintre Danemarca și Suedia crease de mai bine de un an discordie între țări. Refugiați nevoiași străbăteau toată Europa și, când ajungeau în Danemarca, danezii îi ajutau cu

plăcere să fie trimiși mai departe, peste strâmtoare, spre Suedia.

Asta a funcționat până nu a mai funcționat. După ce mica Suedie a primit mai mulți refugiați decât toată Europa la un loc, în afară de Germania, sistemul a eșuat. Emigranții nu mai aveau unde să locuiască. Societatea nu avea posibilitatea să investigheze statutul lor de emigranți într-un timp rezonabil, și cu atât mai puțin să le ofere un viitor demn. O parte mare din copiii care veneau erau băieți de 17 ani, indiferent dacă aveau într-adevăr 17 ani sau nu. Erau trimiși ca avangardă de o familie de undeva, din cel mai prăpădit colț de lume, cu un cap de familie a cărui singură mândrie mai era datoria ca întreaga familie să supraviețuiască. Alții erau crescuți pe stradă și educați în spiritul fărădelegii și nimic altceva. Iar alții se drogau, altfel cum ar fi reușit să reziste?

În Europa se râdea pe seama Suediei celei proaste. Nu erau mulți care să tragă concluzia contrară: aceea că, dacă restul țărilor UE ar fi făcut ca Suedia și Germania, situația refugiaților ar fi putut fi ținută sub control. Nu era deloc modern să aduni puncte pentru Judecata de Apoi.

În fine. Suedia a închis în cele din urmă cu forța granița cu țara vecină, Danemarca. Nimănui nu i se mai dădea drumul peste pod, fără să fie controlat în mod corespunzător. Mii de navetiști între cele două țări au fost afectați de întârzieri nebunești.

Rezultatul s-a resimțit imediat. Suedia și-a pierdut renumele de a fi raiul pe pământ, numărul de azilanți a scăzut de la maximum la aproape niciunul. Acest lucru a influențat totodată viața de zi cu zi a orașelor învecinate Malmö și Copenhaga. Pentru prima oară, după decenii întregi, se putea vedea clar că Suedia și Danemarca erau două țări diferite, între care nu puteai să te plimbi cum doreai. Indiferent de culoarea pielii.

Acum venise timpul ca relațiile să se relaxeze. Suedia avea de gând să înceteze să mai ceară

legitimație de la toți cei care voiau să vină de pe partea daneză. Lucrul ăsta avea să fie înlocuit de un control de graniță mult mai serios în Suedia. De aceea, poliția suedeză de frontieră avea nevoie de noi resurse și, ca să n-o mai lungim, prim-ministrul a rugat-o pe doamna ministru Wallström să se ducă până la Malmö, ca să discute cu poliția de frontieră despre noua politică a guvernului. Și, dacă era posibil, să liniștească funcționarii neliniștiți, care nu înțelegeau cum vor putea face față. Trebuia să arate importanța internațională a acestei situații, să-i facă pe funcționarii care munceau din greu să priceapă că erau o parte importantă dintr-un întreg.

Să marcheze prezența, se numea pe limba politicienilor.

*

Doamna ministru zbura regulat între Stockholm și Malmö și, când întâlnirea cu poliția de la graniță s-a încheiat, mai avea trei ore libere. După ce s-a gândit un pic, i-a transmis gărzii personale că avea de gând să facă un mic ocol privat în Malmö, înainte să plece acasă.

Un mic ocol? Doar așa? Gărzile personale voiau să știe mai multe. Doamna ministru a spus că dorea să viziteze niște prieteni vechi (nu a spus cât erau de vechi) și că nu reprezentau nicio amenințare la persoana ei. Atunci, s-a hotărât să fie escortată până la adresa dorită, dar să fie lăsată singură, de la ușa exterioară a clădirii, și mai departe. Garda personală încerca să găsească un echilibru între a-i oferi siguranță doamnei ministru și a-i respecta integritatea personală.

Suedia

Lui Johnny Engvall i s-a părut că o recunoaște pe una dintre cele două femei din hol. Era limpede care dintre ele era Esmeralda: cea cu toate prostiile alea la gât. Cealaltă arăta mai mult a femeie de afaceri și avea ceva cunoscut.

Margot Wallström se uită împrejur. Dintr-odată a avut un sentiment de nesiguranță. Bărbatul care venise în urma ei avea haine din piele și lăsa o impresie cam dură. S-a întors înapoi spre Sabine.

— Îi caut, precum am spus, pe Julius Jonsson și pe Allan Karlsson. Însă văd că ați primit o vizită, poate c-ar fi bine să vin mai târziu?

Sabine se gândi repede.

— Aici nu e nimeni cu numele ăsta.

Însă Johnny Engvall auzise. Și acum mai era pe cale să și înțeleagă.

— Allan Karlsson? repetă el rar.

Dricul era pe stradă, la câteva blocuri mai încolo. Ce idiot a fost!

— Cunosc un Allan Karlsson, continuă Johnny. E în conducerea unei firme la nord de Stockholm, care se ocupă cu producția de sicrie. Și care are legături cu o altă firmă, în branșa clarvăzătorilor.

— Eu nu știu nimic… zise Sabine, însă a fost întreruptă.

— Iar dricul lui Karlsson stă parcat după colț.

— Dric? se miră Sabine.

— Dric? întrebă doamna ministru de externe Wallström, mult mai sincer.

Însă acum bărbatul străin scosese un cuțit.

— Rog doamnele să intre cu grijă înapoi în apartament, avem ceva de discutat. Cred că asta este ziua mea norocoasă.

Ultima afirmație pe care o rostise nu era adevărată, dar nu era bine pentru el să știe lucrul acesta.

Johnny a simțit tristețe în suflet când și-a dat seama că restul zilei avea să ducă la altceva, și nu la un contact cu fratele lui mai mare. Tristețea s-a transformat în furie. A schimbat tonul dintr-odată.

— Nu am mai înjunghiat mortal pe cineva de câțiva ani, o să fie plăcut. Însă mai întâi să-mi spuneți unde se află individul care a luat comanda mea de sicriu. Numele lui era Karlsson? Vreau să vă omor pe amândoi în același timp, dacă se poate. Și cred că și pe tine, că tot ești aici, zise Johnny și se întoarse spre doamna ministru de externe. Ne-am mai întâlnit?

Margot Wallström învățase pe calea cea dură că era mai bine să-i ocolească pe Allan Karlsson și pe prietenii lui. Însă acum era prea târziu. Gărzile personale din mașina de pe stradă păreau dintr-odată extrem de departe. Întrebarea se punea dacă își mărea sau își micșora șansele de supraviețuire povestind cine era. Până la urmă se hotărî:

— E interesant, spuse ea. Și eu te recunosc. Ai fost cumva ambasador suedez la Madrid? În cazul acesta poate suntem colegi? Eu sunt șef la Ministerul de Externe din Stockholm.

Johnny Engvall se pierdu cu firea. Pentru o secundă.

— Ești ministrul de externe? întrebă el. Ce naiba e asta?

Sabine profită de ocazie:

— Puteți să tăceți un pic amândoi, vă rog? Simt că primesc un contact. Kenneth? Tu ești, Kenneth?

Distragerea atenției a avut efectul dorit. Ochii lui Johnny s-au făcut mari și rotunzi când Sabine a ridicat ambele brațe spre tavan și a privit în sus. Mișcările erau aproape sinistre în camera întunecată. Umbre lungi cădeau alături, pe un sicriu.

Probabil că nu i-au trebuit lui Johnny mai mult de zece secunde să-și dea seama de manevra lui Sabine, însă pentru că doamna ministru de externe n-a avut nevoie decât de jumătate de timp ca să

evalueze situația, a mers cum a mers. În primele două secunde și jumătate, s-a gândit să strige așa de tare, încât gărzile de corp de afară să audă și să vină în ajutor. În ultimele secunde, s-a răzgândit, a luat în schimb lampa de pe biroul de alături și i-a tras nazistului o lovitură puternică în cap cu piciorul lămpii.

Johnny Engvall a căzut pe podea – ori își pierduse cunoștința, ori murise, rămânea de văzut.

— Mâinile sus!

Allan intră în cameră, pe ușa de la bucătărie, cu pistolul cu aer.

— Trebuia să-i distragi atenția *înainte* să-l fi lovit cu bâta în cap, nu după, spuse Julius, care tocmai venea din direcția opusă.

— Iar tu trebuia să-i dai cu bâta în cap *înainte* ca doamna ministru de externe să apuce să facă același lucru cu lampa, zise Sabine.

Nimerise bine doamna ministru. Acum stătea cu lampa în mână și avea un sentiment de gol.

— Ai făcut o treabă bună, Margot, observă Julius. Pot să-ți spun Margot?

Doamna ministru de externe a dat din cap aprobator.

— Sigur că da, răspunse ea.

Problemele de etichetă nu erau pe lista ei de priorități.

*

Allan și Julius auziseră, de unde se aflau, drama care se petrecea. De unde a apărut doamna ministru de externe?

Conform planului original, Allan trebuia să intre în camera de zi prin bucătărie, cu pistolul. În secundele de care avea nevoie nazistul ca să-și dea seama că pistolul era la fel de nepericulos ca și bărbatul de 101 ani care îl ținea, Julius urma să-l lovească cu bâta de baseball.

— S-a terminat oricum cu bine, trase concluzia Julius. Chiar dacă nu a fost meritul lui Allan cel încet.

— Sau al tău, zise Sabine.

— S-a terminat? întrebă doamna ministru Wallström. La picioarele mele zace un om, care probabil e mort. Iar eu, probabil, l-am omorât.

— Haide, haide, spuse Allan. Să nu ne lăsăm deprimați de un lucru atât de minor.

— Eu aud cum respiră, constată Sabine. Apropo, nu am apucat să ne prezentăm cum trebuie, doamna ministru și cu mine. Mă numesc Sabine Jonsson. Nu sunt căsătorită cu Julius, chiar dacă avem același nume de familie. Deși încă nu este prea târziu.

Doamna ministru de externe a dat fără vlagă mâna cu Sabine Jonsson.

— Margot Wallström, spuse ea.

— Da, știu, răspunse Sabine.

— Chiar vrei să te căsătorești cu mine? întrebă Julius, în timp ce toată fața îi strălucea.

— O, da, dragă Julius.

Ultima replică a adus-o la viață pe doamna ministru paralizată.

— Vă rog, spuse ea. Nu puteți să vă cereți în căsătorie altă dată, înainte să-mi pierd mințile de tot?

*

În compania unui ministru de externe, care era pe cale să aibă o cădere nervoasă și doi proaspăt îndrăgostiți, care se uitau numai unul la altul, Allan simți că era de datoria lui să se ocupe de situație.

— Cred că ar fi cel mai bine ca doamna ministru de externe să evite să stea și să privească cum noi, ceilalți, încercăm să facem curățenie. Nu v-ar face bine nici dumneavoastră, și nici carierei dumneavoastră să fiți nevoită să explicați în fața Suediei și a lumii ce făceați într-o cameră de

spiritism, într-o suburbie din Malmö, împreună cu un nazist, care și-a pierdut cunoștința.

— Dar nu pot doar să… spuse ministrul.

— Să plecați? Ce idee bună, răspunse Allan. Mai ales dacă ne gândim că liderul diplomat al Suediei s-a trezit pe cont propriu cu nazistul pe urmele ei. Sunt multe de spus despre cele întâmplate, dar așa de diplomatic nu a fost totul. Ați mai auzit, doamnă ministru, de o așa încurcătură?

Nu, nu mai auzise.

Allan era totuși de părere că merita o explicație, înainte să plece. A ales versiunea scurtă, despre cum au ajuns el și Julius în Märsta, cum au întâlnit-o pe Sabine și s-au asociat cu ea, având o idee genială de afaceri cu sicrie personalizate, cum s-a întâmplat să se greșească o singură dată, iar cel care acum zăcea pe podea și dormea s-a înfuriat pe ei dincolo de orice imaginație și, din cauza asta, a început să împuște ca un nebun și i-a pus pe fugă.

— Dar de ce nu ați sunat pur și simplu la poliție? întrebă Margot Wallström.

— Poliția, nu! zise Julius. Suni la poliție numai când e nevoie. Și nici măcar atunci.

— Dar… zise doamna ministru de externe.

Nu apucă să spună mai mult. Pentru că cel de pe podea, care de curând își pierduse cunoștința, începu să se miște. Icnea și vorbea neclar. Sabine veni repede în față.

— Așezați-vă în fund, domnule nazist, da, aici pe podea e bine. Să vă dau o ceașcă cu cafea, să vă reveniți. Imaginați-vă cum v-a putut lovi fulgerul așa de rău în cap.

— Cafea? întrebă doamna ministru de externe. E așa de…

Bărbatul golise ceașca cu toate somniferele și era în continuare destul de amețit ca să se lase legat cu mâinile la spate de Julius, deși protestând.

— Ce faci? întrebă Johnny. Cine ești? Unde mă aflu?

— Așa, zise Sabine. Acum a băut patru somnifere, dintr-un moment într-altul o să termine de mormăit.

Asta fusese limita pentru doamna ministru de externe. Nu voia să știe mai mult. Nici să participe la mai mult. Se adresă lui Allan.

— Spuneți-mi ce idee aveți, ce să facem mai departe? Am doi reprezentanți de la Säpo aici afară…

— Fără poliție, spuse Julius.

Propunerea lui Allan era ca doamna ministru să plece pe cât de repede posibil, de preferință în compania gărzilor de corp, de care se pare că nu are nevoie, deoarece s-a descurcat așa de bine de una singură. De nazistul de pe podea, care era din ce în ce mai somnoros, vor avea ei grijă, în cel mai bun mod cu putință. Iar doamna ministru nu trebuia să-și facă griji. Chiar dacă Allan a avut parte de un accident sau două de-a lungul anilor, vor avea grijă ca această persoană să supraviețuiască zilei. Nu pentru că ar merita-o, ci pentru că ținea de bunul-simț general.

Bunul-simț general? Doamna ministru de externe Wallström închise ochii. Simțea cum i se sfârșea în curând cariera. Și totuși, nu putea să înțeleagă cu ce a greșit. Cel puțin nu din punct de vedere moral. Cum de ajunsese în halul ăsta, când singura ei ambiție a fost să asigure pe cât posibil un pic de pace pe pământ?

Când se va dezvălui totul, nu vor fi de-ajuns nici scuzele și nici explicațiile. În conformitate cu tot ce a învățat despre dinamica interioară a mass-mediei, va fi sfâșiată în bucăți atât de ziare, cât și de televiziune.

În mod ciudat, s-a mai liniștit la gândul că totul era pierdut. Avea să răspundă pentru ce a făcut și va cădea direct în abis, cu fruntea sus.

Dar, înainte ca realitatea s-o ajungă din urmă, mai putea fi de folos. Deja a doua zi o aștepta la Bruxelles o întrunire a miniștrilor de externe.

Săptămâna următoare avea o zi întreagă planificată cu primul ministru pentru a analiza perioada de început a noului președinte francez în relație cu viitoarele alegeri federale din Germania. Întâlnirea fusese planificată întrucât întregul viitor al Uniunii Europene era în joc. De atunci se adăugase și constatarea că președintele actual al Statelor Unite avea o doagă sărită. Viitorul Europei începuse să devină din ce în mai mult viitorul lumii. Aici, Suedia avea un rol important de jucat. Iar ea, ca ministru de externe al țării și ca reprezentant în consiliul de securitate ONU, se afla într-o cameră dintr-o suburbie din Malmö, cu un nazist la picioarele ei, lovit la pământ și drogat.

— Ia auziți ultimele știri, spuse Allan, care apucase să-și ia tableta neagră, după ce fusese despărțit de ea mai multe minute. Donald Trump tocmai și-a provocat propriul ministru de externe la un test de IQ.

Ce-i auzeau urechile?

Nu, nu putea să renunțe pur și simplu. Lumea avea în continuare nevoie de Margot Wallström, ăsta era adevărul.

— Plec acum, spuse ea.

Și-a întâlnit ambele gărzi personale pe stradă, la mașină.

— Toate bune, doamnă ministru de externe? întrebă unul dintre ei.

— Sigur că da, spuse Margot Wallström. De ce n-ar fi?

* * *

Ministrul de externe și gărzile ei au plecat. Allan, Julius și Sabine formau o jumătate de cerc în jurul nazistului, care dormea pe podea. Trebuia mutat de acolo și aruncat undeva, înainte să se trezească.

— Putem să-l înfășurăm într-un covor? întrebă Julius.

— Dacă am fi avut unul, spuse Sabine.

— Pot să-i împrumut sicriul meu, zise Allan.

Sabine se însenină.

— Imaginează-ți că în sfârșit ai spus și tu un lucru inteligent, Allan.

Julius și Sabine l-au ridicat, în timp ce Allan s-a apropiat și a căutat în buzunarele nazistului.

— Ce faci? întrebă Julius.

— Învăț să cunosc dușmanul, răspunse Allan.

A găsit chei de mașină, o cutie de tabac de prizat și un portofel, care conținea un carnet de conducere, cărți de credit și 300.700, bani lichizi.

— Mulțumim, Johnny Engvall, vorbi el cu poza de pe carnetul de conducere.

A păstrat banii nazistului și a aruncat restul la gunoi.

După ce au terminat cu scormonitul, Sabine l-a așezat pe bărbatul de 101 ani la masa din bucătărie, împreună cu tableta neagră și i-a poruncit să rămână acolo, până i se dădeau alte ordine. Era o soluție care îi convenea lui Allan.

Julius a avut misiunea să pună lucrurile trioului în geanta de călătorie nou cumpărată, în timp ce Sabine s-a dus să aducă mașina. Nu prea mergea să se plimbe prin fața a patru-cinci blocuri în plină după-amiază, cu un sicriu între ei. Sabine împreună cu Julius urmau să care sicriul, în timp ce Allan a rămas șef peste troller.

*

La o oră și jumătate după întâlnirea cu doamna ministru de externe și nazistul, trioul era pe cale să iasă din apartament. Julius și Sabine se luptau cu sicriul în care se afla nazistul dormind, în timp ce Allan fredona la câțiva pași în urma lor. Era numai o jumătate de treaptă până la ieșirea blocului, însă era așa de greu, încât le ieșise pe nas. Evident că se întâlniră cu cineva, o femeie cu două rânduri de pungi cu mâncare. Ea se uită speriată spre sicriu.

— Supradoză, spuse Allan. De heroină. Lucruri groaznice.

Femeia nu răspunse. Poate era străină?

— Heroinski, explică Allan.

Suedia, Danemarca

Allan, Julius și Sabine s-au înghesuit pe scaunele din față ale dricului, deoarece nazistul ocupase locul din spate.

Zece minute mai târziu au reușit să se despartă de problema care dormea. Johnny Engvall ședea acum pe o bancă într-un parc destul de gol, un pic în afara centrului. În timp ce Julius și Sabine făceau munca de jos, Allan a găsit un pahar de plastic alb între scaunele din față ale mașinii. L-a pus în mâinile nazistului, care dintr-odată s-a transformat într-un presupus cerșetor, adormit în post.

— Să nu ședeți prea mult timp, domnule Johnny, că o să răciți, spuse Allan în loc de rămas-bun.

*

Totul continua să fie foarte complicat. Problema nazistă nu era nici pe departe rezolvată. Însă de la atâta cărat și de la aerul proaspăt, lui Sabine începu să-i zumzăie din nou creierul.

Acum trebuia să-l folosească, ca să-i vină idei noi. Sau cel puțin măreațe. În cel mai fericit caz, și bune.

Sabine se hotărî.

Julius a văzut că părea hotărâtă. Nu a spus nimic, s-a gândit că următoarea mișcare va fi a ei.

Au plecat din Malmö, ajungând pe o autostradă, și în curând se aflau la intrarea pe pod în Danemarca. Sabine a încetinit, pregătindu-se să plătească taxa de pod.

— Ținând cont de tot ce s-a întâmplat, cel mai bine e să schimbăm țara, spuse ea.

— Danemarca, spuse Julius.

— Iubesc Danemarca, răspunse Allan, care se întorsese la sicriul lui și se întinsese în el. Cred c-o

iubesc. Nu am fost niciodată acolo. Sau am fost?

— Danemarca nu e destul de departe, dacă vrem să ne ascundem de toți cei care vor să ne ia viața, zise Allan. Iar afacerea actuală este prea proastă, dacă vrem să avem bani pentru mâncare.

A continuat apoi să spună că s-a gândit mult la viitor, în timp ce se gândise și la alte lucruri. Când a apărut nazistul, care a fost lovit cu o lampă în cap, totul a ajuns la punctul culminant.

— Lampa aia știa unde a nimerit, observă Allan. Dacă voi mai fi în viață anul viitor, nu garantez că nu îi votez pe social-democrați.

— Tu votezi? întrebă Julius.

— Din câte știu eu, nu.

Sabine îi rugă pe bătrâni să tacă un pic din gură și continuă:

— Deci, am avut timp să gândesc. Nu mai putem să ne plimbăm în dricul ăsta, nazistul îl cunoaște, iar despre el știm sigur că e supărat pe noi mai rău ca niciodată.

Allan era pe cale să descrie furia nazistului în comparație cu cea a lui Kim Jong-un sau a lui Donald Trump, însă își aduse aminte că a fost rugat să tacă.

— Niciun dric, până la urmă, repetă Sabine. Și nicio Suedie.

Allan se ridică în fund în sicriu. Discuția asta începea să o ia razna. Nu putea să continue să nu zică nimic.

— Am impresia că tânăra domnișoară Sabine are o idee?!

— Așa cred și eu, zise Julius.

Avea. Dacă activitatea cu spiritismul trebuia să înflorească, iar ei înșiși voiau să supraviețuiască mai mult de o săptămână, era nevoie să gândească pe plan internațional. Afară, în lumea largă, nazistului și simpatizanților lui le-ar fi mult mai greu să-i găsească. Pe de altă parte, concurența în lumea spirituală era mai mare decât acasă. Acolo

nu ajungea să vii cu povești despre stafii și cu discuții cu cei care terminaseră de vorbit.

— Deci, de ce avem nevoie? se întrebă Julius.

— Dezvoltarea produsului, spuse Sabine.

— Și unde pe pământul ăsta ne dezvoltăm cel mai bine produsul, după părerea ta?

— Stați jos?

— Șed, precum vezi, zise Julius.

— Eu tocmai m-am întins din nou, răspunse Allan și se așeză.

— Bine. Ne îndreptăm spre Kastrup, parcăm mașina permanent și ne cumpărăm trei bilete de avion spre Dar es-Salaam.

— Dar es-vad cum? întrebă Julius.

Rusia

După o serie de eșecuri de diferite feluri, Gennadii Aksakov a simțit din nou parfumul victoriei. Una senzațională, în cazul acesta. Se pare că era singurul care înțelegea că Merkel din Germania era pe cale să piardă. O victorie nu era socotită victorie, dacă te împiedica să conduci.

Gennadii administra niște sume grotesc de mari pentru el și prietenul său. Capitalul se afla în siguranță în străinătate, chiar în mare siguranță, pentru că era protejat de pașaportul finlandez al lui Gennadii. Indiferent ce sancțiuni ar găsi lumea, la care să expună Rusia și pe cetățenii ruși, nimeni nu ar putea să înghețe bunurile finlandezului Aksakov. Era asigurat din punct de vedere financiar, și odată cu el, și președintele.

Succesele variaseră în ultima vreme. Cu ajutorul a 116.000 de conturi de Twitter, Aksakov și armata lui au prelucrat alegătorii britanici înaintea votării Brexitului. Numai un amator ar lăsa ca toate conturile să fie automate, ar sări în ochi lucrul ăsta. Secretul era un amestec bine gândit de conturi complet automate, de altele pe jumătate automate și de conturi sută la sută umane. Mesajul era totuși destul de uniform, și anume că britanicii ar trebui să întoarcă spatele Europei.

Volodia chicotise fericit și îl lovise pe Gena pe spate când rezultatul fusese 52–48 pentru partea de *nu.* Gena răspunsese umil că ar fi putut fi și 51–49 chiar și fără ajutorul lui.

Apoi au urmat alegerile prezidențiale, care au mers groaznic de bine, într-atât, încât rămăseseră doar groaznice.

Alegerile parlamentare din Olanda și Franța au demonstrat totuși că Gena și Volodia nu erau de neînvins. Deși a avut sprijin masiv de la Moscova, partidul naționalist PVV olandez nu a câștigat destui membri ca să creeze haos politic. Le-au

trebuit liberalilor de dreapta 200 de zile ca să încropească un guvern majoritar, însă a mers.

În Franța, rușii aproape că au renunțat. Planul a fost să susțină și un partid de dreapta și unul de stânga, și să polemizeze în așa măsură, încât Marine Le Pen să le poată întrece pe toate cu excepția unui partid, apoi rușii să-l poată băga la apă pe singurul concurent rămas. Însă când idiotul acela s-a făcut de râs *înainte* ca Moscova să apuce să-l bage la apă, a apărut de nicăieri un nou candidat. Gena nu a apucat să se repoziționeze, și prin urmare, Franța a primit un nou președinte pro-Uniunea Europeană. Datele despre Macron că ar fi avut o viață secretă ca homosexual au reușit numai să-i înfurie pe Macron și pe alegătorii lui. Dacă era un lucru căruia puteai să i te dedici în Franța erau întâlnirile alternative de dragoste de tot felul.

După eșecul acesta, a venit următorul. Fiascoul din Suedia, cu cele patru milioane de euro pentru a sprijini un neonazist, care a mulțumit pentru ajutor luându-și viața. Fratele neonazistului a fost cel care a tras într-un magazin de pompe funebre, până l-a făcut praf, conform unor informații sigure. Ceea ce era complet de neînțeles în toată povestea era că fratele (la fel de nazist și el) a încercat să-l omoare tocmai p*e Allan Karlsson,* dintre toți oamenii. Bărbatul de 101 ani, care a creat așa un haos în Phenian, a fost ridicat la rangul de diplomat, după care a intrat în mod evident în branșa de înmormântări, de unde, pentru a doua oară în scurt timp, a acționat în mod direct împotriva intereselor de stat ruse. Toate aceste concluzii au fost trase după o convorbire interceptată între un inspector de la criminalistică și ministrul de externe suedez, care a fost destul de neprecaută și a vorbit de la un telefon neasigurat din minister. Kim Jong-un poate că a avut dreptate – că trebuiau să-l fi căutat pe bătrân și să-i fi tăiat gâtul. În orice caz, acum iar dispăruse.

Gennadii s-a hotărât să mai aștepte o săptămână sau mai multe și apoi să ia din nou legătura cu fratele în viață al nazistului mort, ca să repete condițiile actuale și, dacă era nevoie, să-l dea deoparte.

Așteptând asta, încerca să savureze gândul că în curând va veni timpul revanșei. Toată lumea a spus că Merkel era câștigătoarea firească a alegerilor federale germane, iar candidatul social-democrat era prea slab. Nimeni nu voia să vadă ce a văzut Gennadii, și anume că social-democrații ar refuza să stea sub conducerea lui Merkel, dacă mergea prea rău pentru ei la alegeri; orice altceva ar fi fost sinucidere politică. Tactica rusă era să-l slăbească pe cel slab și mai mult, combinată cu o susținere autentică, dar secretă a naționaliștilor de dreapta, Alternativa pentru Germania (AfD). Astfel, o atacau pe Merkel din două direcții, fără să se atingă, de fapt, de ea. Acest lucru ar fi dus la situația în care ea ar fi câștigat alegerile, dar fără să poată forma un guvern. Tocmai când treburile mergeau mai bine pentru ea, venea vremea să renunțe. Ultimul lucru de care avea nevoie Rusia era hoașca cea teribil de puternică din Berlin.

— Social-democrații mai pierd trei procente în ultimul sondaj, îi spuse Gennadii Aksakov președintelui. Două dintre ele ajung la prietenii noștri din AfD.

— Ești un geniu, Gena, remarcă președintele Putin. Ți-am mai spus?

— De multe ori, domnule președinte, zâmbi cel mai bun prieten. De atâtea ori, că încep să cred și eu.

Danemarca

Sabine stătea tăcută în spatele volanului, trecând peste pod și prin tunel, pe drum spre aeroportul internațional din Copenhaga. Se gândea din nou la hotărârea de a emigra.

La Olekorinko din Tanzania s-a gândit atât de mult, încât a ajuns să fie convinsă că el era rezolvarea tuturor problemelor ei. Și țara în sine avea multe avantaje. De exemplu, nazismul tanzanian nu se inventase. Nici nu auzise să fie vorba de șerpi care să urce la înălțime așa mare. Șerpii, în general, erau printre puținele lucruri care lui Sabine îi displăceau mai mult decât naziștii. Șerpi, naziști, război și boli mortale. În această ordine. Și Karlsson, pe primul loc. Țara nu avea de oferit nici război, nici violențe. Mai rămâneau bolile mortale, dar se pare că acolo aveau leac pentru ele. Mai ales cu ajutorul lui Olekorinko, dacă era adevărat ce povestise mama ei despre el, un lucru care rămânea totuși sub semnul întrebării.

Sabine se interesase. Existau mai multe surse de inspirație în zonă. Pe partea kenyană a graniței, locuia femeia de afaceri Hannah. Ea însăși își spunea *Regina* și era ocupată de luni până vineri să vindece crampele clienților, să desfacă blestemele și să dea sfaturi de viață pornind de la ce se arăta în jăratic, după un foc. Contra unei plăți mai mari, aborda și cazuri mai grele, de cancer sau SIDA. Sâmbetele se odihnea și duminicile mergea la biserică, de siguranță.

Hannah își arăta cu plăcere vila ei luxoasă și cele 15 mașini celor care doreau să le vadă. „Sunt vrăjitoare și sunt pricepută” era mesajul transmis de mașinile ei. „În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.”

Hannah te impresiona prin multe feluri. Totuși, nu a reușit să-i trezească interesul lui Sabine. Știa deja să scormonească prin cărbunele fierbinte.

Preotul evanghelic, pensionat, Olekorinko și conceptul lui se deosebeau foarte tare de cel practicat de Regină. Pastorul a ridicat un sat din corturi în savana din Serengeti. Într-o anexă a cortului principal își avea laboratorul, unde, conform unei rețete anume și parțial secretă, își crea medicamentul miraculos.

Taxa lui era foarte mică, avea ca obiectiv mai degrabă masele. Medicamentul funcționa numai în satul de corturi și numai în momentul în care era binecuvântat de pastor.

Sabine voia să afle mai multe despre cum proceda el. *Întrunirile în masă* ar fi un stil nou în clarviziunea modernă, europeană. Acest lucru îl înțelesese deja mama ei. Și ăsta era drumul pe care trebuiau să-l urmeze Sabine, iubitul ei asistent, la care se adăuga și bărbatul de 101 ani, cu sau fără voia lor.

Suedia

Johnny Engvall s-a trezit când cineva i-a pus o monedă de cinci coroane în paharul alb de plastic, pe care în mod evident îl ținea în mână. Unde se afla? De ce îi era frig? Cine tocmai i-a dat un bănuț și pentru ce?

Îl durea capul de la lovitura cu o lampă și de la o supradoză de somnifere. Nu-și amintea de lovitură, iar a doua cauză putea doar s-o bănuiască.

Observă că ședea pe o bancă într-un parc, undeva, dar nu a apucat să-și dea seama unde, până când cineva s-a aplecat asupra lui.

— Cum vă simțiți, dragă domnule?

O femeie. Fața ei era la câțiva centimetri de a lui. Cine era? Ce se petrecea aici?

Contururile începuseră să-și revină, la fel ca și personalitatea lui Johnny.

— Cum mă simt? întrebă el. Ce te interesează pe tine? Mai ești și urâtă pe deasupra.

Femeii i se făcuse milă de cerșetorul care dormea pe banca din parc, găsise un bănuț în portofel și a observat că cel care dormea era pe cale să se trezească. Arăta jalnic, sărmanul.

— Dar vai de mine, se miră ea. Doar nu o să vă supărați pe mine! Dacă veniți cu mine, poate găsim un loc unde vă pot oferi un castron cu supă caldă?

Supă? se gândi Johnny cu mintea tulbure. Încercă să se ridice. Femeia îl ajută.

— Dă-te la o parte, femeie tâmpită și inutilă, zise el, împingând-o pe femeia miloasă atât de tare, încât aceasta era aproape să cadă.

Johnny își recăpătase vocabularul. Îi explică femeii ce aveau de gând să facă el și cuțitul lui cu ea. Aceasta se dădu speriată înapoi, întâi un pas și imediat încă unul. Însă nu erau mulți așa de curajoși ca ea.

— Mă dau la o parte, precum vedeți. Dar cum rămâne cu supa?

Johnny își scoase cuțitul american de armată, cu lama lungă de 30 de centimetri, bine lustruită și-l îndreptă spre gâtul ei.

— Mai spune supă încă o dată, zise el.

Dar femeia tăcu. Nu a mai zis nimic. Johnny a plecat de acolo, fără să o rănească. Îl durea prea tare capul ca să mai facă ceva.

Câteva străzi mai încolo, nazistul cel amețit a găsit o cafenea unde a comandat un sendviș și o cafea – și a reușit să se adune.

*

Până de curând fusese aproape obsedat de dorința de a-i omorî pe cei care îl umiliseră atât de tare pe fratele lui, chiar de ziua înmormântării sale.

Însă, exact când voia să ducă până la capăt misiunea, pe care și-o impusese singur, l-a lovit fulgerul. Nu putea să dea uitării așa ceva. Sau? Avea patru milioane de euro și un lucru pe care să-l ducă până la capăt, în memoria lui Kenneth.

Puterea de gândire a lui Johnny ajungea până acolo, încât înțelegea că a fost învins de o hoașcă și un ministru de externe. Nu putea să ignore asta. Nu mergea nici măcar să-l vadă ca pe un lucru minor. Cele patru milioane și ce s-ar fi putut realiza cu ele trebuiau să aștepte. Ministrul de externe putea să trăiască, dacă nu-i mai apărea în cale, dar hoașca și prietenii ei niciodată.

Mai rămânea numai să-i găsească. Putea să dureze zile, săptămâni sau luni, dacă era nevoie.

Asta îi trecea lui Johnny prin minte, când telefonul a licărit, anunțând o știre importantă:

Din nou un posibil atentat terorist! De data asta, la aeroportul internațional din Copenhaga.

Cafeaua și sendvișul puteau să aștepte.

Danemarca, Suedia, Germania

Pentru a doua oară în scurt timp, Sabine a recunoscut că Allan s-a arătat de folos. Ea conducea, în timp ce l-a instruit să caute pe tabletă cea mai rapidă plecare spre Dar es-Salaam. Allan a găsit o plecare atât de rapidă, încât le-a ieșit pe nas. Drumul avea să fie ceva mai șerpuit, cu escală și la Frankfurt, și la Addis Abeba, dar era în regulă. Sabine a mărit viteza și s-a hotărât să parcheze pe cât de creativ posibil, când ajungeau la aeroport.

A găsit un loc bun pe trotuar, în imediata apropiere de plecările de pe aeroportul internațional din Copenhaga. A fost nevoită să facă slalom cu mașina printre indicatoare duble, cu semnul interzis, dar a mers. Până și Julius, care nu a fost niciodată un susținător al regulilor, a reacționat.

Au cumpărat bilete la ghișeu, nu aveau decât bagaj de mână și nici din ăsta nu era prea mult, deoarece Allan a uitat să ia cu el geanta comună din apartament, în timp ce ceilalți au avut altceva de cărat.

— Ai avut un singur lucru la care să te gândești. *Un lucru.*

— Noroc că nu au fost mai multe, răspunse Allan.

Dar tocmai din cauza asta a mers foarte repede la check-in și s-au așezat pe rândul al doilea în avionul cu destinația Frankfurt, la douăzeci de minute după ce au ajuns la aeroport.

— Șampanie? întrebă stewardesa.

— Citește gândurile? se miră Allan.

*

Lufthansa zborul 831 a fost ultimul care a apucat să decoleze, înainte ca aeroportul să se închidă. Securitatea fusese întărită după atentatul

din centrul Stockholmului. Un automobil suspect era în mod evident parcat neregulamentar în imediata apropiere a intrării în terminalul trei.

O părere general răspândită în Danemarca era că Suedia vecină lucra zi-lumină ca să importe atentatori sinucigași. În timpul războiului din Siria au fugit mai mulți oameni decât toată populația daneză din calea tancurilor, a bombelor și atacului aerian cu arme chimice. Cei mai mulți au ajuns în Turcia, unde nu au fost bine-veniți. De aceea, mulți dintre ei au navigat spre nord și au făcut tot posibilul să evite capcane, cum ar fi gardul electric unguresc și gaze lacrimogene bine direcționate.

Cel care avea 6.000 de dolari în buzunar putea să scape de gazul lacrimogen și să aibă posibilitatea să continue spre țări și mai îndepărtate, dar nici acolo nu era bine-venit. De exemplu, în Danemarca. Care, la rândul ei, arăta drumul mai departe spre Suedia. Unde nu știau ce să facă cu ei. Suedezii au exclus atât gardul electric, cât și gazele lacrimogene, în favoarea unui acoperiș deasupra capului, deoarece nu era clar dacă toți cei care fugiseră ca să-și salveze viața erau în realitate teroriști (câțiva suedezi erau totuși mai deștepți și făceau tot posibilul ca să dea foc la cât mai multe tabere de refugiați, astfel încât teroriștii să se învețe minte).

De aceea, danezii au tras concluzia că dricul înregistrat în Suedia avea sicriul plin de explozibil, destinat să facă prăpăd. Toate plecările au fost anulate imediat, avioanele care trebuiau să sosească au fost redirecționate, terminalele au fost evacuate și a fost adus detectorul de bombe al poliției.

La numai câteva minute după ce s-a dat alarma, știrea era deja pe internet. Un dric neidentificat, negru, plasat strategic și perfid aproape de mii de călători.

— Așa deci, acolo vă aflați, constată Johnny Engvall. Și ați avut singuri grijă să nu puteți pleca

de acolo. Idioților!

A pornit de la concluzia că Sabine Jonsson și companionii ei erau la fel de blocați în aeroport ca toți ceilalți. Deoarece propria lui mașină se afla la mai mulți kilometri depărtare de acolo, a reușit să ia un taxi.

— Spre Rosengård, vă rog.

Ajuns la destinație, șoferul a vrut să-și primească banii, însă Johnny a descoperit că nu avea nici portofelul, nici cheile de la mașină cu el. L-a rugat pe șofer să aștepte, în timp ce și-a spart propriul portbagaj. Cu ajutorul puștii automate pe care o păstra acolo, l-a făcut pe șofer să-și schimbe părerea.

— Cum te cheamă? întrebă Johnny cu țeava îndreptată spre șofer.

— Bengt, răspunse șoferul.

Și începu să plângă.

— Mă bucur de cunoștință, Bengt, spuse Johnny. Crezi că noi doi ne putem înțelege ca tu să mă duci până la Kastrup gratis?

— Te rog, nu mă omorî.

— Consider răspunsul afirmativ.

* * *

Ajunși pe podul de la Öresund, Bengt a dat să încetinească, pentru a plăti.

— Doar nu te gândești să *stai la coadă* ca să îmbogățești statul suedez cu taxa pentru pod? întrebă Johnny furios.

Bengt s-a speriat și mai tare decât fusese deja în timpul călătoriei. La radio s-a anunțat că avea loc un act terorist la aeroportul spre care se îndreptau el și bărbatul cu pușca automată. Nu putea să tragă altă concluzie decât că și el era terorist.

De aceea, Bengt a făcut cum i s-a spus, și-a accelerat, trecând de stația de control cu o sută douăzeci la oră, în timp ce camerele de supravegheat fotografiau.

Peste pod a mers și mai repede. Kastrup era la numai câteva minute depărtare.

Până în momentul acela, întreaga putere intelectuală a Asociației Ariene nu a analizat deloc situația. Însă la numai câțiva kilometri distanță de aeroport, îi ordonă șoferului să încetinească. Acum era important să facă ceea ce trebuia și fără greșeli.

Nu trebuia să o ia la goană, asta era.

Trioul care a batjocorit memoria lui Kenneth era deci blocat la Kastrup, dintr-un motiv pe care singuri l-au cauzat. Conform mass-mediei evreiești, care actualiza în direct pe internet, nimeni nu fusese prins până acum. Erau deci împreună cu toți ceilalți călători evacuați, în hangarul despre care se vorbea la radio.

Numărul unu era să găsească hangarul.

* * *

Oamenii fugeau de război, terorism și sărăcie lucie. Din motive ușor de înțeles, căutau pe cât posibil locuri pe pământ unde tocmai războiul, terorismul și sărăcia lucie, în esență, nu existau. Altfel, fuga nu ar fi avut sens.

Suedia nu avea niciuna dintre aceste părți negative, de aceea era o țară spre care te duceai, în loc să fugi de ea. La rândul său, însemna că pe partea suedeză a podului de la Öresund controlul de graniță suedez-danez era mai curând unidirecțional. Fiecare vehicul care intra în Suedia era supus controlului, pe când cei care mergeau în direcția opusă nu aveau decât de plătit la stație, ca să treacă.

Din cauza asta, nu mergea să conduci prin susnumita stație cu, de exemplu, 120 de kilometri la oră, fără ca cineva să reacționeze. În astfel de cazuri, era informată poliția de pe partea daneză, în ceea ce privește marca autoturismului, culoarea și numărul de înregistrare. Dacă, pe lângă asta, se mai întâmpla să aibă loc și un presupus act terorist,

de exemplu, la aeroportul internațional din Copenhaga, nu se luau alte măsuri decât că fuga se înregistra într-un registru pentru cazurile în curs de desfășurare, unde rămânea până când era anulată pe motiv că nu se obținuse „niciun rezultat”.

O excepție de la cele de mai sus putea să fie, dacă șoferul vehiculului suspect, din neglijență, era prins într-un punct de control al poliției.

* * *

La 800 de metri de terminalul pentru plecări internaționale de la Kastrup, poliția pusese o barieră și indicase rute ocolitoare, oferind posibilitatea să te poți întoarce cu mașina, ca să te duci acolo de unde ai venit. Șoferul fiecărui vehicul era informat pe scurt că avea loc o intervenție a poliției la aeroport, care era închis în momentul de față. Șoferului și eventualilor pasageri li se recomanda să urmărească raportările mass-mediei referitoare la când avea să se redeschidă. În timp ce un ofițer de poliție explica acest lucru, un subofițer de poliție nota numărul de înregistrare al mașinii, ca simplă măsură de rutină.

Ofițerul de poliție Krogh a reacționat chiar de la începutul conversației cu șoferul taxiului înregistrat cu număr suedez, de care se ocupa acum. Bărbatul de la volan arăta speriat de moarte. Iar lângă el, pe scaunul pasagerului, clientul taxiului, concentrat, ascundea în mod clar ceva sub haina de piele. Când subofițerul Larsen i-a mai și făcut semn tușind, a înțeles că numărul de înregistrare a indicat ceva și că s-a ales cu un caz care trebuia rezolvat.

— Îmi dați, vă rog, cartea dumneavoastră de identitate? întrebă ofițerul de poliție. Și dumneavoastră, vă rog, i se adresă lui Johnny Engvall.

Douăzeci de colegi puternic înarmați din jur au observat că ceva nu părea în regulă.

Bengt avea legitimația lui de taximetrist.

— Din păcate, mi-am uitat carnetul de conducere acasă, spuse Johnny.

Ofițerul de poliție Krogh a fost informat pe scurt de subofițer. Vehiculul actual tocmai a evitat să plătească taxa pentru pod, venind din Suedia.

Nimic mai serios de atât? Nu, se cerea totuși un control mai atent.

— Vă rog să vă dați jos din mașină! Amândoi, vă rog, spuse ofițerul de poliție Krogh.

Bengt deschise ușa, coborî întâi cu primul picior și apoi cu al doilea – și se aruncă brusc la pământ, cu capul înainte.

— Terorist! strigă el. Cel din mașină e terorist! Și are pușcă!

Ultima informație nu era o descriere corectă a puștii automate a lui Johnny, dar oricum.

O viață violentă l-a învățat pe Johnny că lucrurile spinoase se rezolvau cel mai bine cu arma în mână. Dar, pentru că poliția daneză nu este nici pe departe la fel de dispusă să tragă, ca, de exemplu, cea americană, a apucat să-și scoată pușca automată și chiar să o deblocheze, înainte să fie împușcat cu grijă de 12 dintre cei 20 de polițiști, care în acel moment nu rămăseseră încremeniți, reușind să acționeze. Opt din 20 erau năuci, dar nu avea nicio importanță pentru deznodământul acțiunii. Johnny a fost rănit grav de primul glonț, a murit la al doilea și a murit de un număr necunoscut de ori la următoarele 35.

15 minute mai târziu, dricul era inofensiv. Nu conținea nimic din ce i-ar fi făcut pe polițiști să se teamă.

Prin urmare, atacul împotriva aeroportului internațional din Copenhaga a fost evitat, vehiculul suspect confiscat, un terorist înarmat, omorât. Apropo, eroul zilei era suedez. Se numea Bengt Lövdahl și era șofer de taxi.

*

La escala din Frankfurt, Sabine, Allan și Julius și-au cumpărat o garderobă nouă, înainte să se așeze și să aștepte următorul zbor. Allan cu tableta lui, firește.

A spus că era bine că au plecat din Scandinavia întrucât, credeți sau nu, teroriștii au lovit din nou, pentru a doua oară în scurt timp. De data asta la Kastrup, unde fuseseră chiar ei, acum câteva ore.

— Vai de mine, spuse Sabine. Încotro se îndreaptă lumea, asta?

Germania

Când conducătorul lumii libere și-a dedicat mai multe zile de lucru agresând mulți dintre propriii cetățeni pe Twitter, lumea a încercat să găsească un înlocuitor. Alegerea a căzut pe Angela Merkel. Ca fiică a unui preot luteran, nu locuia într-un palat, ci într-un apartament din centrul Berlinului.

Dormea patru ore pe noapte de luni până vineri, însă uneori, în weekend, putea să stea întinsă și să lenevească până la răsăritul soarelui. Printre alte excese ale ei, avea o slăbiciune specială pentru supa de varză. La asta îi plăcea să bea și o bere, doar era nemțoaică.

În timpul liber mai muncea un pic, dacă nu-și lua soțul de braț și se ducea la operă. La ocazii festive, făcea și mai mult, mergea la plimbare în Alpii italieni.

Printre multe altele, era și fizician, iar soțul ei era chimist. Chimia fizică a apărut între ei cândva la 1984.

În calitate de cancelar federal, Angela Merkel era opusul președintelui Trump. Era discretă, înțeleaptă și analitică. Înțelegea mai bine ca oricare altul importanța acestor lucruri într-o lume neliniștită. De fapt, se gândise să se retragă în toamna următoare. Dar cum rămânea atunci cu Trump, Putin și restul?

Hotărârea ei: încă patru ani dacă voiau alegătorii. După aceea, ei și lumea trebuiau să se descurce singuri.

* * *

Serviciul Secret German din Berlin avea tertipurile lui. Unul dintre ele era să fie înștiințat automat dacă oamenii pe care pusese ochii alegeau să călătorească cu Lufthansa.

Expertul elvețian în arme nucleare Allan Karlsson dispăruse din vizor după ce a scăpat de patru kilograme de uraniu îmbogățit, lăsându-le la ambasada germană din Washington și apoi a plecat în Suedia.

Însă acum bătrânul era din nou în mișcare. Tocmai călătorise de la Copenhaga la Frankfurt. Oare de ce?

La o privire mai atentă se putea vedea întregul traseu, care era Copenhaga-Frankfurt-Addis Abeba-Dar es-Salaam. Întrebarea rămânea: *Oare de ce?*

Cele patru kilograme proveneau de la un combinat pentru prelucrarea metalelor din Congo, pe care CIA îl sponsorizase cândva, contrar oricărui raționament rezonabil. Printr-un asistent de laborator, care lucra acolo, BND a primit destulă informație ca să poată urmări, cu oarecare întârziere, drumul uraniului prin Africa.

A fost dus în Tanzania și mai departe, spre sud, prin Mozambic, în Madagascar. Acolo a fost pescuit de un cargou nord-coreean „Glorie și Putere", care acum era din nou în călătorie spre Cuba, tur și retur. Făceau din nou același ocol, prin Oceanul Atlantic și cel Indian.

Oare era timpul să refacă stocul nord-coreean, golit de uraniu? Ce rol juca Allan Karlsson în toată povestea asta? Aveau dovezi că știa ceva, chiar el i-a comunicat doamnei cancelar federal Merkel pe un șervețel scris de mână.

500 de kilograme de data asta!

Însă întreaga situație era greu de analizat. Dacă era în intenția lui Karlsson de a face contrabandă cu cea mai mare cantitate de uraniu îmbogățit care s-a văzut vreodată, de ce i-a scris cancelarului german despre asta? Pe un șervețel!

*

Șeful de la BND dorea să predea un raport personal doamnei cancelar Merkel care, de fapt, nu avea timp de el. Cu cât se apropiau alegerile federale, cu atât era mai ocupată să nu facă nimic. Și să nu spună nimic. Sondajele de opinie erau complet în favoarea ei. Teama că rușii ar putea să încerce să se amestece în alegeri cu dezinformări despre ce face și ce zice Merkel a fost învinsă. Părerea generală în mass-media părea să fie mai degrabă că social-democratul Schultz era incompetența în persoană. Plus că, evident, extremiștii de dreapta s-au folosit de situație, dar oricum nu era suficient.

Analiștii politici au ajuns la concluzia că succesele relative ale lui Merkel se datorau, într-o oarecare măsură, faptului că liderul din opoziție nu a găsit în fața lui Merkel un punct de care să se lege, deoarece gândeau cam la fel. Exact ca nemții, în general. Însă cel mai mult se datora competenței generale a cancelarului federal, în combinație cu faptul că lumea din jur a devenit cum a devenit. SUA avea un președinte cu un anume diagnostic. În Marea Britanie s-a mers la alegeri cu un an în urmă pe întrebarea retorică a lui Cameron „Doar nu o să alungăm din țară toți străinii?”, la care s-a răspuns „Ba da, ce idee bună!” În Polonia, democrația a fost demontată pe cât s-a putut de bine. În Ungaria, erau deja gata cu treaba asta. Să mai adăugăm și incapacitatea Madridului de a pune la punct Catalonia (sau Catalonia să pună la punct Madridul), și mai era și cel care în curând avea să fie la fel de lat pe cât era de periculos: Kim Jong-un.

Și, în mijlocul a toate astea: doamna cancelar federal Merkel, trainică precum un stejar secular pe un ogor. Lanurile fluturau în jurul ei, însă ea stătea bine înfiptă.

Dacă evenimentele din lume și dezbaterile din politica internă înghețau până în ziua alegerilor, mai rămânea încă patru ani la putere. Având

încrederea întregii lumi, cu excepția, poate, a Rusiei. Sau poate a celui din SUA, care la început nu știa ce părere să aibă și de ce – ca apoi imediat să și-o schimbe.

*

Șeful de la Bundesnachrichtendienst era așteptat. A bătut la ușa doamnei cancelar federal și a fost primit în mod corespunzător.

Ce avea de transmis era faptul că suedezul și factorul de neliniște Allan Karlsson a apărut din nou. La Frankfurt. În drum spre Tanzania, dintre toate locurile posibile.

Doamna cancelar federal a primit detaliile existente, i s-a amintit de cele 500 de kilograme de uraniu îmbogățit – și răspunsul ei a fost să mărească bugetul total al BND-ului cu zece milioane de euro într-o ședință pe care tocmai o ținea.

Merkel a cerut ca șeful BND-ului să-i transmită *imediat* vești referitoare la Karlsson, cel cu armele nucleare, și la tot ce avea de gând să facă (500 de kilograme de uraniu îmbogățit nu se puteau da uitării, oricât de apropiate ar fi fost alegerile federale). Șeful se înroși puțin, recunoscu că el și familia lui aveau de gând să plece în Bahamas o zi mai târziu, dar că, bineînțeles, era de serviciu în fiecare minut din vacanță. Numai că va fi în avion cel puțin zece ore de la Berlin la Nassau, iar acolo, sus, nu era așa de sigur că va putea avea contact permanent cu agenții de la fața locului.

— Sunt cumva prea îndrăzneț să întreb dacă doamna cancelar ar putea să accepte ca șeful responsabil pe Africa de Est să o contacteze direct în cazul în care se întâmplă ceva urgent, și eu nu voi fi disponibil? Dacă nu, îmi voi suspenda, bineînțeles, călătoria.

Angela Merkel punea inima înaintea funcției de cancelar federal. Nu era o alternativă bună ca șeful

de la BND să meargă acasă la soție și la copii și să le spună că s-a suspendat vacanța lor.

— Dați-i numărul meu privat agentului responsabil din Dar es-Salaam, spuse ea. Cu ordinul să mă sune la orice oră din zi, imediat ce Karlsson se apropie la mai mult de 50 de kilometri de un combinat de prelucrare a metalului sau de un contrabandist suspect. Vă urez o vacanță frumoasă. Salutați din partea mea soția și copiii.

* * *

Printre ultimele lucruri pe care le-a făcut șeful de la BND, înainte să plece în prima lui vacanță după șase ani, a fost să transmită un raport celor doi reprezentanți care operau la baza din orașul Dar es-Salaam. Karlsson și anturajul lui aveau să aterizeze la ora 13:20 în ziua următoare, cu compania aeriană Ethiopian, în imediata apropiere a capitalei Addis Abeba. Numărul de telefon atașat ducea direct la cancelarul federal în cazul unei întâmplări dramatice și putea fi folosit numai în situația în care nu puteau să-l contacteze pe el.

Rusia

Gennadii Aksakov puse receptorul în furcă după convorbirea informală cu serviciul de securitate de la Stockholm. Sau mai degrabă l-a aruncat în furcă. Și a dat un șut în scaunul gol de lângă el.

— Ce este, Gena? întrebă președintele Putin, care ședea vizavi.

— Allan Idiotul Karlsson, asta este.

— Bărbatul de 101 ani?

— Da. Acum tâmpitul i-a luat viața și celui de-al doilea nazist. Patru milioane de euro s-au dus dracului.

Putin a spus că asta nu lovea pe un sărac, însă ce se întâmplase?

Nazistul a provocat un număr mare de polițiști bine înarmați din echipa daneză antiteroristă și aceștia l-au ciuruit pe loc.

Puțin se întrebă în sinea lui ce avea asta de-a face cu bărbatul de 101 ani. Nu începuse alarma teroristă din Copenhaga cu un dric plin de explozibil?

— Dricul nu era plin cu nimic. În schimb, era parcat greșit.

— Parcat greșit? De cine? Nu, așteaptă. Nu spune nimic, înțeleg.

Tanzania

Tabăra de corturi cu medicamente miraculoase a lui Olekorinko se afla în Serengeti, în imediata apropiere a fluviului Mara. Când Allan, Julius și Sabine s-au urcat în taxi la aeroportul din Dar es-Salaam, au aflat de la șoferul fericit că avea să dureze douăzeci și patru de ore cu mașina până acolo, după care o jumătate de viață ca să găsească drumul corect. Fluviul Mara se caracteriza prin lungimea de 400 de kilometri, iar Serengeti avea o suprafață de aproape 15.000 de kilometri pătrați.

— Leii au spațiu în care să trăiască, constată Allan.

— Avem nevoie de o adresă mai exactă, spuse Julius.

— Și un alt vehicul decât mașina, comentă Sabine.

Erau 500 de metri între Aeroportul Internațional Julius Nyerere și terminalul național.

Deoarece trioul se așezase deja într-un taxi, au schimbat comanda, de la o călătorie lungă de douăzeci și patru de ore la una de două minute. Șoferul nu mai era la fel de fericit, abia a apucat să dea drumul aparatului de taxat, că a și fost nevoit să-l oprească. Trebuia mai întâi să-i fi dus și apoi să le povestească.

În spatele taxiului era un Passat negru, în care se aflau doi agenți concentrați, cu misiunea să nu-l scape pe Karlsson din vedere. Și să raporteze imediat șefului cel mai de sus de la BND sau direct cancelarului federal dacă bătrânul făcea vreo prostie.

Congo

Mina congoleză din Catanga era închisă oficial de câțiva ani, de asta avusese grijă ONU. Din cauza acestui fapt, aprovizionarea cu uraniu a centrului de cercetare nucleară din imediata apropiere fusese strangulată, centru pentru care cândva SUA își dăduse binecuvântarea să fie deschis. Acest lucru a venit ca mulțumire pentru livrarea de uraniu destinat bombelor de la Hiroshima și Nagasaki, pe undeva prin anii ’40.

Nimeni în afară de SUA nu a fost vreodată de părere că era o idee bună să existe o capacitate atât de mare de producere a uraniului într-o țară unde puteai să cumperi totul cu bani. Dar, pentru că americanii aveau mai mult din produsul acesta decât oricine altcineva, interesul lor avea prioritate. Pe scurt, au cumpărat toată țara. Cu bani.

În cele din urmă, SUA s-au aliniat în spatele celorlalte cerințe ale ONU pentru a face ordine în Congo, printre care, mina din Catanga și laboratorul ei să nu mai prezinte nicio amenințare pentru pacea atât de fragilă a lumii.

Sau?

O echipă locală de supraveghere, finanțată de sus-numitul ONU, avea ca misiune să aibă grijă să nu apară vreo activitate de extracție a uraniului. Laboratorul din imediata apropiere era sigilat.

Șeful echipei de supraveghere, Goodluck Wilson, trimitea un fax la fiecare sfârșit de săptămână, conținând un raport adresat Agenției Internaționale pentru Energie Atomică (IAEA) la Viena. Arăta mereu la fel: *Totul e bine, aveți încredere în noi,* aproximativ.

Goodluck Wilson alesese personal restul echipei formate din trei dintre frații lui și șapte dintre cei mai apropiați veri ai lui. Toți aveau același țel cu această misiune de supraveghere: să se

îmbogățească dincolo de orice limite. Cum avea să se simtă lumea din cauza asta nu se discutase.

Patru dintre foștii asistenți de laborator se târau în fiecare dimineață printr-un tunel pe sub pământ, prin podea, până la centrul sigilat pentru cercetare nucleară, pentru a îmbogăți ce se putea îmbogăți. În total, erau 15 persoane care trebuiau să împartă câștigul, dar, în realitate, erau numai 11. Cei patru asistenți nu știau că urma să aibă un accident, când nu mai era nevoie de ei. Profitul brut socotit era de 50 de milioane de dolari pentru Goodluck și încă cinci milioane pentru cei zece frați și veri. Minerii inexistenți primeau câte opt dolari de persoană pe zi, cu care erau mulțumiți, până când puțul din vest s-a prăbușit peste mai mulți dintre ei, la șase ani după ce mina fusese închisă. Totul ar fi trecut neobservat dacă cei 17 muncitori care n-ar fi trebuit să se afle acolo s-a dovedit că au fost. Și mai și muriseră pe deasupra. Nu se putea ține sub tăcere. IAEA se întreba ce au căutat muncitorii aceia în mină, dacă totul era așa de liniștit. Fără să mai asculte răspunsul, au trimis observatori, ca să se uite mai îndeaproape.

Goodluck și oamenii lui s-au gândit, de fapt, să aștepte până când cantitatea îmbogățită de uraniu ar fi ajuns exact la o jumătate de tonă –, era ceea ce nord coreenii comandaseră prin intermediul rușilor. Acum însă primele 400 de kilograme trebuiau să fie repede îmbrăcate în plumb și ascunse într-o cabană din satul învecinat. Erau destule cabane goale după ultima prăbușire. Cei patru asistenți de laborator (inclusiv cel de pe lista de plăți de la BND) au apucat, de fapt, să aibă toți un accident, când pasajul subteran care ducea la centrul de cercetare nucleară s-a prăbușit conform planului, în dimineața dinainte ca observatorii de la Viena să ajungă la fața locului.

Reprezentanții Agenției Internaționale pentru Energie Atomică nu au găsit niciun fel de nereguli. Însă au fost destul de circumspecți, încât să

schimbe jumătate din echipa de supraveghere cu oameni în care puteau să aibă încredere. Adică, din aceia în care *nu* puteai să ai încredere, din perspectiva lui Goodluck Wilson.

Totul are un sfârșit. Șeful echipei de supraveghere a înțeles că nu mai avea ce să stoarcă din afacere. Câștigul se oprea undeva pe la opt milioane de dolari, din care jumătate îi revenea lui Goodluck. Nu prea avea ce să facă. Trebuia să se mulțumească cu puțin.

Tanzania

Pe o bancă în holul de la plecări, pe aeroportul Julius Nyerere, la terminalul pentru zboruri naționale, Sabine își făcea cercetarea geografică, pe care nu apucase să o facă până atunci. Allan a fost obligat să-i împrumute tableta neagră în acest scop (cu un internet care în continuare era plătit de un director de hotel din Bali, și așa destul de păcălit).

Hotărârea a fost să ia primul zbor spre orașul Musoma în Serengeti și de acolo să întrebe mai departe. Tabăra de corturi de medicină miraculoasă a lui Olekorinko era cunoscută în toată Africa, astfel că nu era așa de greu să găsească pe cineva în Musoma care să cunoască drumul.

Avionul era cu un motor și a luat treisprezece pasageri. Nouă aparțineau unei firme de consultanță italiene, care sărbătorea jubileul de 25 de ani prin a invita personalul la Parcul Național Serengeti pentru câteva zile de safari (se putea reduce din impozit, pentru că au avut grijă să planifice 15 minute de conferință în fiecare zi). Alte trei locuri au fost rezervate imediat, înaintea plecării, de un grup mai mic de suedezi.

Ambii agenți aveau misiunea, pe de o parte, să stea cu ochii pe o bănuită livrare de uraniu spre „Glorie și Putere”. Data trecută, încărcătura mult mai mică trecuse prin Tanzania și Mozambic și mai departe, spre sud. Pe de altă parte, Berlin cerea ca agenții să nu-l piardă din ochi pe Allan Karlsson. Karlsson, care era pe drum în direcția greșită.

Să urmărești o persoană – chiar și un bărbat de 101 ani – era ceva ce nu prea voiai să o faci de unul singur. Riscul de a fi descoperit era prea mare. Agentul-șef A, egocentric și arogant, nu era încântat de ideea că trebuia să meargă în direcția opusă față de poziția uraniului – numai că femeii

din Berlin i s-a părut ceva suspect. Și care de ce căra geanta cu dosarele misiunii de unul singur? El era șeful, spre deosebire de femeia de lângă el.

— Ține asta, se adresă el colegei ascultătoare. Și rezervă două bilete pentru noi. Până atunci, mă duc să beau o cafea.

Firma aeriană Precision Air părea să se afle în ziua aceea de partea arogantului. Nu exista decât un loc liber. Arogantul a putut, cu conștiința împăcată (și cu un zâmbet batjocoritor) să dea lozul necâștigător supusei. În timpul ăsta, avea de gând să păzească granița dintre Tanzania și Mozambic. Era important să se afle acolo unde se întâmplau lucrurile, dacă dorea să crească în grad.

Colega necâștigătoare trebuia să-l urmărească pe Karlsson, ca să vadă ce prostii mai făcea, departe de miezul întâmplărilor.

Cea care pierduse a avut ghinionul să primească singurul loc liber chiar alături de obiectivul față de care în niciun caz nu ar fi trebuit să se expună.

B a ales să-și facă datoria în loc să cadă în vreo depresie adâncă. A intrat în vorbă cu Karlsson, în ideea să obțină ceva folositor. Ea l-a salutat, fără să-i spună cum se numea, însă povestindu-i că e o femeie de afaceri.

— Ca să vezi, spuse Allan. Sper că merg bine afacerile.

— Da, mulțumesc, răspunse agenta și schimbă imediat discuția în direcția opusă.

Încerca să afle ce treburi avea domnul la… la…

— Musoma? întrebă Allan. Suntem în drum spre Musoma. Și dumneavoastră, doamnă de afaceri, bănuiesc?

Agentul B se blestema singură. Să uite numele destinației zborului! Însă totul se petrecuse atât de repede în sala de plecări. Țara era mare, de trei ori mai mare decât Germania. Dar es-Salaam îl știa pe dinafară. Și capitala Dodoma. Și Morogoro, bineînțeles. Și Arusha.

Însă de Musoma, departe în sus, la nord-vest, nu auzise până acum.

Allan povesti sincer cum Sabine – cea care ședea cu două locuri mai în față – lucra ca medium și căuta inspirații noi. Se spunea că exista un vraci sus în Serengeti, pe nume Olekorinko, și nu era nimic rău în asta, pentru că trebuia să ai un nume. Prietenul Julius, cel care ședea alături de Sabine, schimba numele oamenilor cum alții își schimbă cămașa, însă așa ceva nu era genul lui Allan.

— Vraci? întrebă agentul B.

— Sau poate vrăjitor. Reținem cu greu numele complicate. Am dificultăți deja și cu numele ușoare.

Intenționau să-l viziteze pe Olekorinko, să învețe de la el și să obțină o nouă energie spirituală. Sabine sigur putea să povestească mai mult, dacă doamna de afaceri era interesată.

— Nu sunteți și dumneavoastră în branșa de previziuni? Sau poate în sectorul de turism?

Ce era asta? Expertul în bombe atomice și eventual contrabandistul Karlsson mergea la un vraci în savană pentru a primi energie spirituală? Dacă tot mințea, măcar putea să aibă puțin rafinament!

Nu, agentul nu lucra cu previziuni. A spus că era agent imobiliar.

Asta aveau de făcut agenții sub acoperire A și B în Dar es-Salaam.

Dar nici asta nu a căzut prea bine. Allan era de părere că era interesant. A spus că în savana tanzaniană erau sigur multe cabane arătoase din argilă, care puteau fi scoase la licitație.

Oare bărbatul de 101 ani era ironic sau numai greu de descifrat? Agenta se simțea incomod în compania lui. Să te prefaci că ești agent imobiliar în orașul cel mai mare din Tanzania era ceva. Dar acoperirea asta funcționa mult mai prost în zonele mai puțin dezvoltate, unde poate nu existau clădiri pe care să le scoți la vânzare. Musoma?

— Ei, cabanele din lut nu sunt țelul meu principal, spuse ea, încercând să sune sigură pe ea. Dar există și câte o tabără de safari la care merită să te uiți.

— Așa deci, sunteți totuși în industria de turism?

*

Nu mai rămâneau prea multe de spus între agent și Allan pentru restul călătoriei.

Nemțoaica avea nevoie de timp ca să facă mai veridic alibiul ei. Până acum nu mersese cum a vrut ea. Situația nu s-a îmbunătățit când avionul se pregătea să aterizeze și s-a dovedit că Musoma era un adevărat oraș, având sigur peste 100.000 de locuitori – și un număr mare de proprietăți de talie europeană.

— Ia uite! zise Allan și arătă cu degetul prin fereastră. Aici are doamna agent imobiliar ceva de lucru, contrar așteptărilor. Imaginați-vă că nici nu ați știut asta și nici încotro vă duceați.

Agenta se ura deja pe ea însăși. Acum putea să-l pună pe listă și pe Karlsson. Al naibii bătrân!

* * *

Pista de aterizare era din pământ. Era îngustă și niciun metru mai mult decât era nevoie pentru aterizare. Se afla în mijlocul orașului, care era poziționat cu spatele spre plaja de sud a Lacului Victoria.

Dincolo de clădirea terminalului se aflau niște taxiuri cu șoferi, care sperau să aibă noroc. Toți știau ce făcea Olekorinko, însă niciunul nu era așa de ahtiat după bani, încât să fie pregătit să-i ducă pe cei trei străini la el. Era o călătorie de poate 150 de kilometri, iar drumurile erau într-o stare așa de proastă, încât un Fiat, o Honda sau o Mazda sigur ar rămâne în pană de-a lungul călătoriei.

Dar Sabine a văzut cum puțin mai încolo un bărbat descărca bagaje și călători dintr-un Land Cruiser. Era o mașină deschisă, cu trei rânduri de scaune și roți mari, care nu păreau că se pot înțepeni pe undeva. Când bărbatul a fost gata și și-a luat rămas-bun de la călători, Sabine s-a apropiat și l-a întrebat dacă era liber pentru un transport.

Nu, nu era. Nu era din zonă, voia să meargă acasă, la tabăra din Masai Mara. Peste două zile îl așteptau oaspeți noi și atunci trebuia să se întoarcă la slujbă.

Sabine nu s-a dat imediat bătută. Din discuția care a continuat, a reieșit că locul unde muncea bărbatul era în Kenya, la granița cu Serengeti – la numai câteva zeci de kilometri de tabăra vraciului Olekorinko. Dintr-odată, propunerea celor trei străini a devenit interesantă. Să fii plătit pentru călătoria de întoarcere, pe care oricum avea de gând să o facă, era un bonus pur, chiar dacă asta însemna un mic ocol.

Agentul german stătea la 80 de metri mai departe de ei și privea nefericită. Alte mașini Land Cruiser nu se zăreau în jur și apucase deja să înțeleagă limitele taxiurilor.

B și-a sunat șeful în Dar es-Salaam pentru a discuta situația. Șeful a pus-o la curent cu ultimele știri. Americanii tocmai au raportat noua poziție a vasului „Glorie și Putere”. Asta însemna că nu mai avea decât câteva zile până ajungea la vârful de sud al Madagascarului.

Dacă informațiile anterioare ale expertului în arme nucleare Karlsson erau adevărate, probabilitatea era mare ca atunci și acolo să aibă loc o nouă predare a uraniului îmbogățit. Încărcătura asta avea să fie mult mai mare decât cea dinainte. Drumul de contrabandă era aproximativ cunoscut, datorită asistentului de laborator, care între timp dispăruse. Cea mai mare provocare pentru contrabandiști era să treacă granița între Tanzania și Mozambic. Adică la

aproximativ 1.080 de kilometri de unde se afla agentul B.

B s-a gândit la Karlsson, care ar fi putut totuși să facă parte din acțiunea de contrabandă, iar informația lui anterioară a vrut numai să-i inducă în eroare. Dacă era un mic lucru care îi dădea satisfacție lui B era faptul că l-a luat prin surprindere pe șef.

— Ce-ai spus că o să facă acolo Karlsson?

B i-a redat părți din discuție. A chicotit.

— Previziunea nu ți-ar fi stricat acuma. Nu puteai să împrumuți un pic de la el?

— A dispărut, ce dracului! răspunse supusa pe un ton mai puțin supus.

Agentul șef A a mințit, spunând că suferă alături de subalterna lui. El intenționa să-și facă bagajul și să se ducă la granița cu Mozambicul, unde avea de gând să-l sperie pe șeful de la controlul de frontieră. Un bărbat pe care îl aveau pe lista lor de plată.

— Rămâi tu acolo unde ești, că se bucură Merkel. N-ai ce-i face, dacă pentru tine nu e la fel de nostim. La fel de puțin ca și faptul că eu voi fi cel care va primi toată lauda, când cele 500 de kilograme vor fi neutralizate. Avem fiecare rolul lui, nu-i așa?

Agentul B a oftat. Aici nu erau decât taxiuri. Cu siguranță, foarte comode pe asfalt. Dar nu făceau doi bani prin savană, din câte a înțeles.

— Cumpără-ți un Land Cruiser, atunci, îi spuse șeful. Sau un elicopter.

Un lucru bun în toată treaba asta cu Karlsson era că BND-ul a primit mai mulți bani la dispoziție.

Să cumpăr o mașină de teren? se gândi B. Ce și-ar fi dorit mai presus de toate era să-și cumpere o viață nouă.

— Să văd ce pot face, răspunse ea și închise telefonul fără să zică la revedere.

* * *

Mai rămăseseră zece kilometri până la tabăra de corturi de făcut miracole a lui Olekorinko, când traficul s-a oprit. E ușor de înțeles când 10.000 de oameni încearcă să ajungă în același loc, în același timp, iar drumul într-acolo e așa de îngust, încât abia dacă pot trece două mașini una pe lângă alta. În plus, se întâlneau cu la fel de mulți oameni care fuseseră tratați și plecau din tabără.

Și nici pe departe nu veneau toți cu mașina. Mulți conduceau motociclete sau motorete. Alții erau cu bicicleta. Cei mai săraci erau pe jos. De fiecare dată când pasărea Buphagus ciripea în aer, se știa că o cireadă de bivoli africani se apropiase prea mult. Atunci toți cei care nu se aflau deja într-o mașină se cățărau în cel mai apropiat vehicul pe patru roți, pe capotă, acoperiș sau la cineva pe genunchi. Când dispăreau păsările, haosul revenea la nivelul lui inițial. Oamenilor nu le era frică de lei sau de leoparzi. Ziua, animalele dormeau. Iar elefanții se puteau și vedea și auzi de la depărtare.

Din când în când, traficul se mai elibera și atunci Land Cruiserul cu cei trei suedezi și șoferul puteau să meargă 500 de metri sau mai mult, până se opreau din nou.

Bărbatul care a acceptat să-i transporte cu mașina se numea Meitkini și era neliniștit că n-o să ajungă la timp în tabără și la slujba lui de ghid de safari. Totodată, nu-i părea rău. Cei trei călători erau foarte plăcuți. În plus, plăteau foarte bine.

Allan stătea pe locul pasagerului din față; a împrumutat binoclul lui Meitkini, a comentat tot ce a văzut, de la porcul cu negi la girafă, a citit cu voce tare de pe tableta neagră despre ce se întâmpla în lume, dincolo de savană și l-a făcut pe Meitkini să povestească o mare parte din istoria vieții lui. Julius și Sabine stăteau în primul rând, în spatele lor, și contribuiau, pe cât posibil, la atmosfera plăcută. La întrebarea lui Julius, Meitkini răspunse că nu era sigur, însă nu credea

că în Serengeti clima era optimă pentru sparanghel.

Șoferul, un masai din Kenya, nu era obișnuit să se afle pe partea asta de graniță. Oaspeții pe care tocmai i-a lăsat au insistat să zboare mai departe chiar din Musoma. Nu au vrut să asculte de ghid, care i-a sfătuit să nu facă asta și până la urmă lui nu i-a mai păsat. Dacă nu apucau să-și dea seama înainte, de la aeroportul din Dar es-Salaam, cu siguranță vor afla că au intrat în țară ilegal când vor dori să părăsească Tanzania.

— O săptămână la închisoare și câteva mii de dolari amendă, bănuia Meitkini.

— Sau câteva mii de dolari în plus și niciun fel de închisoare? propuse Allan.

Da, puteau să încerce să mituiască, însă tanzanienii erau mândri. Meitkini i-a recomandat lui Karlsson să respecte legile țării.

— La altceva nici nu m-aș gândi, spuse Allan.

Julius se răsuci în spate. Respectul față de lege se împrăștia ca o ciumă de la un continent la altul.

Meitkini nu credea în hocus-pocus sau în medicamentele miraculoase. El credea în Dumnezeu și în capacitatea omului de a trăi în pace, alături de animalele sălbatice. Masaii nu mai vânau, vremea aceea a apus în urmă cu câteva generații. Înainte nu erai considerat *bărbat* până nu omorai primul leu. Acum, ritualul după care erai considerat adult erau mai întâi circumcizia și apoi supraviețuirea, un an întreg, sub cerul liber. Cel care reușea era ridicat la gradul de războinic masai. Aveau aceeași denumire, chiar dacă nu mergeau niciodată la război.

— Merkel e pe punctul de a câștiga alegerile federale germane, spuse Allan, arătând spre placa lui neagră. În cazul ăsta, Europa mai stă unită o perioadă. Dacă nu are loc vreun război civil în Spania. Catalanii s-au săturat cu adevărat de Madrid. Știu cum gândesc, am fost și ultima oară când s-au răsculat.

— În 1936, spuse Julius. S-au mai întâmplat o grămadă de lucruri de atunci.

— Poate că da, răspunse Allan.

Julius se adresă șoferului.

— Ești sigur că nu ar merge cu sparanghelul aici, Meitkini?

* * *

Agentul B ședea la volanul vehiculului Land Cruiser tocmai închiriat. Traficul era aproape nemișcat, iar oamenii se urcau frecvent în mașină, fără să mai întrebe. Acolo rămâneau cam un sfert de oră, fără să dea vreo explicație, apoi săreau jos din nou cu toții, ca la un semnal dat.

Totul mergea greșit. În parte, pentru că B se afla probabil la mii de kilometri depărtare de locul în care se petreceau lucrurile importante. Dar și pentru că, între timp, Allan Karlsson o va recunoaște. Cum avea să-și explice prezența printre corturile miraculoase, dacă ajungea vreodată până la ele și, pe lângă asta, să mai aibă și ghinionul să se întâlnească nas în nas cu persoana urmărită? Pe de altă parte, dacă nu-l găsea pe bătrân, ce sens mai avea sosirea ei aici?

Și, în general, care era rostul în tot ceea ce se petrecea acum?

Acum mai avansau puțin. Poate că era pe cale să se limpe… Nu, nu era.

* * *

— Cred că am ajuns, a spus Meitkini și îl trezi pe Allan, care apucase să tragă un pui de somn.

Călătoria nu era deloc bine planificată. Începuse să se întunece și prietenii nu aveau unde să stea. Miile de tanzanieni plini de speranțe, de jur-împrejur, se ocupau cu făcutul focului, în jurul căruia urmau să doarmă, așteptând întâlnirea de a doua zi cu vraciul. Animalele sălbatice au evitat

focul în toate vremurile. Focul, împreună cu un paznic cu sulița și o bâtă, la un rond de câte două ore în timpul nopții, ridica șansele de supraviețuire la aproape sută la sută.

Allan a lăsat ca lucrurile să meargă în voia lor, însă lui Julius și lui Sabine nu le plăcea ideea focului. Nu le plăcea, pentru că mai întâi trebuiau să meargă în savană, să adune vreascuri pentru foc și se întuneca din ce în ce mai tare cu fiecare minut.

Sabine a discutat cu Meitkini pentru a afla ce intenționa să facă. Putea oare să rămână până a doua zi și să doarmă cu toții în mașină?

De ce nu, călătoria nu durase atât de mult pe cât se temuse la un moment dat Meitkini. Dar cum s-au gândit să facă după aceea? Trebuiau să se întoarcă la Musoma, iar Meitkini nu avea drum într-acolo. Avea, precum spusese, un grup de turiști de care trebuia să se ocupe patru zile la rând. Mai devreme de asta nu ar putea să treacă din nou granița spre Tanzania.

— Dar noi nu avem nicio grabă, observă Allan. Ar fi plăcut să vedem cum e acasă la tine.

Meitkini a spus că teritoriul masailor arăta la fel pe amândouă părțile de graniță, însă bineînțeles, prietenii erau bine-veniți să-l urmeze până la tabără pentru câteva zile. Nu era sezon de vârf, va avea grijă ca prețul să fie corespunzător. Dar în cazul ăsta trebuiau să se grăbească. Urmau să plece cel târziu la apusul soarelui a doua zi.

O zi întreagă cu miracole putea să le ajungă, s-au gândit Allan, Julius și Sabine.

Toți erau de acord. Meitkini a tras mașina pe dreapta și a împărțit pături la fiecare. Niciunul dintre ei nu se gândise la mâncare, însă totul s-a rezolvat de la sine. Acolo unde se adună zece mii de oameni, activitatea comercială apare sub forma automatismului uman. Femeile mergeau două câte două cu coșurile pline, oferind diverse bunătăți. Julius a licitat opt sendvișuri și patru Coca-Cola.

— Bănuiesc că nu aveți alcool? întrebă Allan.

— Nu poți să te gândești la altceva? îi răspunse Sabine.

— Ei vorbesc numai maa și swahili și nu au înțeles ce ai spus, îi explică Meitkini. Dar eu pot să vă răspund. Au doar Coca-Cola.

— Nu poți să le ai pe toate, zise Allan.

— Ba da, se poate, spuse Meitkini și deschise torpedoul mașinii, ca să scoată o sticlă întreagă de Konyagi.

— Ia uite! Ce surpriză plăcută!

Era băutura alcoolică cea mai populară din Tanzania. Se savura cel mai bine cu o felie de lime și câteva bucăți de gheață. Sau cu suc de afine.

— Sau așa direct din sticlă? întrebă Allan.

— Așa fac și eu, răspunse Meitkini.

— Cred că acesta este începutul unei prietenii frumoase, zise Allan.

— Să dăm noroc pentru asta, spuse Meitkini și aruncă dopul peste umăr.

— Putem să participăm și noi? se întrebă Julius.

* * *

Era deja întuneric beznă când agentul B a ajuns în cele din urmă în tabăra de corturi. Femeile cu bunătăți se retrăseseră. B și-a pregătit locul de dormit pe scaunul din față al mașinii, fără mâncare și fără pătură. Cu aproape un an în urmă, i s-a oferit să se mute la Singapore. Acum se întreba cum ar fi fost dacă ar fi acceptat postul. Pentru că era prea frig să poată dormi, B a fost obligată să socializeze cu gândurile ei în cea mai mare parte a nopții.

De dragul lui Franz, a renunțat la Asia de Sud-Est. Acesta își iubea meseria de dentist și a refuzat să meargă cu ea. La numai trei săptămâni după ce B a spus nu ofertei, a ieșit la iveală că de câteva luni, Franz își iubea și asistenta. Pe ea și dinții ei, care între timp deveniseră perfecți.

Despărțirea a fost foarte zgomotoasă. Franz a spus că se săturase până peste măsură, pentru că nu știa niciodată unde îi era soția și nici ce lucra. Ea i-a explicat tot timpul că era în serviciul statului și că nu putea să divulge mai mult. O bună perioadă, lui i s-a părut că era un lucru palpitant, însă după trei ani de căsătorie, ea spunea în continuare același lucru și de fiecare dată suna prost.

Doar nu era să aibă copii cu o necunoscută? Ce puteau scrie fiica sau fiul în compunerea de la școală despre meseria mamei? „Face lucruri pe care nimeni nu le poate ști?" Profesorii ar putea să creadă că se prostituează. Uneori chiar și Franz credea lucrul ăsta.

Și pe deasupra, voia să se mute cu el pe partea cealaltă a globului. „În slujba statului." De la Rödelheim încotro? Era și așa greu să ai o soție secretă. Darmite o soție secretă într-o țară străină. Și mai era și povestea cu asistenta dentistului. Și cu dinții ei. B și-a dat seama că n-ar ajuta dacă i-ar trage un pumn în gură, chiar dacă simțea nevoia.

De atunci nu era numai secretă, era și singură. Misiunea aproape imposibilă de a găsi uraniu îmbogățit, aventurându-se în Africa, s-a transformat într-o fugă de tot. I s-a oferit slujba în Dar es-Salaam într-o miercuri la ora nouă. La nouă și cinci a acceptat-o.

* * *

Ceremonia de a doua zi avea să înceapă la ora unsprezece și să dureze până la unu, înainte să se facă prea cald. Tabăra se trezea la viață deja la ora șapte. Femeile cu coșurile cu mâncare se întorseseră. Peste tot erau indicatoare în engleză și swahili, care explicau ce se întâmplă. Cel care plătea 5.000 de șilingi (sau doi dolari) primea o gură din băutura miraculoasă și, în plus, rugăciunile și vrăjile lui Olekorinko. Cel fără bani trebuia să se mulțumească doar cu vrăjile.

— Doi dolari nu e mult, zise Julius. Nu mai mult decât prețul unei legături de sparanghel.

— Nu, spuse Sabine. Dar 10.000 de legături de sparanghel pe zi sunt ceva bani.

În afară de 20.000 de dolari, pe care Olekorinko i-a adunat la târg, el oferea și consultație privată în propriul cort, 20 de minute pentru 1.000 de dolari sau 60 de minute pentru 2.500. Cererea era mare.

Sabine nu a fost prima, ci a doua. A rezervat varianta mai scurtă, de la ora trei. După aceea se considera că învățase totul.

*

Olekorinko vorbea la microfon, ca să-l audă publicul. Acesta ducea la o stație audio, alimentată de opt baterii de mașină. Organizarea era impresionantă. Sabine a estimat cam la 200 numărul femeilor care se plimbau și împărțeau *kikombe cha dawa* (o gură din medicamentul miraculos) tuturor celor care aveau cu ce să plătească și câtorva, care nu aveau cu ce, dar care erau destul de amărâți.

Julius și Sabine au încercat ce se oferea. Băutura avea un gust amar și fără vreun efect imediat de niciun fel. Allan a descoperit că mai rămăsese ceva în sticla de Konyagi fără dop. După părerea lui, ajungea ca miracol.

Vraciul, care stătea mai încolo pe o scenă ridicată, începuse să cânte ceva în swahili. Când a fost gata, a luat cuvântul asistenta lui. Aceasta a explicat ceea ce era deja scris pe mai multe pancarte, și anume că medicamentul nu funcționa decât în prezența lui Olekorinko, numai dacă el îl binecuvântase (ceea ce tocmai făcuse) și – mai ales – numai la cine nu se îndoia.

— Dacă nu crezi în Olekorinko, nici medicamentul lui nu crede în tine, spuse asistenta în engleză, swahili și maa. Să ne rugăm.

Și începu să se roage. Mai întâi în engleză.

— Dumnezeule bun, umple *kikombe cha dawa* cu puterea supusului tău, Olekorinko. Lasă puterea la rândul ei să umple corpul și sufletul celui care crede și nu se îndoiește. Concentrează-te pe astm și bronșită. Pe reumatism și deficiență mintală. Pe HIV și SIDA. Pe cancer și inflamație pulmonară. Pe ghinion și incapacitatea de a iubi. Pe infertilitate și pe prea mulți copii într-o familie. O, Dumnezeule bun, condu-i pe drumul bun pe Olekorinko și elevii lui. Arată-ne bunătatea ta, Doamne. Tu ești totul pentru noi! Amin.

Un bărbat de lângă Sabine era dezamăgit că prostatita lui bacteriană nu fusese inclusă în rugăciuni, însă aproape de pretutindeni entuziasmul era mare.

Acum începu Olekorinko să cânte din nou în swahili. Era ritmat și monoton și era acompaniat de tobe. Și a durat peste o jumătate de oră. Între timp, 200 sute de femei se plimbau prin public pentru a aduna alte dorințe la rugăciunea suplimentară, care avea să urmeze imediat.

Cu totul, ceremonia a durat mai puțin de o oră, față de cele două promise. Asistenta a explicat că în ziua aceea Olekorinko a fost mai încărcat cu energie spirituală ca de obicei, deci transmitea o cantitate mai mare de energie tămăduitoare pe minut. Nimeni nu era păcălit.

Olekorinko însuși stătea în fundal, aprobând din cap cuvintele asistentei și încheie cu un „Aleluia”.

Răspunsuri disparate de aleluia s-au făcut auzite din tabără, înainte ca 10.000 de oameni să pornească în același timp, începându-și drumul anevoios spre casă. Mai mulțumiți și, eventual, eliberați atât de glande de prostată inflamate, cât și de SIDA.

Au rămas numai cei care rezervaseră timp personal cu vraciul. Și agentul deprimat, supus, de la serviciul secret de informații.

* * *

Cele 20 de minute ale lui Sabine cu Olekorinko au început cu o meditație în tăcere din partea vraciului. Allan, Julius și Meitkini ședeau fiecare pe scaunul lui, în spate de tot în cort, instruiți fiind să nu participe la sesiune. Dacă totuși se întâmpla așa ceva, atunci Olekorinko ar fi fost nevoit să elibereze mai multă energie și taxa ar fi crescut în mod corespunzător.

— Știe să-și ia partea, observă Allan.

— Taci! zise Julius.

După meditație, Olekorinko a deschis ochii și a întâlnit privirea Sabinei.

— Cu ce pot să te ajut, fiica mea? întrebă el.

— Am niște întrebări directe, spuse ea. Prima este ce conține băutura dumneavoastră magică, în afară de propriul dumneavoastră suflet și sprijinul Domnului.

Olekorinko se uită la ea cu atenție. Mai întâlnise jurnaliști pe vremuri, oare să fie unul din aceștia? Câțiva au dus cu ei clandestin băutura miraculoasă și au analizat-o într-un laborator. S-a ajuns până la un decret al guvernului, care a confirmat că băutura *„nu e periculoasă pentru sănătate și prin urmare e permis să se vândă”*. Până în acel moment șapte membri ai guvernului, cu diverse afecțiuni, s-au plimbat tur și retur cu elicopterul la vraci.

— Substanța activă este cea pe care tocmai ați numit-o, energia de la Dumnezeu prin mine, servitorul lui. Însă eu și Domnul lucrăm în simbioză cu natura. Dulceața amăruie vine de la tufișul mtandamboo, vă e cunoscut acest lucru?

— Nu, răspunse Sabine.

Însă a înțeles că vraciul nu invoca niciun ingredient secret, din păcate. Așa ceva se putea găsi, i s-ar fi creat o istorie și ar fi fost exportat ca o idee bună de afaceri în Europa. Mai rău era cu Dumnezeu. Avantajele și lipsurile lui erau deja

cunoscute în zona de origine. Apropo, Dumnezeu! Olekorinko era fără îndoială vraci, nu-i așa?!

— Acasă, în țara mea lucrez cu previziuni și cu gonirea de stafii, ce experiență aveți în acest domeniu?

Cele patru gărzi de corp s-au adunat în jurul lor. Olekorinko însuși își fixă privirea asupra oaspetelui său. Sabine tocmai spusese ceva foarte greșit.

— Vrăjitoria vine de la diavol, spuse el. În cazul în care sunteți vrăjitoare, acest lucru înseamnă pericol de moarte dacă beți *kikombe cha dawa.* Este exclus chiar și pentru oamenii care au ales drumul corect.

Ce mai era și asta?

— Drumul corect? întrebă Sabine, observând cât de tensionată devenise atmosfera în cort.

Ce-i scăpase în munca ei de cercetare?

— Drumul corect, repetă Olekorinko.

Și continuă să vorbească pe un ton jos și dușmănos ca și cum ar fi ținut o prelegere. Era vorba de arta vrăjitoriei și cum se combătea cel mai bine. 500 de femei tanzaniene erau omorâte, din fericire, în fiecare an, pentru că erau vrăjitoare. Însă lucrul ăsta nu era destul. Răul era mereu cu un pas înainte. Singura consolare era că vrăjitoarele și magicienii se omorau unii pe alții; de curând, un magician din Ngorongoro a omorât o vrăjitoare și a tăiat-o în bucăți suficient de mari, fiecare dintre ele presupunând că-i va aduce noroc. Acum era el însuși închis pe 18 ani, mai mult noroc decât atât n-a mai avut de atunci. Cu toate acestea, magicienii n-ar trebui să fie băgați în închisoare, de acolo ar fi putut continua cu nenorocirile lor. Ar trebui să moară împreună cu vrăjitoarele.

Sabine era confuză. Tipul ăsta de hocus-pocus se distanța de arta vrăjitoriei în general? Doar de aceea venise până aici. Și și-a luat prietenii cu ea. Și pe Allan.

Dintr-odată a fost copleșită de sentimentul că această călătorie în Tanzania a fost fără sens. Sau poate că au căutat numai reprezentantul greșit, care să le spună ce se putea dezvolta și importa? Ca să bei o băutură sfântă obținută din rădăcinile naturii, ca să scapi de prostatită nu era o vrăjitorie, nu-i așa? A fost destul de imprudentă să pună tocmai întrebarea aceea. Însă în loc să primească răspuns, Olekorinko a făcut un semn gărzilor lui de corp. Cu toții s-au apropiat cu un pas de el. Erau pe cale să…

În acea secundă, s-a ridicat Meitkini. A spus ceva în swahili. Era pe un ton sever și paznicii s-au ridicat. Au privit peste tufișul din fața cortului. Era sub demnitatea lui Olekorinko să facă același lucru, însă stătea cu spatele drept, uitându-se concentrat la Meitkini.

Masaiul a reușit în felul acesta să câștige timp pentru el și prietenii săi. I-a instruit pe Allan, Julius și Sabine să părăsească imediat cortul și să urce în mașină.

— Dar am o întrebare, zise Allan.

— Ba nu ai niciuna, îi răspunse Meitkini în timp ce continua să-l supravegheze pe Olekorinko. Fă cum îți spun. Acum!

*

Un minut mai târziu se îndepărtau de tabăra vraciului. După ce a mai trecut un pic de timp, Meitkini s-a putut relaxa. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și ceară iertare pentru că a avut un ton sever, însă situația devenise mai amenințătoare decât își dăduseră seama Sabine și ceilalți.

— Pot să spun ceva acum? întrebă Allan.

— Te rog.

— Caricatura aia se ia în serios?

Meitkini răspunse cu un zâmbet.

— Mă bucur, domnule Karlsson, că nu v-ați întrebat asta în cort. Altfel nu mai aveați șanse să

îmbătrâniți.

— Oricum nu am. Ce le-ai spus, de s-au pierdut cu firea?

— Le-am spus că arborele african cu săgeți otrăvitoare îi supraveghea și că avea să-i înțepe, dacă nu se potoleau.

— Care african?

— Au înțeles ce am vrut să spun. Mi-am desfăcut gulerul, ca să poată vedea după colierul de la gât că sunt masai. Au fost convinși că o rudă dintr-un trib din apropiere putea să-i aibă în vizor. Existau zece tufișuri mici, pietre sau gropi dintre care se putea alege. Până acum au înțeles că am mințit, însă e deja prea târziu.

— Poate sunt ei în spatele nostru? se întrebă neliniștită Sabine.

Meitkini se uită în oglinda retrovizoare, recunoscând și tipul de mașină, și abțibildul, care strălucea pe parbriz.

— Nu, asta e o mașină de închiriat. În astfel de mașini se plimbă turiștii, nu Olekorinko și oamenii lui.

— Care african? întrebă Allan din nou.

— Arborele cu săgeți otrăvitoare. Din el extragem noi otrava cu care ungem vârful de la săgețile noastre. O lovitură din plin omoară un bivol de 700 de kilograme în zece secunde. Pentru o figură mai diluată ca a lui Olekorinko ar fi suficient și cu o zgârietură pe piele.

— Care suntem *noi* în acest context? se întrebă Sabine.

— Masaii.

— Dar nu sunteți pașnici, parcă așa ai spus?

— Ba da. Până se pune cineva rău cu noi.

— De exemplu, un bivol.

— Da, sau un șarlatan.

Tanzania, Kenya

Sabine tot nu putea să priceapă ce mersese prost. Olekorinko era doar vraci. Ea însăși se dădea drept vrăjitoare.

— Acum e un pic mai complicat decât credeți, domnișoară Sabine, spuse Meitkini. Vreți să vă explic?

— Cu mare plăcere.

Atunci Meitkini a început.

A fi vrăjitoare era considerat un lucru rău în toată Africa. Cel mai bine era să omori vrăjitoarele. Sau, și mai bine, să torni benzină pe ele și să le dai foc. Apropo, exact asta intenționau să facă oamenii lui Olekorinko cu Sabine. De aceea au plecat așa de repede.

Sabine se cutremură la gândul ăsta.

— Însă am citit despre Regina din Nairobi! O vrăjitoare cu o casă luxoasă și cincisprezece mașini. Părea să fie o femeie de afaceri foarte mândră!

Meitkini o privi apreciativ.

— Așa deci, domnișoară Sabine, ați auzit vorbindu-se despre Regină? Însă ea nu a fost vrăjitoare, ci *mganga.* Se traduce greșit în toate limbile. Vrăjitoarele se specializau să supere oamenii. Dacă fulgerul lovea un sat, de regulă era o vrăjitoare care trecuse pe acolo. Atunci era chemat un prezicător, care studia oglinzile, intestine de la animale și poate se uita și într-o bilă de cristal – înainte să spună unde locuia bănuita vrăjitoare, cea care trimisese fulgerul cu pricina. Apoi, de siguranță, dădeau foc și ei, și casei sale.

— Fără dovezi? întrebă Sabine.

— Nu, nu. *Cu* dovezi. Prezicătorul.

— Cu toate că vrăjitoarele își urmăreau propriile interese economice. Sau cel puțin cele care simțeau că se aflau în zona de risc și puteau fi dezvăluite.

— Zona de risc?

— Da, o femeie avută, peste vârsta medie. De preferabil văduvă. Cineva pe care ceilalți din sat să fie invidioși.

— O femeie de succes, spuse Allan. I-a chinuit pe bărbați în toate timpurile, pe toate continentele.

— Dar ce conștient ai devenit dintr-odată, constată Julius.

Îi era dor de prietenul pe care îl avusese, înainte ca acesta să fie contaminat de ceea ce devenise acum.

Allan dădu din cap gânditor.

— Reversul tabletei negre. Îmi cer scuze fără nicio reținere.

Meitkini nu știa multe despre cum era situația în alte părți, însă în Africa erau izbitor de multe văduve cu bani, care apăreau în bila de cristal a prezicătorului.

— Își urmăreau propriile interese economice, ai spus, observă Sabine. În ce fel?

Lui Meitkini îi plăcea rolul de profesor. Domnișoara Sabine și ceilalți știau îngrozitor de puțin despre cum se petreceau lucrurile în colțul lui de lume.

— Vânzarea de paratrăsnete e mai mare pe acest continent decât pe toate continentele la un loc. Un paratrăsnet montat pe un deal nu costa mulți șilingi. Și atunci fulgerul lovește acolo. Iar vrăjitoarea suspectă putea să continue să fie suspectă încă o perioadă de timp.

— Dar Regina din Nairobi nu are nevoie de paratrăsnete în jurul ei?

— Nu. Pentru că ea nu e vrăjitoare, ci o *mganga.* Stați să ghicesc, domnișoara Sabine vrea să-i explic ce este o *mganga?*

A început să explice, fără să mai aștepte răspunsul.

În primul rând, *mganga* credea în Dumnezeu, nimic altceva nu era la fel de bun. Însă credința în Dumnezeu era un amestec din mai multe. Ca de

exemplu, ierburi, ritualuri și rădăcini cu puteri magice. O *mganga* adevărată înțelege că fiecare suferință a unui om este din motive fizice sau cerești. Un apendice infectat nu are sens să-l operezi, dacă motivul care se află în spatele suferinței e greu de înțeles pentru noi. Același lucru e valabil și pentru HIV, și pentru SIDA. În aceste cazuri, puterea imaterială e mult mai eficientă.

— Puterea imaterială?

— Magie. Exorcism. Și de ce nu, o ceașcă din medicamentul binecuvântat de Olekorinko? Totul cu un scop bun, altfel avem alertă de vrăjitoare.

Julius a ascultat discuția, fără să se bage. Însă acum era un lucru la care se gândea.

— Ascultă, Meitkini. Sparanghelul verde oare poate conține ceva magic?

Vedea în fața lui o posibilitate de afacere, dincolo de orice idee pe care o avusese până acuma. Sparanghelul miraculos al lui Gustav Svensson! Vindecă totul. Veniți și cumpărați!

— Posibil, spuse Meitkini. Însă la o apendicită aș prefera chirurgia.

*

Sabine avea nevoie de timp de gândire. Oare toate povestirile mamei Gertrud aveau la bază o neînțelegere lingvistică? Era timpul să reducă adevărurile ei la ceva complet nefolositor? Sau exista o a treia cale?

* * *

A durat trei ore până la granița dintre Tanzania și Kenya. Aceasta era marcată cu o piatră mai mare pe marginea drumului și niciunul dintre suedezi nu ar fi văzut-o, dacă șoferul nu ar fi încetinit și ar fi arătat spre ea.

— Bine ați venit în patria mea, spuse el, în timp ce treceau de piatră.

— Acum, aceeași mașină închiriată a mers în spatele nostru de când i-am părăsit pe acel Olekorinko și gărzile lui de corp, observă Sabine, care în continuare era confuză și înspăimântată, după lucrurile prin care trecuse.

Nu avea niciun chef să i se dea foc, cu sau fără benzină.

Allan se întoarse și se uită în spate. Îl rugă pe Meitkini să-i împrumute binoclul.

Era ceva distanță, dar părea să fie un șofer singur. O femeie. În sacou. În savana africană? Același sacou, pur și simplu, ca…

— Oprește acolo, Meitkini, vreau să vorbesc cu femeia care se află în spatele nostru. Cred că e o cunoștință veche.

Începuse să se întunece și masaiul a cercetat împrejurimile cu privirea. O cireadă de zebre mergea liniștită, sus pe un deal în dreapta. Pașnic! La stânga, un grup de babuini se pregătea pentru noapte. Și aceia erau liniștiți. Și niciun fel de pasăre în aer. Deci nu era niciun leu și niciun bivol în apropiere. Meitkini a spus că sunt în siguranță și se pot opri, dar orice avea de gând să facă domnul Karlsson, nu avea voie să dureze prea mult. Într-un sfert de oră se întuneca, atunci niciunul dintre ei nu va pune piciorul jos din mașină.

Să se oprească? Aici? Cum adică „o cunoștință”? Cine putea să cunoască pe cineva în mijlocul a nicăieri? Julius se molipsise de neliniștea Sabinei. Nu era recomandabil să se bazeze pe judecata oscilantă a bărbatului de 101 ani, în regiunea cea mai sălbatică din sălbăticie. De ce nu puteau pur și simplu să meargă mai departe?

— Trage aer în piept acum, dragă cultivator de sparanghel. Apoi expiră. O să fie bine, spuse Allan.

Când Meitkini a parcat pe marginea drumului, mașina închiriată a făcut același lucru la o sută cincizeci de metri mai încolo. Allan se târî încet

din Land Cruiser și ajunse cu picioarele pe pământ. Merse câțiva pași spre mașina din spate, ridică binoclul din nou și-și dădu seama că avusese dreptate. L-a pus jos și a strigat către femeia îmbrăcată în sacou:

— Veniți încoace, doamna agent imobiliar! Nu fiți timidă!

Tanzania, Kenya

Agentul B apucase până la urmă să doarmă câteva ore, tremurând pe bancheta din spate. Și apoi din nou, în timpul dimineții, când soarele încălzise aerul. După care nu a făcut nimic în timpul zilei. Era ușor să evite să dea peste Karlsson printre cele 10.000 de oameni. Pe de altă parte, ar fi fost imposibil să-l găsească. Singurul lucru pe care putea să-l facă B era să urmărească mașina suedezilor și să se țină la distanță. Pe cât era posibil, după cum s-a dovedit, pentru că aceștia nu au ales același drum la întoarcere. În schimb, au cotit spre nord pe niște drumuri și mai proaste decât pe cele pe care au venit la Olekorinko.

Fiecare agent înțelegea că în nebunia de a urmări pe cineva cu mașina, urmăritorii trebuiau să fie cel puțin doi la număr, ca să poată să conducă cu rândul. Unul trebuia să stea în față, celălalt în spate. Cu contact neîntrerupt prin walkie-talkie.

Însă agenta era singură în această misiune fără sens. Iar drumul nu era drum, mai degrabă o cărare pentru vite. Riscul de a fi descoperită era evident.

B a ținut o distanță pe cât a putut de mare. Conducea cu farurile stinse, ca să nu se reflecte lumina în oglinda retrovizoare a mașinii urmărite. Însă nu avea voie să-i scape din vedere pe suedezi și pe șoferul lor. Oricând puteau să cotească și să dispară din fața ei pentru totdeauna.

Era un echilibru dificil. B era chinuită de gândurile din noaptea trecută. Cum ajunsese așa? Era singură pe un drum neasfaltat, plin de pietre, prin savana africană. Singură, din toate punctele de vedere. Simțea că lucrează cu normă întreagă ca să-și distrugă viața, care și-așa era destul de distrusă.

În momentul acela, totul s-a transformat din rău în mai rău, pentru că obiectivul supravegheat

stătea în mijlocul drumului și striga la ea, de parcă se cunoșteau dinainte.

Agentul B s-a gândit dacă nu era mai bine să dea cu spatele și să dispară. Însă lucrurile erau prea complicate. Dușmanul de 101 ani putea la fel de bine să fie un prieten. Iar dacă acum B era descoperită nu s-ar lămuri niciodată, dacă nu ar schimba tactica.

Și în rest, ce avea de pierdut? Când va ajunge din nou acasă, va demisiona. Polițistă de cartier în Rödelheim? Putea să fie o alternativă. Dar cum făcea atunci, dacă o durea un dinte și trebuia să meargă la policlinica locală?

Agenta conduse mașina până la bătrân și mașina acestuia. S-a dat jos și s-a dus la Allan fără să spună ceva.

— Bună ziua, bună ziua, spuse Allan. Ați găsit niște imobile interesante pe care să le oferiți?

Se aflau în acel loc de pe pământ care ar fi trebuit să fie ultimul pe care un agent imobiliar profesionist să-l viziteze în interes de serviciu.

Agentul secret B fusese mai mult decât secret în ultimii șapte ani din viața ei. Suferea de lipsă de somn. Era flămândă. Însetată. Obosită de ea și de viața ei. Stătea față-n față cu un bărbat care poate îi era dușman sau poate prieten.

Cât să suporte un om toate acestea? Agentul B a luat o hotărâre.

— Nu, nu am găsit. Mă numesc Fredrika Langer și sunt angajată de Republica Federală Germană pentru a încerca să împiedic răspândirea de uraniu îmbogățit din Africa în – de exemplu – Coreea de Nord.

— Ia uite, nu-mi imaginam așa ceva, răspunse Allan. Dumneavoastră erați la coadă în spatele nostru la aeroportul din Dar es-Salaam. Apoi am nimerit să stăm unul lângă altul în avion și s-a dovedit că nu știați încotro mergeați. Când am crezut că nu existau imobile de vânzare în Musona, ați fost de acord. Cât ne-am înșelat!

Acum v-am recunoscut din nou, nu ați schimbat sacoul de ieri. Iar aici în savană nu puteți decât să mă urmăriți pe mine și pe prietenii mei, nu-i așa?

— Așa e, spuse agenta.

Nu s-a simțit atât de neprofesionistă în toată viața ei.

— Ce se petrece? întrebă Meitkini.

— O grămadă, răspunse Allan. Îmi dați voie să vă prezint?

Până atunci Meitkini a stat pregătit cu bâta și cuțitul, dar a înțeles după felul de a vorbi al lui Allan că nu era nevoie. Agenta jalnică a constatat deja că s-a dus să întâmpine patru potențiali dușmani complet neînarmată. Ia te uită, încă un eșec care putea fi adăugat la celelalte.

După ce au fost îndeplinite formalitățile, Allan a propus ca și noul membru al grupului să fie invitat în tabăra lui Meitkini. Aveau multe de povestit.

— Doamnă Langer, nu sunteți de acord cu mine?

Ba da, era.

— Iar aici nu putem să rămânem. Nu sunteți de acord cu mine, doamnă Langer, și în privința asta?

Ba da, era.

— Atunci, hai să mergem, spuse Meitkini. Urmați-mă, doamnă Langer.

Allan a ales să stea în mașina agentei germane, astfel puteau să înceapă să povestească. Acest lucru a făcut-o pe agenta Langer să se simtă mai bine. În cazul în care Karlsson mințea, avea să se dea de gol vorbind. Dacă se întâmpla asta, mai rămânea problema că ea se afla unde nu trebuia – neînarmată și după ce a vorbit vrute și nevrute – însă cel puțin avea să știe adevărul.

Pe parcursul călătoriei și în timp ce începuse să se întunece, Allan i-a redat versiunea scurtă a peripețiilor cu balonul și mai departe, cu retrospective alese din trecutul vieții. Agenta Langer a crezut fiecare cuvânt. Erau prea multe lucruri care se puteau dovedi, spre avantajul lui

Karlsson. Dacă ar fi făcut contrabandă cu uraniu și se ocupa de comisioane pentru Coreea de Nord, de ce a fugit din țară, în loc să rămână acolo? Și cum putea un contrabandist de uraniu întreg la cap să transporte cu el patru kilograme de uraniu îmbogățit în SUA și apoi să scape de el la ambasada germană din Washington, împreună cu o scrisoare de dragoste către Angela Merkel?

— Șeful de laborator din Phenian a vorbit de o încărcătură mult mai mare decât aceasta, spuse Allan. Provine uraniul din zona asta, având în vedere prezența și interesul doamnei Langer?

Da, asta era bănuiala agentei. Nu prea avea de ce să nege. Din Congo, mai exact. Și același vapor care i-a pescuit pe Karlsson și Jonsson acum câteva luni era din nou în călătorie.

— Suntem aproape siguri că predarea va avea loc la sud de Madagascar.

— Atunci ce căutați aici?

— Dacă nu era domnul Karlsson, aș fi fost în altă parte.

— Așa deci, răspunse Allan.

* * *

Drumul părea că se înrăutățește din ce în ce mai mult, cu fiecare clipă care trecea. Uneori căpăta o înfățișare nouă, după o ploaie torențială africană, cu șuvoaie de apă care mâncaseră părți întregi sau numai bucăți din drumul inițial.

Din loc în loc, traseul ducea direct printr-un pârâu. Uneori, drumul se despărțea pe mijloc din cauza unui bolovan sau al unui trunchi care nu avea ce să caute acolo. Drumul devenea prea îngust ca să întâlnești o mașină din sens opus, deci apăreau porțiuni scurte, cu o singură bandă de mers. În savana kenyană semnele de circulație sunt rare. Când se împarte drumul, bunul-simț trebuie să aleagă între stânga și dreapta. Meitkini a ales

stânga, născut și crescut într-o țară cu traficul pe stânga.

Însă agenta Langer era într-o vizită involuntară. În plus, își petrecuse primii 33 de ani ai vieții la o aruncătură de băț de Autobahn 5, în afara orașului Frankfurt pe Main. Diferența hotărâtoare între A5 și drumul de provincie kenyan C12 nu era în primul rând că cel dintâi permitea o viteză de 200 de kilometri la oră, iar cel de-al doilea cel mult zece, ci faptul că în Kenya nu se conducea pe aceeași parte a drumului ca în Germania.

Pe scurt, agenta, spre deosebire de Meitkini, a ocolit un bloc mai mare de stâncă pe partea greșită. Râul care apărea după aceea avea două vaduri separate, cu zece metri distanță între ele. Cel din vest funcționa cum trebuie, în timp ce, după ultima ploaie torențială, cel din est s-a umplut cu mult pământ. Un masai atent și conștiincios ar fi pus un semn de avertizare, care să indice că vadul ce urma nu era doar de treizeci de centimetri adâncime, ci mai degrabă de un metru și jumătate. Însă pentru că masaiul, la fel ca Meitkini, mergea mereu pe partea stângă, nu a depus niciun efort ca să-i avertizeze pe cei care veneau din partea opusă, adică partea de unde venea acum agenta Langer.

La ce a ajutat-o pe agentă că a condus atent în pârâu, când de la o secundă la alta adâncimea s-a făcut de la 30 de centimetri la de cinci ori mai mult? Vehiculul s-a aplecat mult în față și s-a înțepenit cu amândouă roțile în găurile adânci care stăteau ascunse. Părți ale motorului au ajuns sub apă și în câteva secunde au încetat să mai funcționeze.

— Hopa, spuse Allan, care s-a ținut bine să nu cadă din mașină. Dacă trebuie să ghicesc, pot să ghicesc că dumneavoastră, doamnă agentă, ne-ați băgat în încurcătură.

Agenta Langer se gândea că totul s-a înrăutățit cu o viteză uluitoare. Deja de câteva ore se lămurise că se afla în locul greșit în Africa. Acum

se pare că, pe lângă asta, nu mai putea să iasă de aici, până nu reușea cineva să o culeagă și să-i repare mașina.

A fost o aventură să-i aducă pe Allan și pe agent pe cealaltă parte. Meitkini a testat cu o ramură să vadă cât de mult putea să intre în apă cu propria lui mașină și să ajungă destul de aproape ca să-i aducă pe nemțoaică și pe suedez de pe capota lor pe capota lui și apoi mai departe, în siguranță, alături de Julius și Sabine.

— Mașina ta rămâne acolo unde e, constată Meitkini. Trebuie remorcată din partea cealaltă, cu o parâmă, și asta nu se face în mijlocul nopții, printre toate animalele astea. Și nu cred că motorul poate să pornească acum, când ai ales să-l plasezi sub apă.

— Nu eu *am ales* asta, răspunse agenta Langer.

Kenya

Agenta deziluzionată ședea pe terasa din fața cortului care îi fusese repartizat în tabăra unde Meitkini era ghid. Simțea un fel de revoltă în interior și în continuare nu putea să doarmă. A întâmpinat în schimb zorii în singurătate. Corturile erau împrăștiate pe pantele unei văi înverzite de savană și tufișuri, care aparțineau taberei. La numai 200 de metri mai jos se întindea un mic pârâu. După ce a răsărit soarele, au venit câteva antilope Dik-dik să-și potolească setea, însă au trebuit să plece și să facă loc unei turme de elefanți. Liniștea din vale era măreață. Ca în Germania, gândi agenta Langer, dar invers.

Tăcerea a fost întreruptă de Allan și de Julius, care veneau cu greu pe cărarea dinspre tabără. După ce se lumina, animalele sălbatice își încetau vânătoarea după pradă, iar plimbările deveneau sigure.

— Bună dimineața, doamnă agentă. Ați dormit bine? o întrebă Allan.

— Avem cu noi micul dejun pentru dumneavoastră, dacă doriți? întrebă Julius, ridicând tava pe care o căra.

Doamna agentă? Da, sigur, se dezvăluise singură. Iar Karlsson nu a fost discret cu lucrurile aflate.

— Da, mulțumesc, minți agenta Langer. Am dormit bine. Iar un mic dejun nu ar strica acum. Vă rog, luați loc.

Femeia și cei doi bărbați au împărțit cafeaua, ouăle prăjite și papaya din grădina proprie a taberei și au început să vorbească despre viitor. Toate astea, în timp ce dimineața răcoroasă se transforma într-o zi moderat de fierbinte, acolo unde se aflau ei, la peste 2.000 de metri înălțime, la sud de Ecuator.

Allan avea la el placa cea neagră și a spus că dezvăluie cu plăcere știrile pe care le afla acolo. În orice caz, promisese deja de ultima oară să sară peste câți s-au înecat în Marea Mediterană, pentru că Julius se plictisise să mai audă.

Julius l-a rugat pe Allan să n-o chinuie pe agentă așa cum i-a chinuit pe el și pe Sabine atâta timp, însă agenta dădu din cap politicoasă. Era interesant să afle ce se întâmpla dincolo de savană și de tufișurile ei. Marele Conducător din est a mai găsit ceva nou?

Cu siguranță, a fost de părere Allan, dar nimic care să ajungă până la placa lui. Oferea cu plăcere altceva, dacă doreau.

— Nu! strigă Julius, în timp ce Allan continua.

Acasă, în bătrâna Suedie, Ministerul Transporturilor a trimis cu bună știință întreaga sa bază de date unei firme din Europa de Est, contrar recomandărilor Serviciului Suedez de Informații. Acesta a externalizat gestionarea informațiilor despre piloți de luptă și despre agenți aflați în serviciul națiunii. Ziarele bârfeau acum că șeful acestui organ risca o amendă de 70.000 de coroane și să fie dat afară, primind cel puțin patru milioane compensație pentru concediere.

— Dați-mi voie să ghicesc, doamna agent Langer nu are niciun coleg staționat în Suedia, în mod normal n-ar fi nevoie, constată Allan. În Suedia nu avem secrete nici între noi, nici între noi și alții.

Allan a văzut că Julius stătea supărat în colțul lui. Din cauza unei știri? Doar putea să suporte un pic.

Trump a rămas Trump, se pare, în timp ce Arabia Saudită se afla în cădere liberă spre decadența vestică. Nu era destul că femeile au primit dreptul să conducă mașina, acum aveau voie, bărbați și femei, să meargă din nou la cinema, pentru prima oară, din anul 1983. Și,

înainte să realizeze, poate aveau voie să ia și o gură de alcool și să se simtă ca oamenii.

Văzând că nu primește niciun răspuns la reflecțiile lui și că Julius continua să fie supărat, Allan a schimbat subiectul.

— Asta poate să te înveselească, Julle.

Și i-a povestit despre arbitrul de fotbal ghanez care a fost suspendat pe viață după ce a dat un penalty Africii de Sud într-un meci de fotbal, când un biet senegalez s-a trezit cu mingea pe *genunchi.*

Julius tot nu a reacționat (mai mult decât cu comentariul că nu-l cheamă Julle), spre deosebire de agenta germană.

— Nu e voie să primești mingea pe genunchi? se miră femeia, care toată viața ei a evitat sportul ca divertisment. Sau divertismentul în general, acum, că se gândea mai bine.

— Ba da, tocmai asta este. Însă Asociația Internațională de Fotbal – în rest, renumită pentru cât este de coruptă – a fost de părere că arbitrul a fost corupt. Așa că meciul se va juca din nou.

În continuare, semne de supărare de la prietenul de pe canapea. Mai rămânea un singur lucru de făcut. În limbajul fotbalului însemna să transfere discuția pe jumătatea de teren a lui Julius.

— De la una la alta: are cumva doamna agentă vreo legătură cu sparanghelul?

Era o întrebare pe care agenta Langer nu se aștepta s-a primească.

— Sparanghel? întrebă ea. Am o relație lungă de ani de zile, destul de apropiată și foarte bună cu sparanghelul. Bunicul meu a fost născut și a crescut în Schwetzingen

— Schwetzingen, spuse Allan. Sună ca o mixtură pentru prepararea unui grog.

Agenta Langer a adăugat că în Schwetzingen sigur puteai să bei un pahar, două și să-l comanzi și pe al treilea, înainte să se sfârșească seara, însă numele orașului nu avea nimic de-a face cu alcoolul. În schimb, cu sparanghelul.

— Povestește mai mult! strigă Julius și se ridică în fund pe canapea.

— Bine ai venit înapoi, zise Allan.

*

Se dovedi că Fredrika Langer avea o dragoste de-o viață pentru sparanghel, e drept doar pentru cel alb, dar orișicât. Bunicul ei, Günther, a fost la vremea lui unul din cei mai mari producători din Schwetzingen. Mergea pe pământul nisipos și părea să aibă un contact personal cu fiecare plantă în parte. Iar acasă crea împreună cu bunica Matilda feluri de mâncare fantastice din aurul alb. Aperitive, feluri principale și chiar și deserturi!

— Alb? întrebă Julius. Sparanghelul adevărat e verde, nu?

Era singurul lucru din cauza căruia se certase cu Gustav Svensson în Bali. Indianul suedez a insistat că afacerea ar fi mai diversificată dacă cel puțin 20% din plante ar fi albe în loc de verzi.

Agenta Langer a zâmbit pentru prima oară după cel puțin un an.

— Cu tot respectul, domnule Julius, dar nu cred că înțelegeți.

* * *

Clienții lui Meitkini au venit și au fost primiți de ghid cum se cuvine. Suedezii și nemțoaica au făcut ce au vrut câteva zile.

Allan și-a petrecut timpul pe terasa cea mare a salonului, cu vedere spre valea înverzită și izvorul unde era un spectacol permanent. După antilope, au venit elefanții și, după ce s-au săturat de băut, s-au trezit leii din amorțeala lor. Un rinocer singuratic își făcea regulat de lucru pe la izvor. Și girafele, care erau atât de greșit construite, încât erau nevoite să facă șpagatul ca să poată bea apă.

Bărbatul de 101 ani era mulțumit în general mai de tot. De priveliște, bineînțeles. De băuturile pe care tânărul John de la bar le livra, fără să fie măcar rugat. Și de cunoștințele tehnice ale lui John! Imaginează-ți, dacă puteai cupla tableta la ceva care se numea rețea, săreau știrile din toate colțurile lumii de cinci ori mai repede decât de obicei. Aceleași știri, e adevărat, dar oricum.

Sabine a preferat să mai rămână în salon, ca să nu fie încontinuu întreruptă în gândurile ei de poveștile lui Allan. Avea tot felul de idei despre cum să se folosească de prezicere într-un proiect în masă conform principiului: Mai degrabă să păcălești pe fiecare dintre cei 10.000 de participanți de câțiva dolari decât să primești 300 de dolari de la unul singur. Și toate astea, de preferat, fără să-l implici pe Dumnezeu.

— Previziune în masă, mormăi ea de una singură. Miercuri la ora unsprezece ne conectăm cu Elvis. 10 dolari intrarea. 20 pentru o întrebare personală.

Nu, nu era așa de rău. Dacă se adăuga și niște ceai, care să deschidă simțurile participanților? Un ceai secret? Poate un pic de LSD la fund, ca să pornească zvonurile?

— Cum merge? întrebă Allan un pic mai încolo.

— Nu mă deranja! răspunse Sabine.

Prost, gândi ea.

Julius și agenta Langer stăteau mai mult pe partea cealaltă a salonului, unde se întindea grădina ecologică a taberei. Amândoi erau de acord că aici, la 2.000 de metri înălțime, clima era potrivită pentru sparanghel. Mai rău era cu pământul roșu, bogat în fier. Julius era de părere că gunoiul ăla de sparanghel alb mergea să-l cultivi mai oriunde, însă cel verde cerea pământ nisipos fin. Agenta Langer a venit cu contraargumentul că și cel alb cerea același lucru, însă nu avea importanță în ce pământ era cultivat cel verde, că tot nu puteai să-l mănânci.

*

Cei doi iubitori de sparanghel se înțelegeau în general bine, în afară de treaba cu sparanghelul verde și alb.

Agentul arogant A a sunat și a deranjat. A povestit cum, în colaborare cu șeful de la controlul graniței plătit de BND, împreună cu 80 dintre oamenii lui, au construit un zid invizibil între Tanzania și Mozambic. Era numai o chestiune de timp până când contrabandiștii se izbeau cu mașina în el.

— Păcat că nu ești aici, acum o să primesc eu toate laudele.

Agenta B, care până acum fusese supusă, avea energie de la noii prieteni, cultivatori de sparanghel. În orice caz, destulă ca să poată să-i ureze șefului tot răul din lume.

— Mă bucur pentru tine, spuse ea. Dacă reușește să se strecoare uraniul, contrar așteptărilor, poți să aranjezi să fie vina mea, nu crezi?

Agentul-șef A nu era obișnuit ca B să se certe cu el.

— Nu fi supărată numai pentru că nu te-a dus mintea să te afli acolo unde trebuie. Cum merge cu Karlsson, l-ai găsit până la urmă?

— Nu, minți agenta B. În schimb, am rămas înțepenită în savană, cu mașina închiriată. Primesc ajutor în câteva zile, ca s-o scot dintr-un râu.

Agentul-șef a chicotit.

— E cel mai nostim lucru pe care l-am auzit în ultima vreme. Asta înseamnă că mai rămâi pe acolo.

A i-a povestit că „Glorie și Putere” se îndrepta, conform rapoartelor, mai departe spre Capul Bunei Speranțe, Agulhas și – cu siguranță – spre vârful de sud al Madagascarului. Însemna că uraniul de

contrabandă avea să treacă în curând granița dintre Tanzania și Mozambic.

— Apoi nu mai am altceva de făcut decât s-o sun personal pe doamna cancelar federal și să-i povestesc noutatea, spuse A.

Nu ar fi dat bine pentru cariera lui să transmită, conform instrucțiunilor, prin șeful de la BND, care era în concediu.

*

Agenta Langer s-a întors la Julius în salon. A observat că în compania lui primea ceva care semăna cu cheful de viață.

— Salut, prietenul meu de sparanghel rătăcit, pot să mă așez lângă tine?

Zâmbi când spuse asta. Era o luptă drăgăstoasă între verde și alb. Julius răspunse:

— Salut ție, daltonisto. Te rog, ia loc.

Kenya

Turiștii au plecat mulțumiți, după câteva zile petrecute în zona care era denumită a opta minune a lumii. Meitkini avea din nou timp pentru Allan, Julius, Sabine și nemțoaica, care trebuia ajutată cu mașina. Sabine a propus ca ea și bătrânii să mai stea câteva zile în tabără, dacă era posibil. Putea să gândească bine acolo, în salon, dar încă nu ajunsese atât de departe ca să aibă un plan, așa cum dorea ea.

Meitkini se bucură. Petrecea cu mare plăcere mai mult timp cu suedezii, mai ales că acum nu avea treburi de făcut, în afară de nemțoaică și mașina ei, bineînțeles.

„Nemțoaica", se gândea agenta B. Sau „doamna agentă". „Mă întreb cum ar fi să existe un context unde aș avea și nume și identitate despre care să se poată vorbi."

— Mă numesc Fredrika, spuse ea. Încântată.

Meitkini arăta jenat. A sunat telefonul Fredrikăi Langer. Dacă șeful ei a capturat…

Nu, nu a reușit. Voia să știe pentru a 15-a oară dacă a plecat mai departe. Fredrika a răspuns tristă că era pe cale să o facă. Mașina avea să fie scoasă din apă peste o oră, apoi trebuia să repare motorul. În dimineața următoare putea să plece din Musoma.

— Zboară direct spre Madagascar și ne întâlnim acolo. Ticăloșii ăia trebuie să se fi strecurat cumva.

După ce discuția se încheie, Meitkini continuă:

— Propun să facem așa: mergem cu toții împreună la râu, îți scoatem mașina… Fredrika… și avem grijă ca ea să funcționeze, ne luăm rămas-bun de la tine și apoi noi, ceilalți, facem un tur adevărat de safari în drum spre casă, înainte să se întunece!

Allan a spus că ar fi interesant să cunoască mai îndeaproape activitatea pe care a zărit-o în jurul

pârâului. Putea să caute imagini cu girafe și leoparzi în tableta neagră, dar nu era același lucru.

Ceilalți au fost de acord. Julius regreta că Fredrika era nevoită să plece, însă înțelegea că o chema datoria.

* * *

Cu niște mici ocoluri pentru safari, drumul a durat cam o oră și jumătate până au ajuns la apa unde agenta Langer își parcase atât de nefericit jumătatea din față a mașinii Land Cruiser cu câteva zile mai înainte. Râul era tot acolo.

Spre deosebire de mașină.

— Aici a fost deja cineva să ajute, spuse Meitkini.

— Și a luat mașina ca semn de mulțumire, observă Allan.

Fredrika Langer și-a ascuns fața în mâini. Cineva a furat mașina care trebuia să o aducă înapoi în Tanzania pentru a pleca mai departe în sud. Ce putea oare să facă acum?

Meitkini a rugat-o să nu fie tristă. A propus să se reîntoarcă la tabără după tura de safari promisă, să îi lase pe suedezi și să continue tot drumul până la Musoma în timpul nopții.

— Acolo Fredrika poate să anunțe că i-a fost furată mașina închiriată, înainte să continue drumul cu avionul. Nu-i așa rău, nu?

Nu, nu era. Așa o să facă.

Dar nu a fost să fie cum au plănuit.

* * *

Tura de safari era ceva cu totul deosebit. Până și Allan, care nu se lăsa niciodată impresionat, a fost uluit de ce a văzut. Meitkini avea atât vehiculul bun, cât și poziția care-i permitea să urmărească animalele în habitatul lor, și nu doar pe drumurile

bătătorite. Sau cum puteai să numești cărările pline de pietre.

Erau pui de gheparzi, care se luptau în joacă, în timp ce mama se uita după lei. Erau cirezi de zebre, de gazelele lui Thomson și de antilope gnu. Era o femelă elefant gigantică cu un pui de câteva săptămâni, care se împiedica printre picioarele ei din spate. Se vedeau nasul și ochii de la patru hipopotami, care așteptau să se însereze, ca să poată ieși din apă și să bage în ei ceva mâncare. Pe scurt, era fantastic.

Fără ca vreunul din grup să fi observat, se lăsă dintr-odată întunericul.

— Ia uite, spuse Meitkini. E timpul să găsim iar drumul corect.

L-a găsit și a început călătoria înapoi spre tabără.

De la întuneric la întuneric beznă se trece foarte repede la Ecuator. Ochii animalelor sălbatice străluceau de pe ambele părți ale drumului, iar pentru multe dintre ele începea munca.

După cam o jumătate de oră prin savană era ceva care lumina roșu în depărtare. Luminile din spate ale unei mașini? Da, așa era.

— Congestie în trafic, pe onoarea mea, zise Allan.

S-au apropiat. Mașina s-a oprit. Se pare că avea o problemă. Meitkini a dat ordin grupului:

— Stați în mașină! Niciun picior să nu scoateți din ea! E valabil și pentru tine, Allan.

— Nu-ți face griji, Meitkini. Nu mă mișc, dacă nu trebuie.

După cheile tubulare în cruce care zăceau pe pământ, lângă roata din spate, Meitkini înțelesese că mașina avea pană. Era un Hilux albastru cu o cutie mare din lemn pe acoperiș. În mașină stătea un bărbat singur, care se uita prin geamul deschis lateral. Meitkini a oprit Land Cruiserul său paralel cu Hiluxul. Allan stătea în față, în stânga, destul de

surescitat. Întâlnirile noi erau întotdeauna palpitante.

— Bună ziua, domnul meu, zise el. Mă numesc Karlsson. Allan Karlsson. Aveți și dumneavoastră un nume?

Bărbatul din Hilux era negru, între două vârste și mic de statură. Se uită precaut la Allan, înainte să răspundă.

— Smith, răspunse el. Stan Smith.

— Ia te uită, zise Allan. Jucați cumva tenis?

— Nu, am pană, spuse Stan Smith, neștiind că avea același nume cu acela al unui jucător de tenis care era alb și avea aproape doi metri înălțime.

Greu de confundat cu el!

Meitkini a spus că a văzut niște chei tubulare în cruce lângă roata cu pană și se întreba dacă domnul Smith a ieșit din mașină pe întuneric, ca să schimbe roata. În cazul ăsta, nu era deloc recomandabil.

Stan Smith păru să ezite înainte să răspundă.

— Nu am părăsit mașina. Însă tovarășul meu de călătorie a făcut-o. A fost luat de lei acum 20 de minute.

Ce știre îngrozitoare! Însă domnul Smith părea să fie calm.

— Îmi pare foarte rău să aud așa ceva, spuse Meitkini. Vreți să urcați în mașina mea și să petreceți noaptea în tabăra noastră din apropiere? Pot să aranjez să vă aducă cineva înapoi și să vă ajute cu schimbatul roții mâine-dimineață.

Stan Smith a dat din cap.

— Mulțumesc, dar nu. Nu pot să-mi părăsesc încărcătura.

Allan privi spre lada mare din lemn din spate.

— Ce este în ea, dacă pot îndrăzni să întreb?

Stan Smith ezită din nou.

— Bunuri necesare, spuse el.

— Bunuri necesare, repetă Allan. Da, e bine să ai așa ceva. Depinde un pic și din care fel, bineînțeles.

Stan Smith a mai ezitat o dată. Allan se pricepea să observe așa ceva.

— E pentru săraci, spuse el și nu păru că vrea să dezvolte mai mult subiectul acesta. Mergeți voi mai departe, mă descurc singur până dimineață.

Meitkini dădu din umeri, vrând să plece. Stan Smith avea perfectă dreptate, va putea supraviețui peste noapte, numai dacă va rămâne în mașină până se lumina de ziuă. Și dacă nu dorea să primească niciun ajutor, nu va primi.

Totul ar fi fost lămurit, dacă nu era Allan, care mai avea ceva pe suflet.

— Domnule Smith, aveți o geantă diplomat foarte frumoasă, spuse el.

Omul tresări.

— Adevărul e că am avut și eu una la fel, continuă Allan. Design nord-coreean. Știu sigur, mă pricep foarte bine la colecțiile de genți-diplomat nord-coreene. E o colecție limitată.

Mai mult nu era nevoie să fie spus, ca totul să ia o întorsătură nouă. Goodluck Wilson alias Stan Smith își desfăcu la repezeală geanta nord-coreeană și scoase un revolver. A deschis capota de la mașină, s-a ridicat în scaun și și-a îndreptat arma atât spre Allan, cât și spre Meitkini și spre femeile și bărbatul din spate.

— Nu vă mișcați! strigă el.

Timpul s-a oprit în loc pentru o clipă. În această clipă, Goodluck Wilson a apucat să-și analizeze situația.

Era deci în întunericul negru precum cărbunele, în savana kenyană, locul pe pământ unde se aflau mai mulți lei sălbatici decât oriunde în altă parte. Poate că mai avea șapte kilometri până la aeroportul local, unde lada cu uraniu îmbogățit avea să fie încărcată în noaptea aceea sau cel târziu în noaptea care urma. Avea o pană la mașină, dar un transport alternativ cu care să meargă. Putea să pornească la drum cu ajutorul revolverului pe care-l avea în mână. Revolverele aveau calitatea că îi

obligau pe oameni să facă întocmai cum le zicea posesorul. În cazul ăsta, putea să ceară ca bătrânul, șoferul lui și cei trei de pe bancheta din spate să schimbe mașina cu el.

Astfel, mai rămânea doar problema cu uraniul. Nu putea să-l lase acolo. Dacă deschidea lada, putea să oblige ostaticii să mute cele 40 de cutii de câte zece kilograme în Land Cruiser, câte o cutie pe rând. Însă era nevoie să lucreze cineva la fața locului, ce e drept, sub amenințarea cu arma și, în mod vădit, expus la blestemații de lei. Oare revolverul ar ajuta să păstreze disciplina în grup, în aceste condiții?

Grupul, firește. Cine erau ăștia? Cum naiba a putut bătrânul alb să recunoască geanta? Era neverosimil.

Imaginează-ți cât de repede gândea creierul uman, pe când timpul rămăsese nemișcat. Goodluck Wilson s-a gândit mai departe. O posibilitate era, firește, să-i împuște pe toți cei care acum amenințau întreaga afacere de mai multe miliarde de dolari. Dar nu i-ar fi ajutat cu nimic. Nu până nu se făcea dimineață și putea să schimbe mașina sau roata fără vreun ajutor. Câte mașini de teren apucau să treacă până atunci?

Cam pe acolo s-a terminat și clipa. Timpul a început să se miște din nou. În calitate de masai, Meitkini avea într-o gaică de la pantalonul lui o măciucă. Cu ea putea să nimerească un animal sălbatic în mișcare de la 40 de metri. Lovitura era destul de tare ca să-l facă pe animal să se răzgândească, în măsura în care putea să gândească, în general.

Animal sau om, nu era absolut nicio diferență. De la numai trei metri distanță, nu era nimic deosebit să reușești să nimerești cu bâta fruntea omului care se numea Stan Smith și care foarte probabil se numea altfel. Pe un bivol care primește o lovitură laterală de bâtă, îl doare. Un om care primește lovitura în frunte moare pe loc.

Meitkini a reacționat fulgerător.

— Ce frumos ai lovit, spuse Allan încurajator.

— Mulțumesc, răspunse Meitkini.

Julius și Sabine nu au spus nimic, totul s-a petrecut prea repede pentru ei. La fel și pentru Fredrika Langer, care a rupt tăcerea.

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

Allan răspunse:

— Ceea ce s-a întâmplat mai exact a fost – bănuiesc eu – că doamna agentă, adică Fredrika, tocmai a găsit cele 500 de kilograme de uraniu. Vezi ce mică e, totuși, lumea!

Congo

În urmă cu câteva luni, fusese o adevărată aventură să ducă încărcătura de probă la Madagascar, unde a fost ridicată de nord-coreeni. Însă călătoria spre Phenian care a urmat a mers bine. Goodluck Wilson inițiase întâlnirea *Operațiunea Jackpot* cu câteva zile înainte de întâlnirea lui plină de ghinion cu Allan și prietenii săi. Marele Conducător de departe a vrut să cumpere cele 500 de kilograme, care între timp au rămas numai 400. Și asta trebuia să se întâmple acum. Uraniul nu putea să stea acolo, în colibă, în mijlocul satului și să se înjumătățească la fiecare al patrulea miliard de ani.

Însă patru kilograme erau o treabă. 400, alta. A fost ușor să treacă încărcătura din Tanzania prin Burundi, însă granița următoare, între Tanzania și Mozambic, era bine păzită. Acolo, polițiștii de frontieră își luau munca în serios. Oamenii care făceau treaba asta erau de cel mai rău soi, după părerea lui Goodluck Wilson.

În plus, reușise să facă traseul ăsta o dată și era foarte probabil că a lăsat urme după el. Goodluck nu credea în noroc, în ciuda numelui său. Credea în abilitate.

Șeful grupului de securitate trebuia să se gândească la altceva.

Și a făcut-o.

Toți cei care erau în căutarea uraniului îmbogățit sau a unui alt lucru cu valoare mare pe piața internațională se așteptau ca încărcătura să fie în drum spre cea mai apropiată coastă a Tanzaniei sau a doua cea mai apropiată, cea din Mozambic. De aceea Goodluck Wilson s-a hotărât să aleagă un alt drum. Încărcătura trebuia să meargă direct în nord, în Serengeti. Acolo era teritoriul masailor. Masaii creșteau vaci și capre și, în rest, nu se angajau în lumea modernă. În special, se sinchiseau de

granițele naționale la fel de puțin ca și de animalele sălbatice care migrau în nord în fiecare vară, în căutarea unor zone mai fertile. Direct prin teritoriul masailor trecea granița dintre Tanzania și Kenya, fără controale. Nu mergea să-i explici unui masai că nu avea voie să-și conducă cele 200 de vaci peste o linie anume marcată pe pământ.

Planul a fost să ducă încărcătura cu uraniu într-un Hilux din Congo, prin Burundi, la sud de Lacul Victoria, în Serengeti, peste granița cu Kenya și tot drumul spre aeroportul neimportant Keekorok. Acesta era format dintr-o pistă de decolare și de aterizare din pământ bogat în minerale, roșu, și o clădire pentru plecări și sosiri tot atât de mare cât un chioșc de ziare. Air Kenya venea din Nairobi ca să aducă turiști însetați de safari și să ia alți turiști, care își încheiaseră vizita. Când soarele apunea, chioșcul de ziare închidea, iar aeroportul înceta să mai funcționeze. Niciun om nu se afla atunci în apropiere până a doua zi dimineața.

În schimb, cine nu avea conștiința curată, însă avea niște faruri destul de puternice la avionul său și un sistem de navigație care funcționa, putea să aterizeze și să decoleze din nou în întuneric ușor și fără probleme, neavând alți martori decât vreo girafă sau o zebră. Goodluck Wilson avea nevoie numai să-i roage pe ruși să-l pună în legătură cu un pilot și toată treaba era aranjată. Rușii deci, că pe nord-coreeni nu aveai cum să-i contactezi, erau ca niște stafii în noapte.

După ce încărcătura a fost livrată, avionul avea să continue spre coastă și de acolo la 40 de metri înălțime, peste mare, tot drumul până la un ogor bine bătătorit, aproape de vârful de sud al Madagascarului. Acolo preluau nord-coreenii cei timizi. Se presupunea că aveau la schimb cu ei 80 de milioane de dolari.

Tocmai asta îl neliniștea un pic pe Goodluck Wilson. Dar numai un pic. Plata de 100.000 pentru prima livrare de probă a funcționat cum trebuie.

Atunci, cu banii în avans, într-o bună zi, a venit un bărbat străin, un asiatic, în fața biroului lui Goodluck Wilson. Avea câte o geantă diplomat în fiecare mână și încă nu rostise niciun cuvânt.

— Numele?

— Goodluck Wilson, a spus șeful gărzii de supraveghere și s-a abținut să pună aceeași întrebare.

Asiaticul a dat din cap și a zis că o geantă diplomat conținea suma de bani convenită, în timp ce în cealaltă se aflau instrucțiuni despre cum dorea persoana care făcuse comanda ca livrarea să fie împachetată. Învelișul din plumb era deja acolo.

Numai atât. Asiaticul a părăsit locul la fel de repede cum venise și de atunci nu s-au mai văzut. Goodluck Wilson nu avea de unde să știe, însă bănuia că bărbatul venise de la ambasada nord-coreeană din Kampala. Ca să ajungi din Uganda în Congo era un lucru ușor. Și iar înapoi. Goodluck însuși ar fi ales un vas pescăresc peste Lacul Albert, însă existau și alte modalități.

N-aveau decât să procedeze cum doreau. Important era faptul că nord-coreenii au arătat că puteau să livreze. Exact cum a făcut și el imediat după aceea. Totul a mers bine atunci, totul avea să meargă bine din nou.

Așa gândea Goodluck Wilson.

Kenya

Un Land Cruiser folosit des, creat special pentru condițiile grele din savana africană, face pană aproximativ o dată pe săptămână. Un Hilux, expus la aceleași condiții, face pană mai des. Cel care e numai într-o vizită scurtă și este destul de precaut are mari șanse să scape de neplăcerea de a schimba el însuși roata.

Însă pietrele sunt multe și ascuțite. Riscul e mereu prezent. După lăsarea întunericului trebuie să fii și mai atent, pentru că, dacă ai ghinion să faci pană, nu ești atât de singur pe marginea drumului, pe cât ți-ai dori. În întuneric, leul se furișează ca să vâneze. Ca și leopardul – denumit și „mașinăria ucigașă" de către masai. Chiar și hiena e destul de neplăcută. Cel mai furios animal dintre toate, bivolul african, își ia de regulă liber când cade seara, cu condiția ca pana să nu fie într-un loc cu totul nepotrivit. Și care era locul ăla nu se putea afla.

Pe scurt, dacă ai pană în timpul nopții, ține minte: Stai. În. Mașină. Până. Se. Luminează.

*

Și cum rămâne dacă nu ai timp să faci asta? Dacă ai 400 de kilograme de uraniu îmbogățit în portbagaj și dacă un avion tocmai a aterizat, protejat de întuneric, cu o scuză proastă, la 40 de minute depărtare, așteptând nerăbdător livrarea? Și cu o miză de 80 de milioane de dolari?

Poate că nu toți fac la fel, însă Goodluck Wilson credea totuși în noroc. Nu pentru el, cât pentru verișorul preferat, Samuel. Verișorul a fost trimis cu lanterna ca să schimbe roata stricată. A sfidat aproape orice statistică, reușind chiar să pună roata bună în loc, dar nu și buloanele, înainte ca două

leoaice să apară ca din senin și din două direcții diferite.

Leul gândește logic și mereu la fel. Nu are capacitatea să deosebească o creatură vie de un vehicul cu motor, atâta timp cât creatura are o judecată destul de sănătoasă să rămână în vehiculul amintit. Dacă, de exemplu, vine o mașină deschisă, plină cu oameni care iubesc safariul, leul vede totalitatea și nu fiecare masă potențială în parte. Și se gândește la trei lucruri: 1. Pot să mănânc asta? (nu, e prea mare), 2. Poate să mă mănânce? (nu, o viață lungă m-a învățat că SUV-urile și camioanele nu atacă niciodată), 3. Pot să mă împerechez cu ea? (nu, atât de pervers nu o să devin niciodată).

Însă dacă cineva părăsește siguranța pe care ți-o dă vehiculul mare cât un elefant, atunci leul primește cu totul alte răspunsuri la întrebările lui. 1. Pot să mănânc lucrul ăsta? (da, și mai e și gustos!!) 2. Pot să fiu mâncat de el? (nu, cum s-ar putea așa ceva?) și 3. Pot să mă împerechez cu așa ceva? (nu, că atât de pervers n-o să devin niciodată.)

Specialitatea leului este ca întâi să apuce nasul și gura victimei, de aceea Goodluck Wilson nu a auzit la început nimic altceva decât atacul unui țiuit sufocat și cum cheia tubulară în cruce a căzut din mâna verișorului și s-a lovit de panta dură. Apoi a văzut doi ochi arzători în întuneric și i-a ajuns la urechi sunetul făcut de ronțăitul de oase.

Atunci a priceput.

A priceput că rămăsese singur. Primul gând nu s-a îndreptat spre văr și familia acestuia, ci a început să se întrebe cum ar trebui împărțite cele patru milioane de dolari, care tocmai s-au eliberat. A ajuns la concluzia că cel mai bine era dacă îi păstra pentru el, ca să nu apară discordie în grup.

Imediat după ce leoaicele au luat cu ele resturile vărului mort, ca mai întâi să aibă leii și apoi puii din ce să se înfrupte, a apărut o mașină pe drum.

Aici? În mijlocul a nimic și nicăieri? Aproape în mijlocul nopții? La naiba!

Kenya

Meitkini a învățat să arunce cu sulița, să folosească cuțitul și bâta de la trei ani. La patru ani, ca văcar, a avut ghinionul să dea nas în nas cu un bivol. Cel mai mare ghinion l-a avut totuși bivolul, deoarece sulița copilului de patru ani a intrat aproape acolo unde trebuia și copilul a reușit să stea ascuns sub un tufiș, în timp ce viața se scurgea încet din bivol. 11 ani mai târziu, băiețelul care atunci avea 15 ani a fost trimis în savană, cu hainele de pe el, sulița, cuțitul și bâta. Nimic altceva. Așa era obiceiul. Băieții care se întorceau un an mai târziu erau acceptați în lumea adulților: atunci erai cu adevărat un războinic masai. Dacă nu te întorceai, problema nu mai era actuală.

Ei bine, Meitkini s-a întors, la fel ca toți ceilalți prieteni ai lui. Cel care a învățat să supraviețuiască de la trei ani avea tendința să facă mereu lucrul acesta.

Acum, la vârsta de 32 de ani, i-a rugat pe însoțitorii lui să-și dea jos toate hainele de care nu aveau neapărată nevoie și să adune toate păturile care erau în mașină. Asta în timp ce Meitkini s-a urcat în spate și a luat canistra de rezervă cu benzină.

A aruncat lucrurile în mod strategic, făcând mormane de haine și pături înecate în benzină, în jurul celor două mașini, a împărțit lanterne tuturor călătorilor și i-a instruit în ce direcție să îndrepte luminile. Apoi a aruncat un chibrit aprins pe fiecare morman, care a început să ardă cu flacără mare.

— Așa, spuse el. Acum mă dau jos și ridic spre voi lăzile, în timp ce voi, cei care sunteți în stare, încercați să le luați. O să meargă bine.

Ca o măsură de siguranță în încheiere, i-a dat Fredrikăi cheia tubulară în cruce, pe care o găsise alături de canistra cu benzină.

— Aruncă asta dacă vezi că se apropie ceva de voi.

Zece minute mai târziu, Meitkini era gata. Tot mai ardeau grămezile. Fredrika Langer stătea în continuare pregătită cu cheia tubulară în cruce. Ultimul lucru pe care l-a făcut Meitkini a fost să-l ia pe Stan Smith mort, din mașină, și să-l pună în șanț.

— Îl lași acolo la lei? întrebă Sabine.

— Nu, spuse Meitkini, care a recunoscut din nou patru perechi de ochi ce luceau un pic mai încolo în tufiș. La hiene.

* * *

Înapoi la tabără, lucrurile se schimbaseră. Fredrika Langer nu a intrat în detalii cu Meitkini, ci s-a mulțumit să-i spună că nu mai era absolut necesar să se grăbească spre Musoma.

— Ce bine, a spus Meitkini. În cazul acesta, au doamnele și domnii ceva împotrivă dacă îl rog pe John să ne dea ceva bun de băut în salon, înainte să ne așezăm la o cină târzie?

— Ceva bun de băut în salon sună foarte bine mi se pare mie, zise Allan.

Ceilalți au dat din cap că erau de acord.

*

Fredrika Langer a avut grijă să se simtă cel mai bine în salon, mai bine chiar și decât Allan. Avea nevoie. În parte pentru că datorită lui Allan Karlsson ședea acum pe 400 de kilograme de uraniu îmbogățit, cântărit și pregătit, adică de 100 de ori mai mult decât reușise deja Karlsson să-i ofere doamnei cancelar federal Merkel.

Șeful agentei Langer a stat mult timp și a păzit de-a lungul graniței de 600 de kilometri, care desparte Tanzania de Mozambic, căutând uraniul, care se afla în Kenya. Și acum probabil că făcea

același lucru în Madagascar. Fredrika simțea ca avea nevoie de mai mult timp de gândire, înainte să-l sune pe șef și să-i povestească.

Ce să facă? Și în plus, se mai și plictisise de toată povestea asta.

— Doamnă agentă, arătați cam obosită, spuse Allan. Vreau să spun, Fredrika. Poate că a fost cam mult pentru tine în ultima vreme?

Și mai era și Karlsson ăsta, care citea foarte bine oamenii.

* * *

Când toți ședeau la masă, savurând o cină cu trei feluri, pe terasa cu vederea spre valea neagră ca tăciunele, au apărut două lumini ale unei mașini în depărtare, la început doar pâlpâind slab în întuneric. Era cu siguranță cineva care se apropia încet de tabără.

Julius deveni neliniștit.

Sabine deveni neliniștită.

Fredrika Langer deveni neliniștită.

Meitkini a controlat să vadă dacă bâta era la locul ei.

— Vizită? întrebă Allan. Palpitant!

A venit aperitivul, însă a rămas neatins. Acum mașina era aproape. Doamne sfinte, era o mașină obișnuită! Un taxi! Care a reușit să facă tot drumul până acolo!

— Oare să fie cineva care îl caută pe Stan Smith? se întrebă Fredrika și se duse să aducă cheia tubulară în cruce pentru siguranță.

„Hmm”, se gândea Meitkini. „Dar de ce să-l caute tocmai la noi?”

Taxiul se opri chiar sub terasă. Un bărbat a mulțumit șoferului, a întins banii și s-a dat jos. Căuta cu privirea printre oamenii care stăteau aliniați și rămase cu ochii pe Julius, care ședea al doilea din stânga.

— Salutare, prietene, zise Gustav Svensson. Mă bucur să te văd!

Indonezia

A fost greu să stai în singurătate acolo în Bali și să te cheme Gustav Svensson. Și nu ar fi devenit mai ușor dacă își schimba numele înapoi la Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas.

Mentorul lui Gustav în exportul legumelor de origine nedefinită dispăruse. Gustav însuși a contribuit, printr-o decizie greșită pe care a luat-o, la arestarea angrosistului din Suedia, pe timp nelimitat. Sparanghelul prospera, dar Gustav nu avea unde să-l trimită. Avea numai sparanghel și cheltuieli. El avea nevoie de Julius și de bani.

Din bani mai rămăsese totuși ceva. Gustav a răsucit pe toate fețele tot ce se putea răsuci. Și nu i-a venit o idee mai bună decât să investească banii rămași în a-și găsi partenerul.

Dar unde se afla? Ultimul semn de viață a venit din America. Și înainte de asta, din Phenian. În ritmul ăsta, Julius putea să fie în Argentina. Sau în Noua Zeelandă. Sau oriunde între cele două țări.

Gustav își dorea foarte mult să-l poată suna pe partenerul lui. Dar asta nu se putea, deoarece ultimul lucru pe care Julius l-a făcut înainte să dispară a fost să-și dea telefonul cadou. Lui Gustav.

Să transmită un mesaj atunci? Prin e-mail? Nu, Julius nu era cuplat la rețea în felul acesta. Și nici Gustav, de fapt. Singurul lucru care exista era tableta prietenului Allan. A fost cald în Bali în fiecare zi și continua să fie așa, dar cu ce folos?

Dacă…

l-a trecut o idee sălbatică prin cap.

Telefonul pe care-l ținea în mână l-a primit de la Julius, care la rândul său îl primise de la Allan, care la rândul său l-a primit de la directorul hotelului împreună cu tableta. Totul era conectat și pregătit înainte ca directorul să înmâneze pachetul

bărbatului de 100 de ani, care de atunci a ajuns să împlinească 101 ani.

Gustav s-a urât pe sine că nu a avut telefonul deschis când Julius a încercat să sune. Ca pedeapsă, s-a obligat să învețe să folosească noua tehnologie. Primul lucru pe care l-a înțeles a fost că bateriile se descărcau dacă nu le încărcai.

Al doilea lucru a fost ceva care se numea „bluetooth”. Apoi erau ciudățenii precum roaming și împărțirea conexiunii de internet și… exact! „Găsește-mi iPhone-ul.” Lui Gustav asta i s-a părut cea mai ciudată funcție dintre toate, având în vedere că doar îl ținea în mână. Dar dacă făceai cercetări mai adânci, se dovedea că serviciul includea și tableta neagră a lui Allan.

Ce-ar fi dacă…

Dar, cu siguranță, nu va fi așa ușor.

Sau de ce nu? Mai toate s-au dus naibii până acum, odată și-odată trebuie să se schimbe lucrurile, nu?

Kenya, Germania

Gustav Svensson își „găsise Ipadul” și, după cum se cuvenea, primi o urare de bun-venit în grupul lor. Acum era important să scape de uraniu. Allan era la telefonul de la birou. A sunat de patru ori, apoi cineva i-a răspuns de la capătul celălalt.

— Alo?

Doamna cancelar Merkel își începea în acest fel convorbirile la telefonul privat. Adică prin a nu spune cine era ea.

— Vă salut, spuse Allan. Vorbesc cumva cu doamna cancelar însăși? Înțelegeți în cazul ăsta ce spun în engleză sau preferați rusă? Am putea să ne descurcăm și în mandarină.

— Cine e la telefon? întrebă Angela Merkel în rusește.

— Nu v-am spus? Aici e Allan Karlsson. V-am găsit o grămadă de uraniu îmbogățit, în afară de cel pe care l-am livrat, să zic așa.

Angela Merkel încă nu-și începuse micul dejun. Stătea în halatul de baie la micul birou din fața dormitorului și trecuse prin hârtiile care se refereau la ziua în curs, când a sunat telefonul. Telefonul acela. Pe care-l știau cel mult zece persoane.

— Nu mă simt în largul meu cu această conversație, spuse ea precaut. Cum ați făcut rost de numărul meu de telefon?

— Înțeleg că doamna cancelar se miră. Pot fi oricine. O suspiciune demnă de admirație! Pur și simplu de o importanță majoră, în poziția dumneavoastră.

— Mulțumesc, dar nu ați răspuns la întrebare.

— Nu v-am răspuns? Asta din cauză că am început să uit așa de mult în ultimii 40 de ani. Dar că sunt cine sunt cred că o să îndrăzniți să mă credeți, doamnă cancelar, dacă vă povestesc că v-am scris de curând o scrisoare în mare grabă pe

câteva șervețele. Dar a fost în engleză, dacă mă gândesc bine.

Doamna cancelar Merkel s-a relaxat puțin.

— Continuați-

— Da, a fost o masă foarte plăcută împreună cu ambasadorul ONU. Cum îl chema? Konrad! Așa-l chema. Un om de treabă. A plătit și masa, și tot. Inclusiv băutura, nu s-a zgârcit la nimic. Deși puteți să înțelegeți de ce au nemții gust de mere în alcoolul lor?

Angela Merkel se relaxă și mai mult.

— Nu, chestia asta cu merele în șnaps nu e o regulă, spuse ea. Dar mă gândeam, domnule Karlsson, că ați putea mai degrabă să povestiți despre… șervețelele de care ați pomenit.

Căci, în cazul în care bărbatul de la celălalt capăt al firului ar fi redat conținutul, ar fi putut cel puțin să ia în considerare ideea că el era cel drept care se dădea a fi. Îi spusese deja în ce limbă a fost scrisă scrisoarea.

— Așa, da. Păi, s-a întâmplat când Konrad s-a dus la toaletă. Trebuia să… adică… a durat ceva până s-a întors.

— Șervețelele, a repetat doamna cancelar Merkel.

— Da, erau acolo într-un suport în mijlocul mesei, am înșfăcat unul și am început să scriu. Și după aceea încă unul, și încă unul. Nu cred că e cazul să intrăm în conținut, cred că l-ați citit între timp. Iar eu le-am scris.

„Ori el nu este cel care pretinde că este, ori nu-l duce capul”, se gândi Angela Merkel. Însă apoi și-a adus aminte că i s-a spus că are un pic peste 100 de ani, așa că i-a mai dat o șansă.

Și astfel s-a relaxat și mai mult, fără să-și dea seama.

— Dacă vrem să continuăm această conversație, vreau să mă asigur, domnule Karlsson, că sunteți cel drept care vă dați că sunteți. Vreți să fiți amabil și să-mi povestiți – dacă dumneavoastră sunteți

dumneavoastră – ce mi-ați scris? În caz că eu sunt eu.

Comentariul de la urmă l-a adăugat în cazul în care avea de-a face cu un șantajist. În felul acesta nici nu recunoștea că ar fi participat la această conversație bizară.

— Acum înțeleg, zise Allan. Dacă dumneavoastră sunteți dumneavoastră – și presupun că da, pentru că pe dumneavoastră v-am sunat – ați primit de la mine o mărturisire despre cum s-au petrecut lucrurile când eu, împreună cu prietenul meu Julius, cultivatorul de sparanghel, am dat peste patru kilograme de uraniu îmbogățit într-o geantă diplomat nord-coreeană. Apropo, știați că toate gențile din toată Coreea de Nord arată la fel?

— Continuați, vă rog, spuse Angela Merkel.

— Da, da. La început ne-am gândit să înmânăm geanta lui, cum îi zice, Trump, președintele SUA. Dar s-a dovedit că acesta nu era chiar zdravăn la cap, o afecțiune mult prea des întâlnită printre conducătorii lumii, din câte am observat. Dacă-mi permiteți.

— Continuați.

— Mi-a pierit cheful, cum zic tinerii. Însă în dumneavoastră, doamnă cancelar federal, am căpătat încredere prin tableta mea neagră. Îmi imaginez că ați avut cu siguranță grijă de cele patru kilograme de uraniu, în cel mai bun fel posibil și că poate mai aveți loc de încă 400?

Karlsson era cu siguranță cel care pretindea că este. Nu pentru că a redat destule detalii din conținutul scrisorii de pe șervețele, ci pentru că avea același ton pe jumătate confuz pe care l-a avut în scrisoare. Doamna cancelar federal s-a relaxat complet.

— 400? spuse ea. Nu trebuiau să fie cinci?

„Aveți dreptate, doamnă cancelar”, se gândi Allan. El și cu Julius au cântărit și au numărat lăzile, lipseau 100 de kilograme. Că doar n-or fi

trimis contrabandiștii 400 de kilograme într-o direcție și ultima sută în altă direcție? Dacă era vorba să micșoreze riscul, pachetul ar fi trebuit să fie împărțit la mijloc?!

— O observație foarte corectă, doamnă cancelar, zise Allan, după ce a terminat de gândit. Însă pe de o parte, pe cei care mi-au dat informația nu mă pot baza complet, pe de altă parte, probabil că au avut probleme cu livrarea. Cel mai probabil, și una, și alta.

Allan mai reflectă asupra problemei câteva secunde.

— Mai sunteți pe fir? întrebă doamna cancelar federal, după o tăcere mult prea lungă la telefon.

— Da, sunt aici. Și sunt gata cu analiza mea. Eu zic: probleme cu livrarea.

Angela Merkel și-a dat seama în ce poziție se afla. Mai erau trei zile până la alegeri, acum era pe cale să primească 400 de kilograme de uraniu îmbogățit în poală. Lucrul ăsta trebuia făcut și frumos, și discret.

— Mai sunteți pe fir? întrebă Allan.

Da, era.

— V-aș trimite cu mare plăcere cele 400 de kilograme, însă a fost mai ușor data trecută, astea nu încap într-o geantă diplomat, nord-coreeană sau nu. Am nevoie de un avion. Din Africa, unde mă aflu. Și o pistă de aterizare în Germania, dacă doamna cancelar federal vrea să tragă ceva sfori, ca să nu ne împuște când aterizăm. Cum ar arăta! 400 de kilograme de uraniu plouând peste Berlin.

Doamna cancelar federal s-a luat cu mâinile de cap. Și se gândea: 400 de kilograme de uraniu plouau peste Berlin *în zilele dinainte de alegeri.*

S-a adunat și a formulat câteva întrebări, care rămăseseră în aer. De exemplu, unde anume se aflau Karlsson și uraniul. Și dacă nu cumva colabora cu un alt reprezentant al Republicii Federale. Mai existau și alții în Africa în aceeași misiune.

Allan a povestit că se afla în Kenya, că mai întâi s-a gândit să contacteze guvernul kenyan, însă aici tocmai avuseseră loc alegerile – în privința asta, erau un pic înaintea Germaniei – și se terminaseră atât de nefericit, încât cel care a câștigat a pierdut după aceea la Curtea Supremă ce tocmai câștigase. Ori a fost opoziția păcălită în privința victoriei alegerilor, ori au păcălit ei pe alții, ca să pară că ei sunt cei păcăliți. S-ar simți mai în siguranță cu uraniul în brațe la doamna cancelar federal.

În brațe sau pe genunchi, era la fel de rău, însă ea înțelegea ideea. În schimb, nu s-ar fi terminat niciodată cu bine, dacă focarului de neliniște în viață, Karlsson, i s-ar permite să zboare în Germania, cu sau fără încărcătura actuală.

— Și cum stă Karlsson cu eventualele contacte cu reprezentanți germani în momentul de față? întrebă ea.

— Stau bine, spuse Allan.

Angela Merkel se gândea cât de bun era el în a nu răspunde la întrebări.

— Eu cred că cel mai bine este dacă Republica Federală vine să ia încărcătura în cauză. Vreți să fiți drăguț și să-mi dați o indicație geografică exactă și am să văd ce pot să fac?

O indicație exactă? Cum să dai așa ceva? Când micul dejun aștepta pe masă?

— Bineînțeles că vă dau, doamnă cancelar. Doar că indicațiile geografice nu sunt specialitatea mea. Sunt mai bun să ajung unde trebuie să ajung. Îmi dați voie să vă sun mâine de dimineață la aceeași oră, ca să discutăm detaliile?

Doamna cancelar federal era pe cale să dea un răspuns, însă Allan era prea flămând și nu avea timp. A pus receptorul în furcă.

— Micul dejun e gata, Allan, spuse Julius.

— Vin, vin, răspunse Allan.

Kenya

Banii grupului erau pe terminate, iar odată cu Gustav Svensson, a mai venit o gură de hrănit. Sabine știa deja de pe vremea când era agent economic în Suedia că se pricepea la socotit. La început a învățat cum era la minus și apoi la plus, după ce a început să înflorească vânzarea de sicrie. Acum erau la minus din nou.

Iar niște idei prezicătoare pe care să te poți baza nu voiau să apară.

Era cât pe-aci să i se facă poftă să încerce un scurt trip LSD, ca să-și intre în formă, însă piața de narcotice nu exista în Masai Mara. Și, pe lângă asta, nu ar fi făcut așa ceva. Dacă mama ei, în starea în care se găsea, putea să fugă după stafii în fața trenului, atunci riscul era mare ca și ea să facă același lucru în fața leilor.

În salon nu erau numai Fredrika și Julius care discutau despre sparanghel, ci și Gustav Svensson. A discuta despre sparanghel era prea puțin spus. Ei *adorau* sparanghelul.

Opinia generală părea să fie că la 2.000 de metri înălțime la Ecuator clima era perfectă! Verde, așa trebuia să fie. Sau alb. Sau și una, și alta, depinde de cine ascultai.

Dar și că totul era tragic dincolo de orice limită, deoarece pământul era complet greșit. De mult timp. În valea învecinată au găsit două milioane de rămășițe vechi omenești. În același pământ roșu, tare, pe care iubitorii de sparanghel îl blestemau acum.

— Cumpără pământ nou atunci, spuse Allan cu nasul în tabletă, pe terasă, un pic mai încolo. Sau nu faceți asta, că am cumpărat eu pentru voi.

Ce au auzit Sabine și iubitorii de sparanghel?

— Ai cumpărat pământ? Aici? Câți bani ai dat? întrebă Sabine.

— Ai cumpărat pământ? Aici? Ce fel de pământ? întrebă Julius.

Allan a mai căutat puțin pe internet, s-a săturat de văicăreli și a trecut la acțiune. În Nairobi era foarte mult pământ nisipos și după ce a apăsat de câteva ori pe tastatură, a fost comandat. 400 de tone, pentru început. Ar trebui să ajungă pentru o perioadă.

— Dă-mi voie să te întreb din nou: cu ce bani ai cumpărat cele 400 de tone de pământ? zise Sabine.

— Cu niciun ban, spuse Allan. Nu e așa de dificil aici în Africa. O să-mi trimită factură.

— Și cine te-ai gândit că o s-o plătească?

— Așa deci stau lucrurile. Nu ne-au mai rămas bani de la afacerea cu sicriele?

— Nu.

— Atunci, dați-mi voie să mă gândesc un pic.

Obiecțiile de ordin financiar ale lui Sabine au fost eclipsate de probleme practice. Cea mai nerăbdătoare a devenit Fredrika Langer.

— Să fie al naibii! strigă ea. 400 de tone ajung pentru aproape tot câmpul de dincolo de grădina ecologică. Trebuie să asigurăm pază pe timpul nopții, ca să nu distrugă babuinii recolta.

Chipul lui Gustav Svensson strălucea.

— 400 sute de tone! repetă el, fără să înțeleagă exact cât de mult însemna asta.

Toate acestea în timp ce Julius se afla deja în faza următoare.

— Să vedem cum să dirijăm corect camioanele. Panta începe destul de abrupt de pe partea cealaltă a grădinii, cel mai bine ar fi dacă le-am strecura între buticul cu suvenire și birou, ce ziceți?

Nimeni altcineva în afară de Sabine nu s-a gândit la faptul că nu aveau resurse destule ca să plătească pământul. Niciunul nu părea să realizeze că nu locuiau acolo unde aveau de gând să dezvolte afacerea și că cel puțin unul dintre ei, adică Fredrika, avea o altă viață, departe de locul ăsta.

— Ce-ai făcut? întrebă Sabine, după ce a lăsat în urmă grupul entuziasmat și s-a îndreptat spre bătrânul de pe terasă.

— Ce-am făcut? întrebă Allan. Se bucură ca niște copii.

— Dar nu avem bani.

— Nu am avut nici înainte. Relaxează-te, Sabine! Trăim numai o dată. Este singura certitudine. Dar cât de mult, în schimb, variază.

Kenya, Madagascar

Fredrika Langer era stăpâna jocului. Adică a uraniului.

Și a numărului de telefon către doamna cancelar federal, cel care nu avea voie să fie folosit decât în caz de urgență.

— Urgență încolo, urgență încoace, spuse Allan. Vreți sa vorbesc eu în locul dumneavoastră?

Și asta a făcut. În dimineața următoare trebuia să sune din nou. Totul era pe cât de neverosimil, pe atât de înălțător.

Șeful ei a trimis-o în savană, la mii de kilometri de locul unde în mod logic se puteau întâmpla tot felul de lucruri și s-a plasat el însuși în poziția perfectă. Și uite ca totul s-a întâmplat pe dos. În orice clipă, el avea să sune din Madagascar, ca să se asigure că ea, într-adevăr era pe drum. Nu pentru că îi păsa de ea, însă fără prezența ei nu era nimeni care putea să alerge să-i facă diferite comisioane mici și foarte mici.

Fredrika l-a rugat pe John la bar să-i dea un pahar pe care l-a umplut cu apă și a apucat să ia prima înghițitura, înainte să sune telefonul.

— Fredrika Langer, cu ce vă pot fi de folos? spuse ea cu intenția de a-l enerva pe șef deja de la început.

— Eu sunt, proasto. Ai ajuns odată în Musoma. Trebuia să…

Langer l-a întrerupt.

— Nu. Sar peste Musoma. Mai bine stau aici. Eu și uraniul.

Agentul A se întrebă dacă auzise corect. A găsit Langer uraniul? Tocmai acolo, la mama dracului?

— Da, imaginează-ți ce întorsătură pot să ia lucrurile.

— Nu-l atinge! Vin imediat. Unde ești?

— În Kenya.

— Dar unde dracului în Kenya?

Agentul Langer se uită împrejur.

— În savană, bănuiesc.

— Dă un răspuns pe care să-l înțeleg, Langer, altfel îți sparg capul când ajung.

— Atunci trebuie să mă găsești mai întâi.

Ce se petrecea? Își obstrucționa cumva șeful?

— Dacă nu vrei să te concediez, îmi dai poziția ta exactă *acum!*

A fost o amenințare, care nu a ajuns deloc acolo unde trebuia.

— Să mă concediezi? Doamna cancelar Merkel a lăsat de înțeles că era vorba mai degrabă de o avansare, când am vorbit cu ea ultima oară.

Agentul A a început să simtă că nu mai are aer.

A vorbit nepriceputa de Langer cu doamna cancelar federal pe la spatele lui? De unde a primit numărul de telefon?

— Da, sigur, trebuia să-l fi avut tu și nu eu. Doar tu ești șeful, evident, însă ai fost de părere că nu se potrivea ca șef să cari mapa noastră cu dosare, și înțeleg lucrul ăsta, cântărește aproape un kilogram.

Era o catastrofă totală.

— Dă-mi-l imediat! strigă el. E un ordin.

Agenta B savura. Un sentiment rar.

— Nu, nu pot. Linia asta nu e sigură. Păcat că a trebuit să mă trimiți în direcția greșită. Să o sun eu pentru tine? Nu, sigur că nu, că doar am făcut deja lucrul ăsta.

Putea să audă respirația grea a șefului.

— Doamna cancelar federal a spus ceva despre o medalie. Pentru mine deci, nu pentru tine.

— Ascultă aici, încercă agentul A.

— Dar ce să mai fac eu cu încă o medalie? Mi-am dat în schimb demisia. Am de luat aproape un an de ore suplimentare, cred că încep de acum. Așa că scapi să mă mai vezi. Și ce e și mai bine – scap eu să te mai văd pe tine.

Povestea Fredrikăi Langer nu era chiar adevărată, pentru că Allan a fost acela care a vorbit

cu Berlinul. Însă tot ce putea să-l chinuie pe agentul A era un avantaj. Faptul că i-a spus că și-a dat demisia a făcut-o să se simtă extrem de bine. Urma s-o și facă pe cât de repede posibil.

— Însă, dragă Langer, o rugă agentul. Spune… numai… unde… ești…

Șeful rostea câte un cuvânt pe rând, și făcea tot posibilul să respire între ele.

— Ți-am zis că în Kenya. Cred. Însă acum sunt ocupată. Angela mă sună sigur pe cealaltă linie. O femeie extrem de drăguță. La revedere.

Apoi a închis telefonul și l-a aruncat în râul care șerpuia frumos prin tabără până la izvor.

— Toate bune? întrebă Allan, care tocmai văzuse ce făcuse.

— Foarte bune, mulțumesc, răspunse fosta agentă Langer. Foarte bune.

Kenya, Germania

Exact după 24 de ore de la prima convorbire cu doamna cancelar federal, Allan a sunat din nou. Merkel a răspuns după primul apel.

— Bună dimineața, doamnă cancelar federal. Cel mai bine e să mă adresez doamnei cancelar federal cu doamna cancelar federal pe cât de des posibil, cât mai este timp, nu se știe niciodată cum o să meargă duminică.

— Bună dimineața, Karlsson, răspunse doamna cancelar federal Merkel.

— Vă sun să o informez pe doamna cancelar federal de unde poate să ia pachetul. Sau lada, mai degrabă. Lăzile. Uraniul, mai pe scurt.

— Bine. Să sperăm că de data asta apucați să spuneți, înainte să-mi trântiți din nou telefonul în ureche. Spuneți-mi acum, a zis ea, și a luat stiloul de pe biroul din fața dormitorului, îmbrăcată fiind cu același halat pe care îl purtase cu o zi înainte.

Recomandarea făcută Republicii Federale a fost să se furișeze la altitudine joasă și să aterizeze în întuneric pe aeroportul Keekorok din Masai Mara.

— Dacă zburați drept înainte de la Berlin și apoi oblic în jos spre stânga, peste Kampala, se află Keekorok, un pic mai în interiorul țării, imediat ce treceți de Lacul Victoria. Alternativa e să faceți o curbă din direcția opusă. În cazul acesta, este direct la dreapta, la Lamu, pe coasta kenyană. Cam după o oră, ar trebui să apară Keekorok sub voi.

Karlsson nu era întreg la minte?

— O variantă mai legală ar fi, bineînțeles, dacă ați explica situația guvernului kenyan din Nairobi. Însă atunci trebuie să vă asigurați că nu o să se schimbe guvernul din momentul informării și până la ridicarea lăzilor.

Doamna cancelar federal Merkel nu avea de gând să confirme acum la telefon eventualele planuri de pătrundere ilegală pe teritoriul altei

națiuni, mai ales cu două zile înainte de alegeri. În schimb, a răspuns:

— Aud ce ziceți. Fiți drăguț și dați-mi coordonatele.

Coordonate? La așa ceva nu se pricepea Allan. Însă Meitkini era lângă el, asculta și i-a scris repede ceea ce dorea doamna cancelar federal să știe.

— Tocmai am primit un bilețel. A, da, astea sunt coordonatele. Îmi amintesc de o fisiune nucleară, de fapt, când mă uit mai bine.

Allan a citit, Angela Merkel și-a notat.

— Când credeți, domnule Karlsson, că marfa o să se afle la locul ăsta?

Doamna cancelar federal putea să hotărască așa cum voia. În noaptea următoare sau în noaptea de după aceea, poate?

Fără să confirme în mod direct înțelegerea, Angela Merkel a transmis că noaptea de după noaptea de mâine ar fi cea potrivită. De exemplu, la 01:00.

— Mai avem ceva de discutat până atunci? întrebă ea.

Lui Allan i-a venit deodată o idee.

— Da, poate că avem, acum când doamna cancelar federal a avut amabilitatea să întrebe.

— Da?

— S-a nimerit să facem niște cheltuieli în legătură cu punerea în siguranță a uraniului, ca să nu ajungă în Coreea de Nord.

Doamna cancelar federal Merkel a intrat la bănuieli. Karlsson nu a insinuat că vrea o recompensă.

— Cheltuieli? întrebă ea.

— Printre altele, am fost obligați să cumpărăm 400 de tone de pământ pentru cauza asta bună.

Pământ? Ce avea asta de-a face cu uraniul îmbogățit? Nu, nu dorea să afle.

— Și care este prețul actual pentru 400 de tone de pământ? întrebă ea cu voce rece.

Acum era vorba de pământ bogat în nisip și de cea mai bună calitate. Și cerea un aranjament amplu de transportare din Nairobi.

— 10 milioane, aproximativ, zise Allan.

— 10 milioane de euro pentru 400 de tone de pământ? întrebă doamna cancelar federal Merkel.

Așa deci, Karlsson era până la urmă un gangster. Care încerca un șantaj.

— Doamne ferește, nu, spuse Allan. 10 milioane de șilingi kenyeni.

Angela Merkel a verificat cursul valutar pe laptopul ei. Ce ușurare! Șilingul kenyan era de 0,008 euro. Cerința lui Karlsson corespundea cu ce producea națiunea prosperă ca excedent în două minute. Chiar și discuția care avea loc era deja de două ori mai lungă.

— Sigur că da, domnul Karlsson o să primească o compensație pentru pământul său, spuse ea, în continuare nevrând să știe ce sau pe cine avea eventual de gând să îngroape în el.

— Dacă aveți un număr de cont, pot să-l notez pe loc.

— O clipă, doamnă cancelar, spuse Allan și îl rugă pe Meitkini să-l ajute.

Plățile din străinătate erau la ordinea de zi în tabără. Meitkini a notat un rând de litere și cifre pentru Allan.

— Mulțumesc, a spus doamna cancelar federal. Vă rog să mă scuzați, dar vreau să închei discuția. Am multe de făcut.

Chiar foarte multe, de fapt. Trebuia să aranjeze transportul spre Keekorok înainte de a se grăbi să revină la a nu face și a nu spune nimic. Peste patruzeci și opt de ore se deschideau secțiile de votare.

Germania

Alegerile federale durau de mai multe ore, când un Transall C-160 a aterizat la baza forțelor aeriene militare din Landkreis Cochem-Zell, după ce și-a îndeplinit misiunea în Africa.

40 de lăzi cu un conținut necunoscut au fost mutate în unul dintre mijloacele de transport pentru o călătorie de 300 de metri până la autobuzul blindat, care la rândul său a preluat încărcătura. Următoarea porțiune de drum avea să fie ultima. La nouă kilometri de acolo era un buncăr în care, printre multe altele, erau depozitate patru kilograme de uraniu îmbogățit, care acum era pe cale să fie completat cu și mai mult.

Autobuzul s-a plasat strategic la poarta exterioară de pe partea de est a aeroportului militar, ascunsă parțial de două afișe pentru alegeri. Era ca și cum doamna cancelar federal supraveghea personal transportul. Zâmbea de pe afișe la soldații care cărau uraniul îmbogățit, de la un vehicul la altul, cu surâsul ei de Mona Lisa. Spunea: „Pentru Germania, unde trăim bine și suntem fericiți”.

Avea toate motivele să zâmbească. Prognosticurile spuneau că avea să câștige, chiar dacă o așteptau negocieri complicate pentru formarea guvernului. Pe lângă asta, trimișii ei au intrat și au ieșit din Kenya fără incidente. Kenyenii erau, din fericire, ocupați cu ei înșiși.

O oră mai târziu, totul se terminase, buncărul era sigilat. Doamna cancelar federal și profesorul ei au fost și au votat și luau acum o cină liniștită în doi.

— Se pare că, la urma urmei, domnul Karlsson nu va influența procesul democratic german, constată profesorul.

— Ei, secțiile de votare se închid abia peste o oră, încă mai are timp la dispoziție, răspunse

doamna cancelar federal Merkel.

Kenya

— Nimeni nu e perfect, mai ales eu, s-a scuzat Allan.

Meitkini și Sabine l-au chemat la biroul taberei și l-au rugat să explice o depunere de 80.000 de euro din Germania în contul taberei. Allan a explicat că a rugat-o frumos pe doamna cancelar Merkel în legătură cu o contribuție care să corespundă cheltuielii pentru pământul pe care l-au cumpărat. Iar dânsa, în bunătatea ei, a acceptat.

— Dar 80.000 este de zece ori mai mult decât a costat pământul, spuse Sabine.

— Da, am înțeles asta. Sunt așa de multe zerouri în valuta kenyană, probabil m-am pierdut complet.

— Spui adevărul acum, Allan? întrebă Sabine pe un ton sever. Nu-l faci așa, oricum, de bani pe cancelarul federal al Germaniei.

În momentul acela, a intrat Julius în cameră. Auzise ultima parte.

— De ce nu? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Suedia

Margot Wallström încă nu-și pierduse slujba, și multe lucruri arătau că asta nu se va întâmpla. Ceea ce n-o împiedica să fie revoltată.

Nazistul din Rosengård, pe care Karlsson a promis că-l va ține în viață, și-a luat indirect zilele într-o confruntare cu poliția în apropierea aeroportului internațional din Copenhaga, câteva ore mai târziu. Nu putea să-l învinuiască pe Karlsson pentru asta. Sau putea? Tot circul de la aeroport a început cu faptul că el (sau cine o fi condus) a parcat dricul pe trotuar în fața intrării principale de la plecări Oricine putea să priceapă la ce avea să ducă lucrul ăsta.

Doamna ministru de externe a avut grijă să fie informată despre cercetările poliției. Investigația se încheiase. Cu ajutorul camerelor de supraveghere și cu eforturi comune de a pune lucrurile cap la cap, a fost clar că Sabine Jonsson era suspectă de infracțiune. Domnii Karlsson și Jonsson puteau cel mult să fie priviți drept complici la infracțiune, dar cum procurorul era cam comod, s-a mulțumit cu rubrica „parcare într-un loc interzis” și deci nu mai exista motiv să fie urmăriți. Sabine Jonsson urma să plătească o amenda de 7.000 de coroane daneze.

Faptul că trioul a părăsit țara era un lucru bun. Doamna ministru de externe încerca să nu se gândească la ce simțea în privința morții nazistului. În poziția ei, nu-ți doreai să-i vezi pe alții morți.

Era în drum spre prim-ministru pentru o analiză a rezultatului alegerilor federale germane din ziua precedentă. Însemna că nu o să se mai gândească la Karlsson în următoarele ore, și asta îi făcea bine.

* * *

— Bună, Margot, ia loc, a spus prim-ministrul Löfven.

Amândoi erau de acord că rezultatul alegerilor germane nu a fost la fel de bun pe cât au sperat ei. În ultima clipă, extrema dreaptă a primit sprijin mărit, în timp ce social-democrații nu au avut deloc rezultate bune – era îngrijorător din amândouă părțile.

Analiza lui Margot Wallström, de ce rezultatele pentru forțele moderate au fost mai proaste decât s-a sperat și crezut, era la fel de prozaică precum ravagiile uraganului Irma în zilele dinainte de alegeri. Uraganul a devastat Puerto Rico și pentru mult timp a fost o amenințare mortală pentru Florida. O săptămână, cât s-a desfășurat drama, Donald Trump nu a mai făcut nicio prostie. Totodată, mass-media avea și altceva de făcut decât să se concentreze pe prostiile pe care le făcuse înainte și, dacă era cazul, pe cele care erau în desfășurare. Pentru o scurtă perioadă, dar importantă pentru alegerile germane, el nu mai apărea ca opusul evident al Angelei Merkel, ceea ce, de fapt, era. Lumea, în general, avea o memorie bună, însă scurtă. Atunci când Trump nu mai era perceput drept garantul unei lumi mai nesigure, Merkel pierdea procente importante, pe care verișorii din extrema dreaptă ai președintelui american le adunau.

Prim-ministrul era surprins de francheța doamnei ministru de externe. Analiza era diferită, însă complet rațională.

Astfel s-a hotărât să o sune pe doamna cancelar federal Merkel pentru a o felicita, deși situația ei parlamentară avea să fie dificilă.

— Rămâi, dragă Margot. Doamna cancelar federal și cu mine nu avem secrete față de tine.

Zece minute mai târziu s-a făcut legătura. Prim-ministrul Löfven a felicitat-o pe doamna cancelar federal, dar și Europa în general. Statutul pe care-l

reprezenta doamna cancelar federal îi avantaja pe toți.

Doamna cancelar federal a mulțumit. Primise deja zeci de felicitări de la conducători din toate colțurile lumii. Asta era una din multe altele, și totuși deosebită. Allan Karlsson, care jucase un rol important în viața ei în ultima vreme, era suedez.

Prim-ministrul avea telefonul pus pe speaker. Deci putea să audă și doamna ministru Wallström. Ce a auzit era senzațional.

— Mulțumesc încă o dată, domnule prim-ministru, a spus doamna cancelar Merkel. Vreau să profit de ocazie și să transmit un salut cetățeanului suedez Allan Karlsson, cel care a reușit într-un mod exemplar să evite să-l ajute pe Kim Jong-un la ce ar fi avut nevoie.

Prim-ministrul a rămas surprins de întorsătura convorbirii, dar nu mai mult de atât. Margot Wallström încă nu avusese prilejul să-i povestească despre aventurile avute cu Karlsson după New York.

— Am să-i transmit, spuse primul ministru. Vreți să-i spun ceva în mod deosebit?

Angela Merkel era binedispusă după alegeri. Nu era pe deplin conștientă de problema enormă cu care se va confrunta când va trebui să formeze guvernul.

— Mda, spuneți-i că e bine-venit să mă viziteze dacă trece prin Berlin. Îl invit cu plăcere la o supă de varză.

Doamnei ministru de externe Wallström nu-i venea să creadă ce auzea. Era oare Allan „Care ce dracului mai găsise de făcut acum” Karlsson prieten cu cancelarul federal al Germaniei?

Când discuția s-a încheiat, îi spuse prim-ministrului:

— Cred ca merg acasă. Am avut o zi lungă

Madagascar, Coreea de Nord, Australia, SUA, Rusia

Curierul nord-coreean din Madagascar stătea cu 80 de milioane de dolari și aștepta o cantitate mai mare de uraniu îmbogățit, care nu mai venea. „Glorie și Putere” nu a putut să aștepte mai mult, fără să riște să atragă interesul sateliților americani. Curierul a realizat că o să fie învinuit pentru toată povestea, de aceea s-a hotărât să-și asume vina de bunăvoie. Astfel că el și cele 80 de milioane s-au evaporat.

Kim Jong-un era furios. Nu atât de mult din cauza uraniului – acum avea măcar centrifuga de plutoniu. Însă banii! Căpitanul de pe „Glorie și Putere” era cu siguranță implicat. Avea să i se facă exact primirea de bun-venit pe care o merita, când avea să se întoarcă.

Exact la acest lucru s-a gândit și căpitanul. Poate că de aceea vasul lui s-a aflat brusc în pericol de naufragiu în afara coastei de vest a Australiei, după care căpitanul a profitat de ocazie și a cerut azil politic la departamentul de imigrare din Perth. A povestit tot ce știa la interviurile care au urmat, inclusiv despre întâlnirea cu elvețianul de 101 ani, pe care l-a găsit plutind într-o nacelă în mijlocul Oceanului Indian. Australienii au transmis mai departe informația către CIA, care a considerat că era cazul să-l informeze pe președintele Trump.

Tot ce a făcut și nu a făcut Allan Karlsson în Oceanul Indian se putea deja citi într-un raport ONU scris de Margot Wallström și care, cu cele 72 de pagini, era cu 72 de pagini prea lung pentru președintele Trump, ca să aibă energia să-l citească. De aceea președintele a tras propriile concluzii.

— Cât de proști pot fi oamenii ăștia? întrebă el. Un comunist suedez plutește într-un coș de nuiele

prin ocean și este pescuit de un alt comunist coreean? Întâmplare, *my ass!*

Și astfel a dat ordin CIA-ului să-l aresteze pe Karlsson și să-l aducă în fața justiției.

— Dar cu ce motiv, domnule Președinte? se întrebă noul șef de la CIA (nou, pentru că cel dinainte fusese dat afară de sus-numitul președinte).

— Ce naiba, nu e treaba mea să decid lucrul ăsta, ripostă președintele.

Și cu aceasta, șeful CIA s-a retras și a lăsat cazul nerezolvat, știind că președintele va uita totul în 14 zile.

* * *

Gennadii Aksakov era mai mult confuz decât supărat, și chiar și atunci era supărat foc.

— Ce-i cu tine, Gena? își întrebă președintele Putin prietenul.

— Cu ce să încep? zise Gena.

— Începe să povestești ce te tulbură, spuse Volodia.

Așa a făcut.

Contactul din Congo, Goodluck Wilson, a dat greș cu misiunea lui cu uraniul. Primul indiciu a fost raportul făcut de pilotul avionului de marfă controlat de ruși, care a aterizat în întunericul nopții, pe un aeroport mic din Masai Mara. Wilson și uraniul nu au apărut niciodată. Nici la timpul fixat și nici a doua noapte, care era momentul convenit ca rezervă pentru întâmplări neprevăzute.

— O fi înțepenit de frică? se întrebă președintele.

Mai mult decât atât, povesti Gena. Ambele picioare și restul din Goodluck Wilson au fost mâncate de un număr necunoscut de hiene la șapte kilometri de aeroport. Mașina a rămas pe marginea drumului, însă încărcătura dispăruse. Avusese în mod evident o pană.

— Ghinion, constată Putin. Și unde e uraniul acum?

Din păcate, Gena nu știa asta. Contactele pilotului la sol au văzut un avion neidentificat, care a aterizat pe aeroportul Keekorok și apoi a decolat de acolo câteva nopți mai târziu. Ca să se bazeze numai pe această informație și să caute uraniul în Kenya sau chiar în toată Africa părea fără sens.

— Poate că e mai bine așa, zise Putin. Kim Jong-un are ce-i trebuie, adică mai mult decât ar trebui să aibă.

Gena era de aceeași părere. Însă povestea nu se termina aici.

— Nu?

Nu, mai era și treaba cu Allan Karlsson.

— Cel care ți-a omorât naziștii din Suedia?

— Da, și din Danemarca.

— Cea mai făcut acum?

— Cultivă sparanghel.

Președintele Putin iubea sparanghelul.

— Ce frumos, spuse el. Unde?

— Pe o vale din Kenya. În Masai Mara. La mijlocul distanței dintre aeroport și boschetul unde l-au mâncat hienele pe Wilson.

Președintele a izbucnit în râs.

— Și de unde știi?

— Tâmpitul ăla a scris pe Twitter despre asta!

Putin a râs și mai tare.

— Să trimitem pe cineva să-l omoare? se întrebă Gena.

Președintele era însă sportiv până în măduva oaselor.

— Am fost păcăliți de un bărbat de 101 ani, Gena. Lasă-l în pace pe bătrân. Acum avem un campionat de fotbal de care trebuie să ne ocupăm. Și fie ca echipa cel mai bine dopată să câștige!

Suedia, SUA, Rusia

Primul an al Suediei în Consiliul de Securitate era pe sfârșite. Accentul cade pe „era”, se gândea Margot Wallström.

Înțelegea destul de mult, însă nimic în privința destinderii relațiilor dintre Coreea de Nord și SUA. Un ego monumental pe fiecare parte a Oceanului Pacific însemna cu două prea mult.

De fapt, voia să dea vina pentru eșec pe Allan Karlsson, care a reușit să încurce lucrurile pe patru continente în câteva luni de zile. Nu s-a mai auzit nimic despre el în ultima perioadă, probabil că se pregătea să dea lovitura pe al cincilea continent?

Deși, în adâncul sufletului, înțelegea că nu avea de ce să dea vina pe Karlsson. Se pare că acesta avea talentul să se afle la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

Timp de 101 ani la rând.

* * *

„Democracy Dies în Darkness”, a titrat *Washington Post* și a început să treacă prin toate minciunile președintelui Trump și ale corupției în primul lui an la Casa Albă. În traducere liberă înseamnă aproximativ: „Fie ca adevărul să domnească”.

Și totuși, nu s-a întâmplat asta. Spre sfârșitul anului, președintele avea în medie 5,5 afirmații greșite pe zi. În apărarea lui, putem spune că își păstra procentul, repetând același neadevăr de mai multe ori. *Washington Post* a fost atât de lipsit de tact încât să socotească fiecare neadevăr ca neadevăr, deși fusese afirmat și în ziua dinainte, și chiar și în urmă cu două zile.

Astfel, președintele a mințit, a inventat și a răsucit adevărul referitor la reforma din sănătate a fostului președinte de peste 60 de ori. Iar când și-a

spus părerea și despre presiunea fiscală în SUA, s-au adunat greșelile la 140, deși i s-a atras atenția de fiecare dată. Mass-media falsă rămânea odată pentru totdeauna răul personificat.

* * *

Gena și Volodia sărbătoreau ca întotdeauna Anul Nou împreună. Tradiția era ca la ora 00:00 să dea noroc cu o ceașcă de ceai. Misiunea comună de a-i oferi Rusiei poziția în lume pe care o merita țara (și de preferință ceva și mai mult) era mult prea importantă ca să fie sărbătorită cu băutură.

În urmă cu exact 12 luni, au ciocnit paharul și asta a influențat evoluția din SUA și alegerea iminentă a lui Donald J. Trump. Încă din noaptea alegerilor, o divizie întreagă de bărbați și femei tinere, care formau armata lui Gena, s-au concentrat să șteargă de pe internet orice urmă, în timp ce alte trei divizii au făcut tot posibilul ca prăbușirea Statelor Unite să continue.

Cu alte 12 luni mai înainte, prietenii au sărbătorit Brexitul. Două victorii enorme în tot atâția ani.

2017 nu a fost la fel de plin de succes. Haosul din SUA a fost, bineînțeles, fantastic din multe puncte de vedere, însă și înspăimântător. Îndemna la reținere înainte să continue. Sus de tot pe listă se punea întrebarea dacă nu era timpul să-l dea deoparte pe Trump. Preferabil și pe Kim Jong-un, în cazul acesta. Exista o soluție alternativă, însă la asta trebuiau să se gândească bine Volodia și Gena.

În rest, au recunoscut că în timpul anului au pierdut șansa să tragă în jos și Europa. Evoluția din Franța îi irita cel mai mult. Totul a fost aranjat pentru un duel între François Fillon și Marine Le Pen. Dreapta se bătea cu extrema dreaptă. Gena deținea informații despre Fillon, care puteau să-i ofere lui Le Pen șansa. Și atunci, un individ de la *Le Canard enchainé* a găsit același lucru și l-a

publicat – la dracu', mult prea devreme! Să plătești soției 500.000 de euro din fondurile publice ca să nu facă nimic nu era văzut cu ochi buni. Fillon s-a dus naibii și odată cu el și șansa rusă de a lovi Europa via Paris.

A mers mai bine după aceea cu Berlinul. Însă pisica cu nouă vieți, blestemata de Merkel, a reușit să formeze până la urmă un guvern.

Ei, nu era nevoie să rămâi prea mult cu gura căscată. Mai era ordinea relativă din Orientul Mijlociu. Smintiții din UE și NATO nu voiau să priceapă că Bashar al-Assad ar trebui cu timpul să fie îndepărtat, respectând procedurile. Să scapi de el *bombardându-l* ar fi ca și cum ai încerca să bombardezi Rusia, ca să scapi de influența ei și, în schimb, nu te-ai alege decât cu un haos monumental. În acest context, ar trebui să iei drept bun și câte un atac cu gaz chimic. Era limpede că aceste cvasidemocrații din Occident nu au învățat nimic de la Libia. În plus, valul continuu de refugiați care se îndrepta spre Europa servea scopurilor rușilor. Fiecare prăpădit care reușea să primească permis de ședere într-una dintre țările cele mai fraiere de pe continent hrănea xenofobia din țara vecină. Refuzul de a ajuta era cel mai mare acolo unde nu se ajutase nici înainte. Așa funcționa invidia umană.

— Noroc, prietene drag, spuse Vladimir Putin, ridicându-și ceașca de ceai.

— Un An Nou fericit, răspunse Gennadii Aksakov.

După care au schimbat între ei *novogodnye podarki* – cadouri de Anul Nou – și au privit spre viitor.

— Și unde în lume o să aibă loc următorul nostru proiect, după părerea ta? întrebă Gena. În Italia?

— Nu, ăia se descurcă bine și singuri.

* * *

Avantajul dacă dai noroc cu ceai de Anul Nou este că a doua zi dimineață ești vioi și limpede la cap. Cum stăteau lucrurile cu Kim Jong-un în privința asta, nu știa Vladimir Putin, când a ridicat receptorul prezidențial pentru o convorbire directă ca între conducătorii de stat.

Cauza convorbirii lor era evoluția proastă a relațiilor între nebunii din Phenian și Washington. Trebuia să se termine odată! În fiecare zi se împachetau cantități grotești de alimente și alte bunuri de primă necesitate în Vladivostok, care erau strecurate peste graniță spre Coreea de Nord, astfel încât micul Cel Mare și poporul lui să nu moară de foame, în timp ce se certa cu lumea, din însărcinarea rușilor.

A sunat de două ori până a răspuns Kim Jong-un.

— Bună dimineața, spuse președintele Puțin. Sau bună ziua, dacă vrei.

— Bună ziua, Vladimir Vladimirovici, răspunse Kim Jong-un. Ce surpriză plăcu…

— Mai taci din gură, zise Putin. Din momentul ăsta faci exact ce-ți spun. Întâi trebuie să anunți că țara ta de căcat va participa la Jocurile Olimpice din PyeongChang. Apoi vei…

N-a apucat să ajungă să-i ordone o ofensivă împotriva SUA în care să-și pună în acțiune tot farmecul, că a fost rândul lui Kim Jong-un să întrerupă.

— Cu tot respectul, Vladimir Vladimirovici, dar nu poți tu să hotărăști în…

— Ba uite că pot, răspunse Putin. Și tocmai asta am început să fac.

Kenya

„Sparanghelul cultivat pe plan local al Fredrikăi Langer” s-a vândut în toată Germania în legături frumoase cu bentiță neagră-roșie-galbenă la mijloc. Era cu douăzeci la sută mai ieftin decât al concurenților, care aveau dezavantajul financiar că își cultivau sparanghelul nemțesc în Germania. Sparanghelul local al Fredrikăi nu era, de fapt, atât de local pe cât și-ar fi dorit ea, plantele kenyene aveau nevoie de timp să fie gata pentru livrare. Până atunci erau bune și cele indoneziene, care erau la fel de nemțești.

Gustav Svensson nu mai era o marcă recunoscută în Suedia, însă lui Julius Jonsson îi mergea la fel de bine. Era nevoie de Gustav în special în afacerile kenyene. El era cel care știa ce distanță trebuia păstrată între brazde, ce adâncime și lățimea de la fundul brazdei. El era cel care vorbea plin de răbdare cu fiecare plantă în parte, în hindi. Și tot el era cel care experimenta cu aceeași răbdare amestecul optim de îngrășământ: două părți de bălegar de elefant și o parte de bivol african pentru sparanghelul alb, două părți bivol și o parte gnu pentru cel verde.

Sabine își petrecea zilele în birou, în fața salonului. S-a dovedit că într-adevăr era ineficientă ca antreprenoare, însă era dată naibii la a socoti și administra ce produceau ceilalți antreprenori. Reinvestise 80% din surplus în pământ nou. Pentru restul de douăzeci de procente a cumpărat tabăra de la bărbatul care o moștenise de la tatăl său și care oricum nu-și făcea apariția niciodată. Avea nevoie de bani pentru a-și continua viața profund distructivă din Kinshasa, cu vin, femei și cântece congoleze.

Meitkini îi făcuse curte Fredrikăi cu trandafiri roșii, kenyeni, în fiecare zi, timp de trei luni, până ce inima ei s-a topit în cele din urmă. Cinci luni

mai târziu s-a dovedit că era gravidă. Dacă făcea un băiat, Meitkini voia să-i dea numele de Uvuvwevwevwe.

Fredrika a spus că spera să fie fată.

*

Toate acestea se întâmplau în timp ce Allan își petrecea zilele pe terasa cu vedere spre izvor. Noul lui hobby era Twitterul. Nu numai că a înțeles despre ce era vorba, dar s-a băgat și el. În schimb, nu înțelegea că în același timp spunea întregii lumi unde se afla.

Era mulțumit să vadă cât erau de satisfăcuți tinerii de existența lor. Dar era ceva ce-l rodea. A început să discearnă un model în fluxul de informații din tableta neagră.

Lumea, în ansamblu, era un loc mai bun decât acum 100 de ani, deși dezvoltarea ei nu se desfășurase în linie dreaptă. Mergea în cicluri, când în sus, când în jos.

Din câte putea Allan să-și dea seama, acum mergea în jos. Riscul era ca situația să nu se schimbe înainte ca suficient de mulți oameni să se poarte suficient de urât unii cu alții, o perioadă suficient de lungă. Abia atunci lumea avea să regândească situația.

452

Așa a fost întotdeauna. Însă era oare atât de sigur că avea să fie la fel din nou? Cercetătorii tocmai au constatat că inteligența medie era în declin. Allan a citit că cel care-și petrecea prea mult timp cu tableta pierdea competența de purta un dialog. Tableta avea mai degrabă calitatea să *îi vorbească* posesorului ei decât cu el. Oamenii foloseau deci internetul și îi lăsau pe alții să gândească pentru ei, cu consecința că erau pe cale să se prostească.

Allan s-a îngrijorat când a început să înțeleagă că *adevărul* pierdea teren odată cu inteligența.

Înainte era ușor să știi ce era adevărat și ce nu. Șnapsul era bun. Doi plus doi nu făcea cinci.

Însă pentru că oamenii nu mai vorbeau unii cu alții, câștiga cel care spunea același lucru de mai multe ori. Unii și-au rafinat într-atât acest talent, încât se repetau în decursul câtorva secunde. În decursul câtorva secunde.

Cel mai mult s-a îngrijorat totuși Allan când și-a dat seama că se îngrijorează. Așa a fost dintotdeauna, oare nu puteau lucrurile să-și urmeze cursul normal, fără atâtea complicații pe parcurs?

*

Sabine a văzut cum bătrânul a pus deoparte tableta neagră. Stătea cu brațele încrucișate și privea în gol spre savană.

— La ce te gândești, Allan? întrebă ea.

— Mă gândesc la multe, răspunse Allan. La mult prea multe.

Mulțumiri

Editoarei Sofia Brattselius Thunfors pentru că este tot atât de înțeleaptă ca o carte.

Redactoarei Anna Hirvi Sigurdsson pentru același lucru.

Colegului Mattias Bostrom pentru că investighează ca nimeni altul.

Agentei Carina Brandt pentru că răspândește creațiile mele în toată lumea.

Bunului meu prieten Lars Rixon pentru că citește, mormăie și aprobă.

Unchiului Hans Isaksson, pentru că citește, mormăie și aprobă pe ascuns.

Expertei în sparanghel Margareta Hoas din Lilla Bjers pentru informații prețioase, ușor distorsionate de autor.

Geniului în cultură Felix Herngren pentru că este cine este și pentru că mi-a inspirat povestea.

*

Mulțumesc și:

Prințesei, lui Jonatan și mamei. Doar așa.

Jonas Jonasson

{1} Culorile drapelului Suediei. *(N. t.)*

{2} Korean Central News Agency/Agenția Centrală Coreeană de Știri. *(N. t.)*

{3} Suprafață de iarbă îngrijită pe care se joacă. *(N. t.)*

{4} Suprafață cu nisip pe terenul de golf. *(N. t.)*

{5} Seanță – ședință, în acest caz, de spiritism. *(N. r.)*

{6} Öre — jumătate de coroană suedeză. *(N. r.)*

Table of Contents

Prefață	5
Indonezia	7
Indonezia	15
Indonezia	25
Oceanul Indian	29
Oceanul Indian	34
Congo	40
Coreea de Nord	42
SUA, Coreea de Nord	46
Oceanul Indian	49
Oceanul Indian	59
Tanzania	61
Coreea de Nord	65
Coreea de Nord	68
Coreea de Nord	80
Coreea de Sud	92
Coreea de Nord	94
SUA	105
Elveția, SUA	107
Coreea de Nord	111
Coreea de Nord	124
SUA	142
SUA	146
SUA	159
SUA, Suedia	171
Suedia	173
Indonezia	176

Suedia	178
Suedia	182
Suedia	190
SUA	192
Suedia	195
Rusia	204
Suedia, Germania	207
Germania	209
Danemarca, Suedia	211
Rusia	215
Suedia	219
Suedia	223
Suedia	226
Suedia	228
Suedia	233
Suedia	238
Suedia	243
Suedia	246
Rusia	248
Suedia	251
Suedia	253
Suedia	257
Suedia	259
Suedia	267
Suedia	269
Suedia	274
Suedia	279
Suedia	280
Suedia	282
Suedia	284

Suedia	288
Suedia	291
Suedia, Danemarca	300
Rusia	303
Danemarca	306
Suedia	308
Danemarca, Suedia, Germania	310
Germania	317
Rusia	322
Tanzania	323
Congo	324
Tanzania	327
Tanzania, Kenya	345
Tanzania, Kenya	350
Kenya	356
Kenya	363
Congo	370
Kenya	373
Kenya	376
Indonezia	380
Kenya, Germania	382
Kenya	387
Kenya, Madagascar	390
Kenya, Germania	393
Germania	396
Kenya	398
Suedia	399
Madagascar, Coreea de Nord, Australia, SUA, Rusia	402
Suedia, SUA, Rusia	405
Kenya	409

Mulțumiri 412